Johan Backman

Ringarnas förbannelse

Johan Backman

Ringarnas förbannelse

RECITO

Utgiven av Recito Förlag AB
Tryckt av Bording i Borås år 2009
Säljs av Litenupplaga.se

ISBN 978-91-86207-80-9

Bokutgivning.se
forlag@bokutgivning.se
www.bokutgivning.se

Recito
info@recito.se
www.recito.se

Första upplagan

Omslag: Henrik Lundin
Omslagsfoto: Johan Backman
Grafisk form och sättning: Johannes Berglund

© Johan Backman

Ringarnas förbannelse

1

Det var mitt i natten på Mara Serena Safari Lodge i nationalparken Maasai Mara i sydvästra Kenya. Cikadornas högfrekventa sång låg som en ljudmatta över den afrikanska natten. Detta för tropikerna karakteristiska ljud bröts då och då igenom av ett lejons dova rytande och flodhästarnas frustanden och grymtanden. Dödsångestens hjärtskärande vrål från en zebra, som blivit några lejons byte i natten, skar som vassa knivar genom savannen och det ryste till av obehag i den mörka gestalten som smög sig fram till en av hotellets gästhyddor. I högra handen höll han hårt om en jutesäck. Han tassade runt hyddan fram till altanen, där man i dagsljus kunde sitta och njuta av ett vidunderligt panorama som bredde ut sig och på första parkett studera det rika djurlivet.

Inifrån hyddan hördes ljudliga snarkningar. I en säng av king size storlek låg en fetlagd kenyan naken på rygg. Han hade gått och lagt sig sent efter en festmiddag på hotellets restaurang tillsammans med några goda vänner från Nairobi. Det hade blivit mycket drickande och det var med nöd och näppe han hittade hem till sin hydda. Ännu större problem var det att få av sig kläderna men det lyckades med viss möda och en mängd svordomar innan han stupade i säng. Den ljuva sömnen släckte ner den omtöcknade hjärnan, helt bortkopplad från omvärlden.

Mannen utanför hyddan såg sig omkring. Det var inte mycket av rörelser och ljud som undgick hans skarpa blick och hörsel. Inga människor syntes och det var tyst i de andra hyddorna. Endast den afrikanska nattens många ljud hördes. Med sin svarta hudfärg smälte han perfekt in i omgivningen. Ögonens svaga reflexer var det enda som kunde skönjas i mörkret. Han smög sig tyst som en katt upp på altanen och kände försiktigt på dörren. Den var öppen. Snarkningarna från den sovande gestalten hördes lång väg och risken att bli upptäckt var försumbar.

Mannen gick ljudlöst fram och öppnade säcken i fotändan av sängen. Ut ur säcken ringlade en svart mamba. Ormen höjde sitt huvud och spanade

framåt under det att tungan for fram och tillbaka. Inkräktaren tog säcken och försvann ljudlöst ut i mörkret.

Det snarkande ljudet irriterade mamban och den började ringla sig uppåt i sängen. Kenyanen grymtade av välbehag när han kände ormens svala beröring på ben och lår. Han var helt inne i drömmarnas värld och befann sig återigen med den vackra vita kvinnan på lyxhotellet i Schweiz för att få sitt sexbegär tillfredsställt. I drömmens ljuva verklighet upplevde han att det var hennes händer som smekte honom och penisen var styv av upphetsning.

Mamban gick till attack och gifttänderna borrade sig in i penisen. Mannen vaknade till med ett stönande av vällust och tände sänglampan. Det nöjda ansiktsuttrycket förvandlades snabbt till en stel mask av fasa när hans ögon mötte den fruktade ormen. Det trekantiga huvudet svängde fram och tillbaka. Förlamad av chock och ormens hypnotiserande inverkan stod det i blixtbelysning klart att hans sista stund på jorden hade kommit. Han vågade inte röra en fena och den blockerade hjärnan förmådde inte längre producera något vettigt.

Ormen kastade sig framåt och sprutade in en andra dos dödande gift, den här gången i halsen. Sedan rullade den svarta mamban ihop sig på den varma, svettiga magen och iakttog bytet med sina små kalla ögon. Ormen och rummet började snart snurra runt för den omtöcknade mannen som i en dimma. Tid och rum försvann. Medvetslösheten kom som en befriande räddare.

Inne i det stora vardagsrummet till en av lyxvillorna i ett av de fashionabla områdena i Swazilands huvudstad Mbabane gick den storväxta afrikanen fram och tillbaka med pannan i djupa veck. Han gav allmänt intryck av en beslutsam och välmående person, men nu hade orosmolnen börjat torna upp sig i hans hittills ganska sorglösa och angenäma tillvaro.

Igår hade ett bud på motorcykel överlämnat ett hotfullt meddelande, ja värre ändå, rena dödshotet. Han kände sig obehaglig till mods, illa berörd, mer än han ville erkänna. Ångesten satt som en stor klump i bröstet. Det hade väl gått an om det korta meddelandet hade formulerats av en person, det kunde han möjligen ha stått ut med. Fly förbannad skulle han ha blivit och vidtagit mått och steg. Men det här var mycket värre. Allvaret i budskapet kunde inte ha varit tydligare, ett kort citat från bibeln, två korta rader. Att det skulle finnas en sådan kraft och dynamik i en enda bibelvers hade han aldrig trott.

Som de flesta afrikaner var han religiös, så där lagom troende som det anstår en god katolik. Han gick inte i mässan varje söndag, men ibland när han kände för det och för att visa upp sig. Det senare var inte minst viktigt för att markera sin ställning i huvudstaden.

Och bikten var ett andningshål som han utnyttjade då och då. In i båset som ett svart får och ut som ett vitt lamm, genialiskt påfund helt enkelt. Bikten var absolut det bästa av allt och ingen begränsning i antal gånger. Det snarare förväntades att man regelbundet skulle bikta sig.

I stort sett gillade han prästens predikningar, men det var omöjligt att ta allt på allvar. Obehagliga sanningar och budskap viftade han ofta bort, men uppmuntrande och tröstrika ord hade han inget emot. Det kändes bra och värmde, gjorde honom på gott humör. Men nu hade någon skickat ett bibelord till honom som bar dödens stämpel och gnagde som en tagg i hjärtat. Det gick inte att bli kvitt den.

Han kom ihåg att prästen i en av sina predikningar sagt att Guds ord är kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd. Precis så upplevde han det. Det korta, kärnfulla budskapet han fått kändes som ett svärd som stuckits i honom och vridits om. Förbannat vad det gjorde ont. Mannen gick ut på verandan för att få luft och försökte tänka ut något som kunde stilla hans oroliga själ, men ingenting hjälpte.

Det var tidig eftermiddag och solen lyste från en klarblå himmel. Svetten började göra sig påmind utmed ryggen i värmen. Vad skulle han göra? Efter att ha suttit och dåsat en stund kom det till honom. Farbrodern i den lilla byn utanför Mbabane var en klok man som han hade förtroende för. Så fick det bli. Han gick bort till den blänkande Mercedesen och körde iväg. I den bekväma bilen med massor av hästkrafter var han snart i utkanten av staden och följde den stora vägen söderut.

Rätt som det var körde en vit Toyota med blinkande blåljus förbi honom. En arm sträcktes ut och pekade mot vägkanten. Han saktade ner och körde in bakom Toyotan.

Hade han kört för fort? Inte alls otänkbart. Bilen var som en dröm och man blev lätt fartblind. Höga farter var en njutning som han inte tänkte avstå ifrån. Eventuella problem med poliser gick alltid att lösa med lämpliga medel. Alla hade ett pris. Några sedlar US-dollar i rätt valör hade en egendomlig, nästan magisk förmåga att lösa upp knutar. Han skulle vara på väg igen på nolltid.

Ut ur Toyotan steg två civilklädda män. Det var inte poliser som han först trodde, kanske folk från säkerhetstjänsten. De bar alltid civila kläder för att inte väcka uppmärksamhet. Vad i helvete var på gång? Männen gick fram till honom och han tryckte på knappen för elfönsterhissen och rutan åkte ner.

Den som förde befälet böjde sig ner. «God eftermiddag, vi är från säkerhetstjänsten. Tjusig bil.» Han tittade beundrande på Mercedesen. «Har ni möjligen problem med gaspedalen?»

«Problem med gaspedalen?» Mannen satte upp ett förvånat ansikte. «Nej, inte vad jag vet.» Sedan insåg han skämtet och log. «Å, ni menar att det gick en aning fort?»

«Det är vad jag kallar ett understatement. Det gick mycket för fort. Känner ni inte till hastighetsbegränsningen?»

«Självklart gör jag det.» Han log urskuldande. «Det är bara det att man inte upplever den höga farten i den här bilen. Men vi kanske kan klara ut det här till vår ömsesidiga belåtenhet.» Han tog fram några 100-dollarsedlar ur fickan.

Säkerhetspolisen drog på munnen och tog emot pengarna. «Det tror jag säkert, men vi skulle ändå vilja se på körkortet och fordonshandlingarna. Medan jag kontrollerar era papper, så vill min kollega titta i bagageutrymmet och baksätet.»

Bakluckan öppnades, men det fanns inget av intresse i bagageutrymmet. Kontrollen fortsatte i baksätet. Inget där heller som fäste polisens uppmärksamhet, men egentligen var det bara en avledande manöver. Mannen i förarsätet märkte inte att en tygsäck las på golvet bakom honom.

«Vart är ni förresten på väg?»

«Jag ska hälsa på en släkting ute på landet.»

«Okay, då ska vi inte besvära mer. Lycka till men ta det lite lugnare resten av resan. En olycka händer så lätt.»

«Absolut. Jag ska försöka ha koll på hastighetsmätaren.» Inom sig pustade han ut att det inte blivit några problem med säkerhetspoliserna.

«Det låter bra. Då får vi tacka för er uppmärksamhet.»

Toyotan med de falska säkerhetspoliserna vände och åkte tillbaka mot huvudstaden. Det var inte fel att få lite extra dricks för det annars så välbetalda uppdraget.

Mannen körde lättad vidare. Då var det tillfälliga problemet ur världen, men det verkliga problemet väntade på sin lösning. Efter knappt en kilometer såg han i vänstra ögonvrån en rörelse och vred på huvudet mot passagerarsätet för att se vad det var. Han stirrade misstroget och med fasa på ormen mellan sätena. Det var en så overklig och chockartad syn så han höll på att tappa greppet om ratten.

En svart mamba! Förbannelsen i egen hög person fyllde bilen med en atmosfär av död och förintelse. Hur hade ormen kommit in i bilen? Det måste ha skett när han blev stoppad av säkerhetspoliserna. Men varför? Under några få sekunder for många tankar genom hans huvud. Så plötsligt, som ett blixtnedslag, träffade budskapet i meddelandet honom med full kraft.

Svetten rann utför ansikte och rygg. Han kastade en hastig blick framåt och undvek med en hårsmån att köra av vägen. Någon tanke på att stanna fanns inte. Handlingskraften som normalt var ett av hans utmärkande karaktärsdrag var som bortblåst. Hjärnan fungerade helt enkelt inte. Hans ögon drogs oemotståndligt tillbaka mot ormen som nu hade rest sig och var i brösthöjd. Utan förvarning gick mamban till attack och högg honom i vänstra kinden. Instinktivt släppte mannen ratten för att skydda sig med

händerna samtidigt som han tryckte till på gaspedalen. Bilen ökade farten. Mamban gjorde ett andra utfall och gifttänderna borrade sig in i hans kropp igen, den här gången i den stora näsan.

Hans fruktansvärda skrik dränktes av den öronbedövande signalen från den mötande Scanialångtradaren. Bilen hade kommit ut i högra vägbanan och frontalkrocken var oundviklig. Långtradaren körde med våldsam kraft in i Mercedesen som mosades till oigenkännlighet. Dödsögonblicket, som med ormens gift ändå på kort tid skulle ha infunnit sig, hade på bara någon sekund brutalt fastställts av kallt stål.

Den svarta Bmw:n kryssade sig fram mellan hålen på en av de illa underhållna gatorna i Kongo-Brazzavilles huvudstad Brazzaville. I baksätet på bilen satt en kraftig man, rena boxartypen, och faktiskt hade han tävlat i boxning, men det var länge sedan. De svällande musklerna i armar, biceps och nacke vittnade om att han fortfarande höll kroppen i god form. Mannen tillhörde gräddan av samhällsskiktet, en välkänd och respekterad man. Han kallades allmänt för «Hövdingen» på grund av att han kom från en by där hans far hade varit hövding. Som äldste sonen intog han sin fars plats efter dennes död. En uniformerad privatchaufför, tillika livvakt, höjde hans status ytterligare ett snäpp.

Chauffören visste precis vart de skulle. Halvvägs efter gatan svängde han av och parkerade på en sidogata. Han steg ur och öppnade bakdörren för sin boss. Hövdingen promenerade hundra meter innan han stannade till framför ett tämligen anspråkslöst hus. Det var inte första gången han hade ärende dit. Faktum var att det blivit ganska många gånger det senaste året. I huset bodde hans rådgivare, Ngangan, medicinmannen. Konsultarvodet var svindyrt, så det var bara topparna i samhället som hade råd med honom. Men Hövdingen var i gott sällskap, även landets president utnyttjade Ngangans tjänster.

Hövdingen gick in i huset och satte sig på en av de enkla stolarna bakom ett lågt bord som fanns i väntrummet. En av de vitkalkade väggarna pryddes av ett uppspänt zebraskinn och en annan vägg av ett uppstoppat antilophuvud. Efter en halvtimme öppnades dörren från rummet innanför och Ngangan uppenbarade sig. Hans klädsel var enkel, en färgsprakande skjorta och ett par kakibyxor. De bara fötterna var instuckna i sandaler. Trots den enkla klädseln vittnade andra saker om att Ngangan hade en dyrbar smak. Runt halsen hängde ett guldhalsband och längst ner på det dinglade en stor lejonklo. På vänstra armen satt en dyrbar guldklocka och på den högra en bred guldlänk. Besökaren reste sig och böjde sig i vördnad inför medicinmannen och följde med in i mottagningsrummet.

Ngangan satte sig bakom sitt skrivbord och Hövdingen slog sig ned i den slitna, hårt stoppade soffan med armarna utmed sidorna. Medicinman-

nens breda, fårade ansikte utstrålade mystik och makt. Han satt tyst och studerade Hövdingens ansikte. Det gjorde han alltid när Hövdingen kom på besök och fast proceduren ständigt upprepades kände han sig obekväm inför Ngangans utforskande blickar. Hövdingen blev aldrig klok på de outgrundliga ögonen. Bakom dem fanns magiska krafter. Medicinmannens mumlande för sig själv och frånvarande ansiktsuttryck visade att han stod i förbindelse med andemakter. Det var väl för att få vägledning som det tog så lång tid innan han började ställa sina frågor.

Den kompakta tystnaden gjorde att Hövdingen nervöst började skruva på sig under det att hans ögon oroligt fladdrade runt i rummet. De fastnade på det vackert mönstrade leopardskinnet som hängde på en av väggarna. Det gick rykten om att Ngangan var medlem i ett hemligt leopardsällskap där rituella hemskheter förekom. När Hövdingen tänkte på det samtidigt som han betraktade leopardskinnet gick det rysningar genom kroppen. På de andra väggarna hängde tavlor av inhemska konstnärer. Den största tavlan speglade folklivet i en by. Kvinnor kom gående med bördor på sina huvuden, några hade korgar fulla av grönsaker och frukt, andra med ved. Byns män satt utanför en hydda och gjorde ingenting. Lekande barn syntes bland grisar och höns. Tavlan påminde om hans hemby.

Till slut bröt medicinmannen tystnaden.

«Jag ser att ni har problem. Vad är det som tynger ert hjärta?»

«Jag har fått ett dödshot», svarade Hövdingen med allvarlig min.

Ngangan stirrade uttryckslöst på honom. «Och vad består hotet av?»

«Ett bibelcitat där det står att jag ska dö.»

«Hur fick ni meddelandet?» frågade den åldrige medicinmannen.

«Ett motorcykelbud kastade in det innanför grindarna.»

Efter en lång tystnad sa Ngangan.

«Om det är ett citat ur bibeln är det ett synnerligen allvarligt hot. Har ni kontrollerat att citatet är autentiskt?»

«Ja, ingen tvekan om saken. Jag är allvarligt bekymrad.»

«Med all rätt. Vet ni vem som ligger bakom hotet?»

Hövdingen skakade på huvudet. «Ingen aning, en fullständig gåta och det oroar mig.»

«Jag förstår», sa Ngangan tankfullt. «Ni har uppenbarligen skaffat er en mäktig fiende. Bibelcitatet gör det hela mycket komplicerat, inget att leka med. Eftersom ni inte vet vem som skickat meddelandet kan jag inte rekommendera någon konkret motåtgärd. Det kan innebära att den som står bakom hotet själv tänker utföra det eller också har han eller hon, det kan ju vara en kvinna också, lejt någon för att döda er. Någon här i landet kanske eller från något främmande land. Det kan till och med vara så illa att det är någon i er omedelbara närhet, någon ni känner väl. Ni måste vara på er vakt och inte lita på någon.»

«Jag inser det», sa Hövdingen allvarligt, «men vad ska jag göra för att skydda mig?»

«Som jag sa är det komplicerat, men jag tror mig ha ett effektivt medel som kan hjälpa.»

Medicinmannen vände sig om och tog ut en tygpåse ur skåpet bakom sig och la den på bordet. Ur påsen skakade han fram två stora hörntänder som dinglade i ett snöre.

«De här babiantänderna ska ni hänga om halsen. Det är det bästa skydd jag kan ge er. Om ni blir utsatt för mordförsök ska ni läsa den här besvärjelsen, under förutsättning att ni hinner förstås.» Ngangan sköt över en papperslapp. «Lär er besvärjelsen utantill.»

Hövdingen böjde underdånigt på huvudet och reste sig.

Pickupen med de två männen hade i flera dagar haft uppsikt över Hövdingens välbevakade villa i Brazzaville. Innanför den höga muren, som överst var täckt av fastgjutet krossat glas, fanns en beväpnad vakt och två dobermann. Telefonerna i villan var dubbade och männen satt förströtт och lyssnade av samtalen med sin avancerade utrustning. Under förmiddagen hade husets ägare åkt iväg i den stora Bmw:n. Han återkom efter ett par timmar.

Hövdingen hade precis kommit hem från sitt besök hos Ngangan och gick in i sitt arbetsrum. Han kollade i sin almanacka den närmaste veckans program. Det var onsdag och på måndag hade han ett viktigt sammanträde i Kapstaden. Efter dödshotet kände han att han behövde komma iväg från staden. Den farligaste platsen för närvarande var Brazzaville. Varför inte åka till Kapstaden lite tidigare och koppla av några dagar. Han lyfte telefonluren och ringde resebyrån. Jo då, det fanns fortfarande platser kvar på flyget nästa morgon.

«Beautiful, absolutely beautiful», utbrast en av männen i bilen och tog av sig hörlurarna.

«Hörde du Mike?» sa han och vände sig till mannen bredvid sig.

«Ja, det här var ju perfekt, kunde inte komma lägligare. Ring och boka in oss på samma flight.»

2

Jonas Falk, revisor på Kvalitetsrevision i Stockholm, svängde in med sin bil på parkeringen till radhusområdet i Runby, Upplands Väsby, där han bodde. Klockan var närmare halv sju på kvällen. Han stängde av motorn på sin Saab som snart hade gjort sitt. Tonårskillarna i radhusområdet hade då och då gett honom några pikar för att han fortfarande körde en gammal Saab 99.

'När ska du göra dej av med den där gamla rishögen? Du som är revisor har väl råd att köpa en häftigare bil.'

Jovisst hade han det och tanken hade återkommit ibland hur det skulle kännas att ha en ny bil, känna den fräscha doften och veta att det fanns lite kräm under huven, för att inte tala om att slippa bekymra sig för om den skulle starta på kalla vinterdagar. Det var snart dags igen för det var i slutet på november men fortfarande grönt och milt.

Hittills hade han inte tyckt att det var värt att lägga pengar på en ny bil. Nej, istället hade han satsat på radhuset för två år sedan, vilket han inte ångrat. Det hade stigit avsevärt i värde sedan dess.

Han sträckte armarna i luften och gäspade. Skönt att det var fredag kväll med en helg framför. En intensiv arbetsvecka låg bakom och han kände sig trött. Han tog portföljen, låste bilen och gick bort till sitt radhus på Smultronvägen 13. Radhuset hade två våningar och var klätt med ljusbrunt fasadtegel. Bakom radhuset låg ett stort skogsparti som gjorde området till en idyll. Jonas som gillade att vara ute i skogen hade bara att öppna dörren på baksidan av huset och gå ut på uteplatsen, som låg ett stenkast från skogskanten. Jonas njöt av att sitta på uteplatsen under våren och sommaren och insupa barrdoften från träden och höra kronornas sus. Han hade också planterat en hallonhäck och ett litet jordgubbsland vid ena sidan av den stora gräsmattan.

Niklas, grannen, hade tydligen också precis kommit hem för han vinkade åt Jonas när han fick se honom. Niklas hade egen datafirma och hans fru Eva var ekonomichef på Marabou i Upplands Väsby. De hade två små rara

flickor, Sara och Johanna. Jonas umgicks en hel del med familjen. De hjälpte varandra med blomvattning och hämtning av post när någon var borta en längre tid.

Jonas öppnade dörren till radhuset och möttes av en pipig röst.

«Kom in, kom in. Välkommen hem!»

Jonas kunde inte låta bli att dra på munnen. Jo, han hade sällskap i huset fast han var singel, en ståtlig papegoja från Amazonas. Han hade köpt den i samband med att han fyllde tjugo. Släkt och vänner hade gett pengar i present till inköp av en papegoja, men den kostade mycket så merparten hade han fått punga ut med själv. Det hade blivit en ljusröd arakanga som han döpte till Charlie. Jonas hade nyss fyllt fyrtio så han och Charlie hade kampat ihop i mer än tjugo år. Det var inte klokt. Vart hade åren tagit vägen? Charlie var fem år när Jonas fick honom och han var fenomenal på att lära sig prata. Han kunde massor med ord och ramsor.

När radhusen i området skulle byggas fick man möjlighet att påverka husens interiörmässiga utformning. Då hade Jonas passat på att ge Charlie ett eget rum. Ena hörnet av det stora köket hade byggts ut till en avskild del med höga fönster på ytterväggarna för att släppa in ljus och solsken till Charlie. Rummet avgränsades mot köket i övrigt med en stor nätdörr och sidor av trä och nät. Det blev en vacker och praktisk plats för Charlie och gav en speciell karaktär åt köket. Jonas hade fått komplimanger från släkt och vänner för utformningen. Skåp och luckor av ask och ett runt furubord med sex stolar gav köket en varm och ljus miljö.

Charlie var verkligen en vacker skapelse med sina röda, gula och blå färger. Tillsammans med stjärten mätte han 80 cm. Jonas tog av sig ytterrocken och skorna i hallen och gick in i köket.

«Hur har du haft det din stackare som varit ensam hela dan?»

Charlie la huvudet på sned och kurade ihop sig på den stora grenen där han satt. Jonas öppnade dörren och tog ut honom. Charlie satte sig på Jonas vänstra axel som var hans favoritställe. Han började bita Jonas i örat.

Jonas skrattade. «Låt bli din bov.»

Det var Sara och Johanna som hade lärt Charlie att säga välkomsthälsningen. De var in så gott som varje dag och hälsade på, speciellt under dagtid när Jonas inte var hemma så Charlie fick sällskap. Det gillade han. Tjejerna var mycket förtjusta i honom och han hade blivit deras kelgris. De busade med honom och lärde honom nya ord. Jonas kliade honom på halsen och Charlie njöt.

Jonas satte Charlie på pinnen utanför hans rum och gick in i det rymliga vardagsrummet där de ljusa väggarna pryddes av tavlor med moderna motiv i mustiga färger där betraktaren fick möjlighet att gå på upptäcktsfärd och göra sin egen tolkning. En bokhylla i björk med vitrinskåp stod utmed en av väggarna. Bokhyllan var full med skönlitteratur och lexikon

och i glasskåpen stod diverse prydnadssaker. Den eleganta soffgruppen i ljusbrunt läder hade han passat på och köpt när han flyttade in i radhuset. Vid det stora fönstret mot skogen hängde gardiner i rostbrun färg med diskreta blommönster.

Film och musik betydde mycket för Jonas och förra året satsade han på en hemmabio med superljud och bild. Han gillade det mesta i musikväg men favoriten var klassisk musik, speciellt de stora mästarna. Ingen av hans kompisar tyckte det var någon höjdare, så han hade väl lite udda smak. Det började under uppväxttiden i Falun. Hans mamma sjöng i kyrkokören i Kristine församling, så han hade hängt med till kyrkan flera gånger för att lyssna. Till en början var det nog mest för att göra mamma glad, men så småningom fastnade han för stilen, speciellt stora körverk med orkester. En gång framfördes Bachs H-moll mässa. Inledningen till mässan, Kyrie eleison, var mästerlig och det blev kärlek vid första öronkastet. Sedan under de mäktiga körsatserna var han såld. När han tog examen på högskolan hade han önskat sig mässan i present. Samma kväll han fått det fina skivalbumet med en inspelning på Deutsche Grammophon satte han på sig hörlurarna och försvann in i musikens värld.

Jonas gillade inte bara att lyssna på musik, han spelade själv också, trumpet. Han började när han var tio år gammal. När han kom till Stockholm började han ta lektioner för en av trumpetarna i Filharmonikerna. Under de åren utvecklades han och blev så duktig att han började fundera på att bli proffsmusiker, uppmuntrad av sin spellärare. När andra trumpetstämman blev ledig i Filharmonikerna provspelade han. Det bar nästan ända fram i den hårda konkurrensen. Han kom tvåa. Jonas tyckte själv att det inte var dåligt. Efter många funderingar beslöt han sig för att ha musiken som hobby, något han inte ångrat.

Han gick in i vardagsrummet och tog fram sin silvertrumpet, en Bach Stradivarius, proffstrumpeten framför andra. För två år sedan skaffade han sig en Bach Piccolo trumpet, den minsta av alla trumpeter med fyra ventiler. Den använde han i stycken med extremt höga toner.

Som vanligt började han värma upp på bara munstycket. Den första halvtimmen gick åt till uppmjuknings- och styrkeövningar för läpparna med bland annat läppdrillar för att öva upp teknik och ambis. Sedan flera år tillbaka var han med i Stockholms musikkår där han spelade första trumpet. De hade ett digert program framför sig och han började studera in några svåra stycken.

När han övat färdigt satte han på en cd med filmmusik och sjönk ner i en av de ljusbruna skinnfåtöljerna nära soffan och kopplade av. Han tänkte tillbaka på Stockholmskaramellen som Kvalitetsrevision, eller KVR som man oftast sa, fortfarande sög på. För drygt en månad sedan avgjordes upphandlingen av revisionstjänsterna i Stockholms stad. Återigen slog

den unga och relativt lilla revisionsbyrån de stora revisionsdrakarna på fingrarna. Det för tio år sedan bildade KVR hade satsat på kvalitet och det blev företagets signum. Fokuseringen på kvalitet blev ett framgångsrikt koncept och man nischade in sig på kommuner och landsting.

Det hade blivit en livlig debatt i Stockholms stad när frågan om att slopa det egna revisionskontoret kom upp. När fullmäktige skulle fatta beslut blev det votering där ja-rösterna vann med knapp marginal. En institution i Stockholms stads historia hade därmed gått i graven.

Jonas undrade i sitt stilla sinne hur det skulle fungera med de politiskt valda revisorerna i Stockholms stad. Vad var det för figurer egentligen? Generellt varierade kvalitén på kommunernas förtroendevalda revisorer kraftigt. Det var ingen överdrift att påstå att flera var rena rama stolpskotten. Slöa och oengagerade revisorer var som en enda stor gäspning, trist till tusen. I en större kommun, där Jonas var kundansvarig, fanns det bland de förtroendevalda revisorerna en äldre kvinna som alltid brukade nicka till en stund på sammanträdena. Det slog nästan aldrig fel. Han och ordföranden brukade blinka åt varandra i samförstånd och dra på smilbandet. När man tittade på den kvinnliga revisorn för att förhoppningsvis få möta ett par intresserade och livfulla ögon såg man i stället ett par nerfällda ögonlock, till synes utan minsta livstecken. Det enda som glänste mot betraktaren var den ilsket gröna färgen från ögonskuggan.

Revisionsordföranden i Stockholms stad, Gunnar Jonsson, var en tungviktare i Stockholms politiska liv. Vid 60-års ålder hade han hunnit med att vara borgarråd och ordförande i flera tunga nämnder och under två mandatperioder finansborgarråd och kommunstyrelsens ordförande. Vad Jonas visste hade Gunnar Jonsson stor integritet och åtnjöt stort förtroende och respekt i alla politiska läger. Han hade också gett ett sympatiskt intryck i samband med upphandlingen.

Jonas såg fram emot att få ha honom som uppdragsgivare.

Jonas reste på sig och gick ut i köket. Det var dags för te och smörgåsar. Han gjorde i ordning en bricka och gick in i vardagsrummet igen och satte på tv:n. Klockan var strax nio på kvällen och det var dags för nyheterna på Aktuellt.

«Gokväll. Vi ska börja med en tragisk nyhet. Tre afrikanska ledamöter inom IOK, Internationella Olympiska Kommittén, har dött under loppet av en vecka. En av ledamöterna har begått självmord medan de andra två har förolyckats. Vi har med oss vår reporter i Johannesburg, Oscar Bladh. Vad kan du berätta om de tre dödsfallen?»

«De tre ledamöterna är James Muenda från Kenya, Jean Ngouoto från Kongo-Brazzaville och Charles Paterson från Swaziland. Förutom ledamöter i IOK har de också varit ordförande i sina respektive länders olympiska kommittéer. Som du nämnde har en av ledamöterna begått självmord,

nämligen Jean Ngouoto från Kongo-Brazzaville. Han hittades idag på morgonen död på ett hotellrum i Kapstaden. Polisen uppger att han skjutit sig med en pistol. Ngouoto skulle delta i en konferens i Kapstaden. De andra två har omkommit i tragiska olyckshändelser tidigare under veckan.»

«Men är det inte märkligt att tre IOK-ledamöter plötsligt dör under så kort tid?» frågade nyhetsuppläsaren.

«Det kan man tycka. Men det behöver i och för sej inte vara något konstigt. Olyckor är vanliga i Afrika och att det råkar vara två ledamöter kan vara en ren tillfällighet. Självmordet däremot är annorlunda. Man vet inte vad som ligger bakom det.»

«Har det kommit nån reaktion från IOK?»

«Endast ett pressmeddelande där man beklagar de tre ledamöternas tragiska bortgång och stora förlust för den olympiska rörelsen.»

Jonas lyssnade färdigt på nyheterna och stängde sedan av tv:n. Tre döda IOK-ledamöter! Det var minst sagt uppseendeväckande. Vad kunde ligga bakom självmordet i Kapstaden, personliga problem eller något annat?

Omröstningen i Lausanne den 5 september var bara några månader gammal. Jonas hade följt den dramatiska upplösningen tillsammans med grannfamiljen. Skulle Stockholm vinna eller försvinna av de fem finaliststäderna? Den kvällen var det bara guld som räknades. Jonas spolade tillbaka minnesfilmen.

Det var nervöst i den fullsatta i teatersalongen i Palais de Beaulieu i kongresspalatset där omröstningen skulle tillkännages. Mycket stod på spel. Så reste sig den lille, strikt gråklädde IOK-presidenten och gick fram till den blänkande talarstolen. I sin hand hade han kuvertet med resultatet. Det blev tyst som inför en 100-metersfinal. Presidenten tittade ut över salongen och solade sig i fotoblixtarna länge, länge, väl medveten om att han hade en hel världs blickar riktade mot sig.

Så öppnade han långsamt det avlånga kuvertet och tog ut lappen med segraren. Vem hade vunnit? Presidenten tittade ut igen med sitt pokerface. Han höll en hel värld på sträckbänken i några ändlösa sekunder. Så kom det.

«The city that will have the honour and responsibility to organize the 2004 games is …..(här gjorde han en konstpaus) Athens.»

Äntligen fick Aten sin kompensation. Det stora jublet bröt ut bland grekerna. Man hoppade upp och skrek, visslade, skrattade, grät och sträckte armarna upp i luften, gjorde segertecknet under stort jubel och det stora kramkalaset började.

Sorgen och besvikelsen i den svenska delegationen var total. Rullgardinen hade dragits ned för gott framför förväntansfulla svenskar. Ansiktena hos kungen, statsminister Rolf Andersson, finansborgarrådet Bo Ekberg

och marknadsföringschefen Magnus Krok var som huggna i sten. Cecilia Turesson, vd:n för Stockholms OS-kampanj, torkade bort tårarna och stirrade uppgivet framför sig. Hur kunde det gå så snett, förlora med bara tre rösters marginal? Efter ett och ett halvt års slit och uppoffringar stupade man på mållinjen.

Jonas tog fram boken han höll på med och började läsa. Vid ett konsultjobb i södra Afrika för några år sedan tipsade en person honom om författaren Wilbur Smith som skrev om intriger i Sydafrika, Zimbabwe och andra afrikanska länder. Född i Nordrhodesia – nuvarande Zambia. Och faktiskt hade Wilbur Smith varit revisor innan han började skriva på heltid. Jonas fick smak för böcker på engelska, ett bra sätt att träna språket. Handlingen i boken han läste utspelade sig i Zimbabwe och hade titeln: «The Leopard Hunts in Darkness». Jonas kände igen flera platser, vilket gjorde läsningen ännu mer intressant.

Telefonen ringde. Jonas la ifrån sig boken och tittade på klockan, nästan halv elva. Han reste på sig och gick bort till telefonen. «Det är Jonas.»

«Heej.»

Jonas tog sig för pannan. Inte nu igen. Den förföriska rösten bet inte längre på honom.

«Hej», sa han kort.

«Stör jag kanske?»

«Vad vill du så sent?» undrade Jonas.

«Kände för att prata.»

«Om vad då?»

«Inget särskilt, kände mej liksom ensam.»

«Jaha», fick Jonas ur sig som inte riktigt visste vad han skulle säga.

«Jag tänkte vi kunde ses igen.»

Jonas himlade med ögonen där han satt. «Glöm det, det är över Alexandra. Har du inte fattat det än?»

«Vi som hade det så bra ihop», fortsatte hon. «Jag längtar efter dej. Kommer du inte ihåg vad himla skönt vi hade det i sängen?»

«Det var väl helt okay», medgav Jonas.

«Helt okay bara.» Jonas hörde hur hon surnade till.

«Du sa alltid att jag var den bästa du haft i sängen. Du blev ju störtkåt bara du fick se mej och visste inte hur fort du skulle få ner mej.»

«Det var då det»

«Då! Är du ihop med en ny?»

«Det sa jag inte.»

«Jasså, det är i alla fall precis vad jag hörde.»

Jonas tyckte svartsjukan lyste rakt igenom telefonen. Svartsjuk var hon när de var ett par, svartsjuk i kvadrat. Hon ville gärna dominera honom

och han behövde bara titta lite för länge på en tjej eller flörta lätt för att få sig en spark på smalbenen och en utskällning efteråt.

«Du inbillar dej en massa saker Alexandra. Okay, du var bra i sängen, men så mycket mer var det inte.» Nu fick han det sagt också.

«Fuck you!»

«You too.»

«Vet du vad du är för typ?» fortsatte Alexandra.

«Inte den blekaste», svarade Jonas och undrade om han egentligen ville veta.

«En riktig player.»

«Jasså, ja är det så du säger det så.» Hon hade rätt, han hade haft ett antal kortvariga förbindelser de senaste åren, alltför många om han skulle vara ärlig. Han gissade att det var flera än Alexandra som han gjort besviken.

«Jag ska flytta nästa vecka», upplyste Alexandra.

«Vart då?»

«Till Kungsholmen.»

«Varför flyttar du dit när du har en så fin lya på Östermalm?»

«Money baby.»

«Jaha.»

«Jag får sjukt mycket för min lägenhet, så jag hade inte råd att säga nej.»

«Tur för dej.»

«Skulle du kunna hjälpa mej lite vid flytten?»

«Vad skulle det vara?» undrade Jonas som inte alls var förtjust över tanken.

«Städning av lägenheten när jag flyttat ur.»

Jonas trodde inte sina öron. «Tror du jag är nån städkärring?»

Alexandra skrattade. «Nä, så rörigt som det brukar vara hemma hos dej har jag svårt att tro det.»

«Men då förstår jag inte hur du kan komma upp med en sån korkad idé.»

«Tänkte du behövde träna lite.»

«Glöm det.»

«Jag betalar bra.»

«Hur mycket då?»

«Du vet», sa Alexandra och lät len på rösten.

«Jaha du, samma gamla visa. Har du fler kassa erbjudanden?»

«Jag vet fler än en som skulle bli till sej.»

«Det tror jag säkert. Då är det väl bara att du kollar för se om du får något napp. Hör du», fortsatte Jonas, «det är nog bäst vi slutar. Jag ska upp tidigt i morgon och behöver lägga mej.»

«Jag förstår. Vi hörs Jonte», sa Alexandra och la på.

Jonte hit och Jonte dit sa Jonas för sig själv. Alexandra hade ganska snart sedan de inlett förhållandet börjat kalla honom Jonte. Han hade aldrig gillat det.

Jonas suckade. Det var ett enda stort misstag att han fastnade för Alexandra. De sågs på en fest inne i Stockholm. Hon hade klätt sig utmanande och var sexig till tusen. Han föll pladask för henne. Man var ju trots allt inte mer än människa. Fler än en hade kastat lystna blickar efter henne, men hon stötte på honom. Det kändes som om han gjort världens kap. Trodde han då. De hade hållit ihop ett år ungefär, men allt eftersom tiden gick och han lärde känna Alexandra närmare, insåg han att det inte skulle funka i längden. Visst var hon bra i sängen, men sex var inte allt. Trängde man innanför det tjusiga skalet var det något som fattades. Inte bara att hon var ytlig och fokuserad på sex, nej det var något annat också. Något obestämbart, gåtfullt. Och att föra ett djupare samtal med henne var lönlöst. Han hade gett upp efter några försök. Kanske det berodde på att hon var mycket yngre än han, hon 25 och han 39 då de träffades. Han hade gjort slut i augusti, men hon ville inte lyssna på det örat.

Jonas tittade sig omkring där han satt. Det såg rörigt ut, det hade Alexandra alldeles rätt i. När städade han sist? Säkert flera veckor sedan. Dammråttorna trivdes hemma hos honom, det var ett som var säkert. Flera stycken kikade fram. Nej städning var inte hans grej. Han hade funderat på att anlita städhjälp, men det hade inte blivit av. Dessutom var det emot hans principer. Städning skulle han klara av själv, så var det bara. Och förresten, vem brydde sig om det såg rörigt och ostädat ut? Själv tyckte han inte det spelade så stor roll, det fanns viktigare och roligare saker att göra.

3

Det snöade kraftigt och blåsten hade tornat upp halvmeterhöga snödrivor på trottoarer och i portar. Snön låg decimeterhög på fönsterkarmarna och ute på gatan såg de parkerade bilarna ut som stora snöhögar. Snöovädret hade dragit in över Stockholm på eftermiddagen och orsakat trafikkaos. De upphängda dekorationerna över gatorna svängde oroväckande i den hårda vinden. Det var onsdagen den 3 december och om några dagar var det andra advent. Jonas Falk tittade ut genom fönstret på snön som vräkte ner. Man såg knappt ljusen från fönstren i grannhusen. I kontorslokalerna hos KVR lyste en elektrisk adventsstake i varje fönster dygnet runt hela december och fram till Tjugondedag jul. Det blev en hemtrevlig stämning och lagom upplyst i vintermörkret.

Jonas hade bestämt sig för att stanna kvar en stund på kontoret och avvakta utvecklingen på ovädret. Det var ingen idé att försöka ta sig ur stan. Enligt nyheterna på radion var alla utfarter från Stockholm igenkorkade. Han var fullt upptagen med att lägga sista handen vid en rapport och kunde lika gärna stanna kvar ett tag.

För en tid sedan hade Jonas och en kollega avslöjat ett bedrägeri i den större klassen i en av Stockholms förortskommuner. En stor förskingring hade upptäckts inom kommunens socialförvaltning. En manlig socialsekreterare i trettiofemårsåldern hade snott över sex miljoner kronor i socialbidrag eller som det så fint hette, försörjningsstöd. Skandalen var ett faktum.

Socialsekreteraren hade hållit på med bedrägerierna i tre år. Bara ett halvår efter det att han anställdes började svindlerierna. Han hade gått mycket förslaget tillväga. Ända upp till 40-50 luftgubbar hade registrerats som bidragstagare. Att socialsekreteraren lyckades svindla kommunen på så mycket pengar utan att bli upptäckt berodde på att den interna kontrollen var mycket bristfällig. Ja värre än så, den lyste helt med sin frånvaro. När Jonas och hans kollega kom socialsekreteraren på spåren informerades socialchefen. Hon hade ett samtal med socialsekreteraren och tog ifrån honom hans behörigheter och nyckel till kommunhuset.

Två dagar senare trängde två torpeder in i socialchefens bostad och misshandlade henne brutalt. Hon fick ta emot kraftiga slag och sparkar. Den råa misshandeln gav henne ett brutet näsben, ett avslaget ben och en bruten handled. Kommunen och polisen misstänkte att socialsekreteraren lejt torpederna för att skrämma henne till tystnad. Socialsekreteraren var spårlöst försvunnen och man befarade att han flytt utomlands.

För över ett år sedan hade Jonas varit in till stadsdirektören och undrat om det inte var dags för kommunen att se över internkontrollen. Men det tyckte stadsdirektören inte var nödvändigt. När han förklarade varför trodde Jonas att öronen skulle ramla av.

'Du behöver inte vara orolig. I den här kommunen är vi som en enda stor familj där vi har koll på läget. Och det ska du ha klart för dej. Vi är ett jävla bra och kompetent gäng.'

Det var det mest korkade Jonas hört i hela sitt liv och till råga på allt från kommunens högste tjänsteman. Jonas skakade på huvudet när han gick därifrån och kunde för sitt liv inte begripa hur kommunen kunde anställa en sådan idiot till stadsdirektör.

Stadsdirektören hade rekryterats till kommunen för fem år sedan. Han var då byrådirektör på ett statligt verk. En av de första förändringarna han genomförde var att ändra titeln kommunchef till stadsdirektör. Högre status så klart. Han var kaxig och visste bäst, snackade som den värsta politiker och svor som en borstbindare. Jonas tyckte rent ut sagt att stadsdirektören var en riktig skitstövel.

Jonas tänkte inte spara på krutet i rapporten. Och för att använda stadsdirektörens egen vokabulär, det skulle bli jävla skönt att få trycka till honom. Han hade verkligen tiggt om det. Nu skulle han få så han teg. Jonas hade flera vassa formuleringar klara.

«Frånvaron av internkontroll vittnar om en aningslöshet och inkompetens hos kommunledning och socialförvaltning som är anmärkningsvärd.»

Den formuleringen kunde stadsdirektören ta och stoppa upp i brasan. Och hur han skulle bära sig åt för att få hem familjens svarta får återstod att se. Pengarna och förövaren var som uppslukade av jorden.

Jonas kom osökt att tänka på vad en kollega hade berättat förra veckan. Revisionsordföranden på ett landsting kallade Jonas för «Bålgetingen». De hade roligt åt det lustiga öknamnet men han tog det faktiskt som en komplimang.

Bakgrunden var att Jonas hade granskat landstingets ekonomi och revisionsrapporten hade pekat på allvarliga brister i hur landstingsstyrelse och ledning hanterade landstingets dåliga ekonomi med stora underskott. Det hade tagit hus i helsike hos landstingsrådet som inte var van att få kritik. Tydligen var inte heller de politiskt valda revisorerna vana vid att revisionsrapporterna innehöll skarpa synpunkter. Det hörde till saken att KVR förra

året hade tagit över uppdraget från ett konkurrerande revisionsbolag. De revisorerna hade uppenbarligen hållit en låg profil.

Men landstingsråd och ekonomidirektör hade till slut fått krypa till korset, precis som andra fått göra. Förmodligen såg de risken annars att en hel svärm bålgetingar kunde komma. Lyssnade man inte på revisorerna och gjorde som de sa, speciellt om man medvetet sket i lagar och förordningar, ja då skulle man ha sig ett stick, kanske flera så det kändes. Det skulle svida, göra ont. Svaret på vad man skulle göra för att undvika bålgetingens stick var enkelt. Visst, för de flesta, men så grymt svårt för obstinata landstingsråd och kommunalråd. För att inte tala om den senaste i raden, stadsdirektören.

Klockan hade hunnit bli nio på kvällen och Jonas var ensam kvar på kontoret. Han funderade eventuellt på att ligga över om inte ovädret gav med sig. De hade ett kombinerat vilo- och sjukrum som han kunde använda. Men så kom han på att de hade en anställningsintervju i morgon. Han måste hem så han kunde komma till kontoret fräsch. Det dög ju inte att lukta orm när man skulle intervjua någon, speciellt inte när det var en tjej.

Jonas började känna sej seg. Han gäspade stort och nickade till. Efter några minuter väcktes han av den välbekanta spökrösten från datorn. «You've got mail!» Jonas ryckte till och tittade på skärmen. Vem kunde det vara som skickade mail så här dags på kvällen? Han klickade in sig på mailsystemet. Det hade kommit mail från någon som hette «The Innovation Group». Den hade han inte hört talas om. Det var väl ett företag som i vanlig ordning ville marknadsföra något. Och ärendet var «Internal control system». Det lät intressant. Han klickade fram meddelandet och läste:

Dear Customer,

Problems with your internal control? For not much longer I hope. I would like to introduce a brand new system which will solve any problem you may have with your internal control. It's a fabulous system for any company or organization, so far the only one on the market. In the attached file you will find a live presentation of the system. If you don't have a program which enables you to watch live presentations, don't worry, we have taken care of that. I hope you'll find the presentation interesting and are looking forward to hearing from you. Enjoy the presentation. Your guide today is Patsy.

Sincerely,
Oliver Ferguson

Äntligen något vettigt i all information man dränktes med. Det var förmodligen ett amerikanskt företag som tagit fram systemet. För en gångs skull var det något som knöt an till revisionsjobbet. Vad kunde de ha hittat på om internkontrollen som han inte redan visste? Jonas klickade på symbolen för den bifogade filen och väntade spänt på innehållet. Efter några sekunder kom bilden upp. Den visade ett stort, vackert rum och stilla musik hördes. Till höger i bilden började det röra på sig. Ett draperi veks åt sidan och ut kom en tjej och gick fram till mitten av rummet.

Wow! Hon var blond, hade högklackade skor och var klädd i en rosa, urringad klänning i kortkort med mönster som ett fisknät. Vad han kunde se var nätklänningen det enda hon hade på sig. Det mesta av den stora bysten syntes och gjorde ett effektfullt intryck. Hon log inbjudande.

«Hi there, I am Patsy. Welcome to this presentation of our new system for making your internal control secure. It's a fantastic system, absolutely outstanding according to some auditors and accountants who have tested it. They have never seen its kind. I will be your guide on this tour. I assure you, you won't be disappointed. When we finish the tour I will have a big surprise for you, a special gift from me. That will be the real highlight of this presentation. Please follow me.»

Patsy gav sitt mest förföriska leende och trippade iväg till en bred dörr där hon stannade till, vände sig om och böjde sig ner så hennes bröst, stora som honungsmeloner, blev synliga. Hon tog av sig skorna och slängde dem åt sidan varefter hon sakta reste på sig och vinkade välkomnande. Patsy öppnade dörren och gick in i ett mindre rum med tjock heltäckningsmatta. Möblemanget i rummet bestod av en enorm säng i king size storlek, en soffgrupp och en stor väggspegel. Jonas satt på helspänn. Hon gick bort till sängen och ställde sig med ryggen mot tittaren. Så började hon lossa på knapparna bakpå klänningen. Klänningen gled ned på golvet.

Under tiden som hon vände sig om förändrades hennes kropp gradvis. I stället för den snygga, blonda Patsy var det en djävulsk varelse som mötte Jonas ögon. Han satt som förhäxad och kände kalla kårar utmed ryggen. Utseendet i rummet förvandlades också raskt, från att ha varit ett vackert rum till en stor fallfärdig lokal med spindelnät, en massa bråte på golvet och ett tak som höll på att rasa ner. En stor, fet råtta kom fram, visade tänderna och kilade väsande över golvet.

«Surprise, surprise you fool», väste varelsen med en röst som kom från avgrunden själv.

Den nakna, askgrå varelsen hade en kort överkropp och ett litet huvud utan hals och oproportionerligt långa ben och armar. Inne i de djupt insjukna ögonhålorna lyste två stora, gröna ögon som ljungeldar. Blodröda bulnader täckte den kala skallen och abnorma ludna, kålrotsliknande öron svajade fram och tillbaka. En hångrinande mun sträckte sig från det ena örat till

det andra och blottade två spetsiga gulbruna hörntänder i vardera käken. Munhålan och tungan var svarta som natten. Han sträckte fram de knotiga armarna och de stora fingrarna, skarpa som klor, rörde sig framåt som om de ville gripa tag i tittaren.

Jonas ryckte instinktivt sig bakåt i stolen.

«Good luck with your hard disc», väste han och la av ett diaboliskt skratt så det isade i Jonas blod. Sedan drog sig varelsen längre och längre bort i det avlånga rummet vilt skrattande för att så småningom försvinna helt ur bild under det att hans hemska skratt fortfarande ekade.

Skärmen på Jonas dator blev plötsligt helt svart. Innebörden i orden som den hemska varelsen nyss hade uttalat blev klar som ett blixtnedslag. Med all säkerhet var all information på hårddisken borta. Hur kunde han gå på en sådan mina? Han började svettas. Vilket djävulskt utstuderat virus. Jonas tog sig för pannan och lutade sig bakåt i den blåa ergonomiska kontorsstolen med nackstöd.

Förbannade hackers! Datorn svarade inte på några kommandon. Han måste ringa Nisse, företagets IT-expert, och tala om vad som hänt.

Jonas lyfte telefonluren och slog numret till Nisse.

«Nisse Busk.»

«Hej Nisse, det är Jonas. Ursäkta att jag ringer lite sent, men det har hänt en sak på kontoret.»

«Kvällen är fortfarande ung så det är ingen fara. Har du fått problem med datorn?»

«Det kan man lugnt säga. Jag har åkt på ett virus. Min hårddisk är utslagen.»

«För helvete Jonas, vad gjorde du?»

«Det kom ett mail med en fil om ett nytt system för internkontroll. Jag var trött och seg och hade inte garden uppe», ursäktade sig Jonas. «Förmodligen har flera fått mailet, så vi borde väl skicka ut en virusvarning, eller vad säger du? Nu sitter jag lite taskigt till för jag måste bli klar med en rapport och jag skulle behöva låna din dator. Kan du komma hit fast det är ett sånt pissväder ute?»

«Okay, jag kommer.» Nisse lät inte vidare entusiastisk.

Nisse var på kontoret efter en halvtimme. Han gick direkt bort till Jonas rum. Klockan var tio.

«Tjänare Jonas. Det var en sabla otur du hade. Öppna inga okända filer i fortsättningen.»

Jonas såg skuldmedveten ut. «Ingen större risk.»

Nisse gick fram till datorn. «Det är väl bäst att jag tar en titt.»

Han kunde snart konstatera att hårddisken hade raderats ut.

«Den är väck, eller hur?» frågade Jonas.

«Stendöd», svarade Nisse. «Jag tar och mailar ut en virusvarning så är det kirrat.»

«Kan jag låna din dator när du är klar.»

«Självklart, inga problem.» Nisse tittade på klockan. «Det blir nattarbete för dej ser jag. Slit inte för hårt Jonas. Du borde dra ner på takten.»

«Visst, men periodvis kör det ihop sej. Inget att göra åt.»

«Jag säger till när jag är klar», sa Nisse och gick bort till sitt rum.

Det tog inte lång stund för Nisse att fixa virusvarningen. Han ropade till Jonas.

«Okay Jonas, datorn är din. Jag ska bara kolla servern innan jag ger mej av.»

Nisse gick bort till datarummet och kontrollerade servern. Det såg bra ut. Han återvände till sitt rum, där Jonas var i full färd med att skriva.

«Servern klarade sej», sa Nisse.

Jonas drog en lättnadens suck. «Det var då för väl. Tack för hjälpen Nisse.»

«Det är lugnt. Då blir det morsning och good bye för min del. Vi ses i morgon.»

Jonas var taggad till tusen. Han skrev så tangenterna glödde. Det mesta av texten i rapporten kom han ihåg. Aldrig tidigare hade han fått till en rapport så snabbt. Vid halv ett på natten satte han punkt. Han packade ihop och gick bort till ytterdörren och larmade på.

Blåsten hade avtagit något, men snöflingorna dansade fortfarande ner, stora fina flingor som landade mjukt på snötäcket. Det var helt ödsligt ute, inte en själ syntes till. Men tjusigt var det med all snön. Jonas hörde ljudet från snöröjningsfordonen längre ner i stan men än hade ingen kommit till Regeringsgatan. Han fick pulsa ner till garaget. Skönt att han kunde sätta sig i en varm och snöfri bil. Bilen slirade till när han kom ut på gatan och det var inte mer än nätt och jämt han tog sig fram genom snön till Birger Jarlsgatan, där det tack och lov var plogat.

På motorvägen strax efter Ulriksdal såg han tjock snörök och gula, blinkande varningslampor. När Jonas kom närmare blev snömolnet för intensivt och han blev tvungen att sakta ner. Två plogbilar, en på var sida av vägbanan stoppade effektivt upp all trafik. Det ogenomträngliga snömolnet fick honom att tänka på skidturen i påskveckan för femton år sedan.

Jonas och två kompisar hade tagit tåget upp till Storlien där de skulle starta sin påsktur till olika fjällstationer med Blåhammarstugan som första mål. Men SJ hade klantat till det och lastat av skidorna i Rundhögen. För att inte tappa för mycket tid tog de en taxi dit. Då hade klockan blivit två och vädret var inte det bästa, mulet och kraftig blåst. Skulle de ge sig iväg? Efter en stunds funderande tog de på sig ryggsäckarna och gav sig iväg. Halv-

vägs till Blåhammarstugan kom de fram till ett vindskydd. De tog av sig skidorna och gick in för att hämta andan. Vinden låg på så det var knappt de fick upp dörren. Efter att ha vilat en stund kikade de ut för att se om det lugnat ner sig något, men det var snarare tvärtom. Nu stod de inför ett svårt beslut. Skulle de vända om till Rundhögen eller fortsätta? Det skulle kännas nesligt att åka tillbaka, de var ju ändå halvvägs. De bestämde sig för att fortsätta. Huvan på anorakerna snördes åt och de gick ut och spände på sig skidorna. Det hade börjat snöa och vinden for som ett jehu kring vindskyddet. I sakta mak började de staka sig framåt i den hårda motvinden och tog sikte på träkorsen som märkte ut leden. Till en början kunde de se det närmsta korset rätt så bra medan nästa var som en svag skugga. Jonas och hans två kompisar höll sig tätt intill varandra. Vinden och snön tilltog. Rätt som det var syntes inte längre några kors. Det dånade på fjället och sikten var inte mer än någon meter, helt vitt omkring dem.

Jonas kom ihåg hur otäckt det hade känts att vara utlämnad åt snöstormens kaos. För första gången i sitt liv var han rädd, kände sig enormt liten. Om han varit ensam hade han nog gripits av panik. De hade stannat upp och diskuterat hur de skulle göra, fick skrika för att höra varandra. Det fanns bara en sak att göra, gräva ner sig, göra en igloo. Att fortsätta vore vansinnigt. Spadarna togs fram och de började gräva. Gott om snö var det, säkert över metern. Med hjälp av stora snöblock lyckades de få till ett hyggligt skydd. I botten på igloon la de ett renskinn och ovanpå det liggunderlagen. De tog på sig tjocka tröjor och kröp ner i sovsäckarna. Stormen hade hållit i sig långt fram på förmiddagen nästa dag, men till slut blev det tillräcklig sikt utmed leden så de kunde fortsätta mot Blåhammarstugan. Igloon de satt upp låg cirka femtio meter vid sidan av leden. Resten av turen hade varit kanon, men snöstormen blev en nyttig erfarenhet.

Jonas återvände till verkligheten i sin bil ute på E4:an och snömolnet framför sig. Han fick ligga efter plogbilarna ända fram till Väsby. Med nöd och näppe tog han sig in på parkeringen hemma för all snön. Sedan pulsade Jonas fram till sitt radhus, sopade av snön på postlådan och tog in posten som lades på bordet i hallen. Efter besöket i badrummet stupade han i säng och slocknade omgående. Klockan var två på natten.

4

Jonas slog upp ögonen och tittade på klockradion. Han var tvungen att gnugga sig i ögonen. Såg han fel? Nej, klockan visade på kvart över sju. Han blev klarvaken i ett ögonblick. Typiskt att han skulle försova sig. Fort in i duschen. Det gick rekordsnabbt att duscha. Normalt gillade han att stå en stund och låta det varma vattnet skölja över kroppen, men idag fanns det inte tid för det. Han var fortfarande varm och fuktig efter att ha torkat och rakat sig.

Han gick till kylskåpet, öppnade dörren och tog ut en fil. Filen gled försmädligt ur hans fuktiga hand ner på köksmattan och skvätte ner hans byxor. Jonas stirrade fånigt på sina vitfläckade byxor och filen som strömmat ut på den nytvättade mattan.

«Förbannat också», skrek han.

«Ha, ha, ha. Idiot. Ha, ha, ha», skrek Charlie och hoppade fram och tillbaka i buren. Charlie tycktes ha kolossalt roligt åt Jonas fadäs.

Jonas kunde inte låta bli att skratta i bedrövelsen. Nej, det här dög inte, fort in med mattan i badkaret och duscha av den. Byxorna åkte samma väg. Vilka byxor skulle han nu ta? Han gick in i garderoben. Varför inte de stålgrå byxorna. De passade bra till hans blåa skjorta.

Han satte sig vid köksbordet och tittade ut och möttes av ett tjusigt vinterlandskap. Kung Bore hade gjort ett rejält arbete. Mer snö hade kommit under natten och det snöade fortfarande. Frukosten gick med en väldig fart. Te och smörgåsar var inte att tänka på idag, klockan var snart åtta. Utetermometern visade på nollstrecket. Jonas gick in i badrummet och borstade tänderna. Vad skulle han ta för ytterkläder idag? Skinnrocken verkade vara ett vettigt val. En isande vind slog emot honom när han öppnade dörren. Jonas stängde dörren, tog på sig läderstövlarna och la skorna i en plastpåse.

Han fick pulsa bort till parkeringsplatsen. Det hade säkert kommit bortåt en halv meter snö och det var helt oplogat. Bostadsområdena hörde tyvärr inte längre till snösvängens prioriteringar. Snöröjningen brukade inte komma igång förrän sent på morgonen. Kommunen och fastighetsägarna

skyllde på minskade resurser. Vad fick man egentligen för den höga skatt man betalade och vart hade all service tagit vägen? En sak var tämligen klar. Det gick utför med Välfärds-Sverige, men strunt i det en sådan här fin morgon. Jonas kunde inte låta bli att känna den barnsliga förtjusning som den första snön alltid innebar. Det var som ett vackert julkort ute med alla träd smyckade med den rena, vita snön.

Saaben var helt översnöad och klockan var tio över åtta. Pendeltåget istället för bilen? Det skulle förmodligen gå snabbare. Han borde hinna med tåget som gick halv nio. Klockan nio var det anställningsintervju med Carina Stenlund, den sista av de tre sökande som de valt ut för den utannonserade tjänsten. Sagt och gjort. Jonas stampade av sig snön och gick hastigt ner mot pendeltågstation. Skönt att gångvägen var plogad.

Det var mycket folk i farten och alla hade bråttom. Hoppsan! Där halkade en karl omkull och portföljen for iväg i en vid båge och hamnade flera meter vid sidan av gångvägen. Mannen hade vissa svårigheter att ta sig upp i det hala väglaget. Man hörde hur han svor ve och förbannelse över snön. Av portföljen syntes bara hålet i snön där den landat. Med viss tvekan satte han ena foten i den djupa snön, fullt förståeligt eftersom han hade bara skor på sig. Men det fanns ingen återvändo om han ville ha med sig portföljen. Mannen såg ut som en fågelskrämma när han med utsträckta armar, för att hålla balansen, och med höga och långa steg försiktigt gick mot stället där portföljen landat. Men det var tydligen inte hans dag heller. Rätt som det var snavade han på något och ramlade pladask framåtstupa i snön. Det var en obetalbar scen. Jonas kunde inte låta bli att skratta. Mannen såg nu fullständigt ut som en snögubbe. Han reste mödosamt på sig, skakade av snön på huvudet, torkade av ansiktet och såg sig omkring.

Ett gäng skolungdomar hade stannat till och hade väldigt roligt åt den komiska händelsen.

Mannen var arg som ett bi. «Vad står ni och glor på era skitungar? Stick!» fräste han.

Jonas kunde föreställa sig hur det kändes att ha fullt med snö i skorna och lite överallt på kroppen. Det var nog bäst att han såg sig för så inte han också satte en rova. En olycka på morgonen fick räcka.

Tåget var tio minuter försenat och det var tjockt med folk på perrongen. Jonas tog fram sin mobiltelefon och slog numret till kontoret.

«Det är Linda på KVR.»

«Hej, det är Jonas. Jag har försovit mej och tar tåget på grund av all snön. Jag lär inte vara vid kontoret förrän framåt halv tio. Vi har anställningsintervju klockan nio med Carina Stenlund. Du kan väl vara snäll och ta hand om henne tills jag kommer och säg till Sten och Bosse också.»

«Visst Jonas. Vi väntar på dej, skynda långsamt.» Linda visste inte hur sant de sista orden passade in idag.

Pendeltåget var inte fullsatt än så Jonas lyckades få en sittplats. Han såg sig omkring. Det var ganska sällan han åkte pendeltåg nu för tiden och det var ungefär som han kom ihåg det. De flesta satt tysta, läste morgontidningen, en bok eller passade på att sova en stund och det var svårt att fånga någons uppmärksamhet. De flesta ville vara anonyma.

Jonas slöt ögonen och började tänka på den kommande anställningsintervjun. De hade fått in tio ansökningar till tjänsten som revisor efter den som slutat. Tre av dem, två killar och en tjej, hade de valt ut för intervjuer. Killarna som kom från konkurrerande revisionsföretag hade bra betyg och lång erfarenhet. De hade gett ett hyggligt intryck, om än inte imponerande, när de intervjuades förra veckan. Ingen av dem var dock auktoriserad revisor som Carina Stenlund. Det återstod att se vad hon var för sorts person. KVR fäste stor vikt vid de personliga egenskaperna, rätt naturligt med tanke på alla kontakter med kunder och intressenter.

Carina Stenlund var också den enda som studerat vid Handelshögskolan i Stockholm, denna prestigefyllda högskola för civilekonomer. Hon var trettiotvå år, auktoriserad revisor som sagt, och hade arbetat åtta år på en av de stora revisionsbyråerna. När Jonas ringde upp och bokade in henne för anställningsintervjun lät hon mycket trevlig, hade en varm och behaglig röst. Han såg fram emot att få träffa henne och se vilken sorts person hon var.

Tåget blev fullpackat med folk efter vägen in till Stockholm. Det blev en väldig trängsel när alla steg av vid centralstationen. De flesta sökte sig mot T-centralen för att fortsätta med tunnelbanan till olika arbetsplatser. Det var en strid ström av människor. Jonas kunde inte fatta att folk stod ut med trängseln och det höga tempot varje dag.

Han gick mot utgången till Sergelplattan och var snart framme vid NK. KVR hade sitt kontor på Regeringsgatan 52, ett stycke ovanför varuhuset. Jonas skyndade sig uppför trappan till första våningen där kontorslokalerna låg. I det smakfullt möblerade väntrummet i anslutning till receptionen satt Carina Stenlund och pratade med Sten. Den textilklädda soffgruppen i turkos med röda, gula och gröna stänk i gav ett sobert intryck. Soffan och fåtöljerna inramades av en samling gröna växter och orkidéer i olika färger. På väggarna hängde modern konst. Carina var en mörk skönhet, det såg Jonas på en gång. Han gick fram och hälsade på henne.

«Hej, det är jag som är Jonas, välkommen hit.»

Han räckte fram handen och hälsade på Carina. Han kände en varm och fast hand i sin.

«Carina», presenterade hon sig med ett varmt leende.

Jonas mötte ett par bruna, forskande ögon. De såg på varann några sekunder.

«Ursäkta att du fått vänta, jag försov mej i morse. Typiskt att det skulle hända idag.»

«Det gör ingenting, jag har blivit väl omhändertagen, så det har inte gått nån nöd på mej.»

Hon var verkligen snygg. Egentligen var nog ordet vacker mer på sin plats. Hennes naturliga skönhet förstärktes av det kolsvarta håret som var hopsatt i en hästsvans med ett guldspänne. Hon var klädd i en grå dräkt och lila blus.

«Jag ska bara hänga av mej», sa Jonas gick bort till kapprummet.

Bosse, fackrepresentanten för Civilekonomerna, kom samtidigt som Jonas på väg till sammanträdesrummet. De gick in och stängde dörren efter sig.

«Återigen, känn dej varmt välkommen hit Carina», började Sten. Sten Ulvhammar var revisionsdirektör för företagets ABC-region.

«Vi brukar inte ta anställningsintervjuer så högtidliga och formella. Om senast en vecka bör du kunna få besked om hur det blir. Jag hoppas att du inte är upptagen efteråt för Jonas har nämligen planerat att ta dej med ut på lunch om det passar. Han kommer att arbeta närmast tillsammans med den som får tjänsten och då tyckte vi att det skulle vara bra att ni får bekanta er med varann.»

«Tack, det passar utmärkt», svarade Carina uppskattande.

«Vi ska börja med att visa en video som presenterar Kvalitetsrevision: vår affärsidé, våra medarbetare, hur vi arbetar, så du får en liten inblick i vilka vi är och vad det här företaget står för. Jag tycker vi passar på och dricker kaffe medan vi tittar på videon», avslutade Sten och satte på videon.

Jonas sneglade på Carina som koncentrerad tittade på presentationen. Han kände att henne skulle det nog inte vara några problem att arbeta ihop med. Intrycken hittills var positiva. Och som sagt, meritmässigt stod hon ett snäpp över de två de redan intervjuat. Nu hängde det på vilket intryck hon skulle ge under intervjun.

«Hur kommer det sej att du sökt tjänsten?» frågade Jonas när presentationen var avslutad.

«Jag såg annonsen och blev intresserad. Ni har också vid några tillfällen uppmärksammats i media genom några granskningar, vilket gjort att jag blivit nyfiken. Sen tycker jag det skulle vara roligt att få jobba med revision av kommuner. Eftersom ni reviderar bolag också skulle det kunna innebära att jag kan behålla min auktorisation, ifall jag blir aktuell för tjänsten. Att få arbeta med både företagsrevision och kommunal revision tycker jag skulle vara intressant, så jag bestämde mej för att skicka in en ansökan. På den vägen är det.»

Sten hällde upp vatten i ett glas och tog en klunk. Han tittade forskande på Carina. «Berätta lite om dej själv, vilken sorts person du är.»

Carina böjde lätt på huvudet och strök bort en hårslinga. «Mina närmaste vänner tror jag uppfattar mej som en glad person, en kompis man kan lita på. Det är roligt att arbeta ihop med andra. Ibland kan jag nog vara lite otålig när arbetet inte flyter på. Jag är impulsiv, på gott och ont, försöker vara effektiv och tror mej ha en god analytisk förmåga och är strukturerad i mitt sätt att arbeta. Det kan väl räcka så länge.»

«För att övergå till något helt annat», sa Sten. «Jag ser av din CV att du håller på med karate. Hur kommer det sej?»

«Jag var med om ett par obehagliga incidenter på högstadiet så jag lärde mej karate för att kunna försvara mej. Det är en kampsport som håller en i fin form också.»

Det är inte svårt att lägga märke till det, konstaterade Jonas för sig själv.

«Så småningom blev jag själv lärare i karate och är med i det svenska landslaget för tjejer. Vi har varit med i flera internationella tävlingar.»

«Några saker till om företaget som kan vara intressant för dej», sa Sten. «Den som anställs hos oss kan bli delägare. Jag vill minnas att de flesta anställda är det. Vi har dessutom ett vinstandelsprogram för samtliga medarbetare.»

«Det var inte dåligt», sa Carina förvånat. «Jag kände inte till att revisionsbyråer har något sådant.»

«Nej, det är nog ovanligt. Det brukar ju bara vara partners som får del av ett bonusprogram. Vi däremot anser att ett belöningssystem ska omfatta alla. Samtliga är ju med och bidrar till företagets resultat.»

«Helt rätt», replikerade Carina.

«En viktig sak som vi försöker leva upp till på KVR är att ställa upp och stötta varann, inte minst när vi är ute hos våra kunder. Det får aldrig hända att nån lämnas i sticket, får skit för att man levererar en obekväm sanning, att det blir ett missförstånd eller liknande. Låt mej få belysa det genom att ge ett exempel på hur det inte får gå till.»

Jag undrar vad Sten ska berätta nu tänkte Jonas. Han kunde i hastigheten inte påminna sig att det hänt något på KVR av det Sten syftade på.

«För rätt många år sen, jag jobbade på en annan byrå då, skulle jag avrapportera en granskning för de förtroendevalda revisorerna i ett landsting. En av revisorerna var en riktig gnällspik, klagade ofta på att vi var dyra och hade jämt nånting att anmärka på i våra rapporter. Inom parentes kan jag nämna att han en gång kommenterade en större granskning, som jag tror kostade runt 250 000 kronor, så här:

'För dom där pengarna hade man kunnat få en ny Volvo'. Jag kommer ihåg att jag haft lust att säga till honom. Ja men köp då en Volvo och dra iväg och granska själv din gnet.»

Alla vid bordet skrattade.

Sten fortsatte. «Den gången jag tänker på var det samma gamla visa. Språket dög inte på flera ställen och vissa av mina slutsatser ställde han inte upp på. Det var skitsaker han kom med så det hade jag kunnat stå ut med, men det värsta av allt var att den revisionsdirektör som var kundansvarig också kritiserade mej på sammanträdet. Han gjorde kardinalfelet som aldrig får hända mellan en chef och medarbetare eller mellan medarbetare. Inför allihop drog han ner brallorna på mej och jag blev helt ställd. Jag visste att han hade fått rapporten en vecka i förväg för att läsa igenom, men eftersom han inte hörde av sej utgick jag förstås ifrån att allt var okay. Vad gör man i en sån situation? Jag blev tyst, kände mej helt tillplattad. Det låste sej fullständigt, absolut det värsta jag varit med om i hela mitt yrkesliv. Nu hörde det till saken att den där revisionsdirektören var känd som en pedantisk och märkvärdig typ där det mesta kretsade kring honom själv.»

«Ett sånt beteende måste vara sällsynt», konstaterade Carina.

«Förmodligen», gissade Sten. «Och som jag sa förut, på KVR stöttar vi varann. Vi har högt i tak och en allmänt trivsam stämning, tycker jag i alla fall, eller vad säger ni?» Sten vände sig mot Jonas och Bo.

De nickade instämmande.

«I det här företaget ser vi gärna positiva och glada medarbetare», fortsatte Sten. «En god vän frågade mej en gång om man får ha roligt på jobbet. Självklart sa jag och då menade jag inte bara så där allmänt att man trivs och sånt. Vi har ofta en skämtsam ton där skratten inte är långt borta. Det lättar upp stämningen.»

Jonas tittade forskande på Carina. Av ansiktsuttrycket att döma verkade orden falla i god jord.

«Blir det du som börjar jobba hos oss så får du vänja dej vid ett och annat skämt, inte minst från Jonas. Jag kan inte låta bli att berätta om ett aprilskämt han körde förra året.»

Carina tittade undrande på Jonas som log illmarigt mot henne.

«Så här gick det till. Jonas skickade ut ett mail och berättade att en tjänsteman på OLAF inom EU, alltså Europeiska Byrån för Bedrägeribekämpning, hade hört av sej. Anledningen var att Jonas, som leder KVR:s team för bekämpning av förskingring och korruption, hade tagit kontakt och berättat hur vi arbetar med dom här frågorna och erbjöd våra tjänster. EU-tjänstemannen nappade. Han undrade om Jonas och ett par till från KVR kunde komma till Bryssel för att diskutera vidare. Som vanligt var det snabba ryck och Jonas undrade om några var intresserade.

Många gick på skämtet med dunder och brak, till och med vd:n. Han skickade ett svar och gratulerade Jonas. En skrev att han var väldigt upptagen, men trodde nog han skulle kunna klämma in ett besök i Bryssel. En annan, som också var angelägen, lämnade för säkerhets skull telefonnumret till sommarstugan också.»

Carina skrattade. «Den var bra. Jag kan inte komma ihåg att nån på byrån där jag är brukar skicka ut aprilskämt. Vi har nog generellt en tråkigare stil, lite för stela kanske i umgänget.

Jag tror vi låter det där aprilskämtet få avsluta intervjun, men du kanske vill fråga oss om något?» undrade Sten till slut.

«En sak kanske», svarade Carina. «Hur pass hårt törs ni kritisera era klienter? Jag vet från företagssidan att vi får tänka oss för väldigt noga. Är vi för kritiska finns det risk att byrån kan tappa uppdrag. Har ni samma problem i kommuner och landsting?»

Sten log. «Nej, vi har faktiskt en friare roll, väldigt skönt faktiskt. Det fina i kråksången är att det är de förtroendevalda revisorerna som anlitar oss. Så blir en kommunledning förbannad kan man inte sparka oss, hur gärna man än skulle vilja. Är de politiskt valda revisorerna med på noterna kan vi dra åt tumskruvarna rätt hårt ibland. För det mesta brukar det här inte vara några problem.»

«Jag förstår», sa Carina.

«Då så», sa Sten och lade ihop sina papper. «Tack ska du ha för idag Carina. Vi hör av oss snart. Smaklig måltid förresten.»

«Jag ska be Linda att hon ringer efter en taxi åt oss», sa Jonas och reste sig. «Vi har bokat bord på Fem Små Hus i Gamla stan till halv ett. Det bör vi hinna med god marginal. Jag ser att klockan strax är tolv.»

5

Carina och Jonas satte sig i taxin. Jonas lutade sig framåt mot taxichauffören.

«Fem Små Hus i Gamla stan.»

«Okay. Jag har precis fått ett meddelande att Norrbro till Gamla stan är avstängd på grund av en trafikolycka. Vi får ta vägen över Strömbron, men var beredd på att det är kö där», sa taxichauffören och tittade i backspegeln på Jonas.

«Det är nog inga problem. Vi har gott om tid», sa Jonas.

Det var moddigt på gatorna efter all snö som kommit och stora snöflingor virvlade runt i luften och la sig som bomullstussar på marken. Köerna mot och över Strömbron stod stundtals helt stilla, men så småningom var taxin över på andra sidan. Efter att ha passerat slottet kom de fram till de trånga gränderna som gav Gamla stan dess karakteristiska utseende. Atmosfären från svunna sekel kändes påtaglig.

Vid Brunnsgränd körde taxin upp till Fem Små Hus på Österlånggatan. Vid entrén till restaurangen brann flera marschaller välkomnande och gatan var smyckad med juldekorationer, garnerad med snön som kommit under natten, en perfekt stämning i adventstid. Trots det vackra vintervädret var det skönt att komma in i värmen. Carina och Jonas hängde av sig ytterkläderna i garderoben och gick fram till hovmästaren. Han hälsade dem välkomna och visade dem till ett reserverat bord i en avskild del av restaurangen. De hade precis satt sig när en servitör kom fram med menyn som var insatt i eleganta skinnfodral.

«Studera menyn i lugn och ro så är jag strax tillbaka. Så här års har vi förstås vårt utsökta julbord också som jag kan rekommendera.»

«Nå, har du fastnat för något?» frågade Jonas efter en stund. «Är julbordet kanske något som frestar?»

«Julbord är alltid frestande. Det finns så mycket gott att välja på, men risken är att man äter för mycket. Jag ska ha karateträning ikväll så jag hoppar över julbordet idag. Affärslunchen med renskav, smörstekt abborrfilé och hjortronparfait är rätter jag gillar. Jag tar den.»

«Det ser gott ut. Jag hänger på», sa Jonas. Han vinkade till sig servitören.
«Är ni färdiga att beställa?»
«Ja», svarade Jonas. «Vi har bestämt oss för affärslunchen båda två.»
«Utmärkt. Den har en utsökt komposition idag. Och vad vill ni dricka?»
«Vichy Nouveau Lime», svarade Carina.
«En lättöl för mej», sa Jonas.
Servitören tackade för beställningen och gick iväg.
«Jag uppskattar verkligen att så här oväntat bli bjuden på lunch», sa Carina.
Jonas log. «Roligt att det passade och mat ska vi ju ändå ha. Skönt att komma iväg från ruschen i city en stund.»
«Ja, och här i Gamla stan är det så mysigt», kommenterade Carina. «Bortsett kanske från Västerlånggatan där det är så grymt med folk, men det har ju också sin charm.»
«Det går väl an om man är ute och shoppar eller kollar runt lite, men centralstation i morse var då ingen höjdare», inflikade Jonas. «Jag fattar inte att folk har så bråttom. En del sprang ju som skållade råttor.»
Carina skrattade. «Det var ett bra sätt att uttrycka det. Vi stressar nog alldeles för mycket. På byrån där jag jobbar tycker jag kraven och förväntningarna blir större och större. Det enda som finns i huvudet på företagsledningen är lönsamhet och effektivitet. Livet handlar ju faktiskt om lite annat också.»
Jonas tittade begrundande på henne. «Jag håller med dej.»
Servitören kom fram till bordet med förrätten. «Var så goda. Smaklig måltid.»
«Tack», svarade Carina och Jonas i korus.
«Va gott det ser ut», sa Carina.
De åt under tystnad.
Carina såg upp. «Ni har ett fint kontor, ljust och fräscht.»
«Vi stortrivs, jättefin arbetsmiljö. Det gjordes en renovering förra året och vi blev väldigt nöjda. Som du såg är det ett gammalt hus med högt i tak.»
«Ja, det ger en speciell känsla. Där jag jobbar är det kontorslandskap. Helt värdelöst, jag vänjer mej aldrig.»
«Du berättade under anställningsintervjun att du har en dotter. Vad arbetar din man med?» frågade Jonas.
Carinas ansikte blev sorgset. «Han dog för tre år sen.»
«Det var tråkigt att höra.»
«Även om det fortfarande känns jobbigt att berätta om det, är det skönt ibland att få prata av sej. Samuel arbetade för Ericsson och var ansvarig för försäljningen av mobiltelefoner i Kina och Taiwan. Han omkom under en inrikesflygning i Kina. Det blev en fruktansvärd chock för mej och Maria. Planet kom in i ett hemskt åskväder och kraschade mot ett högt bergsmassiv. Ingen begrep varför piloterna hade lyft eftersom man varnat för ovädret.

Men Ericsson har stöttat oss på ett fantastiskt sätt. Den bästa medicinen för att komma till rätta med livet igen har varit arbetet. Och så har släkt och vänner ställt upp. Det känns som om jag snart kan lägga det här mörka bakom mej.»

«Livet måste trots allt gå vidare», sa Jonas.

Jonas blev avbruten med ett «ursäkta mej» från servitören som kom med huvudrätten.

Jonas fortsatte. «Till en helt annan sak som jag funderat över. Du ser inte svensk ut precis, man skulle mycket väl kunna tro att du kommer från något sydeuropeiskt land.»

«Du är inte den förste som undrar», sa Carina leende. «Det är väl mitt svarta hår. Jag är född i Abisko i Lappland men mina föräldrar flyttade till Uppsala när jag var två år, så jag minns ingenting från tiden däruppe.»

«Är du möjligen…?» Jonas fullbordade inte frågan.

Carina log. «Fråga på du, jag tror jag kan gissa vad du skulle säga.»

«Jag tänkte faktiskt fråga lite skämtsamt om du är lappjänta. Lapp heter ju same numer, men längre tillbaka sa man lapp och det sitter kvar.»

«Ja, jag är lappjänta som du säger, till femtio procent. Det var så att min pappa, som är antropologisk forskare i Uppsala, hade ett långtidsprojekt bland samerna i norra Lappland och bodde i Abisko under den tiden. Han träffade mamma och det blev visst kärlek vid första ögonkastet. De gifte sej och bodde där de år som projektet pågick. Mitt svarta hår har jag fått av mamma.»

«Då förstår jag. Blev det aldrig aktuellt att du skulle få ett samiskt namn med tanke på din mamma?»

«Mamma ville nog det, hon heter själv Keisa eller Karin på svenska. Men jag tror det var pappa som i slutändan fick sin vilja igenom. Han ville inte riskera att jag skulle bli mobbad som barn i skolan. Man är ju väldigt känslig i den åldern och han ville nog inte vara med om att nån kallade mej lappjävel eller något liknande. Sen har mamma berättat att han efter en ungdomsförälskelse var förtjust i namnet Carina.»

«Har du släktingar där uppe?»

«Ja, mormor, morbröder, mostrar och kusiner. Jag och Maria är alltid upp och hälsar på några veckor varje sommar. Och en vecka på vintern är ett måste så man får åka skidor och snöskoter. Att dra iväg på snöskoter upp på fjället är häftigt. Det är störtskönt att åka dit, uppleva fjällnaturen och få andas den rena luften.»

«Vad gör dina släktingar?»

«Dom äger en massa renar. Jag har varit med på några renskiljningar och det är verkligen en speciell upplevelse. Du skulle höra vilket oväsen renarna för. De grymtar och klapprar med hovarna så det står härliga till.»

Jonas skrattade. «Jag kan förstå det. Det måste kännas härligt att komma upp och koppla av i en sån miljö.»

«Ja, jag njuter verkligen. Något av det bästa jag vet är att fiska laxöring och röding. Det är hur underbart som helst att stå med spöet och vänta på att det hugger. Och när man har fått några firrar då slänger man ner dem i stekpannan och så tar man upp nybakat tunnbröd ur ryggsäcken. Det är nog därifrån jag fått smaken för fisk. Att sitta en fin sommardag vid en porlande fjällbäck eller fjällsjö med snöklädda fjäll runt omkring och kalasa på röding och tunnbröd med kaffe till. Då glömmer man allt annat och bara njuter och önskar att det aldrig tar slut.»

Carina fick något lyriskt och drömmande i blicken. Jonas kunde föreställa sig hur det skulle kännas att sitta vid hennes sida vid fjällbäcken, en angenäm tanke.

«På tal om fisk är det nog bäst vi hugger in på abborren så den inte kallnar», sa Jonas.

«Mm, mycket gott», sa Carina uppskattande efter en stund.

Jonas la ifrån sig kniv och gaffel och torkade sig om munnen med servetten.

«Köket har verkligen lyckats med abborren. Den satt fint. Du berättade under anställningsintervjun att du håller på med karate. Har du hamnat i nån situation då du haft nytta av karaten?»

«Du menar om jag blivit antastad eller överfallen nån gång?»

«Ja.»

«Nej, och tur är väl det. Karate är ett farligt vapen och i en överfallssituation är det stor risk att man överreagerar och det kan få förödande konsekvenser.»

«Är karate bra på något annat sätt?»

«Ja faktiskt. En gång på vintern för några år sen när jag var ute och gick halkade jag till riktigt illa. Tack vare karatetekniken klarade jag mej. Man blir stark och smidig av att hålla på med karate så den blir ett skydd mot olycksfall också.»

«Intressant», sa Jonas. «Att karate kunde vara bra för sånt hade jag ingen aning om. Du nämnde att du tävlar också. I vilka sammanhang har du gjort det?»

«SM, EM och VM för tjejer.»

«Hur har det gått då?»

«Bra, flera SM-guld, ett VM-guld, två EM-guld och några lagmedaljer.»

«Det var inte dåligt. Då måste du vara riktigt duktig», sa Jonas beundrande.

Carina skrattade. «Det skulle man nog kunna säga, men det krävs mycket träning, precis som i all annan sport. När jag var på topp tränade jag fem dar i veckan och lyckades skaffa mej den högsta graden av svart bälte. Den

kallas femte dan. Sen jag fick Maria har det inte blivit lika ofta, men jag försöker träna tre gånger i veckan.»

Servitören kom och hämtade tallrikarna. «Vill ni ha kaffet till desserten?»

Jonas tittade på Carina som nickade. «Gärna.»

«Jag kommer ihåg från din meritförteckning att du bor i Danderyd», fortsatte Jonas.

«Ja, medan Samuel levde köpte vi en villa där. Det är skönt att komma bort från stan efter arbetet. Inte minst för min dotter är det en hälsosammare miljö att få växa upp i. Vi får se hur länge jag kan behålla villan. Och du själv?»

«Jag bor i ett radhus i Upplands Väsby.»

«Har du familj?»

«Nej, jag bor ensam. Men jag har Charlie förstås. Det är en papegoja från Amazonas.»

«En papegoja», sa Carina förvånat. «Det låter kul.»

Jonas log. «Väldigt roligt faktiskt och han är en baddare på att prata. Vi har mycket skoj ihop. Experterna säger att han är ovanligt duktig, kan massor med ord. Jag har faktiskt uppträtt med honom några gånger i TV. Det blev succé. Efter det blev jag kallad papegojmannen.»

Carina skrattade. «Vad folk kan få till det. Kul med en sån duktig papegoja. Visst kan papegojor bli gamla?»

«Ja, 60-70 år, så vi får väl se vem som trillar av pinnen först, Charlie eller jag.»

Carina log. «Vi får hoppas att du sitter kvar längst. Men bortsett från Charlie då, är det inte tråkigt att leva ensam?»

«Ibland kanske, har nog inte känt för att binda mej än. Tillfälliga relationer har passat perfekt hittills, så man liksom fått känna sej för. Det har väl varit lite av särboförhållanden.»

«Du har ingen Stockholmsdialekt precis», sa Carina. «Det låter som om du kommer norrifrån.»

Jonas skrattade. «Jag antar att det är svårt att dölja. Jag är dalmas.»

«Jag misstänkte det», sa Carina. «Varifrån då?»

«Falun. Mina föräldrar bor där. Och så har jag två bröder. En bror finns kvar i Falun medan den andre bor i Västerås.»

«Vad gör du för roligt på fritiden då?» undrade Carina. «Du får väl lite tid över när du inte har familj?»

«Ja, det kan man väl säga. Det blir faktiskt lite av varje. För att hålla mej i någorlunda form åker jag skidor och joggar. Så samlar jag frimärken.»

«Så du är frimärkssamlare», konstaterade Carina. «Är det något särskilt land eller motiv du samlar på?»

«Ja, både ett land och en kontinent, Sverige och Afrika. Jag var med i en frimärksklubb hemma när jag var liten och då blev jag fascinerad av afrikanska frimärken. De är vackra och har ofta exotiska motiv, åtminstone

för oss nordbor. Jag tänker på vilda djur och ländernas kulturer. På tal om kultur så odlar jag det också. Jag är väldigt intresserad av musik.»

«Säger du det, ja musik är en tillgång», medgav Carina. «Du kanske spelar något instrument?»

«Ja, trumpet. Jag är med i Stockholms musikkår. Känner du till den?»

Carina skakade på huvudet. «Nej, har aldrig hört talas om den. Vad spelar ni för sorts musik?»

«Det är en salig blandning: klassiskt, marscher förstås, populärmusik, musicaler och så vidare.»

«Det måste vara kul att kunna hantera ett instrument. Är ni duktiga?»

«Det kan man nog säga. Jag skulle tro att det är en av de bästa musikkårerna i Sverige. De flesta är amatörer men vi har några proffs och halvproffs också.»

«Och vilken kategori tillhör du?» undrade Carina.

«Får jag säga det själv tillhör jag nog halvproffsen, så man får ligga i som bara den. Jag tränar bortåt en och en halv timme per dag.»

«Det var inte dåligt», sa Carina beundrande. «Har ni ofta konserter?»

«Det blir några stycken per år, mest i Stockholmstrakten. Vi gör en del utlandsresor också. Förra året var vi till USA.»

«Med alla de där fritidsintressena förstår jag att du har fullt upp», sa Carina.

«Ja ibland är det svårt att få ihop det, men det går eftersom det är så roligt.»

Jonas tittade på klockan. «Oj då, är klockan redan halv tre. Det är nog dags att bryta upp.»

«Det har du rätt i», svarade Carina. «Tack så jättemycket för en god lunch och en trevlig pratstund.»

«Tack själv. Vart ska du?»

«Till centrum, ska passa på att shoppa innan jag åker hem. Jag tänker ta tunnelbanan till T-centralen.»

«Då gör jag dej sällskap. Vad sägs om en promenad till stationen i Gamla stan?»

«Härligt! Det kan jag inte motstå i det här vackra vintervädret.»

Det snöade lätt när Jonas och Carina kom ut från tunnelbanan vid T-centralen.

«Då så, tack för idag», sa Jonas när de skulle skiljas åt. «Det var trevligt att träffas. Du ska få besked om hur det blir om senast en vecka.»

«Tack själv», svarade Carina och räckte fram handen. «Vi hörs.»

Jonas kände återigen den behagliga värmen och fastheten av hennes handslag. Han vandrade bort till kontoret. Sedan han hängt av sig rocken gick han in till Sten.

«Då är jag tillbaka igen.»

Sten tittade upp. «Sätt dej så får vi samla ihop intrycken från intervjun och lunchen. Vad tycker du?»

«Bara positivt. Hon skötte sej bra under intervjun, mer avspänd än de andra bägge vi intervjuat och verkar vara tryggare i sej själv.»

«Instämmer», sa Sten. «Hon verkar skärpt.»

Jonas fortsatte. «Som auktoriserad revisor kommer hon att bli ett perfekt tillskott till revisionen i Stockholms stad. Dessutom behöver vi flera auktoriserade för att klara bolagsrevisionen.»

«Jag håller med dej.»

Sten funderade något innan han fortsatte. «När du nämner bolagsrevision, så är väl frågan om vi inte ska satsa på att få in en fot hos några av de större bolagen, varför inte några börsbolag. Hon är idag auktoriserad revisor i två börsbolag. Vi får se till så hon tar med sej de uppdragen.»

Jonas skrattade. «Absolut, det skulle sitta fint.»

«Vad fick du för intryck under lunchen?»

«Det är helt klart att de positiva intrycken från intervjun förstärktes. Fin personlighet med ett öppet och charmerande sätt.»

«Bra», sa Sten. «Då återstår egentligen bara en sak och det är att kolla upp referenserna. Bosse har gett klartecken. Jag har bett honom kolla en av dom. Du får ta de andra två personerna. Det vore bra om du kan fixa det senast i morgon. I dagsläget lutar jag som du åt att vi erbjuder Carina tjänsten.»

«Det känns bra att vi är överens», sa Jonas.

Jonas satt vid köksbordet och gick igenom gårdagens och dagens post. Handstilen på ett litet kuvert kände han igen. Han tog ut papperet och läste.

Hej Jonas!

Förlåt att jag ringde och störde härom kvällen. Det är faktiskt sant det där jag sa om att jag fortfarande är kär i dej. Jag tror det kan funka mellan oss igen bara jag får en chans. Efter allt vi varit med om ihop tycker jag faktiskt att jag är värd det. Hör av dej!

I ♥ you.
Alexandra

Han lade ifrån sig Alexandras brev. Att hon inte gav upp. Hur skulle han bete sig? Det bästa vore väl att ignorera henne.

6

Det var tidig fredag morgon den 24 april året därpå och Jonas satt i bilen på väg in till Stockholm. Han hade haft en hektisk tid sedan KVR trädde in på arenan i Stockholms stad vid årsskiftet. Att revidera Sveriges största kommun där varje stadsdel i sig var som en stor kommun kändes spännande och utmanande. När han fick frågan av Sten om han ville ta kundansvaret hade han inte tvekat en sekund. Visserligen kände han efteråt fjärilar i magen när han insåg vidden av det stora ansvar som nu skulle komma att vila på hans axlar och undrade vad han gett sig in på. Men vadå? Egentligen var det ingen större skillnad mot att revidera en mindre kommun. Skillnaden var storleken, men själva granskningsarbetet och samspelet med de politiskt valda revisorerna var desamma.

Under de fyra månader som gått hade Jonas, Carina och andra revisorer på KVR haft fullt upp med att sätta sig in i kommunens alla förvaltningar och verksamheter. Det var högsta växel från första stund. Revisionen av Stockholms stad hade högsta prioritet för att leva upp till inte bara de förtroendevalda revisorernas förväntningar utan även kommunledningens. Genom slopandet av det egna revisionskontoret var många nyfikna på de nya revisionskonsulterna. Politikerna i allmänhet och tjänstemän i synnerhet hade en avvaktande inställning. Vissa var skeptiska medan andra välkomnade förändringen och menade att det var bra för utvecklingen att det kom in nytt revisionsblod i kommunen. De bästa granskningsteamen sattes in och de höll som bäst på att genomföra flera stora granskningar.

Jonas, Carina med flera hade nyligen avslutat granskningen av bokslut och årsredovisning och kunde pusta ut lite, trodde de. Men inte. Revisorskollegiet gav Jonas och Carina ett specialuppdrag, att granska Stockholms kampanj för att få sommarolympiaden 2004. Förlusten i Lausanne var hos många fortfarande som ett öppet sår och rykten om mutor bland IOK-ledamöter i samband med omröstningen hade cirkulerat ett tag.

Kunde det finnas några lik i OS-kampanjens garderob? Jonas visste att det förekommit både det ena och det andra inom den olympiska rörelsen,

så varför skulle Stockholm vara ett undantag? Även om Sverige i Transparency Internationals årliga undersökningar om mutor placerade sig bland de fem-sex minst korrupta nationerna så var värdskapet för en olympiad en helt annan femma. Prestige och pengar som skulle få många att se mellan fingrarna.

Jonas privatliv hade fått stå på undantag under de här hektiska månaderna. Det gick knappt en dag utan att han jobbade över plus en del helger. Han såg fram emot semestern som låg ett par månader bort. Sedan hade han ett olöst problem som han snart inte visste hur han skulle hantera, Alexandra. Det var åtskilliga telefonsamtal, mail och brev plus att hon «råkat» stöta ihop med honom på stan några gånger. Hon gav sig inte. Det började bli jobbigt. Flera gånger hade hon bjudit hem honom till sin nya lägenhet på Kungsholmen, men han hittade alltid på ursäkter. Till slut måste han nog träffa henne för att få slut på hennes efterhängsna uppvaktning, ja rena förföljelsen. Det var ju helt sjukt som hon bar sig åt.

Jonas körde in i garaget på Regeringsgatan och parkerade bilen. Det tog bara några minuter att gå till huset där kontoret låg. Inne på sitt rum satte han på datorn gick sedan in till Carina.

«Morsning, hur är läget?»

«Fint och du själv?»

«Helt okay. Hur dags ska vi träffa folket på OS-bolaget?»

«Tio så vi får åka härifrån runt halv. Kan vi ta din bil?»

«Javisst.»

«Vad säger du om vi skulle spåna lite kring vad vi ska granska. Har du några bra idéer?» frågade Carina.

«Det ska väl gå att skaka fram, ge mej några minuter bara.» Efter en stund sa Jonas. «Varför inte börja med att ringa in områdena med de största riskerna och pengarna och utgå därifrån.»

Carina tittade uppskattande på honom. «Bra upplägg. Flygresorna hör definitivt dit. Jag är säker på att ledningen för OS-bolaget har åkt som skottspolar runt om i världen när de besökt IOK-ledamöterna.»

«Definitivt», fastslog Jonas. «Sen har du ledamöterna som besökt Stockholm. Vad jag vet brukar IOK sällan eller aldrig flyga ekonomiklass och då kan du ge dej på att det blir dyrt.»

«Så du menar att Stockholm har betalat för ledamöternas biljetter?» sa Carina förvånat.

«Det kan jag sätta mitt huvud på. Du ska inte tro att de betalar ur egen ficka. Aldrig med min fot, sa sparven. Nä du, ger man sej in i det här spelet så kostar det skjortan. Man skulle kunna säga: pay and play. Det är det det handlar om och kanske lite till.»

Carina skrattade. «Nu fick du allt till det. Det var väldigt vad du är initierad.»

Jonas ryckte nonchalant på axlarna med en skämtsam stöddig min. «Jag läste en del i samband med kampanjen inför OS -96, den som Atlanta vann. IOK ställer stora krav på kandidatstäderna och då tänker jag inte främst på förutsättningarna att arrangera en olympiad utan vad en stad ställer upp med under själva kampanjen. Den stad som skulle komma på den idiotiska idén att gneta kan glömma ett värdskap. Lever man inte upp till ledamöternas krav, jag tänker närmast på vad de själva begär, kan man nog packa ihop.»

«Säger du det. Det visste jag inte», sa Carina tankfullt.

«Förresten», sa Jonas. «Vad sägs om en kopp kaffe? Jag fixar det.»

«En uppiggare vore inte dumt.»

Jonas gick bort till fikarummet och hämtade kaffe.

«Vad är det mer som är intressant att titta på?» frågade Carina när hon tagit några klunkar kaffe.

«Användningen av kontokort.»

Carina nickade. «Just det och speciellt i samband med flygresorna. Något som jag också tycker vi ska granska är vilken representation Stockholm haft.»

«Ja, den är given, men det finns en annan grej också», fastslog Jonas. «En nära släkting till representation är gåvor och i första hand gåvor till IOK-ledamöterna. Det vore konstigt om de inte har fått presenter när de besökt Stockholm, säkert också när de fått påhälsning av folk från OS-bolaget. Jag gissar att såna gåvor har bokförts som representation.»

«Bra, då har vi ringat in tre riskområden», konstaterade Carina. «Finns det något mer?»

«Ja, vi ska inte glömma bort köp av tjänster, framför allt PR», svarade Jonas. «Man måste ha köpt in massor. Jag kommer ihåg vilken satsning som gjordes i media och på broschyrer. Det måste ha kostat multum.»

«Okay», sa Carina och la ifrån sig pennan. «Då har vi nog fått med det viktigaste. Det är dags vi ger oss iväg.»

När Carina och Jonas kom till Sickla Allé stod en röd Ferrari utanför OS-bolaget. De olympiska ringarna och kampanjens logga «Stockholm 2004» fanns fortfarande kvar på husets fasad. Jonas parkerade bakom Ferrarin.

Jonas gick runt Ferrarin och kollade. «Häftig bil. Jag undrar vem som har råd med en sån?»

«Magnus Krok kanske», föreslog Carina.

Inne på kontoret stod Cecilia Turesson och Magnus Krok och väntade på dem. Carina och Jonas hälsade på dem. Cecilia var OS-bolagets vd och den

som hade lett kampanjen. Magnus hade varit marknadsföringschef och den som höll i de internationella kontakterna.

«Välkommen hit», inledde Cecilia. «Synd att vi inte kan ta emot er under andra omständigheter. Men sånt är livet. Man kan inte få allt.»

«Tyvärr», sa Carina. «Det var jättetråkigt att Stockholm inte fick olympiaden. Det skulle ha känts mycket roligare att göra granskningen om det blivit så.»

Cecilia betraktade Jonas. «Är inte du den som basar för revisionen i Stockholms stad?»

Jonas log. «Det stämmer, från årsskiftet. Kvalitetsrevision tog över revisionen då.»

Jonas observerade att Magnus Krok stod och spanade in Carina. Minen på Magnus vittnade om att Carina var mer än godkänd.

«Så nu ska ni granska hur vi skött oss?» inflikade Magnus.

«Revisorskollegiet vill ha en genomgång för att sätta punkt för Stockholms satsning», svarade Carina.

«Innan vi kör igång ska jag presentera er för Malin», sa Cecilia. «Hon var vår receptionist, men fick rycka in på lite av varje när vi hade det som snärjigast.»

De gick bort och hälsade på Malin, en rödhårig tjej i trettiofemårsåldern. Hon var klädd i jeans och T-shirt och gav ett sympatiskt intryck.

«Malin arbetar heltid ett tag till och hon kommer att hjälpa er med det ni behöver. Hon håller på och sorterar upp allt material så det blir klart för arkivering så småningom.»

De gick in i ett större kontorsrum som tidigare var Cecilias arbetsplats och satte sig vid ett sammanträdesbord.

«I och med att kampanjen var över sa vi upp de flesta kontorsutrymmena i slutet på förra året», började Cecilia informationen. «Jag är här några timmar i veckan, normalt fredag förmiddag, för att se till att avvecklingen av bolaget går till på ett snyggt sätt.»

«Och hur är det med dej Magnus, har du fortfarande nån roll i OS-bolaget?» frågade Jonas.

«Nej det är över för min del. Jag slutade i november.»

«Enligt dina önskemål Carina har jag tagit fram en organisationstablå och kort beskrivit vad de olika medarbetarna haft för funktioner», fortsatte Cecilia. «Jag ska gå in lite närmare på det men först vill jag ge en kort tillbakablick på hur vi arbetade med lanseringen av Stockholm. Magnus kommer att lite mer i detalj berätta om marknadsföringen, där han hade ansvaret.»

«Utmärkt», kommenterade Carina.

Cecilia Turesson lämnade en intressant redogörelse. Under dragningen satt Jonas och försökte bilda sig en uppfattning om henne. Från första stund

kände Jonas att han tyckte om Cecilia, charmerande och sympatisk, en varm personlighet. Hon såg ut att vara runt fyrtio, blond och mycket snygg. Han tittade på hennes vänstra hand. Visst satt det två ringar på ringfingret. Vad hade han väntat sig? Det är klart att en sådan attraktiv kvinna inte är ledig. Hennes genomgång av kampanjen var lagom avvägd och det märktes att hon var van att tala inför folk.

Jonas uppmärksamhet flyttade sig till Magnus. Han såg bra ut, hade kortklippt svart hår och en välbyggd kropp, utstrålade självsäkerhet och världsvana.

Magnus Kroks dragning var mest koncentrerad till PR-satsningarna. Jonas tyckte att redogörelsen av besöken hos IOK-ledamöterna inte gav särskilt mycket, alldeles för översiktlig för att få grepp om den delen av kampanjen. Däremot lämnade Magnus en annan intressant upplysning. Sveriges ambassader var involverade i kampanjen, speciellt ambassadörerna som bjöd in IOK-ledamöter på middagar. Jonas noterade att Magnus hade lätt för att prata, en väloljad tunga som säkert gått hem i kontakterna med alla inblandade: myndigheter, sponsorer, IOK-ledamöter, idrottsstjärnor med flera.

En intressant detalj i hans redogörelse som Jonas fäste sig vid var att Willie Banks, världsrekordhållare i tresteg under tio år, knöts till kampanjen för att bland annat bidra med sina erfarenheter från OS i Atlanta. På hans initiativ bildades Stockholm 2004 International Athletes Council som kom att bestå av ett 60-tal idrottsstjärnor. Detta var något nytt i OS-kampanjer och som ledningen för OS-bolaget hoppades mycket på. Bland kända idrottsprofiler fanns Björn Borg, Stefan Edberg, Ato Boldon, Sergej Bubka, Haile Gebreselassie och Wilson Kipketer. Stockholm blev också de aktivas favorit, men vad hjälpte det.

«Då har ni fått en liten inblick i kampanjen och hur vi var organiserade. Är det något ni undrar över?» frågade Cecilia.

«Inte just nu», svarade Carina. «Frågorna lär väl dyka upp så småningom.»

«Då så», sa Cecilia och tittade på klockan. «Det är inte så långt kvar till lunch. Jag tänkte vi kunde äta en bit mat tillsammans. Det finns en liten bra restaurang här i närheten. Men först tänkte jag att Malin kan visa er var bokföring, verifikationer och andra handlingar finns.»

«En praktisk sak», sa Carina. «Var kan vi hålla till?»

«Mitt rum är ledigt för det mesta», svarade Cecilia. «Håll till här så har ni gott om utrymme.»

Carina och Jonas gick ut till Malin som visade dem var alla handlingar fanns.

Klockan hade hunnit närma sig tolv när Cecilia och Magnus kom. Det var dags att gå till restaurangen.

«Häng med du också Malin», sa Cecilia.

«Gärna», sa Malin uppskattande.

När de kom ut på gatan vände sig Jonas mot Magnus. «Är det din Ferrari?»

Magnus sträckte stolt på sig. «Ja, vad tycks?»

«Mycket läcker, snygga linjer», svarade Jonas.

«Jag gillar den skarpt», sa Magnus. «Det är en dröm att köra den, absolut den bästa bil jag haft.»

«Jag kan tänka mej det», kommenterade Jonas. «Vad är det för modell?»

«En 360 Modena Spider med 400 hästkrafter under huven.»

Jonas nickade gillande, inte dåligt.

De lämnade bilarna och tog den tio minuter långa promenaden bort till restaurangen. Dagens rätt bestod av två rätter, schweizerschnitzel och räkfylld rödspätta. Jonas och Magnus valde schnitzel och Carina, Cecilia och Malin tog rödspätta.

Cecilia såg leende på Jonas. «Revisorer jag haft att göra med tidigare har varit väldigt strikt klädda, mörk kostym, slips och vitskjorta. Du har varken det ena eller det andra så jag kom osökt att jämföra hur ni klär er. Det är nog för att vi kvinnor mer lägger märke till sådant än vad män gör.» Hon blinkade menande åt Carina.

«Du verkar ha en ledigare klädstil, mer uppknäppt, ja lite som vanligt folk, om jag får säga så. Jag gillar det faktiskt. Skiljer sej klädkulturen åt mellan revisionsbyråerna?»

Jonas skrattade. «Det gör den säkert. En del är mer strikta än andra. Vi har ingen uttalad klädpolicy inom KVR utan vi låter det vara upp till den enskilde revisorn. Det har nog bara blivit så att vi har en ledig klädstil för att det passar oss.»

«Det där med strikta revisorer», inflikade Magnus. «Om ni ursäktar så tycker jag en del revisorer är lite fyrkantiga. Det som vår ordinarie revisor kommit med har inte varit mycket att hänga i julgranen precis. Men ni kanske är annorlunda. Brukar ni hitta något intressant när ni är ute och granskar?»

Carina såg på Magnus med ett avväpnande leende. «Det kan se olika ut, men vi brukar upptäcka både det ena och det andra, eller vad säger du Jonas?»

«Absolut, inte alltid så smaskiga saker kanske, men börjar man gräva riktigt djupt brukar ett och annat avslöjas.»

«Men ingen är väl perfekt», försökte Cecilia.

«Självklart inte, inte ens vi revisorer hur underligt det än kan låta», skämtade Carina.

Jonas tittade på klockan. «Jag tror det är dags att återvända till kontoret. Tack för en god lunch.»

De reste på sig och gick tillbaka till kontoret.

«Då tänker jag och Magnus lämna er», avslutade Cecilia. «Ni har våra telefonnummer om det är något.»

«Tack, vi hörs!» sa Carina.

Tillbaka i Cecilias rum igen gick Jonas fram och studerade tavlorna på väggarna. Under informationen på förmiddagen hade motiven fångat hans intresse. Det syntes tydligt att de hade med kampanjen att göra. De fyra tavlorna på ena väggen hade ett gemensamt budskap: «Låt oss visa världen 2004» och överst på varje tavla stod det «Feel the light». Det syftade förmodligen på det nordiska sommarljuset. Vad uppskattat, ja säkert exotiskt, det skulle ha varit för många att se kvällstävlingarna i dagsljus och få uppleva ljuset i den svenska sommarnatten. Den första tavlan hade «Fred» som motto och på en ljusblå bakgrund syntes en vit duva. Det andra mottot var «Vänskap». På en gul botten sträckte sig två händer mot varandra. Mottot på den tredje var «Miljö» där en simhoppare i mörkblå färg svävade hopkrupen i luften. «Kultur» var det fjärde mottot där Stockholms stadshustorn var lila och de tre kronorna sträckte sig mot skyn. Fina och tankeväckande budskap konstaterade Jonas för sig själv, en genomtänkt marknadsföring där inget verkade ha lämnats åt slumpen.

«Vad gör du?» frågade Carina.

«Tittar på tavlorna. Kom får du se.»

Carina reste sig och gjorde Jonas sällskap.

På den andra väggen hängde tre tavlor. Den största i mitten var en bild av modellen på olympiastadion Victoria som var utformad som en amfiteater. Den ljusgröna färgen dominerade OS-arenan som skulle rymma 70 000 åskådare. Löparbanorna längst ner var i brun färg. På den högra delen av stadion reste sig den beigefärgade, fristående bågen som var planerad att bli 90 meter hög och ha en spännvidd på 350 meter. Det var tänkt att vara en strukturell symbol och hade blivit världens längsta båge för byggnader om arenan hade byggts.

Den vänstra tavlan vid sidan av Victoria hade en mörkgul botten och mitt på låg ett stort grönt löv. Och texten var talande: «The Glories of the Green City». Den högra tavlan visade de tre gyllene kronorna överst på stadshustornet på en botten av ljusblå och mörkblå toning med texten: «Illuminating Olympic Ideal».

«Vad fick du för intryck av Cecilia och Magnus?» undrade Carina när de slog sig ner vid bordet.

«Underhållande och sympatiska. Och kompetenta kanske jag ska tillägga. Dragningarna om kampanjen var i stort sett bra, men Magnus tog det lite väl lättvindigt om IOK-ledamöterna.»

«Det tycker jag också», instämde Carina. «Vad vet vi om Cecilia och Magnus?»

«Jag snappade upp några detaljer när jag följde kampanjen», svarade Jonas.

«Som vad då?» undrade Carina intresserat.

«Det skrevs en del om Cecilia. Vad jag kommer ihåg var hon en mycket representativ OS-general och fick lovord från IOK-ledamöterna för hennes sätt att presentera Stockholms koncept och inte minst arrangemangen kring deras besök.»

«Jag kan förstå att hon var uppskattad», anmärkte Carina. «Det märktes att hon har en naturlig fallenhet att umgås med folk. Har du något mer?»

Jonas funderade. «Ett par saker. Hon är mycket språkbegåvad, talar fyra språk flytande: engelska, tyska, franska och spanska.»

«Inte dåligt», sa Carina.

«Det andra är att hon suttit i ledningen för ett multinationellt företag och varit placerad i flera storstäder, bland annat i London och New York. Slutsatsen är väl att hon är skärpt, annars skulle hon inte ha kunnat skaffa sej en sån position. Känner du till något om Magnus?»

«Inte ett spår», svarade Carina. «Men han ser bra ut, säkert en Casanova. Precis som Cecilia hade han lätt för att prata. Det kom nog till användning när han försökte övertyga IOK-ledamöterna om Stockholms förträfflighet. Men som sagt, han lyckades uppenbarligen inte heller. Har du något om honom?»

«Jag såg honom en gång i en av skvallerblaskorna, ett reportage från ett party med kändisarna i nöjesvärlden. Vad jag kommer ihåg var han en erkänt skicklig marknadsförare hos en av de största reklambyråerna i Sverige när han raggades till OS-bolaget. Jag tror att han är tillbaka på den byrån igen.»

«Då har vi i alla fall några intryck och fakta om frontfigurerna för OS-kampanjen», summerade Carina.

«Vi kanske ska sätta igång och göra lite nytta också», fortsatte Carina. «Känner du för att granska kontokort och representation inklusive gåvor så tar jag resor och köp av tjänster?»

«Passar mej perfekt», svarade Jonas. «Jag hämtar bokföringslistor och kontoplan.»

Jonas var snart tillbaka och la bokföringslistorna och kontoplanen framför Carina på bordet. De letade fram kostnadskontona för områdena de valt ut och ögnade tysta igenom bokföringslistorna.

«Det verkar inte vara så omfattande bokföring», konstaterade Carina efter ett tag. «Jag tror inte att det ska vara några svårigheter att få grepp om det här.»

«Nej, det verkar inte så», instämde Jonas.

Klockan hade hunnit bli halv fem när Carina reste sig, sträckte armarna i luften och gäspade. «Jag känner mej nöjd för idag, hur är det med dej?»

«Samma här. Har du hittat något intressant?»

«Lite smått och gott, bland annat fakturor på flygresor från en resebyrå som heter Resespecialisten Regnbågen. Det finns också fakturor på stora belopp från ett företag som heter First Class Marketing. Sen har jag hittat några reseräkningar. Och du?»

«Flitig användning av betalkort. OS-bolaget använde VISA och American Express. Och precis som Cecilia sa så var det mycket representation.»

Jonas tittade på klockan. Den var strax fem. «Vi tar och stänger butiken för idag eller vad säger du?»

Carina tittade upp. «Ja det tycker jag, och för hela veckan. Det är ju fredag idag. Då är det väl lika bra att vi ses här på måndag morgon. Får jag lift med dej till en tunnelbanestation?»

«Självklart, jag kan släppa av dej vid NK. Jag måste upp på kontoret en vända.»

«Du ska väl inte upp och jobba när det är fredag kväll?» undrade Carina.

«Nej då, det får räcka för den här veckan, men jag måste fixa till några saker innan helgen. Sen ska jag ta ledigt.»

«Det låter bra», sa Carina.

Det blev inte mycket sagt på vägen in till city. De sa hej då åt varandra när Jonas släppte av Carina vid NK.

Klockan var närmare halv åtta på kvällen och Jonas gick ut från porten till fastigheten på Regeringsgatan där KVR hade sina lokaler. Skönt att jag fick det där fixat tänkte Jonas när han styrde sina steg mot garaget för att hämta sin bil. Längre ner på gatan stod Alexandra och väntade, men Jonas såg henne inte då han hade uppmärksamheten riktad mot andra sidan. Först när han var bara någon meter från henne ryckte han till vid att någon hejade på honom. Han stannade till och upptäckte Alexandra. Som vanligt var hon raffigt klädd och drog folks blickar till sig.

«Är du här?» sa Jonas lite avmätt. Han var inte direkt förvånad över att se henne.

«Jag slutade jobba för en stund sen och var på väg hem när jag fick se dej», svarade hon.

«Jaha.» Om det stämmer är jag Kalle Anka tänkte Jonas. Vid flera tillfällen under de senaste månaderna hade hon som av en ren händelse befunnit sig

i närheten när han skulle åka hem. Passade förstås bra eftersom hon jobbade på NK.

«Har du jobbat ända till nu?» undrade Alexandra.

«Ja», svarade Jonas. «Det blir så ibland. Och du med?»

«Vi stänger ju klockan sju. Ska du hänga med hem och se hur jag har det?» frågade Alexandra.

«Det går inte», snäste Jonas. «Jag har en del att göra hemma och Charlie har varit ensam hela dan.»

Alexandra surnade till. «Du hittar alltid på undanflykter. Varför har du förresten inte svarat på alla mail och brev jag skickat?»

Jonas ryckte på axlarna. «För att jag inte haft lust.»

«Måste du behandla mej som kattskit. Är jag inte värd bättre?» Hon såg uppriktigt sagt nedslagen ut.

«Det är bara det att jag försökt få dej att fatta att det är slut mellan oss Alexandra. Det är skitjobbigt att du inte ger upp. Jag har sagt det förut och säger det igen att jag är lessen att det blivit så här, men det är inget jag kan göra något åt.»

Jonas kunde trots allt inte låta bli att tycka synd om henne. Han kunde lätt föreställa sig hur det skulle ha varit om förhållandet hade varit det omvända.

«Skulle du ändå inte kunna komma över i morgon kväll och se min lägenhet. Jag ska bjuda på något gott. Sen lovar jag att du ska slippa mej.»

Jonas funderade. Löftet om att hon skulle lämna honom i fred fick honom att bestämma sej. «Okay, vi säger väl det då.»

Alexandra sken upp. Innan Jonas hann reagera gick hon fram och kysste honom på kinden. «Jätteroligt, nu blev jag glad. Passar det klockan sex?»

«Det blir bra», samtyckte Jonas. «Nu måste jag kila.»

Alexandra vinkade och trippade iväg.

7

«Jag hade tänkt mej en bukett», sa Jonas till tjejen i blombutiken. Han hade åkt ner till Väsby centrum mitt på lördagen för att få det klart innan kvällen då han skulle hem till Alexandra.

«Vad ska det vara för sorts blommor, rosor kanske? Vi har fått in väldigt fina idag.» Biträdet pekade på ett fång mörkröda rosor. De såg verkligen praktfulla ut.

«Nja, lite mer neutralt tror jag skulle passa bättre», sa Jonas.

«Vad sägs om en vårbukett? Hur mycket får det kosta?»

«Tvåhundra-tvåhundrafemti», svarade Jonas.

Hon komponerade en fin bukett. «Blir den här bra?»

Jonas nickade gillande. «Tjusig», berömde han.

Tjejen log och slog in buketten.

Jonas öppnade dörren till sin gamla Saab och la blombuketten på passagerarsätet. Det luktade gott om blommorna och den fräscha doften förhöjde stämningen i den annars slitna och ostädade bilen. Snart måste han ta och tvätta den och göra en storrengöring. Han letade fram en trasa och torkade bort damm på instrumentpanelen. Den unga aprilkvällen bjöd inte på något upplyftande väder som fick humöret att stiga. Det var gråmulet och kallt. Egentligen var det väl bara snö som fattades för att bilden av ett typiskt aprilväder skulle bli komplett.

Det var med blandade känslor som Jonas åkte in till Stockholm. Flera gånger sedan igår kväll hade han funderat på hur klokt det var att tacka ja till Alexandras inbjudan. Ena gången ångrade han sig och var på vippen att ringa och säga att han fått förhinder, hitta på någon trovärdig ursäkt. Den typen av lögner hade han erfarenhet av, både från sig själv och andra. Oftast var det hur genomskinligt som helst, men det hörde liksom till spelet och det fick man acceptera vare sig man gillade läget eller inte. Men så tänkte han på Alexandras löfte att inte besvära honom mer, vilket var ett tillräckligt gott skäl att åka. Han var övertygad om att hon skulle visa sig från sin

bästa sida. Det var ett tag sedan han var ihop med någon och Alexandra var attraktiv, det kunde han inte förneka. Många minnen dök upp, häftiga och inte alls oangenäma. Det var ju förhoppningsvis sista gången de träffades, så han var inte främmande för hur kvällen skulle sluta.

Jonas kollade lappen med adressen, Fridhemsgatan 70, ganska nära Sankt Eriksbron. Alexandra bodde på fjärde våningen. Han parkerade bilen och gick fram till porten. Papperslappen kom fram igen där han hade skrivit ner portkoden. Han tog hissen upp och ringde på dörren till Alexandras lägenhet. Dörren öppnades och Alexandra stod där i en svart kjol i kort kort och en grön, djupt ringad topp som avslöjade lagom mycket för att göra betraktaren intresserad.

Hon hade sitt blonda hår utslaget och hennes sensuella mun var ett enda stort leende. Det var omöjligt att inte känna sig attraherad av hennes fysiska utstrålning. Så var det ju också när han föll för henne.

«Hej Jonte, superroligt att du kunde komma.» Hon steg åt sidan och Jonas gick in. Smeknamnet Jonte var ingen bra början på kvällen. Han fick anstränga sig för att inte himla med ögonen.

Jonas räckte över blombuketten.

«Vilka fina blommor. Tack så jättemycket!» sa Alexandra och gav honom en kram och kysste honom på kinden.

Hon gick in i köket och satte blommorna i en vas och ställde den på köksbordet som redan var dukat.

«Fin lägenhet», berömde Jonas efter att ha gjort ett snabbt svep med blicken. «Den verkar nyrenoverad.»

«Tack», sa Alexandra och log. «Jag passade på att fräscha upp den innan jag flyttade in. Jag är nöjd. Kom så ska jag visa dej.»

De gick runt i tvårummaren och Jonas noterade att Alexandra hade smak.

«Har du köpt nya möbler också?» undrade han.

«Det var läge för det», svarade Alexandra. «Allt är Ikea möbler. Det fick duga den här gången.»

«Snygga,», sa Jonas och provsatte soffan. Han nickade gillande.

«Jag ska gå och fixa till käket», sa Alexandra. «Som du vet är matlagning inte min grej så jag har beställt hem mat som jag tror du ska gilla.»

«Det låter intressant», sa Jonas.

Alexandra gick ut i köket och började ordna med maten.

«Äntligen», sa Alexandra när de satt sig vid köksbordet. «Du har verkligen varit svårflörtad.»

«Du vet varför», sa Jonas kort.

«Okay, vi lämnar det», sa Alexandra. «Dricker du fortfarande inge alkohol?»

«Stämmer», svarade Jonas. «Dessutom kör jag bil så det är uteslutet i alla fall. En lättöl blir bra.»

«Jag tänkte vi skulle festa med champagne, men då får jag väl göra det själv», sa Alexandra och öppnade flaskan.

«Och vad är det här för mat?» undrade Jonas när han studerade förrättstallriken.

«Italienskt», svarade Alexandra. «Förrätten heter Mozzarella Caprese: buffelost, skivade tomater, olivolja, svartpeppar och färsk basilika.»

«Inte alls dumt», kommenterade Jonas efter en stund.

«Tack.» Alexandra läppjade på champagnen och tittade på Jonas. «Är du ihop med nån igen.»

«Nä.»

«Försök inte», skämtade Alexandra. «Jag såg dej en gång vid Hötorget med en snygg, mörkhårig brud. Bra val måste jag säga.»

«Då var det en kollega på jobbet, men det är inget mellan oss.»

«Säger du det», sa Alexandra som inte lät helt övertygad.

«Och hur har du det själv då?» undrade Jonas.

«Inget stadigt, jag gillar att pröva mej fram för se om det är nån som faller mej i smaken tillräckligt länge.»

«Jag förstår», sa Jonas. «En attraktiv tjej som du har ju inga svårigheter.»

«Jag vet», sa Alexandra med ett självsäkert leende, «synd bara att du inte vill fortsätta. End of story», sa hon och lyfte händerna i en ursäktande gest.

Jonas var på väg att säga något, men valde att byta ämne. «Jobbar du kvar på NK:s parfymeriavdelning?»

«Ja, jag stortrivs», svarade Alexandra, «träffar väldigt intressanta människor. Härom dan sålde jag sjukt bra till några ryskor. De verkade ha hur gott om pengar som helst, köpte dom dyraste parfymerna.»

«Det finns gott om rikt folk i Ryssland nu för tiden», sa Jonas, «många nyrika, gödslar med pengar när de är på shoppingrunda utomlands.»

«Elegant klädda var dom också», upplyste Alexandra.

«Har väl fått smak för lyx och vill imponera», gissade Jonas.

Alexandra tog förrättstallrikarna och la upp varmrätten. Hon vände sig om till Jonas. «Gillar du spaghetti?»

«Det är helt okay», svarade Jonas.

«Då ska du få något som heter Spaghetti frutti di mare, läckerheter från havet.» Hon ställde fram tallrikarna.

«Spännande», kommenterade Jonas. «Det är väl bäst du berättar vad det är för något.»

«Scampi, räkor, calamari, vitlök, chilipeppar, vitvin och tomatsås.»

«Mumsigt», sa Jonas. «Havsmat gillar jag starkt.»

«Va roligt», sa Alexandra uppskattande. «Då träffade jag mitt i prick.»

De åt och ingen sa något. När Alexandra var färdig frågade hon: «Hur har du det själv på jobbet, sätter du fast några skurkar?»

Jonas skrattade. «Det händer, men de flesta sköter sej.»

«Jag fattar inte att du gillar att hålla på och pricka siffror», fortsatte Alexandra. «Det skulle jag aldrig kunna tänka mej, känns hur tråkigt som helst.»

«Nej, det är nog inte din grej», fastslog Jonas. «Men det är det som finns bakom siffrorna som är det intressanta och sen gör vi en massa annat också.»

«Det där begriper jag mej inte ett dugg på», sa Alexandra. «Har du inget intressant att berätta?»

«Inte vad jag kommer på, det är faktiskt mest jobb.»

«Synd, du borde ut och roa dej, träffa folk. Jag skulle kunna presentera dej för en del intressanta personer.»

«Det tror jag säkert, men det får nog vänta ett tag», sa Jonas.

«Jag tror det är dags för desserten», sa Alexandra. «Vet du vad La Catalana är för något?»

Jonas skakade på huvudet. «Ingen aning.»

«Något som italienarna också är bra på.»

«Pratar vi om efterrätt är det väl glass», gissade Jonas.

«Precis, vaniljglass med rostade valnötter och knäcksås.»

«Toppen, jag älskar glass och lite tillbehör är aldrig fel.»

«Jag vet», sa Alexandra och log.

När Jonas ätit upp glassen lutade han sig bakåt i stolen. «Super», betygsatte han, «kan inte bli mycket bättre. Du valde bra mat Alexandra.»

«Kul att du gillade den», sa hon nöjt. «Vill du ha kaffe?»

«Det vore inte så dumt», svarade Jonas. «Har du dessutom en godbit till så är det ännu bättre», tillade han.

Alexandra skrattade. «Självklart, jag har inte glömt dina svagheter. Vi tar det i vardagsrummet. Gå och sätt dej så länge.»

Jonas gick in i vardagsrummet och satte sig i soffan.

Alexandra kom in med kaffet och ett fat fullt med chokladbitar i olika sorter.

«Utsökt choklad», berömde Jonas när han smakat på en av bitarna. «Var har du fått tag på den?»

«NK:s chokladbutik. De är duktiga på att göra choklad.»

«Du verkar lite spänd i kväll», sa Jonas efter ett tag och tittade forskande på Alexandra. «Är du okay?»

«Inga problem. Tycker du jag inte är mej helt lik är det väl för att det är sista gången vi ses», svarade hon med en undvikande blick.

Hon tog fram en cigarrett ur cigarrettpaketet som låg på bordet. Jonas tittade ogillande på henne.

«När började du röka?»

«Ungefär ett halvår sen, men det är mest feströka.»

«Ska du röka vore det bra om du går ut på balkongen», uppmanade Jonas henne.

«Ska jag inte ens få röka i min egen lägenhet?» sa Alexandra surt.

«Jag kan naturligtvis inte hindra dej från det, men jag är allergisk mot cigarrettrök, det värsta jag vet, så jag skulle uppskatta om du inte röker i mitt sällskap.»

«Okay, det är inte hela världen», sa Alexandra och la cigarretten på askfatet.

«Vet du inte att det är farligt att röka?»

«Så lite som jag röker är det ingen fara», sa Alexandra.

«Vad vet du om det. Och förresten, se upp så du inte blir beroende.»

«So what, den dan den sorgen», viftade Alexandra nonchalant bort Jonas förmaning.

När de druckit kaffet gick Alexandra bort till cd-spelaren och la på en skiva med dansmusik.

«Kom så dansar vi», inbjöd hon honom.

Jonas hade egentligen ingen lust och var på väg att säga nej, men ändrade sig. Det var trots allt sista gången, så han kunde väl unna henne det nöjet. Han reste sig och gick fram till Alexandra.

Det var länge sedan han dansade och visste att Alexandra var duktig. Hon la sin kind mot hans och hennes förföriska parfym sköljde över honom, det väldoftande håret föll ner och smekte hans hals. De dansade tysta, sa inte ett ord utan njöt av musiken och dansen. Under den suggererande dansen tryckte sig Alexandra allt hårdare och hårdare mot Jonas. Han rycktes med i hennes eleganta, mästerliga ledning. Dansen blev häftigare och alltmer erotisk. Jonas besvarade Alexandras tryckningar och de började båda två bli upptända, flämtade av upphetsning. Alexandra stannade upp, la händerna bakom Jonas nacke och böjde hans ansikte till sig. Hennes hungriga läppar sökte hans. Det motstånd han känt till en början var som bortblåst. Han besvarade hennes kyss med en intensitet han inte trodde skulle vara möjlig igen.

Alexandra lösgjorde sig från Jonas. «Kom», sa hon och drog iväg med honom till sovrummet.

«Jag vet inte om det är en så bra idé», fick Jonas motvilligt ur sig fast hans kropp sade något annat.

«Det är klart det är», sa Alexandra leende. «Det här har jag längtat efter länge. Du ska inte bli besviken.»

Hon fick snabbt av sig kjol och blus, började slita av Jonas hans kläder.

«Nu får du hjälpa mej med resten», sa Alexandra när Jonas stod naken framför henne. Hon hade en läcker roströd stringtrosa med spets fram och

liten rosett. Behån i samma färg med ett litet hjärta mellan kuporna hade svårt att hålla de svällande brösten på plats.

Jonas vände Alexandra mot sig och började sakta smeka hennes bröst, högra handen sökte sig ner mot trosan, lossade efter ett tag behån och lät den falla till golvet. Trosan åkte samma väg.

«Ta mej», viskade Alexandra hest.

De slängde sig på sängen och älskade. Jonas kände samma berusning som tidigare inför Alexandras formfulländade kropp och hennes lidelse, begär. Hon tog musten ur honom. Efteråt låg han och flämtade vid hennes sida, kände sig helt matt och dåsig. Ingen sa något. Jonas kände ögonlocken blev tyngre och tyngre. Han noterade svagt att Alexandra reste sig och gick ut ur rummet. En behaglig känsla av lugn och befrielse svepte över honom.

Jonas vaknade upp ur sin dåsighet och såg i ögonvrån hur det glimmade till framför honom. Av en ren instinkt vek han sig åt sidan, men för sent. Den vassa köksskniven skar upp ett djupt sår i axeln. Alexandra måttade ett nytt hugg med den blodiga kniven mot hans hals men han lyckades rulla undan medan blodet från axeln flöt ut i sängen.

«Är du inte riktigt klok», skrek Jonas. «Försöker du döda mej?»

«Nu ska du få för att du dumpade mej och behandlat mej som skit», väste Alexandra och kom närmare med kniven i högsta hugg.

Blodet från axeln rann utför kroppen och smärtan var intensiv. Jonas kände en isande rädsla komma över sig. Vad skulle han göra?

Alexandra närmade sig som en katt på språng efter sitt byte. Jonas fick snabbt tag i sängkläderna och kastade dem över henne och hon ramlade omkull, svärande och skrikande. Under tiden hon trasslade in sig i sängkläderna samlade Jonas kvickt ihop sina kläder och skor, snodde åt sig en handduk i köket för att stoppa blodflödet, tog jackan i hallen och sprang naken ut i trapphuset. Rädslan att Alexandra skulle komma efter grep tag i honom och han stannade inte förrän han var nere på entréplanet. Det var svalt i trapphuset och Jonas skakade som en lort, inte främst av kylan utan av chocken att ha varit en hårsmån från döden. Han lyssnade medan vågor av skräck sköljde genom kroppen, men inga ljud av förföljande steg hördes uppifrån.

Jonas fumlade med kalsingarna, ramlade omkull och svor till. Det stack av smärta i det djupa, pulserande såret och blodet rann. Efter att ha fått på sig kläderna och skorna i rekordfart sprang han ut genom porten med den öppna skjortan fladdrande utanför byxorna, jackan i ena näven och handduken i den andra, hoppade in i bilen och körde iväg med en rivstart. Det tog inte många minuter förrän han var framme vid akuten till Sankt Görans sjukhus. Jonas rusade in genom dörrarna i sina blodiga kläder och ropade på hjälp. Flera sjuksköterskor kom springande och tog hand om honom.

Han kom snabbt under läkarbehandling. Läkaren konstaterade att Jonas haft tur.

Under tiden läkaren sydde ihop jacket i axeln gick många tankar igenom Jonas huvud. Så nära det hade varit. Han kunde inte fatta vilken tur han haft, att han råkade vakna till just när hon skulle sticka kniven i honom. Alexandra hade alltså lurat hem honom för att utföra sitt vansinnesdåd. Hade hon inte flera gånger sagt att det var sista gången de sågs? Hon måste hata honom oerhört, men så skickligt hon döljt det under kvällen. Så här efteråt slog det honom att det i alla kontakter hon tagit hade funnits antydningar, förrädiskt inlindade, som han inte reagerat på så mycket tidigare. Men nu när han tänkte på det blev det så uppenbart. Och det där att hon hade något forcerat över sig i lägenheten som fått honom att undra om hon mådde bra. Sedan hade hon förfört honom, utnyttjat hans svaghet, för att få tillfälle att göra slut på honom. Han ryste till där han satt, fortfarande skakig av den chockartade upplevelsen. Ofattbart att Alexandra ens hade kommit på tanken. Det måste ha varit det där konstiga, mörka han vissa stunder anade fanns djupt inom henne när de var ihop, för att inte tala om hennes svartsjuka. Sedan han gjorde slut och fram till nu hade det förmodligen legat och grott, blommat ut i det som var tänkt att bli slutet.

Läkaren ställde en del besvärande frågor om vad som hänt. Jonas drog först till med att det var en olyckshändelse, men det trodde ingen på. Sedan sa Jonas att en berusad person hade gett sig på honom. Ja, han kände personen. Doktorn rådde honom att polisanmäla mordförsöket. Jonas skulle allvarligt överväga det, sa han. Han fick läkarens namn utifall han skulle behöva hjälp med att backa upp vad som hänt.

Det var söndag eftermiddag och Jonas satt i vardagsrummet och slappade. Han hade inte sovit särskilt mycket under natten. Såret i axeln stramade och gjorde ont. Värktabletterna han fått på sjukhuset hade lindrat smärtan. Tankarna på det som hänt malde i hans huvud. Skulle han polisanmäla Alexandra eller inte? Han kände sig ambivalent. Mordförsök borde ju rimligen landa i en polisanmälan, men frågan var vad det skulle resultera i. Jobbig rättegång för det första plus att ett fängelsestraff knappast skulle lösa Alexandras problem. Att hon var sjuk och behövde hjälp var helt klart. Kanske han trots allt skulle låta nåd gå före rätt. Men han måste slänga iväg några rader. Jonas gick in i arbetsrummet och satte sig vid datorn.

Alexandra!

Jag fattar inte att du kunde komma på en så vansinnig idé som att försöka mörda mej, bara för att jag gjort slut och avvisat din uppvaktning. Du måste få in i ditt huvud att man inte kan få allt, sånt är livet och det måste alla acceptera, även

du. Hur skulle du ha orkat leva om du lyckats döda mej? En sak vet jag, du hade förstört ditt liv. Tanken på det hemska du gjort skulle plåga dej dag och natt, du skulle aldrig bli kvitt det.

Att ta livet av en människa löser inga problem, det skapar bara nya. Du behöver professionell hjälp Alexandra. Se till så du får det innan det är för sent.

Jag funderar allvarligt på att polisanmäla dej, men du ska få en sista chans. Ta aldrig kontakt med mej igen. Gör du det blir det direkt en polisanmälan och du kan räkna med att åka i fängelse. Inte för att jag begriper varför jag ger dej den här chansen, men ta den, det är det bästa råd jag kan ge dej.

Jonas

Han läste igenom brevet en gång till. Det fick duga. Hoppas att hon tog till sig orden. Kanske hon så här dan efter insåg vad hon varit på väg att göra. Det var väl bara att hoppas så han kunde lämna den här fruktansvärda upplevelsen bakom sig.

8

«Vad ska jag göra nu mamma?» frågade Maria och kom fram till Carina som stod vid köksbänken och gjorde i ordning efter söndagsmiddagen.

Carina vände sig om och böjde sig ner. «Du kan väl ta och måla lite», sa hon uppmuntrande och log.

«Vad då för något?» undrade Maria och trutade med munnen, verkade inte upplagd för något.

Carina funderade lite och sa sedan. «Dom där fina renarna vi såg på fjället förra året.»

Marias ansikte lystes upp. «Jaa, det blir roligt», sa hon glatt och sprang iväg till sitt rum.

När Carina var klar med köksbestyren gick hon in i arbetsrummet och kollade om det kommit några mail. Det fanns ett från hennes moster Marakatt i Abisko. Hon undrade när Carina och Maria tänkte komma upp och hälsa på i sommar. Carina slängde iväg ett svar och skrev att det förmodligen skulle bli i slutet av juli, som vanligt.

Carina hade bra kontakt med sina samiska släktingar, såg till att hålla den vid liv. De samiska rötterna betydde så mycket för henne och besöken där uppe var höjdpunkterna på året. Det var många fina minnen som kom till henne där hon satt.

Som den där augustiveckan då hon för första gången tog med Samuel och visade upp honom, vad nyfikna alla var. Han blev godkänd, tyckte hon gjort ett bra val. Hon log vid minnet av alla menande blickar och små nickningar av gillande, mostrarnas viskningar och goda råd. Sedan var det den där underbara dagen då de nyförälskade vandrat genom skogen med knotiga, vindpinade fjällbjörkar och följt den slingrande stigen högre och högre upp mot fjället. Ryggsäckarna var packade för att klara några dagars vistelse i fjällvärlden. Marken hade varit smyckad med vackra fjällblommor: isranunkeln, fjällnejlikan, gulbräckan, den intensiva purpurbräckan, liksom utplanterade på de mest konstiga ställen. Carina och Samuel hade stannat till vid porlande fjällbäckar, böjt sig ner och släckt törsten med det härliga,

friska vattnet, tagit händerna fulla och kylt ner sina svettiga ansikten. Satt sig ned och låtit solen smeka deras kroppar vid mossbevuxna ställen, intensivt grön mossa, mjuk som sammet. Följt den steniga stigen över fjället. Pustat ut på krönet vid stigens höjdpunkt. Panoramat som bredde ut sig nedanför tog andan ur dem. Där nere låg fjällsjön och den ensliga kåtan där de skulle övernatta. Nu var det utförslöpa ända ner till kåtan. I sluttningen ner mot sjön upptäckte de några renar som gick och betade. Renarna hade stannat upp och nyfiket betraktat dem. När Carina och Samuel kom närmare hade renarna gett sig iväg med den karaktäristiska mjuka, vaggande gången med högburna huvuden.

När de varma efter vandringen kom ner till kåtan hade de ställt ifrån sig ryggsäckarna, tagit av sig kläderna och badat näck i det klara, kylslagna vattnet. Efteråt lite huttrande suttit tätt intill varandra och lyssnat till alfågelns nasala sång. Känt in stillheten.

Tystnaden över fjället i den ljusa sommarnatten som då och då bröts av vindens svepande sus, de obestämbara dofterna i kåtan, deras kroppar som smälte ihop på renfällen. Carinas drömmande ansikte speglade saknad och längtan när hon med en suck sträckte sig mot bokhyllan och tog fram ett fotoalbum.

Hon stannade upp vid några foton av mormor Kitti. Mormor och Carina hade kommit varandra nära. Det började när Carina var liten och sedan hade det fortsatt under sommarloven då hon var uppe och hälsade på hos mormor och morfar. Morfar hade dött för några år sedan men mormor levde. Hon hade hunnit bli åttiofem nu men var fortfarande pigg i både fötter och huvud. Kitti var liten och senig och de många åren hade satt spår i hennes fårade ansikte.

Det foto på mormor som Carina tyckte om mest var ett där hon var klädd i sina samiska festkläder och stod utanför sin kåta. På den röda mössan med band som hängde ner, den blommiga sjalen, blusen och kjolen låg bårder i blått och vitt med blommor i olika färger insprängda, allt enligt den gamla samiska traditionen. Hon var så fin. Mormor hade små plirande ögon och ansiktet var fullt med rynkor. I munnen hade hon en pipa. Det såg mysigt ut på något sätt. Mormor var den enda av kvinnorna i samebyn som rökte pipa.

Carina hade många gånger suttit vid eldstaden i kåtan då mormor berättade om när hon var ung och sådant hon hört från sin mamma, mormor och farmor, berättelser som återgetts i generationer. Det var om hur samerna levde och de gamla traditionerna: fiske, jakt, samlande av bär och örter, renskötseln, språket, maten, hur man klädde sig, religionen och så vidare. Carina kom ihåg hur fascinerande det var att lyssna till mormor, som att förflytta sig långt bakåt i tiden.

Mormor berättade om samernas gamla gudar och Carina brukade som liten ligga på nätterna och fantisera om det. Under kåtan bodde fyra gudar, stammodern Máttaráhkká och hennes tre döttrar. Máttaráhkká gav människorna barn och såg till så allt gick bra. När mormor hade sett Carinas förskräckta min försäkrade hon att det var goda gudinnor och inget att vara rädd för. Men det kändes ändå lite läskigt ibland när fantasin skenade iväg. Då kröp hon bort och la sig bredvid mormor och kände sig trygg.

Till och med naturfenomenen var gudomliga: solen, månen, åskan och vinden. De gav liv och kunde vara både goda och onda. Det hade Carina först lite svårt att begripa, men så småningom, när mormor förklarade, anade hon hur det hängde ihop, åtminstone vissa saker.

Som åskan till exempel. Han gav regn så det blev grönt på marken och med sin pilbåge, Regnbågen, drev han bort onda andar och troll. Men åskan kunde också vara ond och farlig för människor och djur. Carina hade en gång varit med om ett förskräckligt oväder då åskan rullade mellan fjällen och himlen lystes upp av stora blixtar. Och regnet stod som spön i backen.

Att samerna, inkaindianerna och andra naturfolk dyrkat solen var egentligen inte så konstigt. Så är det ju nu för tiden också, en fin sommardag till exempel då folk vänder sina ansikten mot solen i tillbedjan och hänförelse, nutidens soldyrkare. Det var inte svårt att fatta att solen har två sidor, den goda och den farliga. Utan solen inget liv, för mycket sol brännskador och hudcancer.

Samerna offrade för att det skulle gå bra vid jakten och fisket och mycket annat. Carina hade fått följa med till flera gamla offerplatser, heliga platser. Till solen offrades en vit ren. Och en ståtlig vit ren hade Carina fått i present av morfar när hon fyllde tio år. Hon hade åkt släde med den och haft mycket roligt.

Mormor var en klok gumma som hade förmåga att bedöma människors karaktärer, genomskåda vad för sorts människa en person var. Det var inte bara samer som kom till henne för att få råd utan folk långt utanför det samiska samhället.

När Carina blev äldre upptäckte hon att hon hade samma talang som sin mormor. Egentligen var det lite konstigt för Carinas mamma hade den inte. På något sätt hade naturen hoppat över ett led. Carina hade lärt sig mycket av mormor och det hade utvecklat hennes förmåga. Hon hade lätt för att lära och sög åt sig allt som mormor berättade.

Ibland i skolan hade Carina roat sig med att göra karaktärsbeskrivningar om sina skolkamrater. En annan sida som hon också så småningom upptäckte var att hon hade lätt att få kontakt med människor, hur man anförtrodde sig åt henne, saker som hon själv aldrig skulle berätta om för vem som helst.

Människans psyke fascinerade henne, så parallellt med studierna på Handelshögskolan läste hon in 40 poäng i psykologi och skaffade sig mer kunskap om hur människor fungerar: känslor, beteenden och tankar.

Jonas hade flera gånger efter intervjuer de haft frågat henne hur hon bar sig åt för att dra ur information hos folk utan att de egentligen märkte det själva. Hon hade inte tänkt på det tidigare för det kom så naturligt till henne, gick liksom av sig själv.

Hon kom ihåg när de en gång skulle träffa ekonomichefen i en kommun. Jonas tyckte ekonomichefen var en riktig träbock, seg till tusen. Hans verbala förmåga inskränkte sig för det mesta till enstaka ord. Det var ofta «jo» på norrländskt vis och faktiskt var han norrlänning, uppifrån Tärnaby. Utöver jo var det nä, jasså och liknande kommentarer man fick. Utöver de verbala bristerna gav han intrycket av att vara tämligen ointresserad av jobbet, delegerade som en häst skiter. Det tog inte lång stund att upptäcka det. Ekonomichefen var en särling, ett original.

Efter vad Jonas berättat om ekonomichefen såg hon fram emot att få träffa honom. De skulle diskutera några redovisningsproblem som kommunen hade. Det gick inte lång stund förrän ekonomichefens tunghäfta hade släppt och det blev ett riktigt givande och roligt samtal. Visserligen lyste det igenom vad Jonas berättat, men ekonomichefen var som förbytt. Efteråt hade Jonas bara skakat på huvudet åt det obegripliga som hänt. Först hade han skämtat och sagt att det var för att hon var tjej som ekonomichefen blivit till sig, men sedan hade Jonas sagt att hon hade en gåva, en talang att handskas med människor. Hon blev så klart glad.

Personbeskrivningar tyckte Carina var roligt. Det kändes som att krypa in under huden på en människa, försöka förstå vad som döljde sig innanför. Hon övade på det under skoltiden och fortsatte sedan i jobbet. För ett tag sedan hade hon gjort en på Jonas som hon tyckte så här långt var hyfsat bra. Det skulle nog bli kompletteringar så småningom. Hon undrade hur Jonas skulle reagera om han visste att hon hade tagit fram karakteristik på honom. Säkert förvånad, undrande varför hon gjort det. Carina log för sig själv när hon klickade på mappen personbeskrivningar och sedan på filen med Jonas. Där kom den upp.

Jonas Falk

Ålder, utseende, familj

40 år, cirka 1,75 lång, ljus, blå ögon, örnnäsa, ser hyfsat bra ut.

Familj: singel med papegojan Charlie, inga bestående relationer till tjejer och är inte ihop med någon just nu vad jag vet. Uppväxt i Falun där hans föräldrar och en av hans två bröder bor. Har radhus i Runby, Upplands Väsby.

Personliga egenskaper
En trygg, glad person som verkar ta livet med en klackspark. Varma, forskande ögon, nyfiken av sig, väldigt slarvig, gillar att skämta. Lurade mig faktiskt på första april. Sa att han varit inne hos Sten som ville träffa mig. De hade roligt åt att jag gick på skämtet, men skrattar bäst som skrattar sist. På eftermiddagen lurade jag Jonas att ringa redovisningschefen i Stockholms stad.

Jonas är inte långsint men grymt envis, näst intill tjurskallig, har kvinnotycke, tittar gärna efter en snygg tjej, har haft ett antal relationer.

Intressen
Frimärken, musik och film, spelar trumpet i Stockholms musikkår, åker skidor, joggar.

Professionella egenskaper
Expert på kommuner och landsting, bra stilist med välformulerade rapporter. Är onödigt vass ibland i sin kritik, drar sig inte för att klä av folk in på bara kroppen. (om jag hade riktat så skarp kritik mot klienter på den förra revisionsbyrån hade jag förmodligen tappat uppdrag, fått kritik av kontorschefen). Idéspruta, är teamledare för förskingringsgruppen. Det går lite för fort ibland, slarvar med att kolla upp fakta. Har säkert åkt på en och annan nit. Helt godkänd redovisningskompetens. Hans rum på kontoret liknar ingenting jag sett förut, papper överallt, fattar inte hur han har koll på saker och ting, slarvar med att skriva upp på kontorets tavla var han är om dagarna. Pålitlig arbetskompis, ställer alltid upp, arbetsmyra.

Ja du Jonas, sa Carina för sig själv, jag har allt lite koll på dej. Undrar vad du kan ha för hemligheter.

9

17 grader varmt, kanske våren var i antågande. Väderprognosen igår kväll stämde bra. Vädret under söndagen hade förbättrats avsevärt genom en varmfront som dragit in över Sverige. Det var inte fel med lite sol och värme. Den skadade axeln kändes stel och gjorde ont, speciellt när Jonas lyfte vänstra armen. Tankarna på Alexandra och hennes mordförsök i lördags kväll fanns där hela tiden. Chocken hade inte riktigt lagt sig. Han hade haft svårt att somna och flera gånger under natten hade han vaknat till och varit alldeles kallsvettig.

Jonas gick ut och hämtade tidningen i brevlådan. Han la upp Svenska Dagbladet på bordet och satte sig och åt frukost. Internationellt var det som vanligt kriser och krig och på hemmafronten politiskt käbbel.

Jonas tog på sig kavajen, hängde den bärbara datorn över axeln, tog portföljen och gick ut. Hans gamla Saab hade snart gjort sitt. Det var dags att byta bil. När det blev klart att KVR tog hem upphandlingen av revisionstjänsterna i Stockholms stad hade han blivit erbjuden tjänstebil. Det var bland annat en uppskattning för arbetet han lagt ned på anbudet. Dessutom höjdes lönen med tusen kronor i månaden. Inte dåligt. Det kändes bra. I mitten på februari hade han beställt en Saab 9000 Turbo. Bilfirman hade inte hört av sig så han tänkte slå en signal under dagen och kolla om bilen kommit.

Trafiken var tät i morgonrusningen in mot Stockholm. Jonas tittade upp mot himlen, endast några moln syntes. Det fina vädret gjorde honom på bättre humör. Han hade inte känt någon större entusiasm på morgonen inför en ny arbetsvecka, men jobbet var nog trots allt den bästa medicinen för att skingra tankarna över det som hänt. Och när han tänkte på den intressanta granskningen han och Carina höll på med kändes det trots allt ganska bra. Jonas undrade hur många som såg fram emot en ny arbetsdag, glädjen över att ha ett arbete. Vad ofta folk gnällde. Antingen var det fel på chefen eller så var det någon som det inte gick att samarbeta med, någon som var lite udda och jobbig. För dem som inte trivdes var höjdpunkterna förmiddagskaffet, lunchen, eftermiddagskaffet och så förstås när det var

dags att gå hem. Jonas lyssnade förstrött på nyheterna och tiden försvann snabbt under resan till Sickla Allé. Jonas parkerade utanför OS-bolaget och gick in.

Malin var redan på plats. Jonas stannade till där hon satt och de hejade på varann. Malin hade gett ett sympatiskt intryck i fredags och verkade väldigt serviceminded.

«Då är det dags igen», sa Jonas.

«Trevligt att ni kommer hit så jag får lite sällskap», sa Malin och log.

«Kul för oss också, annorlunda än ställen vi normalt är på», sa Jonas och besvarade hennes leende. «Hur är det att jobba här nu när kampanjen är över?»

«Lite trist», sa Malin och rynkade med näsan. «Under kampanjen var vi ju många och det var full fart hela tiden. Luften gick liksom ur när Stockholm förlorade och alla slutade här.» Malins ansikte fick ett sorgset uttryck. «Kommer ni att vara här hela veckan?»

«Svårt att säga, det beror lite på», svarade Jonas. «Men flera dar i alla fall.»

Jonas gick in på Cecilia Turessons rum. Efter några minuter kom Carina.

«Gomorron», hälsade Jonas. «Hur har helgen varit?»

«Ganska lugn. Och du?»

«Jag har gjort just ingenting, skönt för en gångs skull.» Han tänkte inte berätta om Alexandra, inte nu i alla fall, kanske någon gång i framtiden.

De riggade upp sina datorer.

Malin knackade på dörren och kom in med en bunt papper. «Här är materialet ni bad om i fredags: styrelseprotokoll, bolagsordning och avtal. Något reglemente har vi inte. Är det något mer så skrik till bara.»

«Tack. Just nu tror jag vi har tillräckligt», sa Carina.

Carina tittade på Jonas. «Kollar du protokollen så tar jag bolagsordningen och avtalen. Jag tror du är bättre på protokollsgranskning. Själv tycker jag det är dötråkigt att läsa protokoll.»

«Om jag är bättre på att granska protokoll vet jag inte, men jag tycker faktiskt det är rätt intressant. I de kommunala protokollen kan man hitta ett och annat ibland.»

Det blev tyst en lång stund när Jonas och Carina fördjupade sig i materialet.

«Du Jonas», sa Carina och tittade upp.

Jonas ryckte till. Han hade slumrat till vid läsningen av protokollen. «Ja, vad är det?» fick han ur sig och gäspade ljudligt.

«Nu kom jag allt på dej», sa Carina och skrattade. «Sitter du och sover mitt på blanka dan. Där fick du för intressanta protokoll.»

Jonas sträckte på sig och gäspade igen. «Oj, jag blev visst dåsig. Det är nog den tidiga morgonen. Du kanske har något intressant så jag piggnar till?»

«Kanhända. Jag har gått igenom sponsoravtalen och den störste sponsorn heter NFC Corporate Finance. Vet du vem det är?»

Jonas funderade en stund. «NFC känner jag till, det är ju det stora byggbolaget Nordic Four-leaf Clover. Jag gissar Corporate Finance är deras finansbolag.»

«Jag misstänkte något åt det hållet», sa Carina. «Jag går in på NFC:s hemsida och kollar.»

Carina vände sig till Jonas efter ett tag. «Det är precis som du sa.»

«Jaha, då vet vi det», konstaterade Jonas.

«Men varför är det inte byggbolaget som sponsrat. Hade inte det varit mer naturligt?» undrade Carina.

«Kanske det», svarade Jonas. «Det enda jag kan komma på just nu är att byggföretaget inte ville skylta med sitt namn ifall det blev aktuellt att bygga ett olympiastadion. Nu blir det inte så. I det här läget spelar det ingen roll att det var finansbolaget som sponsrade.»

«Okay», sa Carina. «Har du hittat något i protokollen?»

«Beslut om attesträtt. Cecilia hade obegränsad beställningsrätt och kunde attestera kostnader på max en miljon. Beställningsrätten för Magnus var en miljon och attesträtten 500 000. Så har jag noterat att kampanjen fick ett bidrag från staten på 15 miljoner för marknadsföring.»

Malin knackade på dörren och kom in. «Kaffet är färdigt.»

«Tack, precis vad jag behöver», sa Carina och reste sig.

Carina och Jonas följde med Malin ut till fikarummet. Det var utrustat med kylskåp, diskmaskin, kaffebryggare och mikrougn. Möblemanget bestod av två runda bord med fyra stolar kring varje bord. Malin hällde upp kaffe.

Jonas tittade sig omkring. På väggarna hängde tavlor med förstoringar på några av foldrarna som ingick i PR-satsningen av Stockholm och symbolen för Stockholms kandidatur. Det var den största tavlan. På en mörkblå botten avtecknade sig en röd staty av en flygande häst. Ytterst på det högra frambenet stod en människa i gult i hela sin längd med armarna utsträckta. Längst ner på bilden lyste STOCKHOLM 2004 i vitt.

«Jag gillar den där stora tavlan med symbolen på kampanjen», kommenterade Jonas och såg på Malin. «Den verkar bekant på något sätt, men jag kan inte placera bilden.»

«Vi tyckte det blev en väldigt bra symbol», sa Malin. «Det är Carl Milles staty «Människan och Pegasus».»

«Just det, från Millesgården», sa Jonas igenkännande. «Hur kommer det sej att ni valde just den statyn som symbol?»

«Flera saker. För det första ville vi ha en enkel och kraftfull symbol. Milles hämtade inspiration från de fyra elementen: jorden, elden, luften och vattnet. Och vi tyckte det passade perfekt in på Stockholm. Jorden för att alla folk ska samlas i Stockholm; elden för att den olympiska elden ska brinna

i Stockholm; luft och vatten som är något av Stockholms identitet.» Malin reste sig och gick fram till tavlan och förde handen uppåt vid statyn.

«Här ser ni symbolens rörelse uppåt mot frihet och högre mål. Det var exakt det vi strävade efter. Och den röda profilen på hästen Pegasus kan lätt tolkas som en eldsflamma i vinden, eller hur?» Malin tittade på Carina och Jonas.

De nickade instämmande.

«Och så finns det en annan intressant koppling. I den grekiska mytologin flög Pegasus till Olympen, där de olympiska gudarna bodde på berget Olympos», avslutade Malin.

«Aha, smart drag», konstaterade Jonas imponerad. «Då fick symbolen en direkt anknytning till de olympiska spelen.»

«Exakt», sa Malin stolt. «Faktiskt blev atenarna lite avundsjuka, eftersom vi kommit på något från deras egen bakgård.»

Malin gick och satte sig och det blev tyst en stund.

Jonas drack ur den sista skvätten kaffe ur koppen och torkade sig om munnen och såg upp. «Hur har det varit att jobba med kampanjen?»

«Väldigt roligt», svarade Malin. «Det hände mycket hela tiden och man mötte spännande människor.»

«Du kanske träffade en del IOK-ledamöter?» gissade Carina.

«Vid flera tillfällen», bekräftade Malin. «För det mesta var det kul att se vad det var för figurer, men inte alltid. En gång var jag med om en läbbig sak på Grand Hotell. Ledamöterna bodde ju där när de kom hit för att kolla Stockholm. Jag hade hjälpt till vid ett evenemang på hotellet och råkade komma i samma hiss som en ledamot. Det var en äcklig typ: tjock, plufsig och fräck. Han kom och ställde sej ganska nära mej och flåsade. 'Ni var mej en läcker sak», sa han och slickade sej om munnen. 'Kom med till mitt rum och ligg med mej så ska jag rösta på Stockholm.' Jag trodde inte mina öron. Det kändes så förnedrande. Jag blev fly förbannad.

'Aldrig i livet, tror ni jag är en idiot. Vad har jag för garanti att ni lägger en röst på Stockholm?'

'Mitt ord', sa han.

'Ditt ord', sa jag. 'Det är inte värt mer än en fjärt. Ni är en enda stor skit. Och förresten. Jag ligger aldrig med gamla, tjocka gubbar. Var säker på att jag ska rapportera det här.'

Gubben blev alldeles röd i ansiktet och sa ilsket. 'Nu kan ni definitivt glömma min röst på Stockholm.'

'Det skiter jag fullständigt i', sa jag åt honom.

«Jag var så upprörd så jag hade lust att ge honom en spark mellan bena. Kan ni fatta att nån kan vara så fräck?» Malin tittade upprört på revisorerna.

Carina och Jonas skakade på sina huvuden.

«Berättade du för nån?» undrade Jonas.

«Ja, Magnus»

«Och vad sa han?»

«Han bara skrattade och viftade bort det. 'En del ledamöter är så där, inget att bry sej om', sa han. Jag blev minst sagt förvånad över hur han reagerade. Men jag kollade upp lite hur vanligt det är att IOK-ledamöter kräver sexuella tjänster. Falun har ju sökt vinter-OS tidigare. Jag fick fram att flera värdinnor krävdes på sex när OS-pamparna besökte Falun. Det är så man kan spy åt det», sa Malin med avsmak.

«Och vad gjorde kampanjledningen?» frågade Jonas.

«Man anmälde det till IOK?»

«Vad gjorde man där då?»

«Ingenting. Man sopade det under mattan. Kan ni fatta det?» Malin såg indignerat på Carina och Jonas. «IOK-presidenten gick i taket. Han blev tvärförbannad över att nån vågade beskylla ledamöter för sexuella trakasserier.»

«Jag håller med dej, det är ruttet», sa Jonas. «På tal om Magnus, han ingick ju i ledningen för kampanjen. Hur var han?»

Malin strök sig med vänstra handen över hakan och blev tyst några sekunder. «Väldigt trevlig, en kul person. Han verkade ha turbon på för det mesta. Man såg inte till honom på långa tider. Han hade klippkort på flyget. Jag satt för det mesta i receptionen, så jag hade egentligen inte så mycket med honom att göra.»

«Och Cecilia. Hur var det att jobba med henne?» frågade Carina.

«För det mesta fungerade det bra, kanske för att vi är kvinnor. Hon var helt okay som chef.»

«Tack Malin för kaffet. Det är väl bäst att vi gör lite nytta igen», sa Carina och reste sig.

Carina funderade över vad hon skulle börja med. Det var åtskilliga fakturor från resebyrån Regnbågen och First Class Marketing. Hon började med fakturorna från Regnbågen. De var på stora belopp och gällde resor i business class till olika städer i världen. Magnus hade rest flitigast och han hade flugit business class. Sedan fanns det ett antal resor i första klass. Hon hade ingen aning om att biljetterna var så dyra, speciellt första klass som var svindyra. Vem kunde ha flugit första klass? Knappast någon i kampanjledningen. Det skulle ha stuckit ut för mycket. Resorna hade påbörjats utomlands med Stockholm som destinationsort. De var från alla möjliga städer, bland annat Guatemala city, Lagos, Ankara och Kingston. Då kom Carina ihåg att hon hade läst om att IOK-ledamöterna reste och bodde flott när de besökte kandidatstäderna. Så OS-bolaget hade alltså betalat resorna. Inte dåligt.

Vem hade beslutat att Cecilia och Magnus fick flyga business class förresten, de själva kanske? Och vem hade kontrollerat och attesterat fakturorna? Carina kollade rutorna i konteringsstämpeln, men det var omöjligt att tyda signaturerna. Hon tog fram listan med de anställdas namn och deras signaturer som hon fått av Malin och jämförde med fakturorna. De flesta fakturorna hade kontrollerats av ekonomiassistenten och resorna som Cecilia och Magnus hade gjort hade attesterats av dem själva. Att resorna avsåg besök hos IOK-ledamöter var inte svårt att räkna ut med tanke på resmålen: Nairobi, Panama, Rio de Janeiro, Tunis, Helsingfors, Montevideo, Casablanca, Rom, Seoul, Bogota, Caracas, New Delhi, Mauritius, Harare med flera. Det var massor med städer som hade besökts. Hon gick bort till Malin.

«Vet du om det finns något beslut om att Cecilia och Magnus fick flyga business class?»

«Ingen aning. Jag tror de hade en deal med ordföranden.»

Jonas läste igenom de sista protokollen, men det fanns ingenting som var av något större intresse. Dessutom var många protokoll väldigt korta och ganska intetsägande. I flera fall var det svårt att se vad som egentligen hade beslutats. Det hänvisades till bilagor och underlag som satt i andra pärmar. Den som hade skrivit protokollen var definitivt ingen driven sekreterare. I normalfallet skulle Jonas ha gjort en del påpekanden, men nu hade verksamheten upphört, så det var inget att ödsla krut på i det här läget. Han la ihop protokollspärmen med en suck, reste sig och gick bort till fönstret. Ute lyste solen och fåglarna kvittrade. Snart var det vår. Jonas spanade längre bort och såg en skymt av Hammarbybacken, Stockholms högsta berg. Där uppe skulle olympiastadion Victoria ha legat om Stockholm fått arrangera olympiaden. Det hade blivit fint, men den drömmen var nu bara ett minne. Jonas tankar gick i stället till Hockey-VM som precis hade börjat. I kväll var det dags. Han skulle se matchen Sverige – Kanada tillsammans med Niklas, grannen. Hoppas Tre Kronor satte de stöddiga kanadickerna på plats.

Jonas återvände till bordet. Vad skulle han titta på nu efter de tråkiga protokollen? Användningen av betalkort kanske. De angenäma tankarna på kvällens hockeymatch skingrades och han kände entusiasmen infinna sig igen. Missbruk av kontokort hade han sett i andra sammanhang. Här såg han ännu större risker, framför allt i samband med alla utlandsresor. Det var bara att skrida till verket.

Han tog fram bokföringslistorna och skrev ner verifikationsnumren på fakturorna från VISA och American Express. Sedan gick han bort till rummet där verifikationerna fanns och tog fram fakturorna. Det blev en ganska stor bunt.

Jonas började ivrigt studera kontokortsfakturorna. Precis som han trodde hade kontokorten använts mest utomlands. Utgifter för hotellrum och mat var lätt att bocka av då hotellens och restaurangernas namn framgick tydligt. Men övriga inköp då? Han kopplade på sitt intränade spårsinne och började sniffa. Det luktade misstänkt lång väg. Den skarpa revisorsblicken for sida upp och sida ner. Det blev flera träffar. Jonas kände hur det började kittla av spänning i maggropen. Pennan for raskt över anteckningsblocket.

Fyra kontantuttag på sammanlagt 82 950 kronor:
4 000 USD i Los Angeles, 27 600 kronor; 6 000 BRL
i Rio de Janeiro, 20 400 kronor; 3 000 AUD i Sydney,
16 800 kronor; 22 000 HKD i Hongkong, 18 150 kronor.

Uttagen hade gjorts av Magnus Krok. Den stora frågan var: fanns det några kvitton på vad pengarna hade använts till eller hade de helt enkelt slunkit ner i en rymlig ficka för eget bruk? Jonas gjorde en kråka om att kolla upp det.

Bortsett från pengarna var det två köp som stack ut. I februari 1997 hade Magnus köpt golfutrustning i Miami för 17 000 kronor. Golfgrejerna var definitivt till honom själv. Han hade alltså låtit OS-bolaget stå för fiolerna. Och i oktober 1996 hade Magnus använt kontokortet på ett ställe som hette Sunshine i Seoul. Kalaset hade kostat 35 000 kronor. Men vad var Sunshine och vad hade Magnus köpt? Jonas kopplade upp sig på Internet och sökte. Sunshine visade sig vara en nattklubb. Var fanns notan? Det måste han kolla på en gång. Kanske Malin visste något. Han gick ut till henne.

«Du Malin», började Jonas. «Känner du till om Magnus nån gång besökte en nattklubb i Seoul?»

Malin började gapskratta. «Om», sa hon till slut när skrattet lagt sig. «Det var det roligaste som hände under kampanjen. Du anar inte vad vi har skrattat åt vad han råkade ut för i Seoul. Och dyrt blev det. Det gick som en följetong här på kontoret och Magnus blev pikad ganska ofta för det.»

«Vad hände?» undrade Jonas förvånat.

«Jo, det gjordes en studieresa till tidigare OS-arenor, bland annat Seoul. En kväll besökte några av deltagarna nattklubben Sunshine. Magnus var en av dom och han betalade med sitt VISA-kort.»

«Jag har sett det», kommenterade Jonas. «Men hur i hela världen kunde det bli så dyrt som 35 000?»

«Det är det som är det roliga eller sorgliga beroende på hur man ser det. Dom tog bara några öl och drinkar och såg en show med lättklädda tjejer. Notan var på drygt fem miljoner won, det är den sydkoreanska valutan. Om man tar bort en nolla blir det cirka 3 500 kronor. Det är väl ungefär vad kvällen skulle ha kostat.»

«Så du menar att nattklubben lurade Magnus?»

«Exakt, han åkte på en rejäl blåsning.»

«Men hur kunde Magnus gå på en sån nit?» frågade Jonas förvånat.

«Det undrade vi också när kontoutdraget från VISA kom och det upptäcktes.»

«Hade Magnus nån bra förklaring?»

«Egentligen inte. Han skyllde på att det var skumt där de satt och att han inte riktigt hade koll på valutan.»

«Och Cecilia köpte förklaringen?»

Malin ryckte på axlarna. «Vad skulle hon göra? Cecilia var inte glad kan jag säga, men det fick passera. Efteråt var det ju inget som vi kunde göra något åt. Magnus och Cecilia fick bita i det sura äpplet, inte nån solskenshistoria precis, men rolig. Personligen tror jag att Magnus inte var helt klar i knoppen efter drinkarna.»

Jonas skrattade. «Så kan det gå när man tagit några järn för mycket. Vad var det för OS-arenor de studerade?»

«Förutom Seoul var det Atlanta och Barcelona. Du kanske kommer ihåg att i arkitekttävlingen om Olympiastadion vann förslaget som hette Victoria?»

Jonas nickade.

«Det förslaget var ju inte färdigt på långa vägar så därför ville man få idéer från arenorna i dom här städerna och även hur arrangemangen runt tävlingarna hade fungerat.»

«Jag förstår», sa Jonas. «Vilka var det som deltog?»

«Förutom Cecilia, Magnus och ordföranden Bo Ekberg härifrån var det folk från kommunen och byggbolaget NFC.»

«Varför hade man folk från byggbolaget med?»

«Jo, NFC hade byggt stora idrottsarenor och man ville väl ha experter med för att få tips. NFC var ju dessutom den största sponsorn så jag tror det var ett tack för det också.»

«Studieresan kostade väl en del?»

Malin funderade. «Jag har för mej att det blev mellan två och trehundra tusen. Det var faktiskt NFC som sponsrade resan.»

Jonas visslade till. «Intressant.»

Han gick tillbaka till Cecilias rum. En sak till hade han kvar att kolla, nämligen vem som attesterat fakturorna. Faktura efter faktura bekräftade att Cecilia och Magnus hade attesterat sina egna fakturor. Jonas tog sig för pannan. Var dom så tröga i bollen att dom inte fattade att man inte fick göra så? Återigen, han hade för länge sedan tappat räkningen på antal gånger, kunde han konstatera hur naiva och inkompetenta folk var. Inte så underligt om kontantuttag och köp till sig själv slunkit igenom utan att någon reagerat. Han skrev med stora bokstäver på blocket: *OBS! Ingen internkontroll.*

Malin kom efter en stund och sa att kaffet var klart. Carina och Jonas hämtade var sin mugg kaffe och gick tillbaka till Cecilias rum.

«Hur går det med trumpetspelandet?» frågade Carina och läppjade på kaffet.

«Bra, det är hårdkörning just nu med många övningar. Vi ska ha en vårkonsert i mitten på maj», svarade Jonas.

«Då förstår jag att du måste ligga i. Var ska ni ha konserten?»

«I konserthuset.»

«Det var inte dåligt», anmärkte Carina.

«Det är andra gången vi har konsert där. Den här gången gör vi en storsatsning för musikkåren firar 40 år. I konserten medverkar två utländska solister av världsklass också, en norsk sångfågel och en amerikansk trumpetare. Med dom dragplåstren räknar vi med att det blir fullt hus.»

«Spännande, hur har ni lyckats få hit dom?»

«Lång framförhållning, kontakter och lite tur. Det ska bli jättekul. Från Norge kommer Sissel Kyrkjebø. Henne har du säkert hört.»

«O ja», sa Carina, «inte live men jag har henne på skiva. Vilken underbar röst hon har.»

«Verkligen. Trumpetaren kommer från USA och heter Wynton Marsalis. Jag tror inte det är många som känner till honom, men han är en av världens bästa. Det ska bli enormt roligt att vi får kompa honom, liksom Sissel förstås.» Jonas gjorde en liten paus.

«Jag har fått några extra biljetter. Om du tycker det skulle vara roligt att komma på konserten kan du få en biljett. Det är lördagen den 16 maj.»

«Tack gärna», sa Carina uppskattande. «Det skulle vara kul. Jag har aldrig varit och lyssnat på en musikkår och med solisterna du nämnde ska det bli jätteroligt. Och att lyssna på dej också förstås», tillade hon med ett varmt leende.

«Jag tror du kommer att gilla musiken. Det blir en salig blandning», tillade Jonas.

«Är du upptagen efteråt?» undrade Carina.

Jonas blev överrumplad av den angenäma frågan och lyckades få fram efter några sekunder. «Nä, inte vad jag kan komma på.»

«Har du lust att följa med hem på en bit mat efteråt?»

«Det vore roligt. Jag är nog vrålhungring efter konserten», sa Jonas.

«Kul! För att återgå till granskningen. Du som har varit ute och rest en del. Vad vet du om flygbolagens bonussystem?»

«Lite grand, fördelaktigt för den som är ute och reser mycket. För flera inom OS-bolaget har det säkert varit lönsamt, om de varit anslutna förstås. I så fall har nog Cecilia och Magnus kunnat skrapa ihop en hel del bonuspoäng.»

«Säkert», sa Carina. «De har gjort många flygresor och långt bort. Alla resor är dessutom i business class. Resorna har gjorts med SAS, inte så underligt eftersom SAS var en av sponsorerna.»

«Ta och kolla om Magnus och Cecilia varit anslutna till systemet. I så fall ska vi försöka få fram bonusutdragen, om de nu finns kvar förstås», sa Jonas eftertänksamt. «Bonusen är nämligen personlig och jag har för mej att den gäller fem år.»

«Bra. Jag hör med Malin.»

Carina gick bort till Malin. «Vet du om Cecilia och Magnus var anslutna till SAS bonussystem?»

«Ja det var dom.»

«Har du sett nån pärm eller mapp med bonusutdrag?»

«Nej, men vi kan väl leta för se.» Malin reste på sig och Carina följde med henne.

Efter att ha letat en stund bland alla pärmar och handlingar ropade Malin. «Här verkar det vara något.»

Carina öppnade pärmen som Malin lagt upp. Bingo! Det var bonusutdragen för Magnus. Till slut hittade de en mapp med Cecilias bonusutdrag.

Carina gick tillbaka och började studera bonusutdragen. Hon började med Magnus. Det dröjde inte länge förrän hon såg att bonuspoängen avsåg resor i ekonomiklass. Det fanns bara en resa i business class, till Nairobi.

Hur var det med Cecilias kontoutdrag, var det samma konstigheter med dem?

Till Carinas förvåning stämde bonuspoängen med uppgifterna på fakturorna. Carina kliade sig i huvudet.

«Jonas, kom hit får du se.»

«Vad är det?» sa han och reste sig.

«Cecilia och Magnus var anslutna till SAS bonussystem. Malin och jag hittade bonusutdragen. Kontoutdragen för Cecilia stämmer med fakturorna men inte för Magnus. Han har fått poäng för ekonomiklass bortsett från en enda resa i business class till Nairobi. Helsnurrigt alltså. Jag begriper ingenting.»

«Och du är säker på att du sett rätt?» frågade Jonas.

«Det är klart jag är. Jag har ju för tusan dubbelkollat. Tror du jag är blind?»

Jonas lyfte avvärjande med händerna. «Så resebyrån har tagit för mycket betalt?»

«Det verkar så. Hur kan Cecilias resor stämma men inte dom som Magnus gjort? Kan SAS ha gjort fel?»

«Knappast», svarade Jonas. «Det måste vara automatik i systemet mellan flygbiljetter och bonus. Får jag se.»

Jonas kollade några fakturor mot bonusutdragen. Han gick tillbaka till sin plats och lutade sig tillbaka i stolen, la händerna bakom huvudet och tittade ut genom fönstret. Båda två sa ingenting på en lång stund.

Jonas bröt tystnaden. «Enda chansen att få koll på vad det är för fel är att få fram hur Magnus flugit. Jag tror inte att det är nån idé att ringa SAS EuroBonus och kolla eftersom bonuspoängen är personlig. Kontroll med resebyrån kan vi glömma eftersom vi inte är deras revisorer.»

«Vi kan ju höra med SAS som sålt resorna», föreslog Carina.

«Ja det är klart», sa Jonas. «Men jag tror det blir svårt att få SAS att lämna ut uppgifterna eftersom köpen gått genom resebyrån, om man inte har kontakter förstås. Jag har goda vänner i Stockholm och frun arbetar som redovisningschef på SAS huvudkontor. Hon kanske kan hjälpa oss. Jag ringer henne ikväll och kollar. Får vi kopior av fakturorna från SAS till Regnbågen så har vi svart på vitt hur det är.»

«Perfekt Jonas.»

Jonas kom plötsligt att tänka på att han skulle ringa och höra om bilen. Visst ja, han hade ingen mobil. Den var försvunnen. Han hade letat som en tok igår men kunde inte hitta den.

«Kommer du ihåg om du såg min mobil i fredags?» frågade Jonas och vände sig till Carina.

«Jag tror inte du använde den något då», svarade Carina. «Har du tappat den?»

«Det verkar så. Kan jag få låna din?»

«Visst, här är den», sa Carina och räckte över mobilen.

Jonas ringde bilförsäljaren.

«Tore Granlund.»

«Hej, det är Jonas Falk på Kvalitetsrevision. Jag beställde en Saab 9000 Turbo för ett bra tag sen. Jag ville bara kolla om den har kommit.»

«Hej du, det var ett tag sen. Bilen har kommit. Du finns med på listan över personer som jag tänkte ringa idag. Det återstår bara några detaljer att fixa på den. Du kan få komma in och hämta den när som helst från och med lunch i morgon.»

«Utmärkt. Jag är lite upptagen ett par dagar men på torsdag eftermiddag går det bra.»

«Inga problem, du är välkommen.»

Carina tittade på Jonas. «Jasså, du har beställt en ny bil.»

«Ja, det är dags att byta. Jag fick ett erbjudande om tjänstebil i höstas och har fastnat för en Saab 9000 Turbo. Jag ska hämta den på torsdag. Har du lust att hänga med då så skjutsar jag hem dej efteråt?»

«Det vore trevligt, men jag måste hämta Maria på dagis senast klockan fem. Har du tid att svänga förbi där? Dagiset ligger ganska nära där jag bor.»

«Självklart. Bilfirman ligger i Akalla, nära E4:an, så vi slipper köerna ut ur Stockholm. Om vi hämtar bilen senast halv fyra har vi gott om tid. Men vi ses ju här på torsdag.»

Han måste ringa Linda och be henne skaffa en ny mobil.

«KVR Linda.»

«Det är Jonas. Hur har ni det inne på kontoret?»

«Full fart.»

«Jag har tappat min mobil, den är bara borta. Kan du fixa en ny?»

«Du är en riktig slarver», fastslog Linda irriterat. «Det här är andra gången det händer. Du måste ha bättre koll på dina saker.»

«Jag vet», sa Jonas. «Men man kan inte vara bra på allting. Har du förresten sett filmen «I hetaste laget» med Marilyn Monroe, Tony Curtis och Jack Lemmon?»

«Ja, varför frågar du om det?» Linda lät förvånad.

«Jo jag kom att tänka på slutet när dom flyr i båten med den rike gubben undan maffian. Gubben hade ju förälskat sej i Jack Lemmon som var utklädd till tjej och ville gifta sej med honom. Jack Lemmon försöker med alla möjliga skäl övertyga gubben om att de inte passar för varann, att han inte är den han utger sej för att vara. Men inget biter. Till sist tar Jack Lemmon av sig peruken och drämmer till med sanningen. 'I am a man.' Kommer du ihåg vad gubben sa?»

«Såna detaljer lägger jag sällan på minnet», svarade Linda.

«Det är en obetalbar scen», förklarade Jonas. «Gubbens ansikte är ett enda stort leende, är väl i sjunde himlen, och så säger han: 'Well, nobody is perfect'.»

Linda skrattade. «Där träffade han huvudet på spiken. Men även om ingen är perfekt, så behöver man väl inte vara slarvig, eller hur?»

«Nej, det kan du ha rätt i», svarade Jonas. «Jag ska försöka bättra mej.»

«Gör det, och en sak till. Du skriver nästan aldrig upp på tavlan var du finns om dagarna. Ta och gör det också, det vore väldigt bra.»

«Okay, jag ska försöka komma ihåg det.»

Jonas räckte tillbaka mobilen till Carina.

«Och vad sa Linda?» undrade Carina.

«Hon tycker jag är en slarver.»

«Det har hon rätt i. Du måste skärpa dej Jonas. Annars var det bra det där du citerade från filmen. Jag tycker det är den absolut skönaste repliken i hela filmen. Men det är väl inte så att du försöker gömma dej bakom det där?»

«Naturligtvis inte. Vad tror du om mej?»

«Man kan aldrig veta», sa Carina och log.

10

Det hade varit långa köer ut ur Stockholm och Jonas var inte hemma förrän halv sju på kvällen. I postlådan var det som vanligt bara reklam och räkningar. Han öppnade dörren och gick in.

«Hallå Charlie, hur har du haft det idag?»

Jonas gick in i köket och bort till Charlies rum. Han tog ut Charlie och satte honom på axeln.

«Du måste vara pratsugen som inte träffat mej sen i morse.» Jonas tittade på Charlie men han verkade inte upplagd för att prata.

«Kom loss nu Charlie, har du fått tunghäfta eller vad är det för fel?»

«Kom loss», kom det från Charlie.

«Va sa du, lärde du dej det så fort», sa Jonas förvånat. «Säg det igen, kom loss.»

«Hur är läget?»

«Nä, nu tror jag du kommit igång ordentligt. Är det Sara och Johanna som lärt dej det där?»

«Din tok», sa Charlie och så började han garva som bara papegojor kan göra.

Jonas kunde inte låta bli att skratta. Han satte Charlie på pinnen utanför hans rum och gick och satte på tevatten. Sedan gick han in i vardagsrummet och knäppte på tv:n. Det var snart dags för nyheterna på Rapport. Efter att ha fixat till te och några smörgåsar gick han in och satte sig i soffan. Nyhetsuppläsaren hade inget av större intresse så Jonas stängde av tv:n och tog fram tidningen. Bland utrikesnyheterna var det en blänkare om de döda IOK-ledamöterna.

Det har framkommit nya omständigheter kring de tre IOK-ledamöter som förolyckades förra året. Polisen i Nairobi, Mbabane och Kapstaden utesluter inte att brott kan ha begåtts. Ett av spåren är rykten om mutor under omröstningen i Lausanne. Säkerhetstjänsten i respektive land har kopplats in och ett samarbete har inletts mellan de tre länderna. IOK har ännu inte lämnat några kommentarer

till mutanklagelserna mot de tre ledamöterna. Inte ett ljud hörs, det är tyst som i graven.

Intressant utveckling, sa Jonas för sig själv. Tänk om ledamöterna mördats och det finns kopplingar till påstådda mutor. Då borde väl IOK vara intresserad av att försöka få klarhet i hur det är. Men å andra sidan skulle förmodligen avslöjande av mutor bara slå tillbaka mot den olympiska rörelsen. Det vore kanske som att röra om i ett ormbo.

Hur var det egentligen inför omröstningen i Lausanne i höstas? Det kanske fanns rykten redan då. Med tanke på granskningen som han och Carina höll på med kunde det vara bra att färska upp minnet med vad som skrevs i tidningarna dagen efter, alltså den 6 september. Jonas hade sparat en del artiklar. Han reste sig och gick in i arbetsrummet. Pressklippen låg i en mapp, även uttalandet från presskonferensen i Stockholm. Han satte sig vid skrivbordet och kastade först en förströdd blick på pressreleasen.

Skit också att det inte bar ända fram, tänkte Jonas. Så nära och ändå så långt borta. Visst var det typiskt. Hela pressreleasen andades självgodhet. De tunga argumenten som lyftes fram borde så klart ha gett Stockholm segern. Vi var bäst, svenskarnas gamla visa upprepades igen. Vad ofta den hade sjungits under kampanjen, påhejad av media till vilda applådåskor. Och kampanjledningen kunde inte ens hålla sig från att ge vinnaren ett slag under bältet när man sa att det bristande stödet för Stockholm utnyttjades av Aten på ett framgångsrikt sätt. Vilken dålig förlorare! Även IOK-ledamöterna fick sig en släng av sleven när man insinuerade att det fanns andra värderingar med i valet av Aten.

Jonas kom ihåg från TV-utsändningen den där ödesmättade kvällen hur tyst det blev på Stockholms stadion och hur snabbt den tömdes på de tjugofem tusen som hade kommit för att fira Stockholms seger. Festen kom helt av sig innan den egentligen hade börjat. Berusade killar hade slängt flaskor och skrikit: «Jävla helvete!» TV-kameran hade zoomat in alla plastmuggar, flaggor och papper som blåsten virvlat runt över gräsmattan, som i en dödsdans kändes det, ett requiem, en dödsmässa över Stockholm 2004.

Jonas tog fram pressklippen och började läsa. Det var som att förflytta sig tillbaka till den 5 september i Lausanne och han kunde fortfarande komma ihåg den nervösa och laddade stämningen framför tv:n.

Stockholm nådde inte ända fram. Med endast tre rösters marginal kunde det ha gått hur som helst. Vi ställer oss frågande till om kampanjledningen verkligen gjort sitt jobb, om man utnyttjat alla resurser. Den snöpliga förlusten kräver en noggrann analys av hur det kunde gå så snett. Var det möjligen ett enda stort nedrans schabbel?

Det var frågan, tänkte Jonas. Hur stora ansträngningar hade ledningen för Stockholms OS-kampanj verkligen gjort? Vad kulor det måste ha spenderats på marknadsföring, flygresor, visning av Stockholms fantastiska skärgård, middagar och gåvor. Och så blev det ingenting. Det var så man kunde skratta åt eländet.

Bland personer som uttalade sig efter förlusten hade skådespelaren Ernst Hugo Järegård en dräpande kommentar, mitt i prick. Jonas kunde inte annat än dra på munnen när han läste den.

Jag skulle vilja kalla arrangemanget «korrumpiaden». Världen är korrupt men OS är steget värre.

En annan insändare var inte sämre den.

Jag hade inte gnällt över ett eventuellt ekonomiskt bakslag vid ett OS i Stockholm. Däremot är det fasansfullt hur Sverige som i vanliga fall är främmande för korruption och avståndstagande till lobbyism har slängt ut dessa fasansfullt många miljoner på rövslickeri. Fy fan för hur detta sköts på hög nivå.

OS-drömmen sprack och nu är frågan hur mycket den har kostat stockholmarna.

«Ingenting», säger finansborgarrådet Bo Ekberg. «Vi har tagit 25 procent ur vår vanliga marknadsföringsbudget och det har gjort Stockholm känt över hela världen.»

Jonas skakade på huvudet åt det sanslöst korkade uttalandet. Hur kunde en frontfigur för OS-kampanjen häva ur sej något sådant, i nederlagets stund? Vad hjälpte marknadsföringen av Stockholm när man ändå förlorade. Vilken klen tröst, ja egentligen var det som det brukade, en dålig ursäkt, en politiker som inte kunde erkänna misstag. För just misstag och inkompetens lyste med stora neonbokstäver över alltihop. Hade finansborgarrådet och kompani uttömt alla resurser, satsat allt eller hade de trots allt lämnat något åt slumpen? Vem vet, kanske granskningen som Jonas och Carina höll på med skulle avslöja hur det var med den saken. Jonas kände hur inspirationen och intresset för granskningen växte för varje pressklipp han läste.

En OS-ansökan är ett maktspel. Där krävs det att de stora grabbarna går in och trycker på, spelar ut länder mot varandra, ger delegater erbjudanden de inte kan tacka nej till. Vad gjorde Stockholm?

Erbjudanden man inte kan tacka nej till. Jonas kunde inte ha uttryckt det bättre själv. Det kanske var där skon klämde. Hade Aten varit mer kreativ

och haft en stinnare plånbok än Stockholm och Kapstaden? I den olympiska röstningskarusellen kunde man nog inte utesluta något scenario tänkte Jonas för sig själv. Och var låg ledamöternas lojalitet? Hos en viss stad? Knappast, snarare hos girigbuken himself, dessvärre hos alltför många.

Allt eftersom Jonas la tillbaka pressklippen i mappen kunde han konstatera att det knappt hade skrivits något om korruption. Det var bara några privatpersoner som hade kommenterat det. Och röstköp hade överhuvudtaget inte nämnts i någon artikel. Hade kampanjen i de olika kandidatstäderna verkligen varit så ren? Jonas hade svårt att tro det. Det kanske snarare handlade om att varje kandidatstad hade varit skicklig på att dölja det. För att det skett mycket bakom kulisserna var Jonas säker på. Han kände utmaningens ilningar i magen inför fortsättningen.

Tänk om det låg något i ryktena om att de döda IOK-ledamöterna var inblandade i mutaffärer. Kunde det rentav vara så att Kapstaden blev snuvad på röster av sina egna svarta bröder. Vad fanns det förresten skrivet om Kapstaden bland pressrösterna? Det fanns en intressant artikel, som visserligen inte gjorde några spekulationer kring Kapstadens förlust, men som ändå gav en glimt om känslorna från omröstningen.

Futtiga tre röster avgjorde

Nära för Kapstaden. Hoppet för Afrika rök i näst sista röstningsomgången. Vad pinsamt att förlora mot Stockholm med endast tre röster. Det hördes ett sus av besvikelse från minst 100 000 människor på Grand Parade och på restaurangerna och pubarna i Water Front sänktes champagneglasen. Hela Kapstaden hade nyss svängt till musiken från jättescenen och fyrverkeriet hade sprakat och brakat, men Lausanne sade nej.

«Leve Mandela, leve Kapstaden», fortsatte folk att ropa som på trots. Men besvikelse och sorg stod skrivet i nästan varje ansikte.

Jag hoppades på Kapstaden i går. Man har sagt att Kapstaden skulle vara ett politiskt korrekt val. Inte alls. Kapstaden hade varit ett fräckt val, ett sexigt val.

Det är för lite sex i den olympiska familjen. En sommarhet och OS-fuktig kväll i Lausanne och trappan som leder in i Palais de Beaulieu var dekorerad som till en Oscarsgala och där stod hela Sydafrika, kändes det som. Sydafrika dansade och sjöng och utstrålade en sån ohämmad glädje, så stora förhoppningar, sån lockande sång och så sexig dans att det tog några minuter och jag var såld, det är klart Sydafrika skulle haft OS, Kapstaden!

Faktum var att Jonas hade hoppats att Kapstaden skulle vinna, för Mandelas skull, ja för hela Afrikas skull. Vilken triumf det skulle ha blivit, vilken förändring det kunde ha skapat för södra Afrika. Det kunde ju till och med ha fått maktdespoten Robert Mugabe i Zimbabwe att för gott slänga in

kolonialspöket i garderoben och ge makten till folket. Jonas såg framför sig dansarnas sexiga rytm med vickande höfter, gungande, glansigt svettiga kroppar och extatiska sång.

Han hade slagit vad med sin granne Niklas, och bägge förlorade. Jonas hade varit inne hos grannfamiljen och sett tv-utsändningen och det var tyst där också när resultatet hade tillkännagetts. Bestörta ansikten, sura, arga, oförstående miner i de neddragna mungiporna som tycktes vara på väg utanför hakan.

Något började ta form i Jonas huvud, ett triangeldrama. En magisk siffra spökade, siffran tre. Tre kandidatstäder i de två sista röstningsomgångarna, tre rösters skillnad i respektive omgång, tre döda ledamöter. Var siffran tre en ren tillfällighet, en ödets oberäkneliga nyck? Blev Stockholm och Kapstaden blåsta på konfekten? Av de tre döda ledamöterna? Hade de känt någon lojalitet mot Kapstaden och Afrika, där regeringscheferna gärna höll varandra om ryggen? Knappast, om Jonas kände afrikanerna rätt. När grymma stridigheter och massmord mellan etniska grupper kunde hända fanns det säkert ingen lojalitet mot en stad på den egna kontinenten. Nej, man var nog sig själv närmast. Den som kunde ge de mest frestande erbjudandena låg bra till. Och vilken ledamot hade råd att tacka nej när kandidatstäderna visade upp sin generositet.

Afrika är en fascinerande kontinent, tänkte Jonas. Han kom ihåg hur han i tio-elvaårsåldern en gång såg en film som hette «Jag är med eder». Handlingen utspelade sig i Kongo. Ett ungt svenskt par med en liten son hade åkt dit för att missionera. Först dog sonen. Jonas kom ihåg den otäcka scenen med den gröna mamban som kom ringlande i gräset till den lilla pojken som höll på och lekte. Pappan sprang med den ormbitne sonen i sina armar till sjukhuset, men livet gick inte att rädda. Sedan blev det mammans tur. Hon fick malaria. Att se den förtvivlade mannen sitta vid sin frus sjukbädd gjorde ett djupt intryck på Jonas. Missionärsfrun var kanske inte ens trettio. Nu låg hon där i sjukhussängen och svettades i hög feber med vitt myggnät uppspänt över sig. Den intensiva frossan och den höga febern blev till slut för mycket för kroppen. Jonas kunde aldrig begripa hur den svenske missionären orkade fortsätta sitt arbete i Afrika efter att på kort tid förlorat både son och fru. Hans tro på Gud och sin kallelse måste ha fått sig en ordentlig knäpp.

En läskig händelse i filmen var också mötet med några afrikaner i sin traditionella utstyrsel med kläder av djurskinn och konstiga huvudbonader och sina spjut. Och de såg skräckinjagande ut, fientliga. Som tio-elvaåring upplevde Jonas scenen som hotfull och atmosfären från den så kallade hednakulturen kändes ända ut i salen där han satt på helspänn.

Intresset för Afrika hade nog väckts tidigare genom frimärkena. I den lilla frimärksklubben som Jonas var med i bytte han och kompisarna frimärken med varandra från en rad länder. De frimärken som Jonas mest fastnade för var frimärken från just Afrika. Den kontinenten hade han också senare specialiserat sig på. När han var på ett granskningsjobb för EU i södra Afrika för några år sedan hade han passat på att köpa frimärken som inte gick att få tag på i Sverige. Han drog ut ett album ur bokhyllan och började titta.

Det han gillade mest var förstadagsbreven, flera stycken från Syd Rhodesia 1937, 1940, 1946 och 1953 med motiv på bland annat brittiska kungligheter, Cecil Rhodes och Victoriafallen. Ett brev från Sydafrika 1954 visade frimärken med vilda djur från Krugerparken.

Jonas bläddrade vidare i albumet och kom fram till några sidor med färggranna frimärken som han vid ett tillfälle köpte på flygplatsen i Nairobi. De snyggaste djurfrimärkena var från Burundi. De fyra frimärkena på varje rad bildade självständiga enheter samtidigt som de tillsammans formade en helhet med en savann eller en flod som bakgrund. På en rad syntes en lejonhanne och en giraff på stranden och ute i vattnet en buffel och två flodhästar. Och de stora orkidéfrimärkena från Guinea var för vackra: Cypripedium calceolus, Cattleya dowiana med flera. Och på nästa blad fanns det frimärken med dansare i traditionella dräkter, också från Burundi. Två av dansarna med leopardskinn kring höftena, fjädrar på huvudena och svängande spjut i händerna påminde om dem i filmen.

Jag måste definitivt besöka Afrika igen, tänkte Jonas. Höra ljuden i den tropiska natten i någon av nationalparkerna, se djuren i deras storslagna miljö, känna dofterna, uppleva människovimlet och prata med vänliga, nyfikna människor. Men det fick bli en annan dag, ett annat år. Han ställde in albumet i bokhyllan igen.

De närmaste dagarna efter Alexandras överfall var Jonas väldigt känslig varje gång det ringde på kvällarna, nästan så han hoppade till och lyfte luren med en viss tvekan. Det var väl inte Alexandra som ringde? Och varje gång kände han en lättnad över att det inte var hennes röst som hördes. Likadant var det när han gick in på datorn och kollade mailen. Inte där heller hade det kommit något meddelande från henne. Hoppas hon inte hör av sig tänkte Jonas. Alexandra förföljde honom ständigt i hans tankar, svårt att bli kvitt dem.

11

Jonas och Carina var tillbaka på OS-bolaget efter de märkliga iakttagelserna om flygbiljetter och bonuspoäng.

«Har du pratat med din vän på SAS?» frågade Carina.

«Ja, det var inga problem. Hon fixar kopior på fakturorna.»

«Perfekt. Då ska jag kika på fakturorna från First Class Marketing så länge.»

«Och jag ska kolla representation och gåvor för se vad som finns där», sa Jonas.

Jonas började metodiskt gå igenom aktuella konton och verifikationer. Han kunde snart konstatera att kampanjen haft omfattande representation. Det mesta avsåg begivenheter när IOK-ledamöterna besökte Stockholm. Man hade inte snålat med vare sig exklusiv mat eller dricka. Spriten hade flödat vid åtskilliga tillfällen. Där verkade alla hämningar ha släppt. Restriktiva regler för sprit som annars mer och mer började få genomslag i Sverige, åtminstone i offentlig förvaltning, lyste helt med sin frånvaro. Men det är klart, i en kampanj för att bli värdstad för en olympiad var det väl egentligen bara ett enda som gällde: smörjning och åter smörjning.

Stora kostnader hade lagts ner på kringarrangemang. Limousinservice för en enda ledamot kunde uppgå till 10 000 kronor och lika mycket för en guidad helikoptertur över Stockholm. Museibesök och skärgårdskryssningar hade också kostat stora pengar. Han kom ihåg från tidningsartiklarna han läste i går kväll: V*ad var allt limousin- och helikopteråkande, allt kaviarätande och champagnedrickande på Grand Hotel värt, inget annat än ett enda dödsdömt spel för galleriet.* Just det, till ingen nytta.

Gåvor till ledamöterna ja. Hur mycket hade man brassat på där? Efter mycket letande hittade Jonas faktiskt ett papper från IOK om regler för hur mycket som fick ges i gåvor. Han blev förvånad. Så det fanns trots allt en viss etik och moral inom den olympiska rörelsen. Det är klart, officiellt var man väl tvungen att skylta med det. Om sedan kandidatstäderna struntade i reglerna var det säkert ingen som brydde sig. Under fas 1 fram till valet i

mars -97 var taket för varje ledamot 50 US-dollar och för fas 2 under april - september 150 US-dollar. Det blev i runda slängar 1 500 kronor. Och hur mycket hade Stockholm spenderat? Totalt 2 450 kronor. Det var med råge, men säkert helt okay. Han kände en viss besvikelse över att han inte hittade mer. Var det verkligen allt? Ja, bokföring och verifikationer ljög i alla fall inte den här gången.

Tankarna från gårdagskvällen ville inte släppa Jonas. Han la ifrån sig pennan och tittade på Carina som satt djupt försjunken i granskningen tvärs över bordet.

«Kan du slita dej några minuter?»

Carina tittade upp. «Vad är det?»

«Kommer du ihåg de tre afrikanska IOK-ledamöterna som dog i höstas?»

«Ja, det var svårt att undgå, ett väldigt drag i media. Varför frågar du om det?» undrade Carina förvånat.

«Det var en tidningsnotis i går om att polisen misstänker att det ligger brott bakom.»

«Du menar att de mördades?»

«Ja, något annat kan det ju inte vara», svarade Jonas.

«Men vad är det som dykt upp som får polisen att misstänka det?»

«Ett av spåren lär vara att ledamöterna ska ha tagit emot mutor i samband med omröstningen i Lausanne. Men varför polisen kopplar ihop det med dödsfallen begriper jag inte. De måste ha andra uppgifter också som de inte velat gå ut med än.»

«Det låter rimligt», kommenterade Carina. «Men vad säger IOK om mutanklagelserna?»

«Ingenting, det är knäpptyst.»

«Det där är nog inget som IOK ränner bena efter», gissade Carina.

«Förmodligen inte», tillstod Jonas. «Jag kollade en del tidningsartiklar från dan efter omröstningen för att se om det stod något om mutor, men inget där heller. Hur som helst kan jag inte bli kvitt tanken på att det var något speciellt med omröstningen och dom här döda ledamöterna.»

«Du menar ett samband?» Carina satte upp ett förvånat ansikte. «Vad skulle det vara?»

Jonas kliade sig i huvudet. «Det är just det min skalle försöker fatta. Man brukar säga att alla goda ting är tre, men här verkar det vara tvärtom.»

«Nu får du allt förklara dej», sa Carina konfunderad.

«Så här tänker jag. Det var tre rösters skillnad i de sista röstningsomgångarna och så har vi tre döda ledamöter. Sambandet skulle om jag inte är helt blåst vara siffran tre.»

«Så du menar att de tre rösterna las av dom som dog, och exakt samma personer i respektive röstningsomgång?»

Jonas viftade avvärjande med händerna. «En hypotes bara. Det behöver inte vara så, men visst är det mysko att det råkar vara tre röster och tre dödsfall.»

«Tja, kanske det, men ibland kan ju slumpen spela en ett spratt.»

Jonas nickade jakande. «Kruxet är, om jag inte tolkade tidningsartikeln fel, att man inte har några bevis. En av ledamöterna begick självmord och de andra två omkom i olyckshändelser.»

«Men om vi skulle vara lite konspiratoriska och utgå ifrån att de verkligen mördades», föreslog Carina. «Vem skulle ha anledning till det?»

Jonas funderade. «Kapstaden kanske. Jag håller med om att det är långsökt, men säg att dom här tre ledamöterna lovade rösta på Kapstaden men ändrade sej i sista stund för att Aten bjöd över.»

«Och kampanjledningen i Kapstaden fick reda på det och gick i taket menar du?» Carina tittade tvivlande på Jonas.

«Ja. Men var det mord, behövde det inte nödvändigtvis vara personerna för kampanjen som var inblandade, snarare några hängivna supporters som råkade få reda på vad som hänt och blev skitsura.»

«Som du själv sa tycker jag det är att ta i. Du låter fantasin skena iväg Jonas. Lyssna på min hypotes i stället», sa Carina lurigt. «IOK har inte kommenterat påstådda mutor utan verkar ha lagt locket på. Det kanske låg i IOK:s intresse att ledamöterna tystades.»

«Och din hypotes är?»

«Att det förekom stora mutor under kampanjerna, ända upp i toppen på IOK som dom här tre kände till. Du kan ju tänka dej vad som skulle hända om de började prata.»

Jonas skakade misstroget på huvudet. «Och du ska prata om att ta i. Du målar ju själva fan på väggen. Nä, din hypotes är för osannolik. Ska vi slå vad?»

Carina log. «Kör till. Jag tippar att ledningen för IOK är inblandad.»

«Kapstaden», sa Jonas. «Säkerhetstjänsterna i de tre länderna har kopplats in. Min gissning är att Kapstaden ligger pyrt till.»

«Och vad slår vi vad om?» undrade Carina nyfiket.

«En föreställning på Operan och efteråt middag på Operakällaren.»

Carina skrattade. «Ingen dålig utdelning för den som vinner. Men vi kanske förlorar båda två.»

Förmiddagen försvann i ett nafs. Efter lunchen gick det inte mer än en halvtimme förrän Carina lutade sig tillbaka i stolen och suckade.

«Jag valde visst fel områden. Du kan få ta över om du vill.»

Jonas tittade forskande på henne. «Det där låter inte som din stil. Vad är det för problem?»

«Det var mest på skämt, men fakturorna från det här företaget First Class Marketing ser för risiga ut.»

Jonas tittade roat på henne. «Du är på bettet idag hör jag. Vad har du hakat upp dej på?»

«Det finns absolut inget underlag. Det står bara att det är marknadsföring och ett klumpbelopp. Och det är stora belopp. Titta får du se.»

«Du har rätt, de är riktigt dåliga», konstaterade Jonas när han gått igenom fakturorna. «Tänk att folk aldrig lär sej. Hur många har du hittat på företaget?»

Carina räknade igenom listan. «Trettio på sammanlagt 43,4 miljoner. Det blir ett snitt per faktura på ungefär 1,5 miljon. Som du ser står det internationell marknadsföring. Och det är konstigt, för all internationell och inhemsk marknadsföring genom annonskampanjer, reklam och reportage i teve med mera har skötts av ett amerikanskt och ett svenskt företag i samarbete. Frågan är vilken typ av marknadsföring First Class Marketing har gjort.»

«Företaget kan ju ha specialiserat sej inom ett visst område», föreslog Jonas. «PR kostar pengar och när det gällde att marknadsföra Stockholm vände man nog inte på slantarna. First Class Marketing?»

Jonas la pannan i djupa veck och funderade vad det kunde vara för ett företag. «Vi kanske ska ta reda på vem som äger företaget och vilka som sitter i styrelsen?»

«Kolla med Patent- och Registreringsverket?»

«Ja.»

«Varför det?» Carina tittade oförstående på Jonas.

«Det var en tanke som slog mej bara. Namnet på företaget sticker ut, skapar förväntningar.»

«Jag tycker det är onödigt, men ring PRV om du så gärna vill. Har du haft kontakt med dem tidigare?»

«Ja, några gånger i samband med att jag granskat bisyssla i några kommuner. Jag har en kontakt på PRV.»

«Och hur relevant tror du bisyssla är när det gäller dom som arbetade med kampanjen?» frågade Carina skeptiskt.

«Förmodligen inte alls, men namnet har gjort mej nyfiken. Jag ringer PRV så får vi det hela ur världen.» Jonas surnade till över Carinas ifrågasättande. Han letade fram telefonnumret till sin kontakt på PRV och slog numret.

«Bill Duva.»

«Hej Bill, det är Jonas Falk på KVR.»

«Tjänare, long time no see. Är du på gång med bisyssla igen?»

Jonas skrattade. «Egentligen inte, men jag skulle vilja veta vem som är ägare till ett visst företag och vilka som sitter i styrelsen.»

«No problemas. Vad heter företaget?»

«First Class Marketing.»

«Häng kvar så ska vi se vad jag får fram.» Jonas väntade några sekunder.

«Sorry Jonas, ingen träff», sa Bill. «Vet du vad det är för typ av företag, aktiebolag eller enskild firma?»

«Ingen träff», sa Jonas besviket och förvånad. «Typ av företag? Inte en susning. Jag tog för givet att det är ett aktiebolag, men det framgår inte av fakturorna.»

«Har ni åkt på en nit av ett blufföretag?» undrade Bill.

«Inte vi i alla fall», svarade Jonas, «snarare nån annan. Det verkar långsökt att skojare varit i farten. Men det är ju inget som kan uteslutas.»

«Helt rätt», höll Bill med om. «Synd att det inte blev något napp den här gången.»

«Man kan ju inte ha tur jämt, men tack i alla fall. Vi hörs.»

Jonas la ifrån sig mobiltelefonen och tittade på Carina. Hon verkade helt ha stängt av omvärlden.

«Hallå där revisorskan, ska jag pigga upp dej lite.»

Carina tittade upp och gäspade. «Hallå där själv revisorn, vad skulle du kunna pigga upp mej med?»

«Vi har fått ett problem på halsen.»

«Jasså, vad då?» sa Carina och rätade på sig.

«Jag har pratat med PRV. First Class Marketing finns inte registrerat.»

«Säger du det, men då hade jag i alla fall rätt i att inte nån från kampanjen är inblandad», sa Carina med viss tillfredsställelse.

Jonas reste på sig och började gå fram och tillbaka i rummet med ett bekymrat ansiktsuttryck.

«Det verkar så», sa han till slut. «Vad är det förresten för adress till bolaget?»

Carina tog fram en faktura och kollade. «Endast en postboxadress här i Stockholm.»

«Är inte det konstigt», undrade Jonas.

«Det kan jag hålla med om.»

«Finns det något organisationsnummer?» frågade Jonas.

«Nix. Och det är jätteskumt.»

«Men eftersom företaget inte finns hos PRV är det inte så underligt», fyllde Jonas på med.

Det blev tyst en stund och hjärncellerna arbetade febrilt hos Carina och Jonas.

«Vad drar vi för slutsats av det här?» fick Jonas ur sig till sist.

«Jaa du», sa Carina eftertänksamt. «Att det är ett blufföretag.»

«Inifrån eller utifrån?»

«Utifrån så klart», sa Carina övertygande.

«Jag sätter en hundring på inifrån», sa Jonas. «Tänk efter. Vem eller vilka skulle våga sej på att svindla OS-bolaget med bluffakturor på 43 miljoner, inte en chans.»

«Där har du en point», erkände Carina. «Men hur som helst rök din hundring?»

«Jasså», sa Jonas förvånat. «Så du menar att det är ett externt företag?»

«Till hundra procent.» sa Carina och letade i sina papper. «Här är avtalet.»

Jonas gick och ställde sig bredvid Carina och kikade ner på avtalet. «Påskrivet av Bo Ekberg för OS-bolaget och en Patrik Zetterlund för First Class Marketing, ser jag», sa Jonas. «Men vem är Patrik Zetterlund?»

«Ingen aning», svarade Carina. «Han jobbade i alla fall inte med kampanjen?»

Jonas gick och satte sig och la armarna bakom huvudet. «Jag tror vi har rätt både du och jag», sa han efter en stund.

«Nu får du allt förklara dej», sa Carina.

«Företaget är uppenbarligen externt, men vad jag menar är att Patrik Zetterlund haft hjälp av nån inifrån, det klassiska exemplet för att ett svindleri ska lyckas.»

«Du menar Ekberg som ritat på avtalet», fastslog Carina.

«Ja, det verkar vara det troligaste scenariot.»

«Men varför skulle ordföranden för OS-bolaget göra något kriminellt?» undrade Carina. «Pengar?»

«Inte nödvändigtvis», gissade Jonas. «Chansen att ro hem Stockholm var nog viktigare.»

«Men Cecilia och Magnus då?» undrade Carina med rynkad panna. «Skulle Ekberg verkligen ha kunnat gå bakom ryggen på dom utan att de upptäckte det?»

«Nja, det kanske är svårt att tro», replikerade Jonas. «Då är frågan: för vem skulle en seger betyda mest, Cecilia eller Magnus?»

«Antagligen för Cecilia som vd och högste ansvarig för kampanjen», svarade Carina.

«Exakt. Är det nån som Ekberg diskuterat det här med tippar jag Cecilia. Båda två var frontfigurerna i kampanjen», sa Jonas.

«Alltså är det dom vi ska fokusera på», konstaterade Carina.

«Jag lutar åt det», sa Jonas, «men hur går vi vidare?»

«Ingen aning», svarade Carina. «Just nu är det stopp i hjärnan.» Hon tittade på klockan. «Skulle inte du hämta bilen idag, klockan är redan halv tre?»

Jonas kollade sin klocka. «Javisst ja, jag höll nästan på att glömma det. Vi packar ihop för idag.»

De ropade hej då åt Malin och gick ut till Jonas gamla bil.

«Härligt att sluta lite tidigare en gång», kommenterade Jonas när de åkte iväg.

«Ja», sa Carina och gäspade.

Jonas tittade på henne. «Är du trött?»

Carina gäspade igen och sträckte armarna i luften. «Inte så värst, bara lite dåsig. Det är väl lunchen.»

De närmade sig Sickla kanalbro. «Kan du sakta ner lite», sa Carina, «det är så fint här vid kanalen.»

Jonas stannade till strax innan bron. Carina såg sig omkring och flyttade sedan blicken upp mot Hammarbybacken. Sluttningen låg gråbrun och smutsig efter vintern, men fortfarande fanns små fläckar av snö kvar. Hammarbybacken såg inte särskilt inbjudande ut i den gråa aprildagen. En liten blå strimma av ljus började leta sig igenom molnen, blev bredare och bredare och till slut trängde solen igenom och lyste upp backen. Märkligt ändå vilken inverkan solen kunde ha, bortsett från själva värmen förstås. Kunna förvandla en grå och trist dag till något fint, för att inte tala om sinnesstämningen. Det var något magiskt med solen, solljuset. Några solstrålar letade sig in i bilen, värmde.

«Va häftigt det hade blivit med ett olympiastadion där uppe», sa Carina. «Skit att det inte blir något.»

«Definitivt», höll Jonas med om. Han körde vidare och kom så småningom upp på Skanstullsbron och körde vidare mot Söderledstunneln. Trafiken flöt på bra.

«Ärtig tjej den där Malin, verkar alert», sa Jonas efter ett tag.

«Ja, jag gillar henne», höll Carina med om. «Behöver vi mer folk på administrationen tror jag hon vore något att satsa på.»

De hade kommit in på Klarastrandsleden och på vänster sida sträckte sig Barnhusviken upp mot Karlbergssjön. Stockholm var vattenstaden framför andra.

«Vilken otroligt fin stad Stockholm är», sa Carina. «Jag blir aldrig mätt på den, speciellt inte när vi åker så här utmed vattnet.»

«Stockholm är Stockholm, den saken är klar», fastslog Jonas.

Det gick som tåget ut ur Stockholm, inga som helst problem. De var snart framme vid Saab i Akalla och gick in i utställningshallen.

«Jag går och kollar lite på bilarna så länge», sa Carina.

Jonas gick bort till den del av hallen där försäljarna hade sina kontor. Han kom ihåg var Tore Granlund satt sedan tidigare besök. Försäljaren var inne och tittade upp när Jonas stod i dörröppningen.

Tore vinkade in Jonas. «Låt mej bara få avsluta pappersarbetet. Sätt dej så länge.»

Jonas slog sig ned och väntade.

När Tore Granlund var färdig tog han fram handlingarna till den nya bilen. «Kolla så uppgifterna om KVR är riktiga.» Tore sköt över handlingen till Jonas.

«Helt okay», sa Jonas efter en stund. «Här är förresten nycklarna till min gamla bil.»

«Tack, jag ska låta en av servicekillarna ta hand om den. Bra, då återstår det bara för mej att lämna över den nya Saaben. Kom så går vi ut i hallen.»

De gick ut i hallen och Jonas vinkade på Carina som stod en bit bort. Hon kom fram till dem.

«Får jag presentera en kollega», sa Jonas till Tore.

«Hej, Carina.»

«Tore heter jag. Trevligt att träffas. Kanske du behöver en ny bil också. Som du ser finns det en del att välja mellan.»

Carina log. «Tack för erbjudandet, men för tillfället är det inte aktuellt.»

«Du ska få mitt kort så vet du vart du ska ringa när du kommer på andra tankar.» Tore räckte henne sitt visitkort.

Jonas såg sig omkring och vände sig till Tore. «Jag kan inte se min bil någonstans. Var har du ställt den?»

«Lugn, den är här borta, följ mej.» Tore gick längre in i hallen och stannade framför en bil som var täckt med ett marinblått tygöverdrag. «Här har vi läckerheten. Pass upp.»

Tore tog tag i överdraget och drog sakta av det från bilen, mycket effektfullt. Där stod den blå, metallicglänsande Saaben. «Vad tycks, snygg va?»

Jonas och Carina gick fram och tittade. «Mycket tjusig», sa Carina.

«Fantastiskt fin», fyllde Jonas på med.

«Vi sätter oss i bilen så ska jag visa dej några detaljer», sa Tore. De satte sig i bilen och Tore förklarade olika funktioner och inställningarna på radion.

«Var så god», sa Tore åt Carina när han steg ur bilen. «Jag förmodar att du ska åka med. Mycket nöje.»

«Vilken fin bil du skaffat dej och vad det luktar gott i en ny bil», utbrast Carina och satte näsan i vädret. «Du har verkligen bytt upp dej.»

«Absolut, stor skillnad mot den gamla: turbo, klimatanläggning, färddator, vassare ljudanläggning, mycket snyggare färg för att nämna några saker.»

Jonas körde mot utgången där porten precis höll på att hissas upp. Han körde in mot Sollentuna centrum och tog vägen mot Edsberg. Det dröjde inte länge förrän de var framme i Enebyberg. När de närmade sig trafikljusen sa Jonas. «Nu får du lotsa mej vidare.»

«Håll filen rakt fram. Efter trafikljusen ska vi åka under Norrtäljevägen. Jag säger till hur vi åker sen.»

Så småningom kom de fram till daghemmet Solstrålen där Maria höll till. Carina gick in på daghemmet och Jonas steg ur bilen och väntade. Han tittade sig omkring. Daghemmet var som de flesta daghem en enplansbyggnad och var ljusgul till färgen. Det hade ett fint läge vid sidan av en mindre väg och bakom daghemmet fanns en skogsdunge. Man hade också sparat flera träd på daghemmets bägge kortsidor. På framsidan fanns en stor lekplats med rutschkana, sandlådor och små lekstugor. Fin miljö för barnen.

Dörren till daghemmet öppnades och Carina och Maria kom ut. «Maria, det här är Jonas», sa Carina när de kom fram till bilen. «Vi arbetar på samma kontor.»

«Hej», sa Jonas. «Mamma har berättat om dej. Så det är här du håller till om dagarna.»

«Hej», sa Maria och tittade lite blygt och undrande på Jonas. «Ska du följa med hem till oss?»

«Jag ska skjutsa hem er men sen ska jag åka hem till mej.»

«Varför ska han inte stanna mamma?» frågade Maria.

«Jag tror inte han har tid, men han följer säkert med in och ser hur vi bor. Då kan du visa ditt rum.»

«Det blir skojigt», sa Maria nöjt. «Vi har ett stort hus, men det är bara mamma och jag som bor där. Pappa bodde hos oss också när jag var liten men nu finns han där uppe i himlen.» Maria tittade upp mot himlen och pekade. «Ibland kommer mormor och morfar och hälsar på.»

«Då har ni trevligt, förstår jag», sa Jonas. «Ska vi ta och åka iväg kanske. Det är väl bäst att ni sätter er bak, så du har koll på Maria», sa Jonas till Carina.

«Det blir bra. Vi ska inte så långt, bara tio minuters väg.»

Carinas hus var en stor enplansvilla i vitt tegel med svart tak och låg i ett fint bostadsområde. Jonas körde in på garageuppfarten.

«Följ med in och se hur vi har det», sa Carina till Jonas.

«Gärna, vilket fint hus.»

«Tack, vi stortrivs. Kom.»

Jonas såg sig omkring när han följde med Carina och Maria fram till entrén. Gräsmattorna kantades av blomrabatter och längre in fanns flera ståtliga enar, blombuskar och ett stenparti. Ytterst på gräsmattorna stod några äppelträd och bakom huset syntes flera björkar.

Carina låste upp och de gick in.

Jonas noterade vid första anblicken att villan var smakfullt inredd.

«Vill du se mitt rum?» frågade Maria Jonas förväntansfullt.

«Lugna dej lite Maria, vi har ju precis kommit innanför dörren. Du ska strax få visa Jonas ditt rum.»

Carina skrattade. «Hon tycker det är så roligt att visa sitt rum för folk som hälsar på och hon har faktiskt ett jättefint och mysigt sovrum. Kom så ska jag visa lite hur vi har det.»

Carina gick mot köket med Maria vid sin sida. Maria vände sig om flera gånger och tittade nyfiket på Jonas. Han log mot henne och efter ett par gånger fick hon till ett blygt leende.

Köket var stort och ljust och på matplatsen stod ett avlångt furubord med sex stolar. Längsgående gardiner i gröngult mönster hängde ovanför de två stora fönstren som vätte mot gången upp mot huset. Fönstren pryddes av krukväxter med olika blommor. De gick vidare och kom in i det generöst tilltagna vardagsrummet. Ekparkett på golvet och ljusa tapeter med diskreta mönster på väggarna som pryddes av diverse konst. Under glasbordet vid den ljusblåa soffgruppen låg en stor orientalisk matta.

«Snyggt vardagsrum», kommenterade Jonas. «Och vilken fin matta.» Han böjde sig ned och synade den.

«Jag är väldigt förtjust i den», sa Carina. «Samuel köpte mattan i Iran i samband med en tjänsteresa.»

«Nu Maria ska du få visa ditt rum», sa Carina efter en stund.

Maria sprang iväg och Jonas och Carina följde efter. De kom in i ett ljust rum med blommiga tapeter. Det var fullt med leksaker i rummet och på sängen låg flera dockor.

«Det här är mina favoritdockor», sa Maria stolt. «Jag har fler dockor där borta.» Hon pekade och gick bort till en annan del av rummet och visade var de fanns.

«Vilket fint rum du har och vilken skön säng», sa Jonas. «I den sover du gott, eller hur?»

«Ja, och mamma läser en saga innan jag ska sova.»

Jonas log. «Då förstår jag att du sover gott sen. Och vem är din favorit?»

Maria funderade. «Pelle Svanslös, han är så fin och snäll.»

«Och Måns?» undrade Jonas.

«Usch, han är så stygg.» Maria rynkade på näsan.

«Det var roligt att se ditt rum», sa Jonas under det att han böjde sig ner och rufsade om Maria i håret. Han reste på sig och kollade klockan. «Det är väl dags för mej att dra vidare.»

«Vill du ha något att dricka innan du ger dej iväg?» frågade Carina. «Juice, saft eller något.»

«Jag vill ha saft», ropade Maria.

«Ett glas juice vore inte dumt», svarade Jonas.

«Okay, vi tar det i vardagsrummet», sa Carina och gick in i köket.

Jonas började studera tavlorna på väggarna i vardagsrummet. Han stannade framför ett sommarmotiv. Intill en sjö stod en lappkåta med fjällbjörkar

runt omkring och i bakgrunden snöklädda fjäll. Nere vid stranden låg en båt.

Carina kom med Maria i släptåg och ställde ner en bricka med juice och saft på glasbordet. «Varsågod», sa Carina.

Jonas gick och satte sig. «Fin tavla den där med lappkåtan. Vem har målat den?»

«Det har jag», svarade Carina.

«Har du», sa Jonas förvånat. «Är du konstnär också?»

Carina log. «Glad amatör, fuskar i akvarell. Kul att du tycker om den. Jag har hållit på och målat några år, tycker det är väldigt roligt att skapa något. Det har blivit mer sen Samuel gick bort, för att skingra tankarna. Måleriet har faktiskt hjälpt mej i sorgearbetet och fått mej att tänka positivt. Man kommer in i en helt annan värld. Nästa projekt blir nog något från Kina. Samuel tog massor med fina bilder när han var där, så det skulle kännas lite speciellt att måla något av det han såg.»

«Har du lärt dej själv eller?»

«Både och. Jag var duktig i teckning när jag gick i skolan och jag kände att jag ville utveckla det. Några kurser i akvarell har gett en rejäl skjuts framåt.»

«Jag är imponerad», sa Jonas. «Du är mästare i karate och du målar. Är det något mer jag missat?»

Carina skrattade. «Inte vad jag vet, men jag är hyfsat bra på att laga mat.»

«Jag kunde väl tänka mej det», sa Jonas leende. «Tre saker alltså som du är duktig i, vid sidan av jobbet förstås», tillade han. «Och dina konster i matlagning får jag ju chans att testa om ett tag.»

«Just det, vi får väl se vad betyget blir», sa Carina och log. «Det som också är roligt med målningen är att Maria blivit intresserad.» Carina vände sig till Maria. «Visst tycker du om att måla?»

Maria nickade. «Jättekul, jag gör det på dagiset.»

«Jag märker att hon har anlag», sa Carina. «Så förhoppningsvis kan hon bli riktigt duktig med tiden.»

«Kul. Ja äpplet brukar ju inte falla så långt från trädet», kommenterade Jonas. Han drack ur resten av juicen och ställde glaset på brickan. «Tack för juicen. Nu Maria måste jag åka hem till Charlie och se hur han haft det idag.»

«Vem är Charlie?» frågade Maria nyfiket.

«Det är en papegoja och han är jätteduktig på att prata.»

«Mamma, Jonas har en papegoja. Kan vi inte åka hem till han nån gång så jag får se Charlie och höra när han pratar.»

Carina skrattade. «Det kan vi säkert göra. Men nu tycker jag du ger Jonas en kram för att du fick åka med honom hem.»

Maria kom fram till Jonas som lyfte upp henne i famnen. Hon gav honom en stor kram. «Tack för att jag fick åka i din fina bil. Kommer du och hälsar på oss igen.»

Innan Jonas hann svara sa Carina: «Det gör han säkert. Han kanske kan komma hit och äta nån gång.»

«Ja det skulle jag tycka om», sa Maria förtjust.

«Det var roligt att träffa dej Maria och se ert fina hus», sa Jonas.

Carina och Maria följde Jonas till dörren. «Om du åker tillbaka samma väg vi kom hittar du ut till Sollentunavägen igen. Vi ses ute i Sickla i morgon.»

12

Tack vare hämtningen av den nya bilen kom Jonas hem tidigare än vanligt. Avstickaren till Danderyd hade inte tagit så lång tid. Den nya Saaben kändes väldigt skön att köra. Ett bra val, så här långt i alla fall.

Jonas låste bilen med fjärrkontrollen och gick bort till sitt hus. På granntomten höll Johanna och Sara på och lekte. Det var i början på maj och gräsmattan var grön och fin. Träden hade fått sina musöron och lövsprickningen var inte långt borta.

«Hallå tjejer», hälsade Jonas, «vad gör ni?»

«Vi har så roligt för vi håller på och leker en ny lek», ropade de och kom fram till honom.

«Kul», sa Jonas uppmuntrande. «Har ni hälsat på Charlie något idag?»

«Ja», svarade flickorna i korus. «Idag busade han med oss hela tiden.»

«Jag undrar just vem som busade mest», sa Jonas och log samtidigt som han böjde sig ned och gav flickorna en kram. Han tittade på dem. De var för rara och han kände ett stygn av saknad över att inte ha egna barn.

«Vad ska du göra nu?» undrade Johanna nyfiket.

«Jag ska öva på trumpeten.»

«Får vi komma in och lyssna?» frågade Sara förväntansfullt.

«I kväll passar det inte så bra för jag håller på och övar för en konsert», svarade Jonas vänligt och strök Sara över kinden. «Men en annan gång ska jag spela för er. Vad säger du om det?»

«Okay då», mumlade Sara besviket. «Men du måste lova. Lovar du?»

«Jag lovar», sa Jonas och skrattade. «Iväg med er och lek igen.»

Flickorna sprang iväg och fortsatte sin lek och Jonas hörde deras skratt och rop när han gick in i huset. Han ställde ifrån sig portföljen i hallen och gick sedan bort till köket och rummet där Charlie satt.

«Är du ett riktigt busfrö Charlie?»

Charlie sa ingenting men utstötte några obegripliga gurglanden.

Jonas öppnade nätdörren, tog ut Charlie och satte honom på sin vänstra axel. Han strök Charlie på huvudet och utmed ryggen. Charlie försökte bita Jonas i nacken.

«Hörru din fuling, det där låter du bli med», sa Jonas och satte Charlie på pinnen vid dörren till hans rum. «Nu ska du få dej en riktig blåsning, för nu ska jag öva.»

Jonas tog en stol och en tidning i köket och gick in i vardagsrummet. Han la tidningen på golvet för att det inte skulle bli fläckar från saliven som han med jämna mellanrum blåste ur trumpeten och började öva. Det passade honom bra att komma hem relativt tidigt. Inför konserten den 16 maj fick han ligga i och öva, minst en och en halv timme varje dag och han kände sig i fin form. För det mesta övade han i vardagsrummet där det var bäst akustik.

Musikstyckena de skulle spela på konserten började sitta bra, i stort sett perfekt. Det var bara några finslipningar här och där som behövdes innan han kände sig riktigt nöjd.

Piccolon skulle han använda på konserten i ett stycke tillsammans med Sissel. Egentligen var det en oboestämma, men med piccolon fungerade det utmärkt. På sista övningen hade dirigenten gett Jonas en komplimang för att han hade en så fin och fyllig klang i piccolon. Vid sådana tillfällen kändes det som att all tid han lade ned på övning var värd varenda minut.

Visst ja, han skulle ju ringa brorsan i Falun. Rickard var hans yngste bror och arbetade som advokat på en av advokatbyråerna i Falun. Han var gift och hade två barn. Den äldste brodern Markus var civilingenjör, helt klart den lysande stjärnan i familjen. Han arbetade med utveckling av industrirobotar på ABB i Västerås.

Jonas var den ende som fortfarande var singel och han fick sina gliringar då och då om det inte snart var dags. Det kanske var det.

«Rickard Falk.»

«Det är Jonas.»

«Kul att du ringer. Jag träffade en revisor härom dagen och kom att tänka på dej. Hur går det med revisionen i Stockholms stad?»

«Hyggligt, inga större problem hittills men det är otroligt mycket att sätta sej in i. Det kommer att ta år innan vi lärt oss hur det fungerar överallt.»

«Jag förstår det», sa Rickard. «Men vad säger folk när det kommer nya revisorer?»

«Det är väl lite blandat. Många är nyfikna, andra lite avvaktande. Och som vanligt träffar man på folk som säger: 'Vad har jag gjort för fel nu då?' Du vet den där gamla uppfattningen om vad revisorer gör.»

«Så ni letar inte efter fel», sa Rickard ironiskt.

«Naturligtvis inte. Vi är moderna revisorer Rickard.»

«Jag bara skämtade», sa Rickard och skrattade. «Men säg mej, hur är moderna revisorer?»

«Bra fråga. Jo, vi säger inte bara till vilka brister som finns utan vi talar om hur man ska rätta till dem också.»

«Det låter bra Jonas.»

«Hur är det förresten med mamma och pappa?» undrade Jonas. «Det är ett tag sen jag pratade med dom.»

«Ungefär som vanligt. Jag var hem till dem i går kväll och då berättade pappa att banken vill ha honom kvar som rådgivare efter pensionen. Jag tror han gillar det. Mamma tycker jag verkar vara rätt trött på skolan, stökiga ungar och sånt där. Det är rätt slapp ledning på skolan också, så det är väl ingen höjdare.»

«Jag kan förstå det. Roligt att pappa blir kvar ett tag till på jobbet. Du, vi skulle behöva stänga om gärdsgården uppe i fäbon. Den har blivit rätt skraltig», sa Jonas.

«Det har du rätt i», medgav Rickard. «Jag har faktiskt tänkt på det också. Vad sägs om att åka upp en helg i slutet på maj? Hur har du det då?»

«Jag ska kolla.» Jonas tog fram almanackan. «Kristi himmelsfärdshelgen går bra? Vi har klämdag på fredan, så då skulle vi kunna få några dagar.»

«Perfekt. Jag försöker få tag på rodor och störar. Morbror Gustav kan säkert hjälpa oss. Granbanden får vi fixa i fäbon.»

«Fint Rickard, då säger vi det. Ha det bra! Vi hörs längre fram.»

Jonas la på luren. Skönt, tänkte han. Då får vi det fixat.

Jonas gick in i vardagsrummet och satte sig i den sköna läderfåtöljen, la upp benen på pallen framför sig. Han återvände i sina tankar till jobbet och kom osökt att tänka på den satiriska komedin «Revisorn» av den ryske författaren Nikolaj Gogol. För rätt många år sedan var Jonas och några kollegor till Dramaten och såg pjäsen. Han kom fortfarande ihåg orden från borgmästaren i den lilla stan som skulle inspekteras av en revisor från Sankt Petersburg. När ryktet om revisorn kom kallade borgmästaren ihop stans ledning och sa med darrande stämma:

«Mina herrar, jag har bett er komma hit för att meddela er en högst oangenäm nyhet. En revisor är på väg till vår stad.»

Det var illa nog att en revisor skulle komma. Men det värsta var att han skulle komma inkognito, det vill säga ingen visste vem han var eller hur han såg ut och inte heller när han skulle dyka upp. Han kunde alltså vara vem som helst och överraska dem när de minst anade det. En sak var dock säker, nämligen att revisorn skulle komma och inspektera hur det fungerade i stadsförvaltningen. Och vilken fart det blev på olika håll för att det skulle vara ordning och reda när revisorn kom: sjukhuset, gatorna, räkenskapsböckerna etcetera. Vilket fjäskande!

Publiken hade skrattat gott åt lustigheterna och intrigerna i pjäsen och den rädsla som spred sig i det politiska etablissemanget när ryktet om revisorn kom. Det var gräddan av svenska skådespelare som medverkade. Stans borgmästare spelades av Jan Olof Strandberg. I sista scenen uppenbarade sig revisorn, i kritstrecksrandigt och med portfölj, Ernst Hugo Järegård. Mycket effektfullt. Publiken jublade.

Just rädslan och misstänksamheten mot revisorer hade Jonas faktiskt upplevt förra året, en händelse han aldrig varit med om tidigare. Han skulle granska den ekonomiska redovisningen av ett forskningsprojekt på ett sjukhus. Projektet finansierades av ett läkemedelsföretag och ansvarig för projektet var en kvinnlig läkare. Hon var rumänska men hade bott i Sverige rätt många år. När Jonas ringde henne för att boka en intervju och berättade vem han var och att han skulle granska hennes projekt så var hennes första reaktion en koppling till KGB. 'Ska jag inte få vara i fred här heller.' Förmodligen hade hon från tiden i Rumänien varit föremål för KGB:s intresse. Och vem vet, det kanske hade varit ulvar i fårakläder, KGB-agenter utklädda till revisorer. På den tiden var rumänerna säkert vana vid att KGB spejade överallt och att man aldrig kunde känna sig riktigt säker.

Läkaren förstod så småningom att Jonas inte var så farlig fast han var revisor, definitivt inte en KGB-agent och inte heller någon från SÄPO. Och när de hade träffats var så att säga isen bruten.

Nu tänkte Jonas avsluta dagen med att se fortsättningen på en engelsk kriminalserie som var mycket spännande. Den handlade om en seriemördare och byggde på verkliga händelser i London på 1970-talet. Serien gick i kanal 4 och första avsnittet hade visats förra veckan.

Klockan var halv elva. Det var dags att sätta på tv:n. Jonas satt som fastklistrad under en timmes tid. Seriemördaren gäckade fortfarande polisen trots redan tre bestialiska våldtäkter och mord på unga kvinnor. Han hade dessutom fräckheten att lämna efter sig kryptiska meddelanden som hade lagts på offren där han hånade polisen för deras inkompetens. Polisen var rasande och famlade i ett enda stort mörker. Man väntade bara på vem som skulle bli det fjärde offret. Jonas absorberades av handlingen och kände sig lite kuslig till mods när filmen slutade. Det dröjde ett tag innan han somnade.

13

«Hur har det gått med fakturorna från SAS?» frågade Carina. «Jag är nyfiken till tusen.»

Carina och Jonas hade precis riggat upp sina datorer ute på Sickla Allé för ytterligare en dags granskning av OS-kampanjen.

«Jag fick dem med posten igår.» Jonas öppnade portföljen och tog ut kuvertet från SAS och räckte det till Carina.

«Tack! Jag tror inte att jag sett fram emot något material tidigare med en sån spänning som det här.»

Carina tog fram sina noteringar och började jämföra dem med fakturorna från SAS till resebyrån Regnbågen.

De arbetade intensivt och tiden bara rann iväg. Jonas tittade på klockan. Den var kvart i tio.

«Det är dags för kaffe», sa Jonas och reste sig.

«Jag vet inte om jag tar mej tid», sa Carina som var djupt försjunken i sina papper.

«Kom igen, vi behöver ett break. Vet du vad en lärare på en snickerikurs sa en gång?»

Carina såg upp och sa ironiskt. «Nej hur skulle jag kunna det.»

«Det är klart du inte kan», insåg Jonas. «Dum fråga. Hur som helst sa han: 'Om ni har slöa verktyg kan ni lika gärna ta fikarast'.»

Carina log roat åt Jonas. «Varför kom du att tänka på det nu?»

«Jo, koncentrationen och tankeförmågan kan också tappa skärpan om man inte tar en paus ibland. Kom nu.»

De gick bort till fikarummet där Malin redan satt.

«Ni behöver väl pigga upp er med lite kaffe», sa Malin.

«Absolut, man tänker mycket bättre efteråt», sa Jonas och blinkade menande åt Carina.

«Hur går det för er, hittar ni något?» undrade Malin nyfiket.

«Jo då, vissa frågetecken kring fakturorna med flygbiljetterna, men jag är inte klar än», sa Carina.

«På tal om flygbiljetter», sa Malin. «Chefen för resebyrån Regnbågen heter Marianne. En gång på NK såg jag henne och Magnus i sällskap. De såg ut som ett par. Om de hade ett förhållande vet jag inte, men det såg så ut.»

«Intressant», kommenterade Jonas tankfullt. «Skötte resebyrån sej?»

«Aldrig några problem, alltid förstklassig service. Kanske för att Magnus var bekant med Marianne.»

«Inte alls omöjligt», sa Jonas. «Du, jag kom att tänka på en helt annan sak. När Cecilia och Magnus informerade oss om kampanjen berättade de att även de svenska ambassaderna engagerades. Vet du om det finns typ nån skriftväxling mellan kampanjledningen och ambassaderna?»

«Ja, i huvudsak genom fax. Jag kommer väl ihåg det, för det var jag som hade hand om faxen. Alla fax finns i en pärm. Jag ska ta fram den åt dej.»

Jonas satte sig bekvämt tillrätta i stolen och öppnade pärmen han fått av Malin. Mycket riktigt, många fax från olika ambassader. Det första han fäste sig vid var ett fax från ambassadören i Buenos Aires den 29 april 1997 till Magnus Krok som började med «Broder». Där stod det bland annat:

Borgmästaren sade mig idag att det kunde finnas skäl att diskutera andrahandsoptioner: vem ska vi rösta på om vi förlorar i första omgången och bedömer oss chanslösa? Inför sådana lägen kunde intressanta röstbyteslöften växlas, t ex mellan Stockholm och Buenos Aires. Vilket härmed vidarebefordras. De la Rua trodde inte att Rom och Aten låg bäst till, sade han apropå tidigare förekommande tidningsuppgifter i den riktningen; senaste stalltips vore Buenos Aires och Kapstaden.

Minsann, tänkte Jonas. Buenos Aires åkte efter särröstning ut i första omgången. Intressanta röstbyteslöften hade borgmästaren antytt till den svenske ambassadören. Blev det några sådana och hur såg dom i så fall ut? Om Buenos Aires lovade rösta på Stockholm var det säkert inte gratis.

Jonas bläddrade vidare i faxen. Ett fax från ambassadören i Abidjan den 22 maj 1997 var också ställt till Magnus Krok. Som flera andra fax handlade det om de svenska ambassadörernas personliga engagemang.

Jag vill för Din kännedom bara meddela att jag successivt upparbetat goda relationer med den ivorianske IOK-ledamoten och att han och hans fru relativt ofta är hemma hos mig. Han planerar att komma till Stockholm i juni-juli men har lovat att avisera mig när planerna blivit mer konkreta.

Kampanjledningen hade uppenbarligen tänkt igenom det mesta. Att utnyttja de diplomatiska förbindelserna var ett smart drag. Ambassadpersonalen och inte minst ambassadörerna hade redan ett upparbetat nät av kontakter i respektive huvudstad. Hur långt man var beredd att utnyttja dom kanalerna var en helt annan fråga som aldrig skulle komma att besvaras, en väl

fördold hemlighet i Stockholms och Sveriges strävan att få värdskapet för olympiaden.

Sent under förmiddagen sträckte Carina på sig och bröt tystnaden. «Nu är jag färdig med avstämningen av flygbiljetterna. Vill du höra resultatet?»

Jonas såg upp. «Självklart, shoot.»

«Okay. SAS har förutom en resa till Nairobi, som jag tror jag nämnt om tidigare, fakturerat Regnbågen för flygresor i ekonomiklass medan resebyrån har fakturerat OS-bolaget för business class. Magnus gjorde 120 resor totalt. Han reste praktiskt taget till världens alla hörn och vissa länder besökte han flera gånger: Guatemala, Venezuela, Elfenbenskusten, Swaziland och Zimbabwe, för att nämna några i högen.»

«Jo, jag tackar jag, exotiska länder långt bort», sa Jonas lite drömmande. «Vem skulle inte vilja besöka såna mer än en gång. Jag känner att det börjar rycka i bena så fort du nämner namnen. Zimbabwe är ett av mina favoritländer.»

«Så du har varit där», konstaterade Carina intresserat.

«Ja, flera gånger i samband med ett konsultuppdrag för EU. Vi var revisorer från flera europeiska länder som granskade bistånd till några länder i södra Afrika.»

«Fick du chans att se något av Zimbabwe?»

«Lite grand genom jobbet och nån helg då vi var lediga. Då var det safari för hela slanten. Innan vi flög hem passade vi på och tog ledigt några dagar och åkte till Mana Pools, en mycket speciell nationalpark uppe vid Zambezifloden. Där kan man tala om vildmarksliv. Du måste ha med dej allt: tält, mat, dricka. Det enda du kan köpa där är ved.»

«Och djur?»

«Massor, mest elefanter och flodhästar. Vi hade en perfekt tältplats med en underbar utsikt över Zambezifloden nedanför oss och bergen i Zambia på andra sidan. Elefanter gick och åt gräs nere vid floden och en flodhäst öppnade sitt väldiga gap i en jättegäspning så jag trodde käkarna skulle gå ur led. Ibland kom det in djur på campingen också. Det hände då vi hade rest tältet och jag var kvar för att fixa till en sak. När jag skulle krypa ut kom en elefant och ställde sej precis utanför tältöppningen. Då hade jag hjärtat i halsgropen.»

Carina skrattade. «Jag kan se scenen framför mej. Gick det bra?»

«Ja, tack och lov. Känner sej elefanterna inte hotade brukar det inte vara några problem. I den där delen av Zimbabwe har du Victoriafallen också.»

«Det måste ha varit speciellt att se dem», fortsatte Carina.

«Ja, en otrolig upplevelse, höra det öronbedövande dånet från vattenmassorna och se vattenångorna som stiger flera hundra meter upp i luften. Och

just dånet och vattenångorna gjorde att dom infödda förr kallade Victoriafallen för «röken som mullrar», eller «mosi-o-tunya», som lokalbefolkningen säger. Vattensprayen och värmen har gjort att det bildats en regnskog vid fallen, den enda platsen så långt söderut i Afrika.»

«Du berättar så intressanta och spännande saker så jag höll nästan på att glömma var jag var någonstans», sa Carina. «Jo, jag skulle nämna att Regnbågen blåst OS-bolaget på bortåt tre miljoner.»

«Tre miljoner!» utbrast Jonas. «Det jag hittat är småpotatis i jämförelse med det.»

«Och det är?»

Jonas berättade om kontantuttagen och golfutrustningen.

«Vilken fräck ordning», sa Carina indignerat när Jonas slutat.

«Minst sagt», höll Jonas med om. «Men det roligaste av allt var att han åkte på en blåsning på en nattklubb i Seoul, lagom åt honom.» Jonas återgav vad Malin berättat. Carina skrattade gott åt fadäsen.

«Det sista jag har är attesteringen av kontokortsfakturorna», fortsatte Jonas. «Carina och Magnus har attesterat sina egna fakturor. Jag fattar inte att folk är så okunniga.»

«Och vem skulle ha attesterat dom?» Carina tittade knipslugt på Jonas.

«Närmast överordnad förstås. Det borde väl du som auktoriserad revisor veta.»

«Det är klart jag gör, jag ville bara kolla att du var inne på rätt spår», sa Carina gäckande och log med hela ansiktet.

«Det var ett bra försök, bättre tur en annan gång.» Jonas studerade hennes ögon. De var grymt vackra. Han måste konstatera det ännu en gång, vilken i ordningen kunde han inte komma ihåg.

Efter några sekunder frågade Carina. «Vad glor du på?»

«Oh, inget speciellt, jag menar, visst är det något speciellt. Asch, det är bara dina ögon.»

«Vad är det med mina ögon, är det något konstigt med dem?»

«Dom är vackra.» Jonas kände sig lite förlägen när han sa det.

Hon log varmt mot honom. «Tack för komplimangen! Hur var det nu igen med attesteringen?»

«Jo, Cecilia borde ha attesterat fakturorna med kortköpen Magnus gjort och ordföranden Bo Ekberg borde ha godkänt hennes fakturor. Av det jag sett hittills finns det ingen internkontroll. Det verkar som om de bara tutat och kört. Det börjar likna rena soppan», muttrade Jonas.

De packade ihop och lämnade OS-bolaget.

14

Klockan var kvart över fem och Carina gick in på daghemmet Solstrålen för att hämta Maria. I likhet med Carina var det flera föräldrar som hämtade sina barn. Hon kände igen de flesta och hejade på några. Inne på daghemmet höll Maria på och lekte. Carina hittade henne i mysrummet tillsammans med några andra barn.

Maria kom springande när hon såg Carina.

«Mamma, vi myser och har så skönt.»

«Jag ser det, men nu måste vi åka hem. Vi ska stanna till vid affären och handla.»

Carina spände fast Maria och de åkte iväg till ICA-affären. Det var en hel del som skulle köpas: mjölk, fil, bröd, köttfärs, spaghetti.

«Ska vi äta spaghetti och köttfärssås när vi kommer hem?» frågade Carina.

«Jaa, jättegott», sa Maria. «Mamma, kan jag få lite godis, bara lite grand», sa hon och tittade bedjande på Carina.

Carina log mot henne. «Okay då, men bara lite.»

De avslutade med att gå bort till godishyllan och Maria började stoppa ner sitt favoritgodis i en påse.

«Nu räcker det», sa Carina efter en stund.

De gick bort till en av kassorna och ställde sig i kön. Flera stycken med välfyllda korgar och vagnar stod före dem. Så småningom blev det Carinas tur. Hon la upp varorna på bandet. Maria bevakade noga sitt godis. Den unga tjejen i kassan log mot Maria när hon vägde påsen.

«Det är väl du som ska ha godiset», sa hon vänligt. «Du kanske vill ha påsen på en gång?»

Maria nickade, tog emot påsen och höll den i ett fast grepp intill sig.

«Jag blir faktiskt sugen jag också när jag ser vad du har plockat i», skämtade tjejen. «Det blir nog en vända till godishyllan senare.»

Maria fick till ett nöjt leende mot henne.

Carina och Maria satt vid middagsbordet och åt köttfärssås och spaghetti, Marias favoriträtt. Köket doftade av nylagad mat.

«Vad har du gjort för roligt idag», frågade Carina.

«Lekt och målat», svarade Maria. «Och så hälsade vi på barn på ett annat dagis.»

«Var det kul?»

«Ganska, kuligast var det när vi gick dit och tillbaka.»

«För att ni busade ni med varann?»

«Ja.»

Kvällen försvann snabbt och det var dags för Maria att lägga sig.

«Ta och borsta tänderna och lägg dej. Du kan ropa när du är klar», sa Carina. Hon gick och satte på teven för att kolla nyheterna.

«Färdig», ropade Maria efter ett tag.

Carina gick in till Maria och satte sig på sängen. Maria tittade förväntansfullt på mamma som tog fram boken med Pelle Svanslös.

«Kommer du ihåg vad Pelle gjorde sist?» undrade Carina.

«Åkte tåg till Stockholm.»

«Just det, i sällskap med Måns, Bill och Bull. Och vem träffade Pelle i Stockholm?»

«Maja Gräddnos», sa Maria stolt som kom ihåg det mesta från förra läsningen. «Jag tror Pelle tycker om Maja.»

«Det tror jag med. Nu ska vi se vad som hände när Pelle och hans kompisar skulle sova nere på Skeppsbron», sa Carina. Hon slog upp boken och började läsa.

Maria följde noga med i berättelsen när Måns, Bill och Bull stoppade Pelle i en potatissäck under natten och hur en hamnarbetare på morgonen bar ombord säcken på en båt som skulle ut till skärgården. Och hur förtvivlad Maja Gräddnos blev när hon fick veta det.

«Fy va elak Måns är», sa Maria. «Han borde ha stoppats i säcken själv.»

«Det tycker jag med», höll Carina med om.

Carina la ihop boken. Maria protesterade. «Kan du inte läsa lite till för se hur det går för Pelle.»

«Nej, nu får det räcka», sa Carina bestämt. «Du måste sova så du orkar upp i morgon. Jag ska gå och lägga mej snart jag också.»

Carina stoppade om Maria. «Mamma, finns det människor som är elaka som Måns?»

Carina tittade förvånat på Maria över frågan. «Ja, lilla vän, det gör det», sa hon till slut.

«Varför det?»

«Det är nog olika saker, en del bara är så, precis som Måns. När du blir stor kommer du att förstå hur det är, men tänk inte mer på det nu. Sov gott lilla stumpan.» Carina böjde sig ner och kysste Maria på pannan.

Carina hade lagt sig men kunde inte somna. Tankarna på granskningen ville inte släppa henne. Flygbiljetterna gav henne huvudbry. Resebyrån hade helt klart fifflat, men kunde Magnus vara inblandad? Malin hade sett Magnus och Marianne tillsammans vid ett tillfälle och tolkat det som att de var ett par. Marianne kunde ha utnyttjat Magnus. Han kanske litade på att fakturorna var okay och bara satte dit sin kråka. Konstigare än så behövde det inte vara. Det fanns tillräckligt med bevis för att polisanmäla resebyrån, men var det läge för det? Carina kände att de skulle vänta lite.

Sedan var det First Class Marketing, så här långt ett enda stort frågetecken. Vem stod bakom företaget och vad handlade marknadsföringen om? Kunde den rentav vara mot IOK-ledamöterna? Nej, det verkade långsökt. Alla besök av Magnus och Cecilia var ju marknadsföring i allra högsta grad. Och alla snygga broschyrer, foldrar, de uppmärksammade affischerna med Feel the Light-temat och mycket annat som stacks i händerna på ledamöterna måste ha varit mer än tillräckligt.

Vem var Patrik Zetterlund och var Ekberg i maskopi med honom på något sätt? Och Cecilia Turesson, var hon inblandad? Hur Carina än grubblade kunde hon inte hitta några svar.

Frågorna var många men svaren få. Så var det ju faktiskt med själva livet också. Varför var det så sällan man fick svar på sina frågor? Varför var det så svårt ibland att vara människa? Varför var livet så grymt orättvist mot så många? Varför hade Sammy, hon hade alltid kallat Samuel så, ryckts bort så plötsligt och brutalt från henne och Maria när de som bäst behövde honom? Vad var det för mening med det? Hon hade grubblat till leda på alla varför och många gånger gråtit sig till söms. Hennes förtvivlan hade saknat ord. Så ensam hon fortfarande kunde känna sig i sängen, aldrig mer känna Sammys varma, trygga kropp mot sin. Ibland hände det att hon automatiskt sträckte ut sin arm som för att känna att han fortfarande fanns där, men alltid lika tomt.

Carina återvände i sina tankar till granskningen. Det kändes som om hon och Jonas stod vid ett vägskäl. Den ena vägen ledde mot en slutrapport efter genomgången med Cecilia och Magnus. Granskningen skulle vara över, finito, adjöss och good bye.

Vart skulle de komma om de valde den andra vägen, den som kändes både lockande och pockande? Till något okänt, något farligt kanske, varför inte en plats där frågetecknen rätades ut. Ju mer hon tänkte på det alternativet desto mer övertygad blev hon att det var den vägen de skulle ta. Men till vilken plats då?

Carina lät tankarna ta en paus och slappnade av. En befriande känsla kom över henne att bara få ligga och känna att hon inte nödvändigtvis måste ha svaret här och nu. Kanske var det därför som det efter ett tag kom till henne. Platsen var: *hemma hos Magnus Krok*. I hans lägenhet kunde det finnas

bevis på om han var inblandad i de saltade fakturorna på flygbiljetterna. Hon kom på sig att svaret nog hade legat i bakhuvudet men att det var något som hindrat det att komma fram. Problemet var att hon och Jonas inte hade tillträde till paradvåningen på Strandvägen. Men någon kunde få det, polisen. Lösningen var: *husrannsakan*.

Nu kände Carina att hon kunde koppla av ordentligt. Ögonlocken blev tyngre och tyngre och snart sov hon.

15

Det kändes varmt och instängt på rummet när Carina kom till kontoret nästa morgon så hon gick och öppnade fönstret på vid gavel för att släppa in lite frisk luft. Så där, nu kändes det bättre. Carinas hjärna fungerade som bäst när det var lite svalt. Hon tog fram sin bärbara dator ur väskan och kopplade upp sig. Sedan gick hon ut till receptionen och kollade i sitt postfack om det fanns någon post. Alla på kontoret hade ett eget litet postfack där Linda la posten. Carina tog brevhögen och gick in på sitt rum igen.

Bland posten fanns den halvårsvisa broschyren från ACFE, Association of Certified Fraud Examiners, med säte i Austin, Texas. Både Carina och Jonas var certifierade vid organisationen, som var den främsta i världen på att bekämpa förskingring och korruption. Carina kollade om det fanns någon intressant kurs eller konferens. Hon fastnade för en i Chicago i slutet på september, en avancerad tredagarskurs i att granska förskingring. Under den korta tid Carina varit anställd på KVR hade hon noterat att Sten gärna uppmuntrade till kompetensutveckling och att knyta kontakter, gärna internationellt för att vidga perspektiven. Det skulle nog inte bli några problem att få hans godkännande. Dessutom låg hon med råge över debiteringskravet. Carina visste att hon var lönsam för företaget.

Carina knappade in sig på filen för granskning av OS-kampanjen och började skriva ner sina funderingar om flygbiljetter, husrannsakan och First Class Marketing. När hon kände sig hyfsat nöjd gick hon in till Jonas.

«Ska vi ta och berätta för Sten vad vi upptäckt i granskningen?»

«Det är väl en bra idé, förr eller senare måste vi ändå göra det», sa Jonas.

De gick bort till Stens rum och tittade in. Sten satt och pratade i telefon men vinkade in dem. Carina och Jonas satte sig i soffgruppen och väntade. Av Stens ansiktsuttryck och kommentarer hade han tydligen ett intressant samtal.

«Vi kan tyvärr inte ha några synpunkter på behandlingen eftersom ett byggnadslovsärende handlar om myndighetsutövning.»

Det blev en paus innan Sten kommenterade igen.

«Så är reglerna.» Paus igen.

«Enligt kommunallagen», svarade Sten.

En högljudd röst hördes i telefon ända bort där Carina och Jonas satt och Sten höll luren en bit utanför örat.

«Det där tramset är bara undanflykter. Vad är ni för dåliga revisorer som inte vågar agera när mitt fall är solklart. Jag ska ta och anmäla er också.»

«Det står dej fritt att göra det», sa Sten. «Eftersom vi inte kan hjälpa dej är det lika bra att vi avslutar samtalet.»

Det blev tyst i andra änden. Personen hade slängt på luren.

Sten la på och utbrast irriterat: «Idiot.» Carina och Jonas kunde inte låta bli att dra på munnen. Sten gick och satte sig i en av fåtöljerna mitt emot Carina och Jonas.

«Vem var det där?» frågade Jonas.

«Den där rättshaveristen på Söder. Han har sökt byggnadslov för att bygga ut en av sina fastigheter men fått avslag, så han var arg som ett bi. Nu försökte han få oss revisorer att agera. Han är hopplös. Det spelar ingen roll vad man har för argument, de biter inte ett skvatt. Men som ni vet är han ökänd. Förra veckan anmälde flera av hans hyresgäster honom till hyresnämnden för att han inte sköter underhållet på sina fastigheter.»

«Ja vad gör man», kommenterade Jonas. «Det finns ett par rättshaverister till och de är en plåga för kommunen.»

«Och det är förstås karlar som bär sej åt så där», sa Carina ironiskt.

«Det verkar så», medgav Sten. «Hur går det förresten med granskningen av OS-kampanjen?»

«Det var precis det vi kom för att berätta om», svarade Carina. «Vi är i princip klara och jag kan väl säga det på en gång, vi har stött på oegentligheter. OS-bolaget har blivit blåst på över tre miljoner kronor, plus en del annat smått och gott.»

Sten ryckte till och stirrade stint på Carina. «Jag är idel öra», sa han och satt nu med alla sinnen på helspänn.

Carina och Jonas redogjorde för falsarierna med flygbiljetterna, kontokorten och First Class Marketing. Sten lyssnade uppmärksamt och när de var klara sa han:

«Det var inga småsaker. Hur har ni tänkt gå vidare?»

«Jag funderade på det igår kväll och kom fram till att enda chansen att reda ut flygbiljetterna vore att göra en husrannsakan hos Magnus Krok. Då skulle vi förhoppningsvis kunna veta om det är resebyrån ensam eller om Magnus är inblandad», förklarade Carina. «När det gäller First Class Marketing vet jag inte riktigt hur vi ska göra. Vi kanske måste konfrontera Bo Ekberg.»

«Vad säger du Jonas?»

«Jag har faktiskt inte tänkt så långt, men Carinas uppslag verkar vettigt.»

«Och hur ska vi få polisen att göra husrannsakan?» undrade Sten.

«Inte vet jag», svarade Carina tankfullt. «Typ ringa polisen eller en åklagare och kolla om det vi har är tillräckligt?»

Sten satt tyst och tänkte en stund. «Kolla upp det så får vi se. När har ni förresten tänkt informera Cecilia Turesson?»

«Så snart som möjligt», svarade Carina.

«Och Magnus Krok?»

«Det får väl bli sen vi träffat Cecilia. Träffen med honom blir närmast att försöka reda ut flygbiljetter, kontokort med mera.»

Sten såg mycket belåten ut och reste på sig. «Det här kan mycket väl bli en hit. Håll grytan kokande.» De skrattade alla tre.

Sten tittade på klockan. «Det är väl dags för en fika eller vad säger ni?»

På vägen till fikarummet sa Carina till Jonas: «Har du lust att kolla upp husrannsakan med en åklagare?»

«Visst, inga problem.»

Det var fullt i folk i fikarummet och ljudvolymen var hög. De gick till kaffeautomaten och ställde sig i kö.

Jonas såg sig omkring. Fikarummet hade blivit väldigt fint och mysigt sedan lokalerna hade restaurerats. Det var ljust med dämpad belysning. Runda bord gjorde att det blev en familjär stämning på kafferasterna. Gröna växter var utplacerade i stora, runda, vita krukor och på väggarna hängde konst. Sten var konstintresserad och hade sett till så kontoret fick fina tavlor. Han var dessutom ordförande i konstföreningen och just nu hängde det extra många tavlor inför den kommande dragningen.

På samma sida som kaffeautomaten fanns det kyl och frys, diskmaskin och mikrougn. Många hade med sig mat för lunchen. Nu var det i alla fall Jonas tur. Han satte muggen i kaffeautomaten och tryckte på knappen för kaffe med mjölk.

När han precis hade satt sig bredvid Carina och Sten vid ett bord med några lediga platser utbröt ett ljudligt skratt från bordet bakom dem.

«Den där var inte dålig», sa en när skrattet lagt sig.

Sten vände sig om. «Vad var det där?»

«Palle drog en historia», sa en i sällskapet.

«Då får du väl dra den för oss också», uppmanade Sten.

«Är du inte reservare i det militära?» undrade Palle.

«Jo, kapten.»

«Och du håller på med hästar?»

Sten skrattade. «Två rätt av två möjliga Palle. När det gäller hästar så har jag tävlat i modern femkamp och där ingår hästhoppning. Nu för tiden blir det mest ridning och hästhoppning. Men varför frågar du om det?»

«Jo historien jag berättade var från tiden då det fanns kavalleriregementen i Sverige så den passar ju dej som har anknytning både till det militära och hästar. Jag hittade historien hemma hos mina föräldrar för ett tag sen.»

«Jag lyssnar», sa Sten.

Och Palle läste på lappen han hade.

När ni ryktar en häst är det inte nog med att ni borstar av sidorna och ryggen på´n, utan ni ska också gno´n på fötterna, halsen, bakom örona och andra så´na ställen, där ni inte tvättar er själva!

Sten och de andra vid det bordet skrattade.

«Den var bra Palle», erkände Sten. «Nån mer som kan en rolig historia?»

«Jag har en», sa Jonas. «Har ni hört om dalmasen som var på Centralen i Stockholm?» Han tittade sig omkring. Ingen hade hört den.

«Okay, så här var det. En dalmas skulle köpa biljett men han höll på och krånglade vid biljettluckan så det tog tid. Till slut steg en otålig stockholmare fram ur kön och sa: 'Det är ju bedrövligt att det ska ta lika lång tid att expediera en dalmas som tio stockholmare', varpå dalmasen svarade: 'Ja, det är väl som i slaget vid Brunkeberg'.»

Alla skrattade gott åt historien.

«Och så har det ju varit sen dess», tillade Jonas stöddigt, «alltså 1471. Hur skulle Stockholm ha klarat sej under all år om inte dalmasarna ryckt in och hjälpt till», avslutade Jonas självbelåtet.

Spridda burop hördes.

«Tycker ni inte det luktar?» frågade Sten.

«Så det stinker», fyllde någon i.

«Du Jonas», sa en av tjejerna, «jag läste i tidningen i går att du ska uppträda med din papegoja i TV idag.»

«Det stämmer, men det är inte direktsändning. Vi gjorde inspelningen förra veckan.»

«Gick det bra?»

«Perfekt. Charlie blev alldeles till sig av all uppståndelse. Ni kommer att få ett gott skratt om ni tittar.»

«När då?» undrade en annan.

«Klockan åtta, direkt efter Rapport.»

På väg från fikarummet sa Jonas till Carina: «Jag ringer en åklagare på en gång. Hör du med Cecilia när vi kan träffa henne? Hon kanske kan komma hit.»

«Ingen dum idé. Jag kollar», sa Carina och gick in på sitt rum.

Jonas tog fram telefonkatalogen och letade fram numret till åklagarmyndigheten.

«Åklagarmyndigheten.»

«Jag skulle vilja tala med nån av åklagarna.»

«Ett ögonblick ska jag se vem som är inne. Jag kopplar in dej till Inge Grahn.»

«Inge Grahn.»

«Hej, jag heter Jonas Falk och arbetar som revisor på ett revisionsföretag som heter Kvalitetsrevision. Vi håller på och granskar ett bolag där vi hittat oegentligheter. Vad vi kan se har förskingringen gjorts av en firma utanför bolaget, men vi misstänker att det finns en internt också som är inblandad. Har du förresten tid några minuter?»

«Ja, det går bra.»

«För att få klarhet i vissa saker och säkra bevismaterial skulle vi vilja att det gjordes en husrannsakan. Vem ger tillstånd till en sådan?»

«En åklagare.»

«Måste vi göra en polisanmälan först?»

«Det är nog lämpligt. Polisen måste först göra en förundersökning eftersom ni misstänker att det begåtts brott. Utifrån förundersökningen tar åklagaren ställning till om husrannsakan ska genomföras.»

«Kan vi som revisorer få följa med?»

«Eftersom ni är experter inom revisionsområdet går det bra. I Rättegångsbalkens 28 kapitel och 7 § framgår det att erforderligt biträde av sakkunnig kan anlitas. I det här fallet kan det dessutom vara lämpligt eftersom ni är de enda som är insatta i ärendet och vet vad ni är ute efter. Däremot får ni inte delta i själva husrannsakan, det är polisens uppgift, men ni kan få vara med som observatörer.»

«Bra. Hur starka bevis om förskingring behövs det?»

«Det räcker med misstanke. Syftet i ditt fall är ju att få klarhet i om det verkligen är en förskingring och inte minst som du sa förut att säkra bevismaterial. Men du behöver naturligtvis ha bra underlag som styrker misstankarna. Substansen i det får polisen avgöra ifall du tar kontakt med dem.»

«En sak till. Du sa att polisanmälan bör göras. Kan en sammanställning av det vi hittat ses som en anmälan?»

«Ja, det tycker jag borde kunna räcka, men det är en sak som den aktuella åklagaren får ta ställning till.»

«Då får jag tacka så mycket för hjälpen.»

«Ingen orsak.»

Jonas gick in till Carina. «Då har jag pratat med en åklagare. Det verkar inte vara några större problem att få till en husrannsakan. Vi ringer polishuset och bokar en träff för se vad de säger.»

«Fixar du det också?»

«Självklart.»

«Jag fick tag på Cecilia», informerade Carina. «Hon kommer hit klockan nio i morgon. Hoppas du kan.»

Jonas tog fram almanackan och kollade. «Jag är här hela dan.»

«Bra. Men hur gör vi med Magnus? Vad säger du om vi skulle be honom komma hit också, fast i samband med en husrannsakan?»

Jonas satt tyst och funderade en stund. «Det verkar vettigt, men jag tycker vi väntar med att bestämma det tills vi pratat med polisen. Ska de göra en förundersökning på vårt material tar det förmodligen lite tid.»

«Vi kanske kan få dem att snabba på», föreslog Carina.

«Varför inte», sa Jonas.

16

«Nå, vad säger du?» frågade Carina kriminalinspektör Sam Nilsson.

Carina och Jonas hade för en stund sedan kommit till polishuset och satt i kriminalinspektörens rum. Sam Nilsson hade precis läst igenom sammanfattningen om misstänkta oegentligheter.

«Intressant att ni håller på och granskar Stockholms OS-kampanj», började Sam Nilsson. «Jag kan inte se annat än att det här duger som polisanmälan mot Magnus Krok», konstaterade han sakligt. «Plus att det bör räcka för att göra husrannsakan. Men vi måste göra en förundersökning först.»

«Perfekt», sa Carina nöjt. «Hur snart kan den göras?»

Sam Nilsson kliade sig i huvudet. «Bra fråga», sa han och skrattade lätt. «Tusan om det är så lätt att svara på», fortsatte han. «Jag ska säga som det är. Vi är nerlusade med jobb.»

Carinas entusiasm dämpades. «Och vad innebär det?»

Kriminalinspektören funderade en stund. «Jag är rädd för att det kan dröja en månad eller så.»

«Så länge», utbrast Carina besviket, «det var ju inte riktigt vad jag hoppats på. Finns det verkligen ingen chans att ni kan göra det tidigare?»

«Jag skulle vilja veta några saker. Har ni pratat med vd:n för OS-bolaget om det här», sa kriminalinspektören och viftade med sammanfattningen. «Vad hette hon nu igen?» Sam Nilsson kikade i papperen. «Just det, Cecilia Turesson.»

Carina nickade.

«Och hur reagerade hon?» undrade Sam.

«Chockad är väl en ganska träffande beskrivning», upplyste Carina. «Vi hade en genomgång med henne igår. Hon blev helt tagen på sängen.»

«Jag kan förstå det», sa Sam med ett snett leende. «Har ni konfronterat Magnus Krok med era uppgifter?»

«Inte än», svarade Carina. «Vi hade en tanke om att träffa honom också och försöka reda ut oklarheterna om flygbiljetter, kontokort med mera.»

«Jag förstår», sa Sam. «Sen har vi resebyrån Regnbågen som verkar solklar. Vore det inte läge att polisanmäla den?»

«I och för sig», höll Carina med om. «Cecilia Turesson tyckte också det. Men är det så att Magnus Krok är inblandad, så har vi kommit fram till att det är klokt att avvakta husrannsakan. Annars kan han ju förstöra eller gömma undan bevismaterial. Och det är just det som gör att vi är så angelägna att få till en husrannsakan illa kvickt.»

«Där har du en poäng», sa Sam tankfullt. «När hade ni tänkt träffa Magnus Krok?»

«Det beror på när husrannsakan kan ske. Idén är att försöka få det gjort samma dag för att liksom knyta ihop säcken.»

«Naturligtvis», insåg Sam och funderade en stund. «Vi säger så här. Jag snor ihop något som en åklagare får titta på, så får vi se vad som händer. Risken att nån undanröjer bevismaterial brukar få fart på åklagarna», sa han och blinkade åt Carina.

Carina gav honom ett varmt leende.

«Nu råkar jag känna en åklagare som är idrottsfantast, Mikael Ohlson heter han, så OS-kampanjen skulle nog kittla honom lite. Jag pratar med honom.»

Carina och Jonas reste på sig. «Tack så hemskt mycket, hyggligt att du tar dej tid för det här», avslutade Carina. «Visst ja, glöm inte bort att vi vill vara med på husrannsakan. Som observatörer», tillade hon. «Åtminstone en av oss.»

Det var torsdagen veckan efter träffen på polishuset. Klockan var strax efter elva på förmiddagen och Carina styrde kosan med beslutsamma steg ner mot Strandvägen. Vädret var hyfsat. Hon följde kajen utmed Nybrovikens vatten och njöt av miljön kring Strandvägen. I vissa av båtarna vid kajen bodde folk året runt. Hon undrade i sitt stilla sinne hur det var att bo i dem. På sommaren var det säkert härligt, men vintern då snålblåsten och snön drog in över viken. Nej, det var inget för henne. Carina passade på och korsade snabbt över till andra sidan Strandvägen när det blev en lucka i trafiken. Vad vackert det var med de tre raderna av lindar som skilde de tvåfiliga körbanorna åt. Lindarna med det lummiga lövverket gav Strandvägen ett speciellt utseende. Ja, det var nästan som att förflytta sig till någon sydeuropeisk stad. I likhet med Carina var det flera personer som utnyttjade gång- och cykelbanan mellan lindarna.

Kriminalinspektör Sam Nilsson höll sitt löfte. Efter en vecka ringde han Carina och berättade att det var klartecken från polisens sida. Det blev ett positivt besked från åklagaren som meddelade att han tänkte vara med på husrannsakan. Det blev Carina som fick följa med som observatör.

Träffen med Magnus Krok på morgonen hade inte gett särskilt mycket. De flesta frågetecknen väntade på att rätas ut. Kanske husrannsakan skulle

fixa det. Cecilia Turesson hade ordnat så Magnus direkt efter revisorernas genomgång åkte ut till Sickla Allé för att träffa henne.

När Carina kom fram till den aktuella adressen fanns åklagare Mikael Ohlson redan på plats. De hejade på varandra. Efter några minuter kom den civila polisbilen. Kriminalinspektörerna Sam Nilsson och Roger Crona hade som planerat hämtat Magnus Krok ute vid OS-bolaget.

Magnus gick fram till den pampiga portalen till nr 37 och knappade in portkoden. Det hördes ett klick och dörren var öppen. De gick in på det rutmönstrade marmorgolvet. Carina såg sig omkring i det rymliga trapphuset. På var sin sida i entrén sträckte sig fyra rödbruna pelare på meterhöga socklar upp mot det valvliknande taket. En kort trappa ledde upp till den lilla hissen.

«Vilken våning bor du på?» frågade Sam.

«Tredje», svarade Magnus.

«Jag tar trappan», sa Carina. «Är det nån som vill röra på bena?»

Sam och Mikael gjorde henne sällskap medan Magnus och Roger tog hissen.

Magnus låste upp dörren till sin 300 kvadratmeter stora paradvåning. Det var högt i tak som i de flesta av lägenheterna i de fashionabla byggnaderna utmed Strandvägen. I entréhallen fanns till vänster två mosaikfönster och i rummet innanför, stor som ett vardagsrum i en ordinär lägenhet, tre partier med var sina två rektangulära och ett längsgående mosaikfönster, mycket vackert. De fortsatte in i det stora, ljusa vardagsrummet som vette ut mot Strandvägen. Taket inramades av ljusa stuckaturer. Till höger innanför vardagsrummet låg arbetsrummet. Hela väggen var täckt med bokhyllor och på det stora ekbordet stod en dator.

De två poliserna, åklagaren och Carina gjorde en snabbrunda i lägenheten för att få en överblick av rummen. Roger Crona fotograferade samtliga rum. Magnus följde dem som en vakthund.

«Vi börjar väl med arbetsrummet eftersom det mesta materialet bör finnas där», sa Sam när de kom tillbaka till vardagsrummet.

«Det blir bra», samtyckte Roger. Han såg sig omkring när de kom in i arbetsrummet.

Magnus ställde sig i dörröppningen med korslagda armar.

Roger vände sig till Carina.

«Vilket material är du intresserad av?»

«Allt som kan ha med in- och utbetalningar att göra», svarade Carina.

«Okay», sa Roger.

Carina såg att Sam antecknade dator, pärmar och andra handlingar samt var i rummet de stått medan Roger la ner det beslagtagna materialet i kartonger. Roger drog ut skrivbordslådorna i det stora ekbordet och kontrollerade om det fanns något ytterligare av värde. För säkerhets skull tog de i beslag alla handlingar och anteckningsblad som fanns där.

Carina betraktade intresserat de båda kriminalinspektörerna. De verkade kunna sitt jobb, hade säkert lång erfarenhet av husrannsakan. Hon mätte Roger Crona med blicken. Han såg bra ut, men verkade lite nonchalant och stram till sättet, en kaxig typ. Carina uppskattade Rogers ålder till runt fyrtio, cirka en och åttiofem lång och välbyggd, mörk med nästan snaggat hår. Ansiktet hade skarpa anletsdrag och nedanför örnnäsan syntes en prydlig svart mustasch.

Hon vände blicken mot Sam Nilsson som var fullt sysselsatt med att anteckna alla saker. Sam såg betydligt äldre ut än sin kollega, säkert en bit över femtio, kortare och med kulmage. Han verkade vara en jovialisk och godmodig person. Hans ljusa ansikte lyste av vänlighet. Sams bångstyriga, rödlätta kalufs verkade inte ha sett en kam på år och dar. Båda inspektörerna var ledigt klädda, Roger i jeansskjorta och ljusa byxor och Sam i rödmönstrad skjorta och jeans.

«Då tror jag vi fått med allt», konstaterade Roger till slut. «Kan du se om det är något ytterligare Carina.»

Carina hade noggrant följt med vad som tagits i beslag men för säkerhets skull gick hon igenom Sams anteckningar.

«Det ser bra ut», godkände Carina.

«Fint, då tar vi de andra rummen», sa Sam.

De gick ut i det stora vardagsrummet. Carina och åklagaren satte sig i en av de eleganta sofforna i aprikosfärg och tittade på medan poliserna genomsökte den stora bokhyllemöbeln i ask som gav rummet en ljus och varm atmosfär.

Själva bokhyllan stod på höga, utstående underreden, i mitten två partier med var sina fyra längsgående lådor med mässinghandtag och till höger om dessa två skåp. I mitten på bokhyllan stod en teve. Längst ut på båda sidorna om bokhyllan stod två vitrinskåp med glasdörrar och glashyllor. Inne i skåpen syntes en rad prydnadssaker, bland annat en stor vacker trumpetsnäcka, ett strutsägg med ingraverade elefanter och träd, en liggande flodhäst av ett grön-brunt spräckligt stenmaterial och glaskonst från Kosta Boda. Den tjusigaste pjäsen från glasriket var de olympiska ringarna inne i en fantasifull skapelse.

Magnus stod en bit ifrån och betraktade kriminalinspektörernas genomsökning efter material. Carina iakttog Magnus i smyg. Roger och Sam hittade inte något speciellt så de fortsatte till rummet innanför vardagsrummet och de tre sovrummen.

«När jag ändå är här, vill jag passa på och ha ett inledande förhör med dej Krok. Vi kan ta det medan kriminalinspektörerna fortsätter sin genomsökning», sa åklagaren.

Carina kände sig överflödig och gick ut på balkongen. En underbart vacker vy bredde ut sig framför henne. På andra sidan Strandvägen vid Ladugårds-

viken låg motorbåtar och segelbåtar förtöjda intill Djurgården. Längre bort syntes det karakteristiska Nordiska museet med sina tinnar och torn och nedanför det berömda Vasamuseet. Bortanför Djurgårdsbron avtecknade sig Djurgårdsbrunnsviken och till höger om där hon stod, Nybroviken.

Vilket fantastiskt läge, tänkte Carina. Här på balkongen skulle jag inte ha något emot att sitta en vacker morgon och äta frukost. Hur kan man komma över en sån här våning? Förmodligen pengar och kontakter. Har man det brukar det mesta lösa sig. Det vore ingen överdrift att påstå att den här delen av Stockholm är the Cream of the Cake.

Carina återvände motvilligt in i vardagsrummet igen när hon hörde rösterna från Sam och Roger.

«Vi är klara», sa Roger och vände sig till åklagaren. «Hur är det med er?»

«Det kan räcka för idag», svarade åklagaren och la in anteckningarna i sin portfölj.

«Kriminalinspektörerna kommer att kontakta dej för fortsatta förhör», fortsatte åklagaren. «Revisorerna kommer att ta del av materialet för sin granskning. Du kanske har visitkort så vi vet var vi kan få tag på dej.»

Magnus räckte över sitt visitkort till poliserna och åklagaren.

«Här har du mitt visitkort också», sa Sam. «Jag är utsedd till utredningsman och hör av mej när det blir dags. Är det något annat Roger?»

«Förrådet», kom Roger på. «Var har du det någonstans?» frågade han Magnus.

«Det finns två stycken, ett i källaren och ett på vinden. Men det finns bara kartonger och skräp där. Det är bortkastad tid att gå dit.»

«Det är möjligt», svarade Roger, «men det vill vi se med egna ögon. Vi kan börja med vinden.»

«Jag stannar kvar här», sa åklagaren. «Gör du mej sällskap Carina?»

«Gärna», svarade hon och satte sig i soffan mitt emot honom.

«Du kanske undrar varför jag som åklagare är med på den här husrannsakan?» började Mikael när de blivit ensamma.

«Faktiskt gjorde jag det, men jag vet ju inte vilka rutiner ni har», svarade Carina.

«För min del har det bara hänt en gång tidigare. När jag hörde att det fanns misstankar om oegentligheter i OS-kampanjen blev jag intresserad. Det är nog för att jag är idrottsfantast. Jag sitter med i styrelsen för Djurgårdens IF och när jag var ung spelade jag i deras fotbollslag. Så har jag två tonårsdöttrar som tävlar inom friidrotten.»

«Då hade vi tur att det var du som fick ärendet», sa Carina.

«Kanske det», sa åklagaren och log. «Men om ni inte haft en bra sammanställning på det ni upptäckt så hade inte mitt idrottsintresse hjälpt.»

«Jag uppskattar verkligen att det blev en husrannsakan», sa Carina. «Jag skulle vilja passa på och fråga om några saker.»

«Inga problem. Vad undrar du över?»

«Vad händer med materialet som beslagtagits här idag?»

«Det tas till polishuset. Sedan ska poliserna upprätta ett beslagsprotokoll.»

«Bra, då vet jag det. Jag och min kollega är väldigt angelägna om att få titta på materialet. Av det du sa till Magnus tolkade jag som att det är grönt.»

«Det är i alla fall min preliminära bedömning.»

«Det låter bra. En annan sak som jag tror blir aktuell», sa Carina. «Vi kommer säkert att behöva kopiera filer och annat material i Magnus dator plus material i pärmarna.»

«Jag kan inte se något problem med det heller.»

«Fint», sa Carina med ett varmt leende. «Då har jag bara en fråga till.»

«Är revisorer alltid så frågvisa?» undrade Mikael Ohlson och skrattade. «Jag bara skämtade. Vi åklagare och poliser tillhör också släktet frågvisa personer. Vad ville du fråga om?»

«Jo, om du har möjlighet att prioritera det här ärendet. Hur snabbt kan jag få besked?» undrade Carina.

Mikael nickade. «Vi får se, i början på nästa vecka i bästa fall.»

«Det låter bra», sa Carina.

Magnus och poliserna återvände ganska snart. De hade inte hittat något i förråden. Det var mest tomkartonger, emballagematerial, kläder och personliga saker. Det var dags att sätta punkt för husrannsakan.

«Då tar vi och bär ner kartongerna och ger oss av», sa Roger. «Vill du förresten stanna kvar här eller åka med oss?» Han vände sig till Magnus.

«Jag måste hämta min bil så jag åker med er till Regeringsgatan», svarade Magnus.

«Okay, inga problem.»

Poliserna hade inte hittat något när de undersökte bokhyllan i vardagsrummet, men Carina tyckte att Magnus av någon anledning sett spänd och nervös ut då. Det var något speciellt med bokhyllan, men eftersom ingenting hittades så hade hon väl övertolkat Magnus ansiktsuttryck. Men Carina kunde inte släppa tanken och hennes hjärna arbetade för fullt men hon kom inte på något. Så var det med det. De åkte ner i hissen med kartongerna och lastade in dem i bilen. Åklagaren hade egen bil så de sa hej då till honom och åkte iväg. När de var framme vid hotell Diplomat lutade hon sig framåt och bad Roger stanna.

Han svängde förvånat in till trottoarkanten, mitt framför entrén till hotellet.

«Får jag prata med er utanför bilen?»

Poliserna nickade och steg ur. Carina förklarade vad det var. De blev irriterade över att hon ville åka tillbaka och leta en gång till.

Roger sa bemästrande: «Hör du lilla gumman, vi är proffs på husrannsakan. Du kanske är en duktig revisor, det vet vi inget om, men det här är

mammas gata för oss, om du förstår vad jag menar. Men okay, vi ska göra ett undantag och åka tillbaka och kolla om det ligger något i det du säger. Det är knappast troligt, men du får bara den här chansen, har du förstått?»

Carina nickade men inombords kokade det av ilska. Kalla henne för lilla gumman, oförskämda typ. Nu gällde det att hennes intuition hade lett henne rätt annars hade hon gjort bort sig. De steg in i bilen igen.

«Vi förbisåg en sak så vi måste åka tillbaka», sa Roger till Magnus. «Det kommer inte att ta lång stund».

Inne i lägenheten igen koncentrerade sig poliserna på bokhyllan i vardagsrummet. Carina satte sig i soffan mitt emot bokhyllan och iakttog deras finkamning. Efter att ha letat en stund såg hon på Sams och Rogers miner att de var på väg att ge upp.

Hennes ögon föll på fjärrkontrollen till tv:n som låg på soffbordet. Hon tog den i handen och tryckte på den gröna knappen. Det knäppte till, men istället för att en bild syntes i tv-rutan öppnades till hennes förvåning fronten på tv:n. Hon gick fram och öppnade den ännu mer och tittade in. Poliserna hade sett vad som hände och kom dit. Innanför fanns ett kassaskåp. Tv:n var alltså ett kamouflage. Själva skalet var äkta men inuti låg hemligheten. Sam och Roger blev överraskade. Något sådant hade de aldrig varit med om. Roger tog fram kameran och tog några bilder.

Sam vände sig till Magnus. «Det var en fiffig konstruktion du gjort för att gömma kassaskåpet. Hur har du kommit på den här idén?»

«Man kan inte vara nog försiktig nu för tiden för att skydda värdefulla saker. Idén kom till mej för några år sen och genom goda kontakter fick jag hjälp med själva konstruktionen. Det var ingen större match.»

«Då vill vi att du öppnar kassaskåpet så vi får ta en titt.»

Magnus gick fram till kassaskåpet och snurrade några gånger på kombinationslåset. Det hördes ett klick och kassaskåpsdörren var öppen. Poliserna tog ut allt som fanns och la materialet på soffbordet och började undersöka vad det var. En del var personliga saker som las i en hög för sig. Det fanns också en pärm, ett häfte och en cd. De undersökte närmare vad det var.

«Det här ser intressant ut», sa Sam efter en stund.

Carina såg upp och mötte Magnus blick. Den var svart av hat och hon kände sig obehaglig till mods. Det gamla talesättet «om blickar kunde döda» kändes ruskigt nära.

Carina vände bort blicken och studerade materialet medan Sam antecknade. På både cd:n och pärmen stod det «IOK». Häftet såg ut att vara en kopia på ett frimärksalbum. Sam öppnade pärmen och Carina sneglade över hans axel för att se vad det var. Det tog inte lång stund för dem att inse att de hade hittat något som var rena dynamiten för den fortsatta granskningen och polisutredningen. En komplett förteckning på alla IOK-ledamöter med

en profil på var och en plus en del andra anteckningar. Innehållet i kassaskåpet var rena rama guldgruvan.

«Har du antecknat allt Sam?» frågade Roger till slut.

«Japp, det är kirrat.»

Sedan Magnus låst kassaskåpet och satt tillbaka fronten gick han ut i köket för att dricka vatten.

Roger vände sig till Carina. «Jag fattar inte hur du kunde komma på idén att testa fjärrkontrollen, snyggt måste jag säga. Du kanske ska komma över och jobba hos oss», skämtade han.

«Tack, jag har redan ett intressant jobb», kommenterade Carina leende.

«Du får ursäkta det jag sa förut. Det var inget illa menat, men vi har åkt på så många nitar av folk som kommit med vilda idéer, den ena tokigare än den andra», förklarade Roger.

«Inga problem, det är redan glömt», svarade Carina strålande. Undra på det, hon hade ju gjort världens kap.

Magnus kom ut från köket och såg ut som ett enda stort åskmoln. «Är det något mer ställe ni glömt bort att undersöka eller är vi kanske färdiga?» frågade Magnus upprört med darrande läppar. «Och jag vill ha en kopia på förteckningen över vad ni tar med er.»

«Vi är klara. Du ska få en kopia på protokollet nästa vecka», svarade Sam.

De lämnade lägenheten och gick ner till bilen igen. Mörka moln hade tornat upp sig över Stockholm och regnet hängde i luften. Det var knäpptyst i bilen när poliserna körde iväg. Carina tittade ut på trafiken för att undvika Magnus blickar. Framme vid revisionskontoret steg Magnus ur bilen och slängde demonstrativt igen dörren efter sig med en kraftig smäll och gick iväg utan ett ord.

«Hoppsan», sa Sam och skrattade. «Jag tror vi har trampat på en öm tå.» Sam vände sig mot Carina. «Är det något du undrar över innan vi ger oss iväg?»

«Inte direkt, men jag pratade med åklagaren när ni var och kollade förråden», sa Carina. «Jag fick ett preliminärt löfte om att vi får ta del av materialet och kopiera det vi behöver. Slå en signal när ni fått besked av honom.»

«Jag hör av mej», sa Sam. «Roger och jag har inte tid att gå igenom materialet nu, så det passar bra att ni gör det först. Du ska få våra visitkort så är det lätt att få tag på oss.» De räckte över visitkorten.

«Det låter bra. Tack för hjälpen! Det var mycket intressant att få vara med på husrannsakan», avslutade Carina.

Poliserna åkte iväg och Carina gick med en belåten min upp på kontoret. Hon stannade till vid receptionen och hejade på Linda.

«Har det hänt något speciellt?»

Linda log. «Inte vad jag vet, här har det varit lugna gatan. Men det är värst vad du verkar uppåt.»

«Jag har varit på mitt livs första husrannsakan och det var häftigt med poliser och åklagare.»

«Kul för dej, coolt som typ en film kanske?» undrade Linda nyfiket.

Carina nickade. «Absolut.»

«Det har med OS-kampanjen att göra, eller hur?»

«Ja, jag får berätta mer en annan gång. Just nu är det liksom lite sekretess kring det här», drog Carina till med.

«Jag förstår», sa Linda.

Carina gick bort till Jonas som satt tillbakalutad med fötterna på skrivbordet och hade en papperslunta i näven. Han tittade upp när Carina kom in.

«Jag ser att du intagit din favoritställning», började Carina skämtsamt.

Jonas skrattade. «Självklart. Hur gick det med husrannsakan?» Han tog ner fötterna från skrivbordet.

«Kanon, nu ska du få höra så örona trillar av.» Carina satte sig.

«Säger du det. Då är det väl bäst att jag håller i dom», sa Jonas leende. «Sätt igång, jag kanske ramlar av stolen om du varit med om något väldigt speciellt.»

«Ja, håll i dej.» Carina satte igång och berättade om husrannsakan från början till slut. Hon avslutade med att måla upp scenariot med det hemliga kassaskåpet.

Jonas satt med vidöppen mun när Carina var färdig. «Jag har bildligt talat ramlat av stolen. Det var det värsta jag hört», sa Jonas. «Hur reagerade Magnus?»

«Han blev skitsur alltså och det är ett understatement.»

Jonas skrattade. «Vem skulle inte reagera så. Hur blir det förresten med materialet?»

«Jag får besked i början på nästa vecka.»

«Toppen», sa Jonas.

Han tog fram ett kuvert och räckte över till Carina.

«Här är biljetten till konserten i morgon kväll.»

«Tack! Det ska bli jätteroligt. Kommer du förresten att ta bilen?»

«Jag tänkte det.»

«Fint, då slipper jag ta min bil. Är du i form nu inför konserten?» frågade Carina och log uppmuntrande mot honom.

Ett belåtet leende spred sig över Jonas ansikte. «Ja, jag har nog aldrig förberett mej så noga. Vi har genrep ikväll och alla är taggade. Jag tror det kommer att gå bra.»

«Det är jag övertygad om», sa Carina. «Som du brukar säga. Vi stänger butiken för idag, eller hur?»

«Passar mej perfekt», sa Jonas. «Du kan ju vara mer än nöjd med den här avslutningen på veckan och jag ska hem och slänga i mej en bit mat innan övningen. Vi ses i morgon.»

17

Magnus Krok gick med tunga steg ner mot NK. Hans inre var i uppror efter husrannsakan. Tankarna dansade runt i hans huvud och han visste inte vad han skulle göra. Han kände att paniken inte var långt borta, något som bara inte fick ta överhanden, då var det kört. Nu gällde det att hålla huvudet kallt, inte göra något överilat utan tänka rationellt, lättare sagt än gjort. Det kröp i hela kroppen av olust och ilska. Han skulle vilja skrika högt och förbanna alla revisorer och poliser, men det var otänkbart med alla människor som var i rörelse runt omkring honom.

Jävla revisorer, slapp det ändå ur honom, ingen ger sej på mej ostraffat. Nu är det min tur att jävlas med er. Jag ska skrämma skiten ur er.

Efter NK fortsatte Magnus planlöst vidare upp mot Hötorget i en dimma av förvirring och overklighet. Människorna runt omkring honom var som figurer utan identitet, overkliga skuggor som rörde sig mot och förbi honom. Hans tomma blick fångade upp en ölburk på trottoaren. Han tog sats och sparkade till den så hårt han kunde. Ölburken for iväg och missade med en hårsmån en ung kvinna med barnvagn och träffade en papperskorg med en smäll och rullade ut på gatan. Kvinnan tittade argt efter Magnus.

Lusten att arbeta var som bortblåst och bilen stod kvar ute i Sickla. Tur var kanske det för det hade inte varit särskilt klokt att köra bil i det tillstånd han befann sig. Det fick bli en senare sak att hämta bilen. Lunchen hade han fått stå över på grund av de förbannade revisorerna och poliserna, men matlusten var som bortblåst trots att klockan var över halv tre på eftermiddagen. En stärkande kopp kaffe var vad han behövde. Magnus gick över Sergelplattan bort till Kulturhuset som hade en bra cafeteria. Framme vid cafeterians disk tog han fram en bricka och ställde en stor mugg på den plus en räkmacka. Han tog kannan med kaffe och hällde i muggen. Vid kassaapparaten stod en ung tjej och log inbjudande mot honom. Magnus stirrade stelt på henne och betalade. Han tog brickan och såg sig omkring. Det fanns ett ledigt bord vid fönstren där han satte sig.

Magnus drack kaffet långsamt och lät smörgåstuggorna vandra runt i munnen tills de var färdiga att sväljas ner och börja bearbetas i magen. Med högra armbågen mot bordet och den rykande kaffemuggen intill munnen lät han blicken vandra ner mot Sergelplattan där det var en strid ström av människor. Ännu en helg och på plattan skulle kommersen med narkotika åter ta fart. Missbrukare för att få sitt omättliga begär tillfredsställt en stund och langarna håva in kosing. Magnus hade aldrig gillat droger, kunde aldrig begripa varför folk gick ner sig i träsket. Visst hade han blivit erbjuden partydroger, men han hade aktat sig väldigt noga för att falla för frestelsen. För hans del var det fullt tillräckligt med några öl och drinkar, men aldrig för mycket. Hans behov av att alltid ha koll på saker och ting gjorde att han sällan gick över gränsen.

Kaffet gjorde susen och den värsta förlamningen började släppa. Upptäckten av det hemliga kassaskåpet var förödande, inte bara för honom och andra i OS-kampanjen utan långt utanför Sveriges gränser. Nu skulle allt komma upp på bordet och avslöjas. Han kunde fortfarande inte fatta att det idiotsäkra gömstället för kassaskåpet hade upptäckts, så osannolikt att han överhuvudtaget aldrig hade ägnat en tanke åt det. Det var revisorn som kommit på det. Varför hade hon annars stoppat poliserna och fått dem att vända om för att söka på nytt? Att de endast hade koncentrerat sig på vardagsrummet visade att hon hade misstänkt att det fanns något. Men vad hon fått det ifrån var obegripligt. Det fanns absolut ingenting att hänga upp det på. Hon hade haft en sagolik tur helt enkelt, kombinerat kanske med revisorers misstänksamhet. Men det var ingen idé att grubbla vidare över det. Skadan var skedd och han satt med skägget i brevlådan, ohjälpligt fast. Frågan var hur han skulle ta sig ur knipan. Han måste ringa Bo Ekberg.

Det var sekreteraren som svarade. «Jennifer Blomgren.»

«Det är Magnus Krok. Har du Bosse inne?»

«Han är på sammanträde men bör vara tillbaka när som helst. Vänta, han kom precis innanför dörren. Jag kopplar in dej.»

«Bo Ekberg.»

«Det är Magnus. Vi måste träffas. Det har hänt en sak som jag inte kan nämna över telefon, men det är viktigt.»

Finansborgarrådet lyssnade uppmärksamt. Magnus lät definitivt inte som vanligt. Hans vanliga glättiga och positiva tonfall som lyst upp kampanjarbetet var som bortblåst. Något var fel.

«Egentligen har jag ett sammanträde om en halvtimme, men det är inte så där jätteviktigt. Jag ska be min sekreterare att hon ställer in det. Kom över på direkten, men jag hoppas att det är värt besväret eftersom jag disponerar om resten av eftermiddagen för din skull.»

Magnus skyndade sig ut ur kulturhuset och begav sig mot stadshuset. Det hade börjat regna och han gick med snabba steg efter Klarabergsgatan

förbi centralstationen mot viadukten. I brådskan stötte han till flera personer. Efter bron tog han trappan ner till promenadstråket vid Serafimerstranden. På vattnet kom två kanotister paddlande i en väldig fart. De kanske ville undvika att bli alltför blöta av regnet.

I duggregnet utefter strandpromenaden gick hans tankar tillbaka till flygbiljetterna. Bonusutdragen hade han inte haft en tanke på. Utan bonusen hade allt varit frid och fröjd. Det var Marianne som hade föreslagit att han och Cecilia skulle ansluta sig till bonussystemet. Så egentligen var det Mariannes fel att det hade gått snett. Förbaskade Marianne. Nu skulle han få sota för det. Fördömt också.

Det tog inte lång stund förrän Magnus var framme vid stadshuset. När han kom in i receptionen var han alldeles blöt, vattnet strilade nerför hans ansikte. Han torkade sig i ansiktet och skakade på armarna så det stänkte ut på golvet. Jennifer Blomgren kom ner efter en stund och hämtade honom.

Magnus och Bo satte sig i de bekväma fåtöljerna i finansborgarrådets rum.

Bo öppnade samtalet. «Det var länge sen. Nå, vad är det som är så viktigt? Du ser inte riktigt frisk ut. Vad är det som hänt?»

«Polisen har gjort husrannsakan hemma hos mej.»

Bo gjorde stora ögon. «Varför då?»

«Egentligen är det revisorerna som ligger bakom. Som du vet har de hållit på och granskat OS-kampanjen. De säger att de hittat konstiga saker i bokföringen och verifikationerna och ville kolla om jag har något material hemma.»

«Har du det?»

«Inte utöver det vi kommit överens om.»

«Det kan ju vara illa nog. Men kampanjen är historia och jag tycker den ska förbli så. Att börja gräva i det här och bli påmind om förlusten i Lausanne känns som pest. Vad hände under husrannsakan?»

«De tog datorn, verifikationer, mina personliga in- och utbetalningar. Om det hade stannat med det hade det väl gått an, men det var en mycket värre sak som hände.»

«Och vad var det?» undrade Bo nyfiket.

«De upptäckte ett ställe där jag gömt ett kassaskåp. Där fanns profilerna på IOK-ledamöterna och lite annan information om kampanjen. Kommer det där ut ligger vi illa till, det kan du skriva upp.»

«Hur kunde du vara så korkad så de upptäckte kassaskåpet? Du kanske hade satt upp både vägvisare och skylt.» Bo skakade oförstående på huvudet åt en sådan klantighet.

«Det där sista Bosse var faktiskt ett slag under bältet. Kassaskåpet är gömt på ett idiotsäkert ställe, trodde jag i alla fall tills idag. När husrannsakan var klar åkte vi iväg, men helt plötsligt stannade poliserna till på begäran

av Carina Stenlund, revisorn. De gick ur bilen och pratade så jag kunde inte höra vad de sa. Resultatet blev att vi åkte tillbaka till lägenheten där de började genomsöka vardagsrummet igen. Det är där jag har gömstället. Revisorn hade blivit misstänksam över något. Jag begriper inte för mitt liv vad det var. Det var en ren slump att de hittade gömstället.»

Bo satt med djupa veck i pannan. «Du har helt rätt i att vi ligger risigt till. Hur har du tänkt lösa den här soppan?»

«Ingen aning. Just nu är jag alldeles tom. Men det är ju inte bara mitt problem längre. Vi sitter bägge två i skiten. Vad vi ska göra? Du kanske kan tänka klarare än jag just nu.»

Bo funderade en stund. «Du har rätt i att vi fått ett gemensamt problem på halsen. Men hur vi löser det, ja det är frågan. Vi vet inte hur revisorerna och polisen kommer att agera och hur snabbt. Gissningsvis har vi några veckor på oss. Låt oss ta några dar och fundera. Jag ska ringa ett samtal för se om jag får nån idé.»

Magnus lämnade kontoret och Bo tog upp telefonluren och slog ett visst nummer.

«Jaa.»

«Det är Bosse. Vi har fått ett problem. Det gäller Magnus.»

«För fan Bosse. Om det är som jag tror att det gäller vår gemensamma baby har vi ju kommit överens om att inga namn får nämnas om du ringer hit till kontoret. Jag kan aldrig vara säker på om samtalen avlyssnas eller inte. Ibland har väggarna öron som du vet. Ring mej hemma ikväll. Försök runt halv tio.»

För första gången i sitt politiska liv var finansborgarrådet Bo Ekberg allvarligt bekymrad, det kröp av olust i kroppen, men också ilska över Magnus Kroks fadäs. Ekberg hade inte kommit på något vettigt hur problemet skulle tacklas. Hjärnan var som blockerad. För ovanlighetens skull hade han lämnat stadshuset ganska tidigt på kvällen för att i lugn och ro hemma fundera igenom situationen. Han gick fram och tillbaka i vardagsrummet med pannan i djupa veck och kollade klockan flera gånger, väntade på att den skulle bli halv tio. Kvart i tio ringde han. Flera signaler gick fram men inget svar. Till slut lyftes luren.

«Jaa.» Rösten lät andfådd.

«Det är Bosse igen. Har du tid nu?»

«Jag kom precis innanför dörren så jag ska bara hänga av mej rocken.»

Det dröjde en liten stund. «Så där, vad var det du hade på hjärtat? Du nämnde något om Magnus tidigare idag. Jag förmodar du menar Magnus Krok?»

«Ja det är han och då förstår du kanske att det gäller OS-kampanjen. Revisorerna håller på och granskar den och har tydligen hittat saker. Vi har

lindrigt sagt hamnat i klistret. Det är Magnus som klantat till det riktigt ordentligt.»

Rösten i andra änden fick en kylig klang. «Fortsätt.»

När Bo hade berättat färdigt blev det tyst en stund.

«Ni har verkligen ställt till det. Du kan ju tänka dej själv vad som händer om det här kommer ut. Massmedia kommer att vara som iglar. De kommer att hudflänga er. Det får bara inte hända att det sipprar ut det minsta om vad som pågick under kampanjen.»

«Och hur har du tänkt att vi ska kunna påverka inte bara revisorerna utan även polisen?»

«Du får se till att de lägger locket på, helst att det inte kommer ut överhuvudtaget, även om jag inser att det är att begära för mycket. Men jag är säker på att du och Magnus med den kreativitet som ni visade prov på under kampanjen kan hitta på något. Med din ställning som finansborgarråd bör det väl inte vara några större problem. Nu måste jag sluta. Jag har haft en lång arbetsdag och jobbig vecka. Och en sak till. Ring inte mer i onödan om det här. Jag räknar med att ni klarar av att hantera det på egen hand. God natt.»

Det blev tyst i andra änden av telefonen. Han hade lagt på. Bo svor till och slängde på luren. Vilken oförskämd stil, men det var ju typiskt honom. Han var den som hade satt igång hela cirkusen och så sket han i dem när det började osa katt.

18

Carina hade för kvällens konsert med Stockholms musikkår klätt sig i en röd festklänning som matchade hennes kolsvarta hår. Hon gick uppför trappan till konserthuset och in i foajén och tog fram biljetten. Parkett, rad fyra. Kunde inte bli bättre. När hon kom in i konsertsalen möttes hon av ett starkt sorl och en atmosfär av förväntan. Hon såg sig omkring. Det var i det närmaste fullsatt och fortfarande strömmade folk in för att söka upp sina platser.

Hon satte sig tillrätta och spanade framåt. Orkestern var på plats. Ytterst på raden för trumpetarna satt Jonas. Carina fångade hans blick och de log mot varandra.

Tiden var inne. Konferencieren steg fram på podiet och sorlet tystnade.

«Välkommen till denna jubileumskonsert med Stockholms musikkår! Jag och många med mej har sett fram emot denna festkväll med en av Sveriges bästa musikkårer, enligt min mening den bästa. I år firar musikkåren sitt fyrtioårs jubileum. Sedan den bildades har mycket vatten runnit under Stockholms broar. Musikkåren med sina fyrtiofem orkestermedlemmar består i huvudsak av amatörer men har också några yrkesmusiker knutna till sej. Jag lovar att ni kan se fram emot en innehållsrik konsert. Mina damer och herrar, Stockholms musikkår.»

Konferencieren steg åt sidan och räckte ut armen i en välkomnande gest bakåt mot orkestern. Applåderna brakade loss.

«Vad vore en konsert utan solister? Bra mycket fattigare, eller hur?» Han tittade leende ut mot publiken och spridda skratt hördes.

«Det är en stor glädje för mej att ikväll kunna presentera två världsartister. Mina damer och herrar. Som sej bör hälsar jag först kvällens kvinnliga solist välkommen, allas vår Sissel Kyrkjebø.»

Han klappade i händerna och till höger om orkestern gjorde Sissel entré. Det gick ett sus genom salongen och applåderna vällde fram. Vilken uppenbarelse! Vacker som en gudinna i en lång gräddvit klänning skred hon fram på podiet. I guldkedjan runt halsen gnistrade en smaragd med diamanter.

Konferencieren gick fram och kysste henne på kinden. Hennes bländande leende blottade ett pärlband av vita och jämna tänder. Busvisslingar hördes här och där och applåderna ville inte ta slut. Konferencieren gjorde en dämpande rörelse med händerna och det blev tyst. Sissel gick och satte sig vid sidan av orkestern.

«Då är det dags att hälsa kvällens trumpetsolist välkommen. Det är ett stort nöje att få presentera en av världens främsta trumpetare inom såväl jazz som klassisk musik, Wynton Marsalis från USA!»

Konferencieren vände sig bakåt igen med klappande händer och amerikanaren gjorde entré. Wynton Marsalis lyfte sin silverglänsande trumpet i vädret i en hälsningsgest till publiken och applådåskorna gav honom ett varmt välkommen.

«Mister Marsalis, it's a great pleasure to welcome you tonight to the Wind Band's of Stockholm fortieth anniversary celebration. We are looking forward to the majestic sound of your trumpet.»

Wynton Marsalis bugade sig och satte sig bredvid Sissel.

«Då ska konserten strax börja. Men jag ser ingen dirigent», sa konferencieren skämtsamt leende och vände sig mot musikerna. «Var har ni honom?» Han vände sig åter till publiken med ett brett leende.

«Mina damer och herrar, Stockholms musikkårs eminente dirigent, Joakim Granath.»

En trumvirvel hördes och dirigenten gjorde entré till publikens förtjusning. Han bugade sig och vände sig sedan om till orkestern. Det blev tyst och man väntade på inledningsstycket. Dirigenten lyfte taktpinnen och tittade på trumslagarna som gjorde det välkända inslaget till en marsch. Där kom den, «Under blågul fana». En mer svensk inledning än så kunde det inte bli. I den sista delen av marschen började publiken taktfast klappa i händerna. Vilken feststämning!

Carina tittade i programmet. Nästa stycke var ett potpurri på ABBA-låtar. Kända låtar som Thank you for the music, Hasta mañana och Waterloo framkallade olika minnen hos henne, angenäma minnen.

Så var det dags för det första solistframträdandet, Sissel. Hennes första sång var en av argentinaren Astor Piazzollas berömda tangos, «Oblivion». Huden på Carina knottrades när Sissels vackra stämma fyllde konsertsalen. Några fraser av sången förde Carinas tankar bakåt i tiden, platsen framme i kyrkan då hon sa ja till Sammy.

> *I am yours alone and decide that I am destined to be with you. Yours for the rest of time and a test of time we will sail right through.*

Det blev aldrig så. De fick bara några år tillsammans. Smärtan sköljde över henne på nytt, hennes ögon tårades och den ena droppen efter den andra föll ner på programbladet. Hon tog upp en pappersnäsduk ur handväskan och baddade ögonen. Nej, det var dags att gå vidare i livet. Kunde Jonas vara något? Hon hade inte kunnat undgå att märka att han var förtjust i henne. Än hade han inte satt hennes innersta strängar i dallring, men det fanns ögonblick då hon kände att hon drogs till honom. Och när han utforskade hennes ögon eller stod tätt intill henne kunde hon ibland känna små ilningar av spänning, vibrationer av längtan och förväntan. Hon trivdes i hans sällskap, kul att prata med, en skärpt och omtyckt kollega. Men hur skulle det bli om de blev ihop då de arbetade tillsammans? Skulle det fungera? Strunt i det, nu var det konserten som gällde och hon såg fram emot att ha honom hemma på middag.

Så var det dags för Marsalis första solistframträdande. Den stilige amerikanaren i vit smoking, som framhävde hans mörka hudfärg, steg fram på podiet och lyfte sin trumpet. Carina kollade programmet. Stycket han skulle spela hette «Moto Perpetuo, opus 11», av N. Paganini och arrangerad av Donald Hunsberger. Marsalis satte igång och visade upp hela sitt register. När han spelat ett tag undrade Carina för sig själv. Ska han aldrig ta luft? Det var så hon själv efter några minuter nästan började känna sig andfådd. Trots amerikanarens virtuosa spel kunde hon inte se att han tog in luft en enda gång och han höll säkert på i fyra-fem minuter. Otroligt.

Stockholms musikkår var en positiv upplevelse. Det var inte utan att det ryckte i benen på henne av de svängiga rytmerna. Dirigenten hade lyckats trolla fram samspel, nyansering och intonation på ett mästerligt sätt. Det märktes inte minst under Sissels och Marsalis soloframträdanden. Carina satt stum av beundran över den amerikanske trumpetarens bländande teknik och fylliga ton men njöt ändå som mest när han spelade ett specialarrangemang av «Sometimes I feel like a motherless child», en Negro spiritual.

Ett av de sista numren som Sissel framförde var Albinonis Adagio. Carina la märke till att Jonas hade två trumpeter, varav den ena en mindre trumpet som hon aldrig sett tidigare. I Adagiot använde han den i ett mellanspel och tonerna på det höga registret klingade vackert. Jonas var verkligen duktig, spelade som ett proffs. Hon kände sig stolt över honom.

Den två timmar långa konserten var över. När ovationerna hade klingat av efter två extra nummer och publiken började röra sig mot utgångarna stannade Carina kvar. Hon hade kommit överens med Jonas att han skulle hämta henne efter konsertens slut.

Efter en stund uppenbarade sig Jonas till höger i konsertsalen. Han vinkade åt Carina att komma och hon gick bort till honom. Jonas tittade beundrande på henne och hennes tjusiga, röda klänning.

«Va stilig du är», sa han. «Precis som vanligt», skyndade han sig att tillägga.

Carina skrattade. «Tack, och du med.» Hennes stora, bruna ögon fick en varm nyans.

«Vilken konsert och va fint du spelade», fortsatte Carina och gav Jonas en kram.

«Tack», sa Jonas uppskattande och log. «Vi hade lite eftersnack och alla tyckte att det hade gått bra. Dirigenten och solisterna berömde oss och det känns fint. De är ju proffs och har stora krav.»

«Kan tänka mej det», sa Carina. «Var har du bilen nånstans?»

«I garaget», svarade Jonas. «Kom så går vi. Vi kan ta den bakre utgången så slipper vi trängseln i foajén.»

Jonas parkerade bilen på garageuppfarten till Carinas villa och tog ut sina båda trumpetväskor. Det gick alltid på rutin att inte lämna värdesaker i bilen, speciellt inte trumpeterna. De var värda över 40 000 kronor och alltför värdefulla för att riskera något. Han ställde ifrån sig trumpetväskorna i entréhallen.

«Slå dej ner så länge så ska jag fixa maten», sa Carina till Jonas.

«Kan jag hjälpa till med något?» undrade Jonas.

«Det mesta är förberett, men vill du så kan du få göra i ordning sallad och tomater.»

De gick in i köket där det redan var dukat för två personer. På bordet låg en beige linneduk med gulgröna blommotiv insprängt mellan två bruna bårder. Två tallrikar var utplacerade, den understa för varmrätten i en mättad, mellangrön färg och tallriken för förrätten var ljusbrun med bruna blommönster. Till vänster om tallrikarna låg en tygservett i samma matchande färg och mönster som duken. Silverbestick och höga kristallglas avslutade dukningen. Mitt på bordet stod en vårbukett och på var sin sida om den en mindre vas med gröna växter.

Jonas betraktade bordet. «Snygg dukning, du har smak.»

Carina vände sig om mot honom och log uppskattat. «Tack, jag tycker det är så roligt att ställa till med fest. Du är väl hungrig nu?»

«Ja, det ska sitta fint med lite mat. Efter en konsert blir man extra sugen.»

«Det är inte utan att jag är det också», sa Carina. «Förrätten är strax klar. Vad vill du förresten dricka?»

«En lättöl blir bra», svarade Jonas.

Carina la upp förrätten som bestod av smörstekt toast på ett salladsblad. På toasten låg en generöst tilltagen räkblandning, garnerad med löjrom, dillkvistar och citronskivor. Vid sidan låg tomatskivor.

«Vad är det för godsaker du bjuder på?»

«Toast Skagen», svarade Carina. «Välkommen! Jätteroligt att du kunde komma.»

«Tack, perfekt avslutning på konserten.»

«Den amerikanske trumpetaren presenterades ju på engelska», fortsatte Carina. «Så cheers!»

Carina lyfte sitt glas. Jonas ansikte sprack upp i ett brett leende och han lyfte sitt glas och tittade djupt in i hennes ögon.

«Cheers.»

«Det är nog en av de bästa konserter jag varit på», sa Carina, «och vilka solister. Jag fick ståpäls flera gånger. Fint mellanspel du hade när Sissel sjöng Albinonis Adagio, men vad var det för specialtrumpet du spelade på?»

«En Piccolo och man använder den när man ska spela höga toner. Den ligger en hel oktav högre än den vanliga B-trumpeten.»

«Okay, jag tror jag fattar», sa Carina.

Efter en stund la Jonas ifrån sig besticken och tittade upp.

«Mums. Det var sting i räkblandningen. Vad har du spetsat den med?»

«Sherry», svarade Carina och log. «Roligt att du gillar den.»

Carina smuttade på sitt vin och tittade på Jonas. «Synd att du inte kan dricka vin, det här är väldigt gott, sydafrikanskt.»

«Det tror jag säkert», kommenterade Jonas. «Men jag är nykterist, så det hade blivit en lättöl i alla fall, även om jag inte kört bil.»

«Säger du det», sa Carina förvånat. «Det är inte ofta jag stött på nykterister. Är det nån speciell anledning?»

«Det kan man nog säga», svarade Jonas. «Jag höll på att bli alkoholist för en del år sen.»

«Vad hände?» frågade Carina intresserat.

«Det började i övre tonåren. Jag hade en farbror i Siljansnäs som var alkoholist. Våra familjer umgicks rätt mycket, speciellt jag och mina bröder som ofta hälsade på våra kusiner. Det var där som jag fick smak för sprit. Till en början var det väl ganska måttligt, men det blev mer och mer. Precis som min farbror tyckte jag att jag kunde hantera drickandet. Och synpunkter på att jag började få problem viftade jag bort.»

«Men vad var det som gjorde att du slutade dricka?»

«Flera saker. En gång berättade en av kusinerna att pappan misshandlade mamman när han var full. Han blev väldigt våldsam och oerhört svartsjuk, helt utan anledning vad jag förstår. Det där fick mej att fundera. Sen på en fest, då det var mycket dricka, blev jag helt packad och hade varit väldigt otrevlig, faktiskt lite våldsam. Jag mindes ingenting av det, men jag fick en ordentlig tankeställare.»

«Något mer?» undrade Carina som hade på känn att Jonas inte berättat allt.

«En gång körde jag bil stupfull i Siljansnäs. Vi var ett helt gäng och alla var aspackade. Jag vurpade med bilen, men vi hade en otrolig tur, bara några mindre skador.»

«Nära ögat med andra ord», sa Carina.

«Ja det var på håret. Det som till slut fick mej att ställa glaset på hyllan för gott var min farbror. Han dog.»

«På vad sätt då?»

«En vinterkväll, det var mycket snö och minus tjugo, hade han gett sig iväg hemifrån kanonfull. Han kom aldrig tillbaka. De hittade honom på småtimmarna ihjälfrusen i en snödriva. Det blev liksom droppen.» Jonas fick ett sorgset ansiktsuttryck.

«Jag förstår», sa Carina medlidsamt.

«Faktiskt dog farbror Emil på samma sätt som Siljansnäs-Anders.»

«Och vem var det?»

«På sin tid världens starkaste man.»

«Oj då, en dalmas som var starkast i världen. Jag är impad», sa Carina. «Och när levde han?»

«Han föddes i början på 1870-talet men blev bara 47 år. Det går många historier om honom. En gång i Leksand bar han en hundrakilos mjölsäck under vardera armen och en mellan tänderna, alltså trehundra kilo, du kan ju tänka dej.»

«Hundra kilo med tänderna, det låter osannolikt.»

«Det kan man säga är ett understatement. Han till och med lyfte en häst i en specialställning med tänderna. Siljansnäs-Anders blev väldigt berömd och uppträdde både i Sverige och USA. Men precis som min farbror hade han problem med spriten.»

«Tragiskt när man inte kan hantera drickandet», konstaterade Carina. «Det var i alla fall intressant att höra varför du blev nykterist, nu slipper jag undra över det.» Carina reste sig och tog bort förrättstallrikarna. Hon ställde in varmrätten i ugnen och ställde klockan på ringning.

«Du får vänta en tjugo minuter innan varmrätten är klar», sa Carina och vände sig om till Jonas.

«Det är bara bra att det blir en liten paus för magen», tyckte Jonas. «Var har du förresten Maria ikväll?»

«Hon sover över hos en kompis. Fast hon hade gärna velat vara hemma och träffa dej, men jag sa att det får bli en annan gång.»

«Du har verkligen en rar dotter.»

«Ja, hon är go, en riktig solstråle.»

Det blev tyst en stund tills matklockan ringde.

«Så där», sa Carina. «Då ska varmrätten vara klar.» Hon tog ut formen ur ugnen och ställde den på bordet tillsammans med ett fat klyftpotatis.

«Var så god!»

«Tackar, tackar! Och vad är det här för läckerheter?» undrade Jonas.

«Inbakad oxfilé.»

«Endast det bästa», sa han förtjust.

De åt under tystnad, en behaglig tystnad som inte pockade på att någon nödvändigtvis behövde säga något. Det här är andra gången på kort tid som jag äter middag hemma hos en tjej tänkte Jonas. I Carinas sällskap kände han sig bekväm, kunde slappna av och njuta. Hemma hos Alexandra hade det varit annorlunda, där han tagit på sig en mask av nöje och artighet men där han innerst inne känt olust. Samtidigt hade det varit en befriande känsla av att han skulle bli fri från henne. Hon hade fortfarande inte hört av sig så nu började han tro att det skulle hålla. Axeln var läkt, men såret och obehaget inombords satt kvar. Skulle förmodligen finnas där en lång tid framöver och minnet för alltid. Han fick ett sorgset uttryck i ansiktet.

«Nu var du långt borta», sa Carina och avbröt Jonas i hans tankar. «Hoppas att det inte var något tråkigt för du såg bekymrad ut.»

Jonas tittade upp och mötte Carinas forskande blick. «Nä då, inget särskilt», sa han och log. Nu måste jag byte ämne kvickt som attan tänkte han.

«Jag kommer ihåg att din pappa är antropolog vid Uppsala universitet. Om jag inte minns fel kom du till under hans forskning bland samerna i Lappland.»

Carina skrattade. «Så kan man också se det. Ja pappa blev upp över öronen i en sametjej och det har hållit i sej sen dess. När mamma och pappa är ute och går håller de varann fortfarande i hand fast de börjar närma sej sextio. Det ser så gulligt och kärt ut. Jag kan inte låta bli att tänka på det när så många äktenskap går sönder. Skilsmässorna står ju som spön i backen. Igår fick jag reda på att en gammal kompis i Uppsala skiljt sej. Jättetrist.» Carina fick ett sorgset uttryck i ansiktet.

Jonas nickade. «Ja, tråkigt med skilsmässor och alltid bara förlorare. Håller förresten din pappa på med något intressant projekt nu för tiden?»

«Ja, faktiskt. Han och en doktorand håller på och forskar i Guatemala. Jag ska berätta sen.»

Efterrätten med smultronglass blev pricken över it. Smultronglassen hade Carina gjort i en vacker skapelse. På en mördegskaka hade hon format ett jättestort smultron med den riktiga råvaran, djupfrysta smultron. I en ring kring smultronet låg skivade bananer och smultron och vid sidan av mördegskakan mandelflarn. Det nybryggda kaffet till gjorde susen.

När det var tomt på tallriken sa Jonas belåtet: «Det var den godaste middan på år och dar. Och vilken efterrätt!»

«Tack!» sa Carina och log stolt. «Vi kan väl gå in i vardagsrummet så ska jag berätta lite vad pappa håller på med. Jag ska hämta några foton han tagit också. Gå in och sätt dej så kommer jag.»

Jonas gick in i vardagsrummet och satte sig i soffan. Carina kom efter en stund och slog sig ned bredvid honom. I handen hade hon ett kuvert med foton.

«Jo, pappas forskningsprojekt tillsammans med doktoranden är bland indianer. Visste du att nästan halva befolkningen i Guatemala består av Mayaindianer?»

«Nej, det hade jag ingen aning om», svarade Jonas. «Hur klarar din pappa spanskan då?»

«Så där, han hankar sig fram efter några intensivkurser, men hans doktorand har spanska som modersmål, så det är inga problem. Men även hon behöver hjälp med tolkning ibland. Många indianer kan inte spanska utan talar bara sin Mayadialekt och det lär visst finnas uppåt 20 dialekter.»

«Var kommer doktoranden ifrån?»

«Chile. Esmeralda och hennes föräldrar kom hit som flyktingar efter det att Pinochet hade störtat Allende. Den svenske ambassadören räddade familjen.»

«Häftigt», konstaterade Jonas.

«Ja. Esmeralda har berättat att ambassadören hjälpte många chilenare att komma till Sverige. Det var mycket som hände i Chile då, biljakter och människor som smugglades in på den svenska ambassaden.»

«Jag kommer ihåg lite av det där», sa Jonas. «Men vad är det för forskningsprojekt?»

«Jo de studerar vilken roll Mayakulturen har i det indianska samhället i dag, men också hur katolicismen påverkar indianernas liv. Det lär vara en blandning av den traditionella tron och katolicismen, men där Mayakulturen dominerar.»

«Intressant», kommenterade Jonas.

«Jag ska visa dej några foton», sa Carina.

Hon vände på ett foto. «På det här står det Chichicastenango. Stan ligger på över 2000 meters höjd och har 8000 invånare. Här ska du få se.» Carina bredde ut fotona på soffbordet.

«Va fint människorna klär sej», sa Jonas.

«Det är en del av indiankulturen», förklarade Carina. «Och de har marknader där de säljer tyger och kläder i fina färger, mycket i rött. Pappa köpte en poncho åt mej där. Och just söndagsmarknaden i Chichicastenango lär vara något alldeles speciellt. Här är några foton därifrån.»

«Vilken färgkavalkad», sa Jonas.

«Verkligen, men det är inte så lätt att fota indianerna, speciellt inte de äldre kvinnorna som är mycket skygga. Här ser du en kvinna hur hon håller ena handen för ansiktet.»

«Vilka snygga bylten kvinnorna bär på huvudet. Det är ju i regnbågens alla färger», sa Jonas.

«Fascinerande», medgav Carina. «Här ska du få se lite av hur indianerna utövar sin religion.»

Carina tog fram några kort som visade en kyrka.

«Det här är den katolska kyrkan. Jag ska se vad den heter. Iglesia de Santo Tomás har pappa skrivit. Det står också att bara en mindre del av ritualerna är katolska. Mayakulturen svarar för det största inslaget. Här ser du hur några indianska böneledare på den stora, höga trappan upp till kyrkan svänger små plåtkärl som det ryker ur.» Carina pekade. «Det är rökelse. Samtidigt som de svänger plåtkärlet mässar de magiska ord för att hedra den urgamla Mayakalendern och sina förfäder.»

«Och böner till gudarna», fyllde Jonas på med.

«Säkert», höll Carina med om. «Mayakulturen, precis som många andra gamla kulturer, hade nog ett antal gudar som det gällde att hålla sej väl med.»

«Att en sån gammal kultur fortfarande finns», kommenterade Jonas. «Det måste vara ett intressant forskningsprojekt.»

«Ja, pappa är helt lyrisk, det bästa projekt han varit med om. Han och Esmeralda stortrivs.»

«Jag förstår, men det kan väl inte ha varit lätt att komma in i en så gammal kultur?»

«Nej, i början var det knepigt. Indianerna är skygga och misstänksamma av sej. De trodde det var statliga myndigheter som låg bakom projektet. Men det redde ut sej så småningom när de förstod att det inte var något uppdrag från den impopulära regeringen.»

«Och incidenter?»

«Inte med indianerna. Däremot har de varit med om en mindre jordbävning.»

«Otäckt. Vad hände?»

«Tidigt en morgon lät det som om en bomb detonerade och huset de bodde i skakade. Men det var över på några sekunder. Skönt att det inte var en stor jordbävning. Men folket är vana att bli omruskade. Guatemala lär ha flera mindre jordskalv varje år.»

Carina la in fotona i kuvertet. Hon lutade sig tillbaka i soffan och tittade på Jonas.

«Och vad gör dina föräldrar?»

«Pappa jobbar på SE-banken i Falun. Han går i pension vid årsskiftet, men banken vill ha honom kvar som rådgivare ett tag. Det passar honom perfekt för han trivs väldigt bra.»

«Och din mamma?»

«Lärare i matte och engelska på högstadiet. Hon går i pension nästa vår, tycker nog det ska bli skönt. Har några stökiga killar i klassen.»

«Jag avundas henne inte», sa Carina. «Disciplin i skolan finns väl knappt nu för tiden och krav ställs från alla möjliga håll.»

«Jag håller med dej», samtyckte Jonas. «Då tror jag vi har det bättre.» Han reste sig. «Jag ska bara gå på toan.»

När Jonas kom tillbaka hade Carina ställt fram cider och frukt på bordet.

«Var så god. Tänkte vi behövde något att läska oss med.»

«Tackar, jag var faktiskt lite törstig.»

«Vad gör du när du inte målar och håller på med karate?» undrade Jonas.

«Läser lite skönlitteratur ibland, och så tycker jag om att se gamla filmer.»

«Gamla filmer», sa Jonas förvånat, «hur kommer det sej?»

«Det började på en filmfestival i Uppsala en gång då man visade gamla filmer. Då upptäckte jag också vad bra skådisar och stories det brukar vara. En av filmerna som var rätt intressant var «The Million Pound Note» med Gregory Peck i huvudrollen. Har du sett den?»

«Tror inte det», svarade Jonas. «Vad handlar den om?»

«Två rika bröder i London slog vad. En av bröderna trodde att om nån hade en sedel på en miljon pund skulle bara existensen av sedeln göra att man fick allt man ville ha medan den andre ansåg att sedeln måste användas. Tiggaren Gregory Peck fick en miljonpundssedel och blev lovad ett jobb om han inte använde sedeln under en månad. Tiggaren behövde aldrig lösa in sedeln, den öppnade dörrar ända in i kungahuset.»

«Pengar är makt», anmärkte Jonas, «mycket pengar.»

«Och ändå kan allt inte köpas för pengar», sa Carina.

«Typ?»

«Kärlek, till exempel.»

«Det har du rätt i», medgav Jonas. «Vad är det för typ av gamla filmer du gillar?»

«Allt möjligt, till exempel Casablanca med Humphrey Bogart och Ingrid Bergman, Breakfast at Tiffany´s med Audrey Hepburn. Intriger blandade med romantik passar mej.»

«Hur är det med moderna filmer då?»

«Jag tittar förstås mest på såna. L.A. Konfidentiellt med Kim Basinger, Kevin Spacey med flera som kom förra året är cool. Den handlar ju om korruption, ett ämne som alltid kittlar mej. Pelikanfallet med Julia Roberts och Denzel Washington är en annan sån där spännande film med bra skådespelare. Vad kollar du för filmer?»

«Deckare för det mesta. Spänning är en perfekt avkoppling faktiskt. Dom sista du nämnde är bra. Jag har en hemmabio så det blir en hel del tittande.»

«Perfekt ljud gissar jag», sa Carina.

«Som på bio, till och med bättre», försäkrade Jonas. «Du måste komma hem och testa nån gång.»

Carina log. «Det vore roligt. Vad läser du för böcker då?»

«Även där blir det mest deckare och kriminalromaner. Jag fick smak för spänning när jag var ung, hängde ofta på biblioteket och min favorit var Biggles.»

Det blev mycket småpratande och tiden rann iväg. Jonas tittade på klockan. Den var framåt två på natten.

«Är klockan så mycket», sa han. «Då är det dags för mej att åka hem. Det har varit en superkväll Carina.» Jonas reste sig.

«För mej också», sa Carina.

Jonas gick fram och gav henne en kram. «Hälsa Maria», sa Jonas och gick ut till bilen.

19

Än en gång följde turen revisorerna som en god vän. På måndag eftermiddag ringde Sam Nilsson vid polisen och berättade att de fick tillgång till materialet som beslagtogs vid husrannsakan hos Magnus Krok. Åklagare Mikael Ohlson höll således vad han preliminärt lovat Carina.

Carina och Jonas sammanstrålade vid polishuset på Kungsholmen på tisdag morgon. De hämtades vid receptionen av kriminalinspektör Sam Nilsson som tog med dem till ett sammanträdesrum. Som de flesta sammanträdesrum var det ganska sterilt, möblerat med ett avlångt bord och stolar. På ena kortväggen hängde en whiteboardtavla och på de andra väggarna några litografier. Inte den bästa arbetsplatsen men det fick duga för några dagar. Som revisorer var de vana vid det mesta i den vägen.

«Här tänkte jag ni kan hålla till», sa Sam. «Borta till höger i korridoren har vi ett fikarum med kaffeautomat, så det är bara att gå dit när ni vill ha kaffe. Toaletter finns också där. Jag är strax tillbaka med materialet.» Sam gick iväg.

Carina och Jonas riggade upp sina datorer, tog fram anteckningsblock och pennor. Det dröjde inte länge förrän Sam och en kollega kom med kartongerna och ställde dem på golvet.

«Jag har låtit IT-enheten göra en snabbkoll på filerna i Magnus Kroks dator. Vi har hittat en fil på bokföringen i ett bolag. Den finns på en cd-skiva. Här har du den», sa Sam och räckte den till Carina.

«Däremot finns inte nån fil på materialet om IOK vi hittade i det hemliga kassaskåpet», fortsatte Sam. «Det innebär att Magnus raderat filen efter det att han kopierat över den på cd. Att han varit mycket försiktig är helt klart och jag förstår honom. Hör av er om det är något. Lycka till med granskningen!»

Carina vände sig till Jonas. «Är det okay om jag tar bokföring och verifikationer för bolaget plus hans privata in- och utbetalningar.»

«Passar mej perfekt», sa Jonas. «Då får jag botanisera i pärmen och cd:n ni hittade i kassaskåpet.»

De arbetade tyst och målmedvetet och fångades snart av det fascinerande innehållet i materialet. Ansiktsuttrycken på Carina och Jonas skiftade stort under dagarna de satt i polishuset från stort allvar och skepsis till nöjdhet, munterhet och skratt. Reaktionen var inte sällan: Har det här verkligen hänt? Kan man bli så korrupt? Kan en OS-kampanj bli så genomrutten? Nu har vi allt Magnus i fällan. Det där var faktiskt roligt. Smart uträknat. På eftermiddagen den tredje dagen sträckte Carina på sig och sa: «Jag är färdig med mina delar. Hur har det gått för dej?»

«Precis klar, har just skrivit ner de sista kommentarerna.»

«Bra, då kanske vi kan ta en genomgång. Jag måste avvika strax efter halv fem för jag har karateundervisning i kväll.»

«Okay», sa Jonas. «Jag har tillräckligt med sprängstoff som massmedia skulle kasta sej över som hungriga vargar. Det är värre än jag trodde.»

«Samma här», instämde Carina. «Och turen har vi fortfarande med oss.»

«Tänker du på något specifikt?»

«Ja, att Magnus varit väldigt noggrann av sej. Sen blev det bingo på filen med bolaget som hittades i hans dator. Det är First Class Marketing.»

«Där ser du, vi hade rätt att det var nån i ledningen för kampanjen, även om det först pekade mot Bo Ekberg och Cecilia Turesson. Var ska vi hugga in någonstans? Du får börja.»

Carina funderade. «Då börjar jag med hans privata in- och utbetalningar. Här ska du få en godbit att smaka på. Resebyrån har betalat in pengar på Magnus Kroks privata bankkonto. Det har rört sej om flera hundra tusen kronor varje gång. Kan du gissa vad som står på betalningsmeddelandet?»

«Inte vet jag, «din bonus» kanske.»

«Inte så illa gissat. Det är samma notering på alla betalningar, det är bara beloppen som varierar. Så här står det på ett:

Arvode 300 000. Avgår provision 20 %, 60 000.
Netto att utbetala 240 000. KRAM! Marianne.

Totalt har Magnus fått 2 520 000 kronor från resebyrån. Han verkar ha haft en deal med Marianne om hur mycket hon skulle få, eller snarare vad hon krävde. Hon har för egen del tjänat 630 000. OS-bolaget har alltså svindlats på 3 150 000. Skillnaden mellan business class och ekonomiklass blir i runda slängar det beloppet. Var inte det en aptitretare som heter duga?»

«Klart godkänd», betygsatte Jonas och nickade.

«Det var flygbiljetterna», konstaterade Carina. «Vad jag kan se har Magnus placerat pengarna i aktier och aktiefonder. Då kan vi fortsätta med bolaget. Marknadsföringen som bolaget sysslat med är minst sagt speciell.

Tre miljoner kronor har betalats ut i arvode till en konsult, allt i dollar till ett bankkonto i Schweiz. Dessutom har han fått 735 000 för diverse utlägg: flygresor, taxi, hotell med mera. Jag gissar att uppdraget var att sälja in Stockholm hos IOK-ledamöterna. Konsulten heter Young Lee. Kan du kolla om du har något om honom?»

«Ska bli.» Jonas gick igenom förteckningen på IOK-ledamöterna.

«Young Lee är ledamot för Sydkorea. Han har alltså extraknäckt som agent för att påverka ledamöterna. Säkert en del arbete med det, men ändå. Tre miljoner i arvode plus utlägg på över 700 000 är mycket pengar. Om alla kandidatstäder agerar på samma sätt måste det vara en lönsam business för den som är agent eller konsult, om vi vill använda ett finare ord. Korruption inom den olympiska rörelsen har förekommit tidigare, så jag är inte det minsta förvånad.»

«Jag har inte alls följt den olympiska rörelsen, men är det vanligt med mutor inom IOK?» undrade Carina.

«Vad jag läst och hört är det snarare regel än undantag. Men typen av muta och storleken varierar säkert. Jag kommer ihåg -91 då man röstade om vem som skulle få hålla vinterolympiaden -98. Japanerna lyckades innan omröstningen få ihop otroliga tjugosju miljoner dollar som skänktes till IOK för att hjälpa till med finansieringen av det olympiska museet i Lausanne. Och inte nog med det. Ledamöterna fick generösa gåvor också, långt utöver den nivå som IOK hade satt. Gissa vem som vann omröstningen?»

«Japanerna», svarade Carina.

«Just det, Nagano fick vinterolympiaden.»

«Vi går vidare», fortsatte Carina. «Nu kommer det intressantaste av allt. First Class Marketing var alltså ett pappersbolag som användes enbart för kampanjen. Vi kan kalla det mutbolag, för det är vad det handlar om. Magnus har genom bolaget betalat 500 000 kronor i dollar till var och en av trettitvå personer i andra länder. Det blir totalt sexton miljoner. Jag känner igen flera av namnen från granskningen av OS-bolaget. Ledamöterna har alltså mutats för att rösta på Stockholm. Vi pratar om röstköp för nästan tjugo miljoner om vi räknar in konsulten. Jag tror inte det är sant. Är den olympiska rörelsen så korrupt och genomrutten? Jag blir riktigt upprörd.» Carina suckade.

Jonas nickade instämmande. «Men att Stockholm varit ute på korruptionsbanan och tävlat trodde jag inte, men där ser man hur blåögda vi svenskar kan vara.»

«Då fortsätter vi», sa Carina. «Nästa sak är en faktura på 600 000 till en frimärkshandlare i Stockholm. På fakturan står det *«Exklusivt frimärksalbum med svenska frimärken 500 000, arvode 40 000, arvode till konstnär 60 000»*. Finns det inte en kopia på ett frimärksalbum bland materialet som du har?»

«Jo, och jag kan redan nu tala om att det var IOK:s president som fick det. Hans stora hobby är frimärken. Här har du smörjningen av honom. Men jag ska berätta utförligare senare. Har du mer?»

«Ja, Magnus köpte 150 specialdesignade glasskulpturer från Kosta Boda. De är signerade av en av deras konstnärer och har fått namnet «De olympiska ringarna».»

«Det finns ett foto på glasskulpturen», upplyste Jonas. «Här ska du få se.» Jonas tog fram fotot och la framför Carina. «Vad sägs?»

Carina betraktade skulpturen med de olympiska ringarna inne i glaset. «Tjusig! Men du, den där såg jag hemma hos Magnus.»

«Jasså, ja han såg väl till så han fick en också. Och vad kostade den?» undrade Jonas nyfiket.

Carina tittade på fakturakopian. «6 000 och då är 20 % rabatt avdragen. Fakturan är på totalt 900 000. Det här var ytterligare smörjmedel i mutmaskinen. Visst reagerade du förut över att det inte var större gåvor som getts under kampanjen?»

«Jo, fem standardgåvor köptes in som i stort sett höll sej inom IOK:s regler. En skål från Orrefors för 900, en bok om Stockholm med fina färgbilder för 500. Jag har den själv förresten, men jag fick betala 700 för den i bokhandeln. Älgen Hälge, som var tänkt att bli olympiadens maskot, 200. Den fjärde gåvan var en vindjacka för 500 och den femte en miniatyr av den berömda skulpturen «Den knutna revolvern» för 350.»

«Är det inte den som står utanför FN-skrapan i New York och som ska vara en symbol för freden?» undrade Carina.

«Det stämmer och det är en svensk konstnär som gjort skulpturen. Den olympiska rörelsen ska ju verka för solidaritet, fred och rättvisa i världen, så den gåvan satt ju som handsken.»

«Smart av Magnus att ta mutorna via det här bolaget», konstaterade Carina.

«Definitivt, han är ingen dumskalle. Men om det var Magnus eget påhitt vet vi inte», sa Jonas tankfullt.

Carina fortsatte. «Bolaget har gjort en utbetalning till SOK i augusti -97 på 4,5 miljoner. På meddelandet står det «*sponsring till afrikanska länder enligt överenskommelse*». Har du sett något om det?»

«Ja, men jag tar det senare», svarade Jonas.

«Nu ska du lyssna noga Jonas för här kommer det som är grädden på moset.»

«Säger du det. Mina öron står på vid gavel», inbjöd Jonas.

«Magnus öppnade ett bankkonto i Credit Suisse i Lausanne under augusti och satte in 1,5 miljon kronor på kontot.»

«Jag vet», sa Jonas och log.

«Hur kan du göra det?» Carina tittade oförstående på honom.

«Piece of cake», sa Jonas skämtsamt.

Carina skrattade. «Du vet förstås vad han skulle använda pengarna till också?»

«Självklart, det finns anteckningar om det också. Pengarna skulle användas för en sista minuten muta till fyra ledamöter som var osäkra kort, hala som ålar. Dom här herrarna brukade bestämma sej i sista stund vem de skulle rösta på. Det gällde att mjölka ut vad som gick ända in på sluttampen. Magnus pratade med ledamöterna några dagar innan han flög ner till Lausanne och fick klart för sej att hans tjänster hade uppskattats.»

«Betalade Magnus något?» frågade Carina ivrigt.

«Jajamän. Första dan nere i Lausanne gick Magnus till banken och tog ut pengarna i dollarsedlar och la dom i ett bankfack. Pengarna lämnades sen över till ledamöterna på hans hotellrum på det femstjärniga Lausanne Palace & Spa. Och nu har jag en överraskning åt dej.»

Carina log. «Det har jag svårt att tro. Vad skulle det vara?»

«Kan du gissa vilka tre av ledamöterna var för ena?»

Carina skakade på huvudet. «Ingen aning.»

«Ledamöterna från Kenya, Swaziland och Kongo Brazzaville», sa Jonas triumferande.

«Och vad är det för märkvärdigt med det?»

«Men det var ju dom som dog.»

«Det var en överraskning», medgav Carina. «Hur mycket pengar fick de?»

«Han från Swaziland 300 000 och de andra två 400 000 var. Den fjärde ledamoten som är från Sudan fick också 400 000.»

«Men», sa Carina förbryllat, «vad har de här sista mutorna med dödsfallen att göra?»

«Ingenting eller kanske allt.»

«Det är då ingen idé att spekulera om det nu. Vi lämnar det så länge», sa Carina. «Jag har bara några saker kvar på First Class Marketing. Sex ledamöter fick eskortservice när de besökte Stockholm. Det kostade Magnus 200 000 kronor.»

«Sen är det några betalningar som satt myror i huvudet på mej. Betalningarna har gjorts efter omröstningen i Lausanne och pengarna har skickats till ett företag i Kapstaden.»

«Säger du det.» Jonas tittade frågande på Carina. «När och till vem?»

«Under hösten -97 i två omgångar till ett företag som heter Intelligent Solutions. Företaget har sitt konto hos Barclays.»

«Intressant!» noterade Jonas. «Hur mycket pengar pratar vi om?»

Carina tittade i sina anteckningar. «Totalt 2,4 miljoner kronor. Den första betalningen gjordes den trettionde oktober och var på en miljon kronor, sexhundratusen som förskott på konsultarvode och fyrahundratusen för

diverse omkostnader. Den andra betalningen på 1,4 miljoner kronor gjordes den tjugoåttonde november. På betalningshandlingen står det «remaining fee», resterande arvode alltså. Alla utbetalningar har gjorts i US-dollar.»

«Det innebär alltså två miljoner för utförda konsulttjänster och fyrahundra tusen för omkostnader», konstaterade Jonas. «Vad kan det ha varit för konsulttjänster?»

«Ingen aning, det finns ingen uppgift om det.»

Jonas reste sig och gick fram till fönstret. «Men vänta ett tag. Betalningarna gjordes långt efter omröstningen. Då kan de knappast ha något med kampanjen att göra. Magnus kanske passade på att utnyttja kampanjens pappersbolag för privata affärer.»

«Det kan du ha rätt i», medgav Carina. «I så fall har han blåst kampanjen på dom pengarna också. Ändå tycker jag det är underligt att han köpt tjänster från Sydafrika.»

«Säg inte det, smaka på namnet Intelligent Solutions», föreslog Jonas.

Carina funderade.

«Nå?» undrade Jonas.

«Precis vad namnet säger, intelligenta lösningar inom något område», sa Carina efter en stund.

«Just det», sa Jonas. «Jag gissar på smarta metoder inom industrin, men det kan också vara innovationer inom marknadsföring och reklam. Eftersom Magnus använt sig av företaget gissar jag på det senare. Magnus skaffade sej säkert massor med kontakter under kampanjen och sydafrikanerna är duktiga inom många områden. Magnus är ju tillbaka i reklambranschen igen och vem vet, han kanske åtar sej svarta jobb.»

«Just nu blir vi inte kloka på vad det är. Vi släpper det så länge», summerade Carina. «Då har jag bara en sak till som inte har med kampanjen att göra och det är inköp av en bil. Det är den röda Ferrarin som vi sett. Den kostade 1 250 000 kronor. Vilka pengar som finansierat den är inte så svårt att räkna ut.»

Carina såg på klockan. «Oj då, har klockan blivit så mycket. Nu måste jag gå, men du kanske inte har något emot att komma hem i hyfsad tid heller.»

«Tvärtom, det passar mej perfekt. Du kan se fram emot en intressant fortsättning i morgon.»

Carina tittade upp. «Säger du det. Jag tror jag knappt kan bärga mej.» Hon skrattade. «Nej kom nu så ger vi oss iväg.»

20

I de två tjejgrupper som Carina tränade i karate fanns det flera duktiga tjejer och det såg lovande ut. Hon gillade att se hur de utvecklades och flera av dem var mogna för större tävlingar. Efter det sista passet som slutade klockan åtta hade hon duschat och slappat en stund tillsammans med tjejerna. Maria sov över hos en kompis så Carina hade ingen större brådska hem.

Klockan var framåt nio när hon närmade sig villan. På gatan, strax innan uppfarten till garaget, stod en främmande bil. Vad hade den där att göra? Hon saktade in och kollade. Det var en Bmw, silverfärgad. Just som hon svängde upp på garageuppfarten steg två män ur bilen. En gick upp och ställde sig vid entrén till huset medan den andre ställde sig framför hennes bil.

Carina kände på sig att något inte stämde. Männens beteende och kroppshållning visade att de inte var ute i några vänskapliga avsikter. Alla hennes sinnen sattes i högsta beredskap. Hon lät handväskan ligga kvar i bilen och steg ur. Männen såg ut att vara trettiofem-fyrtio och rätt välbyggda. Den som stod framför bilen såg ut att vara äldst, ljus och säkert en och åttifem. Den andre var kortare men mera satt och mörk. Carina stod avvaktande kvar vid bilen.

«Carina Stenlund?» frågade den ljuse mannen.

«Ja.»

Han vände sig till den andre som stod längre upp med korslagda armar och betraktade scenen. «Jag börjar så kan du ta över sen jag mjukat upp henne.»

Carina steg åt sidan ett par meter för att få fritt utrymme. Den ljuse mannen var bara en meter från henne när hon satte igång. Nu var det blodigt allvar. Mannen hann aldrig fatta vad som hände förrän Carinas välriktade och explosionsartade sparkar fällde honom till marken. Han låg där utslagen och medvetslös och var säkert inne i rena stjärnhimlen.

Den andre mannen stod med vidöppen mun. Sedan blixtrade det till i hans mörka ögon och han började röra sig mot Carina.

«Det där skulle du inte ha gjort din satmara. Jag är inte lika lätt att tas med. Nu ska jag märka dej för livet.» Det blänkte till i hans högra hand, en kniv. När han var på väg att attackera henne såg Carina förbi honom ner mot vägen och ropade.

«Pelle, kan du komma hit och hjälpa mej.»

Mannen stannade till och vände sig halvt om. Han såg inte någon, vilket stämde. Det var allt hon behövde. En välriktad spark mot hans högra arm och han tappade kniven. Mannen vacklade till och innan han tänka var det Carina som hade kniven i sin hand. Rollerna var nu ombytta.

«Du får en sista varning», hotade Carina. «Jag har svart bälte i karate och är mästare i knivkastning. Tvinga mej inte att ge dej samma omgång som din kompis. Jag tror jag använder kniven i stället. Vad sägs om att få den i grenen?» Hon lyfte armen som för att kasta iväg kniven.

Mannen fick snabbt ner händerna i grenen för att skydda sin kära ägodel, men ingen kniv kom. Carina tog ner armen och spände ögonen i honom. Hon såg att mannen stod och vägde sina chanser. Han trodde nog att en tjej skulle bli en enkel match. Ordet svart bälte och det faktum att hon var beredd att använda kniven fick tydligen en avskräckande effekt för han lyfte armarna i en gest att han gav upp.

«Försvinn härifrån», skrek Carina ilsket.

Mannen gick snabbt fram till den andre och lyfte in honom i Bmw:n. Han åkte iväg med en rivstart. Carina öppnade bildörren och tog ut handväskan. Väl inne i huset ringde hon polisen. Efter att ha lyssnat på en spökröst med olika alternativ kom hon äntligen fram.

«Polisen, Margareta.»

«Hej. Jag heter Carina Stenlund och bor på Forellvägen 10 i Danderyd. Jag har varit utsatt för ett försök till överfall och misshandel.»

«När hände det?»

«För en liten stund sen här hemma. Två män stod och väntade på mej när jag kom hem runt nio.»

«Har du blivit skadad.»

«Nej, som väl är har jag klarat mej, tack vare att jag behärskar karate. De hade en Bmw, silverfärgad.»

«Hann du se registreringsnumret?»

«De hade täckt över skylten.»

«Då kan vi glömma bilen», konstaterade Margareta. «Var någon av männen bekant för dej?»

«Nej, har aldrig sett dom förut.»

«Hur kommer det sej att de var ute för att misshandla dej?»

«Ingen aning, det kom så plötsligt och oväntat.»

«Okay. Jag har noterat dina uppgifter. I nuläget är det tyvärr ingenting vi kan göra.»

«Jag förstår», sa Carina, «men jag skulle uppskatta om nån av era polisbilar kunde åka förbi här några kvällar den närmaste tiden. Det skulle kunna ha en avskräckande effekt om det syns att polisen har området under bevakning.»

«Det borde väl inte vara omöjligt. Nu är jag inte polis och kan inte lova något, men jag ska prata med den som är ansvarig för patrulleringen i Danderyd.»

«Tack.» Carina la på luren och gick och satte sig i soffan i vardagsrummet och pustade ut. Först nu när hon slappnade av kände hon anspänningen från den otäcka incidenten. Så här efteråt fattade hon inte hur hon kunde vara så kall. Med två våldsmän kunde det ha gått hur som helst: allvarligt skadad, våldtagen kanske, rentav död. Tänk om dom hade varit beväpnade. Då hade oddsen varit dåliga, men eftersom hon var tjej trodde de nog att hon skulle bli en enkel match och tyckte det var onödigt att ha med sig skjutvapen.

Hon satte händerna för ansiktet och tänkte på Maria. Hur skulle det ha blivit med henne om det gått snett? Carina vågade inte fullfölja tanken, det kändes så hemskt. Aldrig tidigare hade hon varit utsatt för en överfallssituation. Vad tacksam hon var att hon lärt sig karate.

Men varför hade männen försökt ge sig på henne? Hon kunde inte påminna sig att hon hade något otalt med någon. Vem ville skada henne? Tankarna gick tillbaka några dagar, till fredagen. Det var då som husrannsakan gjordes hemma hos Magnus Krok. Hon kunde när som helst för sin inre syn se hans hatiska blick efter upptäckten av kassaskåpet. Kunde det vara han som lejt torpederna? Problemet var att hon inte hade några som helst bevis. Men det måste vara Magnus Krok, någon annan koppling fanns inte. Att polisen och revisorerna hade det eldfängda materialet i datorn och kassaskåpet måste ha gjort så han tappat all besinning.

Carina reste sig, gick bort till arbetsrummet och satte sig vid datorn, måste göra något konkret för att försöka skingra tankarna på kvällens händelse. Telefonen ringde. Carina gick och svarade.

«Carina.» Ingen röst hördes i andra änden. «Hallå….. hallå.» Fortfarande ingenting. Carina la irriterat på telefonen. Människor som inte kan ge sig tillkänna när de ringer fel, muttrade Carina för sig själv.

Hon återvände till datorn och öppnade profilen på Magnus Krok. Innehållet var än så länge ganska magert. Träffen på OS-bolaget hade gett ett positivt intryck, men hans uppträdande hade gett en antydan om att något inte riktigt stämde. Carina hade gjort en kråka om det utan att direkt kunna peka på vad det var.

De i stort sett positiva karaktärsdragen hade på några dagar förvandlats till något negativt, destruktivt. Nu kunde hon lägga till epitetet svindlare och att han var korrupt. Var Magnus en galning, en psykopat, frågetecken.

Reaktionen och hämndlystnaden talade för det. Hans torpeder misslyckades i kväll så Magnus kanske skulle försöka igen. I fortsättningen skulle hon vara särskilt vaksam, oavsett var hon befann sig. Telefonen ringde igen. Carina gick och svarade.

«Carina.» Det var tyst. Hon lyssnade, men hörde inte några ljud. «Hallå…. hallå.» Carina slängde ilsket på luren igen.

Innan Carina hann lägga sig ringde det två gånger till utan att personen gav sig tillkänna. Hade hon blivit utsatt för telefonterror också? Hon drog ur telefonjacket för att inte bli störd under natten.

21

Jonas var redan på plats i polishuset nästa dag när Carina kom.

«Hur gick det med karaten igår?» började Jonas.

«Bra. Några av tjejerna är väldigt duktiga. Roligt att träna dem. Sen kopplar jag av så bra från jobbet.»

Jonas såg forskande på henne. «Du ser trött och hängig ut.»

«Jag var med om en ruggig incident igår kväll.» Carina berättade vad som hade hänt. Jonas satt tyst och lyssnade uppmärksamt.

När Carina var färdig sa Jonas. «Jag är verkligen glad att du klarade dej. De kunde ju ha gjort vad som helst. Vem vet, kanske det är jag som står på tur för ett otrevligt besök. Hoppas att det som hände igår kväll bara var ett skrämskott, men man vet aldrig. Mycket står på spel för Magnus och vi ska inte underskatta honom. Frågan är hur långt han är beredd att gå. Är du i form att fortsätta genomgången?»

«Ja, jag behöver få släppa tankarna på gårdagskvällen. Vi kör.»

«Är det säkert?» Jonas lät inte helt övertygad.

«Jag lovar», sa Carina med ett ansträngt leende. «Visserligen har jag ont i huvudet, men jag har tagit värktabletter så det ska nog ge sej. Jag säger till om jag vill bryta.»

«Okay då, men det jag är mest orolig för är fortsättningen, att det kan hända dej något mycket allvarligare än det du var med om i går kväll. Vi måste ta upp det här med Sten i morgon.»

«Du har rätt», medgav Carina. «Det skulle kännas skönt att få prata igenom det med honom. Har du koll på var vi slutade igår?»

«Jag gjorde en kråka i mina anteckningar. Vänta ska du se.» Jonas kollade.

«Här har vi det. Jo, jag nämnde om ledamoten från Sudan som fick en sista muta i Lausanne. Han hade dessutom ställt krav på att en av hans söner skulle få studera vid Stockholms universitet. Magnus ordnade visum för sonen, plats på universitetet, betalt studentrum och dessutom 400 000 kronor för levnadsomkostnader i Stockholm. Det finns en kopia på ett fax

till ledamoten där Magnus redogör för vilka handlingar som behövs. Med tanke på faxets datering ser det ut som att frågan om studier i Stockholm har dykt upp på sluttampen. Faxet skickades nämligen den 26 augusti, alltså endast sex dagar innan IOK:s session. I faxet skriver Magnus att han ska ta med sig ansökningsformuläret till Lausanne där de kan fylla i det tillsammans. Han avslutar med att säga: O*roa dig inte, jag är säker på att allt kommer att ordna sig och jag ser fram emot att få se dig i Lausanne nästa vecka*. Ledamoten från Sudan har tydligen varit general för Magnus titulerar honom så. Magnus börjar faxet lite festligt: *Dear General, My dear friend. I hope all is well with you, your darling, and the rest of your family*.»

Carina brast ut i skratt. «Att han skriver «your darling». Har generalen en älskarinna? Menar Magnus hans fru, så säger man väl wife, eller hur? Men det kanske är en stil som Magnus kört med.»

«Jag hade faktiskt roligt åt det där också», sa Jonas. «I profilen på ledamoten står det att han har två fruar och en älskarinna. Och just hon är hans favorit så det var väl därför Magnus skrev som han gjorde.»

Jonas fortsatte. «När vi är inne på det här med de fyra IOK-gubbarna. Såg du omröstningen på teve?»

«Lite till och från.»

«Kommer du ihåg hur många röster Stockholm förlorade med mot Aten?»

«Nej», svarade Carina.

«Tre. Aten fick 55 och Stockholm 52. Så du ser att det var små marginaler och osäkert in i det sista. Om segermarginalen har något samband med de fyra ledamöterna lär vi nog aldrig få veta.»

«Förmodligen inte», sa Carina. «Ett som är säkert är att Magnus höll den olympiska mutelden vid liv ända fram till dan före omröstningen. Okay, då har vi klarat av Lausanne. Fortsätt.»

Jonas sträckte armarna i luften och gäspade. «Ska vi inte gå och ta en kopp kaffe, jag behöver definitivt något uppiggande.»

«Ja det gör vi, det börjar faktiskt rycka i kaffetarmen.»

De reste sig och gick bort till fikarummet.

«Det satt fint», sa Jonas när de kom tillbaka. «Då kör vi igen. Du nämnde igår utbetalningen till SOK på 4,5 miljoner. Det finns ett avtal mellan SOK och ett antal afrikanska länder om idrottsligt utbyte på just det beloppet. Men stödet gäller inte breddidrott utan elitidrott.»

«Men hade inte breddidrotten varit mer naturlig?» undrade Carina.

«Absolut, att stötta elitidrottare så tätt inpå omröstningen luktar röstköp lång väg. Magnus hade avtalen med sej för underskrift när han besökte Afrika under augusti.»

«Suck, suck», fick Carina ur sig. «Svenskarna verkar vara lika goda kålsupare som andra. Vad var det för typ av stöd?»

«Resor för idrottare till Sverige, hotell, mat och idrottsutrustning», svarade Jonas.

«Vilka länder var det?»

«Kenya, Tanzania, Uganda, Swaziland, Zimbabwe, Elfenbenskusten, Togo och Guinea. Avtalet med Kenya undertecknades den 4 september, alltså dan före omröstningen. SOK uppskattade hela kalaset till 4,3 miljoner kronor.»

«Men varför betalade Magnus då ut 4,5 miljoner?»

«Inte vet jag. Han kanske hade en bra dag och tog på sej spenderbyxorna. En annan sak. Kommer du ihåg de saftiga kostnaderna för festmiddan som OS-bolaget bjöd på i Lausanne?» undrade Jonas.

«Ja, mycket väl», bekräftade Carina.

«Magnus har skrivit rätt utförligt om motivet och hela tillställningen», sa Jonas.

«Och vad var det om?» undrade Carina.

«Röstfiske på djupa vatten, ett sista försök att sälja in Stockholm. Och ska man lyckas med det då anlitar man den främste agenten. Vet du vem det är?»

«Inte en susning.»

«Självaste presidenten i IOK», sa Jonas med ett belåtet leende.

«Han?» undrade Carina tvivlande. «Hur skulle presidenten kunna förorda en viss stad?»

Jonas log. «Inte officiellt naturligtvis, men bakom kulisserna. Kommer du inte ihåg förresten vad Cecilia sa?»

«Vad tänker du på?»

«Att presidenten i förtroende en gång sa till henne att Stockholm var hans favorit.»

«Det är ju en sak, men en helt annan att påverka andra», anmärkte Carina.

«Är man smart finns det alltid lösningar. Presidenten styr hela IOK och kan man få honom välvilligt inställd till en stad har man kommit en lång bit på väg. Hänger du med?»

«Om man ser det på det sättet ja», medgav Carina.

«Magnus insåg ganska snart att presidenten var nyckelpersonen. När Magnus upprättade profilen på honom fick han bland annat fram att presidenten har stora ambitioner att få Nobels fredspris. Fick han fredspriset vore det höjdpunkten på hans karriär, kronan på verket så att säga. Flera inom IOK backar upp honom. Strategin är att presidentens strålande insatser i den olympiska rörelsens arbete för fred i världen ska få honom nominerad till Nobels fredspris.»

«Det hade jag ingen aning om», sa Carina förvånat. «Nobels fredspris, vilka ambitioner!»

«Jo du, där är det inget som sitter emellan. Och 1990 fick han Seouls fredspris. Det instiftades vid sommarspelen i Seoul 1988. Kan du gissa vem som var en av jurymedlemmarna?»

Carina funderade. «Det enda namn jag kommer att tänka på när du nämner Seoul är Young Lee.»

«Just det, Sydkoreas IOK-ledamot. Jag undrar just vilken strategi gräddan i IOK kör för att bana väg för en nominering till det ädlaste fredspriset. Var valet av Lillehammer för vinterspelen 1994 en smaskigt inlindad muta för att försöka få Nobelpriset?» Jonas tittade frågande på Carina.

«Inte omöjligt. Det är ju Norska Nobelkommittén som utser pristagare.»

«Exakt. Det insåg den smarte Magnus också som fick en lysande idé. Han ringde helt enkelt upp presidenten och föreslog att SOK under sessionen i Lausanne skulle stå som värd för en fest- och manifestationskväll för den olympiska rörelsen med temat *«IOK som fredens apostel»*.

Carina gick fram till fönstret och tittade ut, vände sig sedan om. «Och vilka skulle medverka på festkvällen?»

«Tre talare. Presidenten var given. Han skulle tala om den olympiska rörelsens arbete och betydelse för fred och rättvisa i världen. Norska Nobelkommitténs ordförande skulle berätta om Nobels fredspris och Nobelstiftelsens ordförande skulle ge en exposé över Nobelpriset och stiftelsens arbete.»

«Lysande», anmärkte Carina. «Det måste ha gått hem hos presidenten.»

«Helt klart frestande», fastslog Jonas. «Magnus fick fria händer att arrangera festkvällen. Det svenska kocklandslaget hyrdes in för att laga till 1996 års Nobelmeny och alla råvaror flögs ned till Lausanne.»

«Vad var det du kallade tillställningen, mutmiddag?» Hon log skälmskt mot Jonas.

«Det sa jag inte, men det är klart att det var. Hur som helst blev manifestationskvällen en formidabel succé. Kvällen kablades ut över hela världen. Flera kommentatorer tyckte det var ett genialt drag att lyfta fram den olympiska rörelsens roll i fredens tjänst. Och det vinklades som att hela arrangemanget var IOK-presidentens idé. Det hade Magnus sett till. Presidenten fick äran av det hela.»

«Alla var vinnare den kvällen», summerade Carina.

«Precis. Då har vi kommit till det som jag tycker är höjdpunkten, profilerna på IOK-ledamöterna», fortsatte Jonas. «Du ska få se några exempel men först ett intressant förspel till profilerna.»

«Så det finns förspel även till en profil», sa Carina ironiskt.

«Självklart, lyssna. OS i Atlanta -96 var det första evenemanget och det första presentationstillfället för Stockholm och de andra kandidatstäderna för OS 2004. Man höll till på det officiella IOK-hotellet Marriott Marquis och där hade Stockholm ett Sverigehus, The Swedish Light House. Flera av sponsorerna fanns förstås med: Volvo, Absolut Vodka, Ikea, Saab för att nämna några i högen.»

«Och från OS-bolaget Bo Ekberg, Cecilia Turesson och Magnus Krok», antog Carina.

«Just det», sa Jonas. «Och nu ska du få höra en intressant sak. Några dagar innan avresan till Atlanta fick Magnus ett brev med ett anonymt tips. *Bekanta dig med USA:s OS-general i Atlanta. Han är väl insatt i hur IOK fungerar. Om Stockholm går till final, se till att klämma honom på upplysningar om ledamöterna.*»

«Kom det fram vem tipsaren var?»

«Nej, men helt klart var det ett hett tips. Det visade sej att USA:s OS-general var en Sverigevän och hans förfäder kom från Norge. Magnus fick bra kontakt med honom och lyckades lura ut att amerikanarna hade gjort upp detaljerade profiler på ledamöterna inför omröstningen av OS-stad -96.»

«Den informationen var väl inte gratis, antar jag.» sa Carina.

«Nej, Magnus fick punga ut 200 000 kronor. Men det var värt varenda krona. Amerikanaren fick 10 000 dollar cash, flygresa i business class till Stockholm och en svit på Grand hotell. Magnus visade honom Stockholm och skärgården under tre dagar och sen flög de till Tromsö i Norge, där de steg ombord på en av Hurtigruttens kryssningsfartyg upp till Nord Kap.»

«Kryssningen till Nord Kap var kanske det främsta lockbetet», föreslog Carina.

«Antagligen. Amerikanaren hade varit helt lyrisk över midnattssolen, de fantastiskt vackra fjordarna och de snöklädda fjällen. Ombord på båten fick Magnus en kopia på profilerna plus en del tips och råd. Magnus gjorde vissa uppdateringar av profilerna, men grovjobbet slapp han. Det hade amerikanarna redan gjort. Inte så illa pinkat, eller hur?»

«Nej, det kan man lugnt säga», medgav Carina. «Jag börjar förstå hur komplicerat det är att vara med och tävla om att bli utsedd till OS-stad.»

«Det om detta», sa Jonas. «Nu ska du få se några exempel på profilerna. Vi kan ta sydkoreanen som var agent och ledamoten från Kongo Brazzaville. De ger en ganska representativ bild av hur det ser ut. Kongos ledamot var för övrigt en frontfigur inom IOK i Afrika och smörjdes därför extra.»

«Jag måste gå på toa först», sa Carina och reste sig.

Jonas gick fram till fönstret och tittade ut. Grönskande träd och prunkande blomplanteringar vittnade om våren, den absolut bästa tiden på året då naturen vaknat till liv igen efter att ha legat inbäddad i snö, is och kyla.

Han kände längtan ut till naturen, att få känna dofterna och insupa all den vitalitet och det hopp som våren gav uttryck för. När han kom hem måste han definitivt ut och ta en promenad i skogen.

Carina var snart tillbaka och Jonas gick tillbaka till bordet och satte sig. Han tog fram några blad och visade henne profilerna på de två ledamöterna. De läste tillsammans.

Sydkoreas ledamot, Young Lee

Persondata: *Ålder*: 66 år; *familj*: fru och fyra barn, sympatisk fru, en perfekt värdinna; *utbildning*: ekonom; *yrke*: affärsman; *diplomatkarriär*: poster i Washington, New York och London för Sydkoreas säkerhetspolis; *språk*: koreanska, engelska, franska; *sport*: stort intresse för kampsport. Har tävlat i taekwondo.

Karaktärsdrag: Social och för sig elegant, humor, ambitiös, diplomat ut i fingerspetsarna, maktbegär, gillar lyx, girig, skicklig affärsman, gillar spänning och äventyr, ser gärna på thrillers, är en gourmet, gillar rödhåriga brudar.

IOK: Ledamot sedan 1986, President of the General Assembly of International Sports Federations, förste vice president i IOK:s styrelse, ordförande i internationella Taekwondoförbundet och har dominerat taekwondo i mer än tjugo år. Han lyckades få igenom att taekwondo blir en olympisk gren i Sydney 2000. Står presidenten nära och har hans stora förtroende, är en riktig rövslickare. Tippas bli näste president i IOK. Initiativtagare till inrättande av Seouls fredspris vid olympiaden i Seoul 1988. Var jurymedlem när IOK:s president fick det första priset 1990. En av två agenter/konsulter inom IOK som säljer sina tjänster till kandidatstäder för röstpåverkan.

Krav/önskemål inför omröstningar: Begär miljonarvode för sina tjänster. Skräddarsydda märkeskostymer och skjortor. Vill ha en video från sina besök i Stockholm. Smycke till frun. Har begärt att få eskortservice av en rödhårig brud vid besöken i Stockholm.

Gåvor betalda av OS-bolaget: Skål från Orrefors, fotobok om Stockholm, vindjacka, älgen Hälge, den knutna revolvern. **Totalt 2 450 kronor.**

Utgifter betalda av OS-bolaget: Sju övernattningar i en svit på Grand Hotel 50 000, limousinservice 10 000, guidad helikoptertur över Stockholm 10 000, övriga arrangemang: middagar, museer, teater, skärgårdskryssningar med mera 40 000. **Totalt 110 000 kronor.**

Utgifter betalda av First Class Marketing: Arvode för konsulttjänster 3 miljoner, flygbiljetter för resor till Stockholm och i samband med konsulttjänsterna 550 000, ersättning för utlägg 185 000 (inga kvitton). 3 735 000 kronor har betalats i dollar till ett bankkonto i Schweiz.

Eskortservice 50 000, Kosta Bodas glasskulptur «De olympiska ringarna» 6 000, personlig video och fotoalbum från besöken i Stockholm 40 000, skräddarsydda kläder 34 000, smycke till frun 20 000. **Totalt 3 885 000 kronor.**

Totalkostnad: 3 997 450 kronor.

Kongo-Brazzavilles ledamot, Jean Ngouoto
Persondata: *Ålder*: 63 år; *familj*: fru och 10 barn, något reserverad fru som ställer stora krav på sin omgivning och har dyrbar smak; *utbildning*: universitetsstudier i Paris; *yrke*: idrottsminister; *diplomatkarriär*: Kongos ambassadör i Kina under en kort period; *språk*: franska och engelska; *sport*: stort intresse för fotboll och boxning, har varit boxare.

Karaktärsdrag: Självsäker, långsint, maktlysten, girig. Älskar pengar och lyx, får aldrig nog. Fisförnäm och vill tituleras «Your Excellency». Betecknas av vissa som skurkaktig och något av en maffiafigur. Vidskeplig, spenderar stora pengar på konsultationer hos en medicinman som kallas Nganga. Besöker medicinmannen ofta, särskilt inför utlandsresor. (Jag fick följa med en gång till Ngangan, skrämmande men fascinerande). Har smak för dyra bilar och äger flera Mercedes och Bmw. Gillar blondiner.

IOK: Ledamot sedan 1986. President för Afrikas olympiska kommitté. Har i decennier styrt mycket i den afrikanska idrotten. Han ledde den afrikanska bojkotten av olympiaden i Montreal 1976. Betraktas allmänt som en olympisk profet i Afrika.

Krav/önskemål inför omröstningar: Begär alltid favörer av olika slag, till exempel hälsoundersökningar och sjukhusvård, antingen för sig själv eller för anhöriga. Inför besöket i Stockholm har han begärt fri hälsoundersökning för sig själv och knäoperation för sin svärmor. Brukar alltid begära fria studier vid universitet för något av sina 10 barn. Ställer alltid krav på kontant betalning för första klass flygbiljett. Vill ha eskortservice av en blondin vid besöket i Stockholm.

Gåvor betalda av OS-bolaget: Skål från Orrefors, fotobok om Stockholm, vindjacka, älgen Hälge, den knutna revolvern. **Totalt 2 450 kronor**.

Utgifter betalda av OS-bolaget: Tre övernattningar i en svit på Grand Hotel 21 000, ersättning för flygbiljett i första klass 70 000 trots att han köpt egen, billig biljett i ekonomiklass. Ersättningen har betalats cash i 20, 50 och 100-dollar sedlar. Limousinservice 10 000, guidad helikoptertur över Stockholm 10 000, övriga arrangemang: middagar, museer, teater, skärgårdskryssningar med mera 20 000. **Totalt 131 000 kronor.**

Utgifter betalda av First Class Marketing: Röstköp 500 000, beloppet insatt i dollar på konto i schweizisk bank. En sista smörjning i Lausanne, 400 000 kr cash i dollarsedlar. Exklusiv attachéportfölj 5 000 med två exklusiva kulspetspennor 2 500. I portföljen fem- och tiodollarsedlar motsvarande 10 000 kronor. Kosta Bodas glasskulptur «De olympiska ringarna» 6 000, idrottsutrustning 15 000, knäoperation på Sophia Hemmet för svärmor 70 000, hälsoundersökning på Karolinska 3 500, eskortservice 30 000. **Totalt 1 042 000 kronor.**

Totalkostnad: 1 175 450 kronor.

«Profilerna var ju ett perfekt underlag så Magnus visste hur han skulle smörja ledamöterna», kommenterade Carina. «Men en sak begriper jag inte. Varför har han gjort så noggranna anteckningar? Han kunde ju lika gärna ha låtit bli och vi skulle inte ha vetat ett skit.»

«Magnus kanske ville dokumentera allt för sitt eget minne», föreslog Jonas. «Men när det hela var över kunde han ju ha gjort som japanerna när de fick vinterolympiaden till Nagano.»

«Och vad gjorde de?» frågade Carina.

«Brände dokumenten, säkert för att sopa igen alla spår av mutor ifall nån skulle börja snoka.»

«Men hur förklarade de det?» Carina stirrade klentroget på Jonas.

«Inte vet jag, de tog väl till den klassiska förklaringen.»

«Och hur låter den om jag får fråga?»

«Enkelt, nån gjorde det av misstag. Misstag kan ju vem som helst göra, eller hur?»

«Det låter faktiskt troligt. Folk är inte dumma», sa Carina tyst. Hon satte armbågarna i bordet, händerna för ansiktet och suckade djupt.

Jonas observerade Carinas förändrade beteende och frågade oroligt. «Hur är det?»

Efter en stund tog Carina bort händerna för ansiktet och Jonas såg att hon hade tårar i ögonen.

«Förlåt mej, jag mår inte särskilt bra», sa hon med ett ansträngt leende. «Jag har hemskt ont i huvudet och känt en spänning i kroppen hela dan. Det är nog efter det som hände igår kväll. Tänk om killarna haft skjutvapen

med sej. Jag kunde ha blivit dödad Jonas och vad hade hänt med Maria då? Tanken på det gör mej så förtvivlad.»

«Vi bryter så du får åka hem och lägga dej», sa Jonas. «Har du bilen i Mörby centrum?»

Carina nickade.

«Jag skjutsar dej dit. Vi säger till Sam och Roger att vi är färdiga. Jag hämtar dom.»

Jonas var snart tillbaka med de båda kriminalinspektörerna. De satte sig och Jonas tog till orda.

«Vi tänker avvika tidigare än vi tänkt för Carina mår inte bra. Hon var med om en ruskig sak igår.»

Carina samlade sig och berättade vad som hände.

«Det var otäckt», sa Sam allvarligt. «Var försiktiga. Ni har våra visitkort och inträffar det något så tveka inte att ringa oss.»

«Vi är klara med granskningen», upplyste Jonas. «Schysst att ni ställt upp. Är det nåt mer Carina?»

Carina skakade på huvudet.

«Hör av er om det är något», sa Sam.

Jonas och Carina lämnade polishuset och gick till Jonas bil som stod i närheten. De sa inte så mycket ut till Danderyd. Carina blundade och försökte vila så gott det gick.

Jonas svängde in på parkeringen i Mörby centrum.

«Klarar du dej hem nu?» frågade han.

«Ingen fara. Jag ska bara svänga förbi dagiset och hämta Maria. Blir jag sen i morgon så vet du varför.»

Jonas log. «Ta sovmorgon och vila upp dej. Men hur är det inför kvällen och natten, det känns inte bra att ni är ensamma.»

«Vi kommer att vara okay Jonas, tack för omtanken. Personen jag pratade med hos polisen igår lovade be polisen i Danderyd att de skickar ut en bil och kollar i området de närmaste kvällarna. Det har säkert en avskräckande effekt.»

«Jag hoppas de gör det», sa Jonas lite lugnare. «Sköt om dej!»

«Jag ska göra mitt bästa.» Carina steg ur och gick bort till sin bil.

22

Granskningarna ute på fältet gjorde att pappershögarna på skrivbordet växte. Jonas suckade när han tittade ut över oredan. Höga papperstravar låg lite varstans: på stolar, det extra bordet och golvet framför bokhyllan plus ett antal pärmar på golvet. Ingen höjdare direkt att börja röja i allt, han var tvungen att ta ett tag snart så det såg någorlunda anständigt ut och framför allt så han hade koll på var olika dokument fanns. Men just nu hade han varken tid eller lust. Det fick bli en senare fråga.

Jonas hörde att Sten hade kommit och gick in till honom.

«Carina har varit utsatt för en läbbig sak», började Jonas.

Stens ansiktsuttryck blev gravallvarligt när han lyssnade på vad Jonas hade att berätta. När Jonas slutat sa Sten:

«Det känns väldigt obehagligt måste jag säga. Man undrar om det är på riktigt? Jag vill ha ett snack med er senare idag. Passar det efter fikat?»

«Inga problem.»

Jonas återvände till sitt rum och började förbereda den avslutande genomgången med Carina.

Carina dök upp vid niotiden. Efter en stund kom hon in på Jonas rum.

«Jag tog det lite lugnt på morgonen, men nu är jag i alla fall här.»

«Du verkar betydligt bättre idag», konstaterade Jonas efter att ha studerat hennes ansikte.

«Ja, mycket bättre. Huvudvärken är borta och jag har kunnat sova rätt hyggligt. Kan vi fortsätta genomgången här hos dej?»

«Självklart.»

«Jag ska bara fixa till några saker så kommer jag.»

«Förresten», sa Jonas. «Jag berättade som hastigast för Sten vad du var med om härom kvällen. Han vill prata med oss efter fikat.»

«Bra, jag hade faktiskt tänkt informera honom.»

Carina var snart tillbaka och satte sig. «Jag tror jag börjar få Magnus på hjärnan», började hon. «Varför har Magnus varit så pedantisk i sin dokumen-

tation? Det kan inte bara vara för att han vill ha ordning och reda omkring sej. Vad tror du?»

«Ja du, den som det visste. Han kanske har gillat det, gottat sej åt sina bedrifter. Men det finns en annan aspekt. Är det flera än Magnus som är insyltade har han ju ett fint material som han kan hota med att avslöja ifall det börjar hetta till.»

«Så långt har jag inte tänkt», sa Carina fundersamt. «Visst kan han ha en hållhake på nån. Var slutade vi nånstans igår? Jo, du hade något om frimärksalbumet.»

«Just det. Visst sa du att det står exklusivt album på fakturan?»

«Ja.»

«Det är verkligen ett understatement, 600 000 för ett frimärksalbum. Av kopian framgår det att albumet har pärmar av skinn. Och titeln går inte av för hackor heller «The history of Swedish stamps 1855-1996». Det är alltså en kavalkad på svensk frimärkshistoria från 1855, då Sveriges första frimärken gavs ut, och fram till nu. Först är det några sidor med text och bilder på ett antal dyra och fina frimärken.»

«Och albumet var en gåva till IOK:s president», konstaterade Carina.

«Exakt. Här ska du få se en bild på den verkliga dyrgripen, ett 3 skilling bancomärke», sa Jonas och pekade. «Eftersom mitt ex av albumet är en kopia av en kopia är bildkvalitén inte så bra, men det får duga.»

«Vad är det för speciellt med det där frimärket?» frågade Carina.

«Jo, det finns bara ett exemplar», förklarade Jonas. «Frimärket är gult, men egentligen skulle det ha varit grönt. När man skulle trycka upp det tog man fel kliché, men det upptäcktes och därför blev det bara ett frimärke med gul färg. Som du ser har frimärkets historia skrivits med gammaldags skrivstil på engelska. Snyggt va?»

«Ja mycket», tillstod Carina. «Om det nu bara finns ett ex förmodar jag att det är dyrt.»

«Det kan du skriva upp, förmodligen världens dyraste frimärke. I Köpenhamn tidigare i år betalade en anonym person 15 miljoner kronor för det.»

«För ett enda frimärke! Det är ju en hel förmögenhet.»

«Ja inte är det vem som helst som kan hosta upp så mycket. I originalalbumet finns det en stor samling med riktiga frimärken från hela tidsepoken och faktiskt några skilling banco från 1855. Bara dom frimärkena torde vara värda runt 200 000 kronor.» Jonas pekade och bläddrade i kopian.

«Det märks att du är frimärkssamlare», sa Carina smått imponerad.

«De sista sidorna är rätt roliga», fortsatte Jonas sin genomgång. «Här ser du illustrationer av en serie frimärken ifall olympiaden skulle hållas i Stockholm. Det är verkligen något som Magnus sockrat gåvan med. Den första serien tycker jag är bäst, älgen Hälge som tävlar i olika idrottsgrenar:

tennis, fotboll, kanot, simning, sprinterlopp, höjdhopp, slägga för att ta några i högen. Visst ser karikatyrerna på Hälge för festliga ut?»

«Ja mycket, jag gillar dom skarpt. Med tanke på hur tokiga utlänningar är när det gäller älgar, speciellt tyskar, vore väl en sån serie något för både frimärkssamlare och andra. Frimärkena skulle nog gå åt som smör i solskenet. Du får väl tipsa Postverket om det. Snygga frimärken faktiskt på Stockholm och där har vi ju Olympiastadion Victoria också.» Carina pekade i albumet.

«Ja, konstnären har verkligen lagt ner sin själ i bilderna. Det skulle ha varit roligt att se originalen. Albumet måste ha varit rena julafton för IOK:s president. Längst bak finns det fyra motiv, två av Hälgeserien och två av Stockholmsserien, där det står att de har målats som riktiga tavlor. Magnus verkar ha haft en otrolig fingertoppskänsla för vad som skulle gå hem hos presidenten.»

Jonas la igen albumet samtidigt som Sten uppenbarade sig i dörröppningen.

«Kan ni bryta för fika?» frågade han.

«Självklart», svarade Carina.

«Nämnde Jonas att jag vill prata med er om incidenten hemma hos dej Carina?»

«Ja.»

«Vet ni vad», sa Sten. «Vi hämtar kaffe och bröd och sätter oss i mitt rum så kan vi fika medan vi pratar.»

Carina, Jonas och Sten slog sig ner i soffgruppen i Stens rum med sina kaffemuggar. Det var tyst en stund innan Sten tog till orda.

«Berätta exakt vad som hände Carina så jag får en klar bild av det hela.»

Carina återgav den otäcka händelsen och Sten lyssnade noga. När hon var klar sa Sten:

«Jag har funderat en hel del sen jag fick reda på vad du varit med om. Det är något helt nytt att en medarbetare blivit utsatt för hot. Och du tror att det är Magnus som ligger bakom?»

«Nån annan koppling finns inte», svarade Carina. «Det händer bara några dar efter husrannsakan och med tanke på materialet vi hittade kan jag förstå att han gick i taket.»

«Att Magnus blev skitförbannad är inte så konstigt», sa Sten tankfullt. «Men därifrån är det ett långt steg till att leja torpeder för att misshandla dej.»

Carina nickade.

«Jag ser mycket allvarligt på det som hänt», fortsatte Sten. «Vi kan inte bara låta det här passera utan att göra något. Jag har pratat med en bekant som

jobbar inom säkerhetsbranschen. Mitt förslag är att vi anlitar ett vaktbolag som bevakar din villa kvällar och nätter.»

«Det skulle kännas tryggt, både för mej och Maria», sa Carina uppskattande.

«Har du förresten några önskemål när det gäller bevakningen?» undrade Sten.

Carina funderade. «Gärna en kille som är duktig i kampsport.»

«Jag ska se vad jag kan göra. Något annat?»

«Inte vad jag kan komma på nu», svarade Carina.

«Jag kom att tänka på en sak som gäller Maria», sköt Jonas in och vände sig till Carina. «Du brukar hämta Maria vid dagiset runt halv sex, heller hur?»

«Ja.»

«Vi skulle kunna avtala med vaktbolaget att vakten är vid daghemmet klockan fem och inväntar dej där och sedan eskorterar han er hem. Då har ni ett skydd under resan hem också.»

«Det låter rimligt. Då så», summerade Sten. «När får jag en redogörelse över granskningen i polishuset?»

«I morgon tänkte jag», svarade Carina.

«Då kör vi igen», sa Jonas. «Vi var väl i stort sett klara, men hur stora kostnader och intäkter har du på First Class Marketing?»

Carina bläddrade i sina papper. «Enligt bokföringen uppgår kostnaderna till 31 miljoner kronor och intäkterna till 43,4 miljoner. Det innebär att Magnus tagit ut en ersättning på 12,4 miljoner, vilket är ett pålägg på 40 procent.»

«Kan det verkligen stämma, har du inte räknat fel nu?»

«Nej. Jag blev förvånad själv så jag gjorde en extra koll.»

«Magnus blev alltså miljonär på kuppen. Vet du vad jag tror?» sa Jonas tankfullt.

«Nej.»

«Jo, den fräcka ersättningen var priset för att hålla mutorna hemliga. Jag gissar Magnus har utnyttjat situationen. Bo Ekberg verkar ha haft noll koll på hur mycket Magnus fakturerat.»

«Ingen tvekan om det», höll Carina med om. «Frågan är om det fanns nån deal om att Magnus skulle få extra betalt för att sköta om bolaget.»

«Inte alls omöjligt», gissade Jonas. «Han krävde nog en rejäl hacka för besväret. Men Ekberg kan aldrig ha gått med på mer än några hundra tusen. Magnus har blåst honom så det stänkt om det, plus flygbiljetterna. Det är så man kan skratta åt eländet.»

Carina log. «Det måste nog svida när han får reda på det.»

Hon la ihop sina anteckningar. «Min slutsats av alltihop är att Magnus komponerade en anrättning av förskingring och korruption som innehöll det mesta.»

«Och i gott sällskap med andra», fyllde Jonas på med. «Ska vi sätta ett namn på menyn?»

Carina skrattade. «Gärna det, har du något frestande namn?»

«Vad sägs om «The Magic Olympic Rings»?»

«Mycket träffande. Och vad innehåller menyn? Några utsökta rätter kanske?»

«Självklart.» Jonas funderade en stund. «Jag tror jag föredrar illustrationer i stället för namn. Du vet, en bild säger mer än tusen ord.»

«Det låter bra. Fortsätt.»

«Som illustration på förrätten kan vi ta älgen Hälge som sitter med ett brett grin på ett flygplan, ungefär som Nils Holgersson på gåsen du vet. Man ser att han gör segertecknet. Bakom flygplanet hänger en vit banderoll med de olympiska ringarna där det står Stockholm 2004. Hälge får vara en karikatyr på Magnus.»

«Mycket bra. Då är förrätten avklarad», fastslog Carina.

«Frågan är vad varmrätten ska bestå av? Det måste vara något riktigt kulinariskt.» Jonas funderade en stund. «Nu har jag det. Bilden visar en flock gamar som sitter runt en guldkalv.»

Carina skrattade. «Absolut perfekt. Gamarna är de mutade IOK-ledamöterna.»

«Sist har vi desserten, som i vanlig ordning ska vara något riktigt frestande, både för ögat och gommen. Här kommer den. Det sitter en snygg tjej klädd i tjock vispgrädde från halva brösten och nedåt, ungefär som en balklänning. Högra armen håller hon uppsträckt med handen mot hakan. Pekfingret, som har vispgrädde på yttersta spetsen, har hon på tungan och tittar förföriskt mot betraktaren. Det vackra ansiktet är inramat av ett långt, mörkt hår och på huvudet har hon en platt, chic hatt gjord av dollarsedlar. Vänstra armen vilar på höften och i handen håller hon en ros som ligger mot överarmen. De olympiska ringarna av strössel ligger som en dekoration på den nedre delen av gräddskapelsen. Vem tror du kan motstå en sån godbit?»

Carina lutade sig bakåt i stolen och vred sig av skratt. «Där satt den.»

23

Charlie hade varit orolig hela morgonen och pratat som en galning. Han hade till och med härmat en melodisnutt. Jonas hade aldrig hört honom i sådan form. Det var lögn att få en blund. Lika bra att gå upp fast klockan bara var halv sex. Han tog på sig morgonrocken och gick bort och ställde sig utanför Charlies rum och tittade på honom.

«Hur är det fatt Charlie, varför är du så orolig?» Jonas öppnade dörren och Charlie hoppade ut och satte sig på Jonas vänstra axel. Jonas strök honom på huvudet och ryggen och Charlie lugnade ner sig.

«Du har väl inte drömt något otäckt?» Han tittade forskande på Charlie och undrade i sitt stilla sinne om papegojor drömde. Det vore inte helt otänkbart. Han satte sig i en av fåtöljerna i vardagsrummet och kopplade av en stund med Charlie, som njöt av närheten till Jonas.

«Nej min vän, nu måste jag duscha och fixa till mej», sa Jonas som hade slumrat till en stund. Han reste sig och gick fram till buren och pekade på pinnen utanför buren. Charlie hoppade dit och satte sig.

«Nu sitter du kvar där och håller dej i skinnet», sa Jonas och hötte skämtsamt åt Charlie. Charlie vred huvudet från den ena sidan till den andra och tittade på Jonas.

«Håll truten», sa Charlie och så började han garva.

Jonas gick med raska steg mot kontorsfastigheten på Regeringsgatan där KVR låg. Klockan var kvart i åtta på morgonen och mycket folk var i farten på väg till sina jobb. Det var en fräsch och härlig morgon med växlande molnighet. När Jonas närmade sig den ljusgrå byggnaden såg han att det stod en polisbil utanför porten. Han hajade till och tankarna gick omedelbart till Carina. Hade det hänt henne något? Det fick bara inte vara så. Jonas blev alldeles kallsvettig vid tanken och kände hjärtat börja slå häftigare. Han skyndade sig uppför trappan. Vid receptionen stod en klunga av personalen och två poliser, men Carina saknades.

«Vad är det som hänt?» frågade Jonas ängsligt.

«Det har varit inbrott i natt», svarade Sten. «Bärbara datorer har stulits.»
«Skönt att det inte var något allvarligare», sa Jonas lättad och pustade ut.
Sten rynkade på pannan. «Är inte det allvarligt nog? Vad trodde du?»
«Jag var rädd att det hänt Carina något.»
«Inte vad jag vet», sa Sten. «Hon har inte kommit än.»
«Men har inte larmet gått?» undrade Jonas.
«Nej», svarade Sten. «Enligt poliserna är det proffs som varit i farten. Tjuvarna har lyckats sätta larmet ur funktion, så de har kunnat arbeta ostörda. Allt tyder på att det är ett beställningsjobb. Vad vi kan se har det inte försvunnit något annat, så de var uppenbarligen bara ute efter datorerna.»
«Det är nog inte så mycket mer vi kan göra just nu», sa en av poliserna. «Skicka oss en förteckning på de stulna datorerna så ska vi bifoga den till anmälan. Här är mitt visitkort.» Polisen räckte det till Sten.
Poliserna gick och det blev tyst vid receptionen. Sten bröt tystnaden. «Nisse och Linda. Ta fram förteckningen över datorerna och kolla vilka som stulits. Beställ nya och säg till leverantören att han raskar på. Ring försäkringsbolaget Linda. De vill säkert ha både polisanmälan och förteckningen över stulna datorer. Nisse, kolla servern. En sak till. Vi måste bli bättre på att skydda våra datorer. Köp in ett säkerhetsskåp. Där ska de bärbara datorerna låsas in över nätter och helger, såvida inte nån behöver jobba hemma förstås. Det var allt för tillfället.»
Sten vände sig till Jonas. «Vi skulle träffas klockan nio, eller hur?»
«Det stämmer», svarade Jonas.
När Jonas gick bort mot sitt rum kom Carina. Hon hejdade honom.
«Jag mötte poliser i trappan, vad gjorde dom här?»
«Det har varit inbrott. Tjuvarna var tydligen ute efter datorerna.»
«Skit också», sa Carina argt. «Och vi som hade allt om OS-kampanjen där, det mesta i vart fall. Jag hoppas Nisse kan återskapa filerna.»
«Annars får vi ringa Sam Nilsson och Roger Crona och få hjälp, men det vore skönt om vi slapp», sa Jonas.

Klockan närmade sig nio och Carina och Jonas gick in till Sten. Han avbröt det han höll på med och gick och satte sig mitt emot dem.
«Jag är väldigt nyfiken på vad ni hittat i materialet från husrannsakan. Sätt igång», inledde Sten.
«Jag kan väl börja så får du fylla på efter hand Jonas», sa Carina. «Först lite om genomgångarna vi hade med Cecilia och Magnus. Redan nu kan jag säga att det vi upptäckte på OS-bolaget är rena preludierna jämfört med materialet som fanns hemma hos Magnus Krok.»
Carina hade nu Stens fulla uppmärksamhet. Det tog en bra stund att berätta om alla ingredienser i den innehållsrika och svårsmälta anrättningen som Carina och Jonas dukade upp för Sten. Deras chef satt med alla sinnen

på spänn och tog in allt under det att hans ansiktsuttryck växlade mellan stor förvåning, tvivel, nickar av bekräftelse och flera skratt. När de till slut var färdiga med sin redogörelse lutade sig Sten bakåt i fåtöljen.

«Ni har nästan gjort mej mållös. Jag vet inte riktigt var jag ska börja nånstans. Bra jobbat! Ni har rätt i att när dom här oegentligheterna avslöjas kommer det att ta hus i helsike. Det internationella intresset kommer att bli enormt. Tänk på det när ni skriver rapporten. Inte så att ni ska undanhålla något naturligtvis, men det skadar inte att ni väger era ord, särskilt du Jonas som har en tendens att vara onödigt vass ibland. Kom ihåg det för en gångs skull. Du känner honom inte så väl än Carina, men ibland drar han iväg så vi andra har fullt sjå att hejda honom. Håll honom på mattan så kommer det att gå bra.»

Jonas protesterade. «Tro inte allt Sten säger. Visst kan jag vara skarp ibland, men då är det befogat och nödvändigt. Skulle jag vara lika försiktig som vissa här på kontoret skulle rapporterna bli näst intill menlösa. Det är inte riktigt min stil när folk skiter i vad man säger, nej, på dom bara.» Jonas skrattade. «Det är inte så farligt som det låter. När jag gasar för mycket bromsar de andra, så i slutändan blir det bra, eller hur Sten?»

«Jo då, för det mesta», tillstod Sten.

«Det känns trist att ni förlorat era datorer», sa Sten. «Jag ska säga till Nisse att han prioriterar er.»

«Tack, det vore fint» sa Carina uppskattande.

«Jag höll nästan på att glömma en sak», påminde sig Sten. «Jag har ringt några vaktbolag och fick napp hos ett. De har en kille som håller på med kampsport. Han heter Martin Frisk och kommer hem till dej klockan sex i kväll. Så passa tiden.»

Carina skrev ner namnet. «Tack Sten, det var hyggligt att det gick så snabbt.»

«Då ska ni ha tack för redovisningen», avslutade Sten.

Carina och Jonas reste sig och gick ut i korridoren.

«Hänger du med ut på lunch?» frågade Jonas.

«Jag är redan uppbokad», svarade Carina.

«Okay», sa Jonas besviket. «Vi syns senare.»

Jonas dröjde sig kvar på rummet sedan Carina gått och funderade på vart han skulle gå och käka. Varför inte Café Röda Rummet vid Norra Bantorget. Det var länge sedan han var dit. De hade god mat och så fick han en rejäl promenad på köpet. Vädret var hyfsat, solen tittade fram bakom molngubbarna emellanåt. Nere vid PUB svängde han in på Drottninggatan upp mot Folkets Hus. Det var en strid ström av människor: lunchgäster, flanörer och dom som passade på att shoppa. Jonas fick kryssa sig fram bland alla han mötte. När han kom fram till Röda Rummet var det kö. Han såg sig

omkring. Det fanns fortfarande lediga platser kvar i det relativt lilla och spartanskt möblerade caféet. Menyn erbjöd flera alternativ. Jonas fastnade för lasagne. Med brickan i händerna såg han sig omkring. Nere i vänstra hörnet fanns det en plats där han slog sig ner. Vid borden runt omkring satt små sällskap, förmodligen från samma arbetsplats, men också ensamma lunchgäster som han själv. Maten smakade bra. Efter en välbehövlig kopp kaffe var det dags att återvända till kontoret.

När Jonas närmade sig NK hajade han till. På andra sidan gatan stod Carina och pratade med en man, ett förtroligt och kärt samtal såg det ut som. Jonas saktade på steget och tittade på paret. Precis när han svängde om hörnet upp på Regeringsgatan såg han hur Carina och den okände mannen omfamnade varandra, definitivt inte bara en vänskaplig kram. Det kunde bara betyda en sak. Carina var tillsammans med någon. Hon hade inte sagt något, men varför skulle hon det. Någon skyldighet att berätta allt om sitt privatliv för honom hade hon inte. Shit vilket oflyt, han som trott han låg bra till.

Jonas gick bort till kontoret. Uppe på rummet sjönk han ner på stolen och stirrade framför sig. Han tänkte tillbaka på de månader han lärt känna Carina. Att han var attraherad av henne var ju inget nytt. Det blev han första gången de träffades, då vid anställningsintervjun. Men nu när han såg henne med en annan insåg han att det var mer än en dragningskraft, något djupare, en ny känsla. Hade han gått och blivit kär? Han tänkte tillbaka på alla lösa förbindelser han haft. Hade de handlat om kärlek? Nej, förälskelse ja, åtrå absolut. Alexandra var ett bra exempel på det senare. Han hade fortfarande inte hört något från henne, så det verkade som om hon tänkte lämna honom i fred.

Carina var inte som andra tjejer han mött. Hon hade djup och definitivt det skarpaste intellektet. Och de vackraste ögonen. Ja den snyggaste också för den delen, charmig till max. Visst var han svag för vackra kvinnor, det erkände han villigt. Och förresten, vem var inte det. Men vackra skal hade han fått nog av, även om det fortfarande kittlade när någon snygging stötte på honom.

I Carinas sällskap var det annorlunda. Där kunde han vara sig själv, men kunde samtidigt känna en viss osäkerhet. Det var svårt att sätta fingret på vad det var. Kanske var det integritet, begreppet han hatade i samhällsdebatten. Det stod honom upp i halsen när politiker och jurister i alla möjliga sammanhang hänvisade till folks integritet. Integritet var modeordet. Någon kunde ju bevars känna sig kränkt om det fanns kameraövervakning på allmän plats. Det senaste var väl debatten om telefonavlyssning av grovt kriminella. Till och med sådana kunde visst känna sin integritet hotad. Jojo, men var kom skyddet av integriteten in hos brottsoffren? Där var det tydligen inte så viktigt. Nej, så länge man hade rent mjöl i påsen hade Jonas

inga problem med att samhället genom olika metoder visade att man kände ansvar för sina medborgare.

Varför kom han att tänka på integritet? Jo Carina. Med henne var det inte bara att klampa på som han var van vid. Och nu var det väl färdigklampat. Vilken idiot han varit som trott att han skulle ha någon chans hos henne. Och ändå, han tyckte sig ha märkt ett visst intresse hos henne också, men förstod nu att det var inbillning, önsketänkande. Varför hade hon bjudit hem honom på middag efter konserten till exempel om hon redan var upptagen? Bara som ett tack? Han fick inte ihop det.

Carina gav sig av från kontoret lite tidigare för att inte missa när vakten skulle komma. Hon hämtade Maria vid dagiset och var hemma före halv sex. De gick in i huset och Carina började laga till mat. Fem i sex ringde det på dörren. Carina gick och öppnade. Utanför stod vakten från bevakningsbolaget. Det var en välväxt kille i trettioårsåldern, cirka en och nittio lång och med snaggat blont hår. Han hade en beige, kortärmad skjorta med vaktbolagets logga och byxor i kakistil.

«Martin Frisk från vaktbolaget.»

«Välkommen hit», sa Carina med ett varmt leende, sträckte fram handen och hälsade på honom. «Det är jag som är Carina Stenlund. Kom in.»

Martin Frisk följde efter Carina in i hallen.

«Maria», ropade Carina, «kom hit så får du hälsa på en farbror.»

Maria kom springande.

«Den här farbrorn heter Martin», förklarade Carina. «Han kommer att vakta huset på kvällar och nätter ett tag framöver och skrämma bort tjuvar om det kommer några.»

Maria ställde sig lite avvaktande intill Carina. «Är du polis?»

Martin log. «Nej, jag bara ser till så det inte händer folk något, såna som du och din mamma.»

«Va spännande», sa Maria och tindrade med ögonen.

«Om du går in till dej och leker igen, så ska jag prata lite med Martin», sa Carina till Maria.

Maria sprang iväg och Carina tog med Martin in i vardagsrummet.

«Jag hade speciella önskemål på den som ska vakta oss och jag förstod av min chef att han fick napp», började Carina när de satt sig.

«Du ville ha en som är bra på kampsport om jag förstått saken rätt.»

«Det stämmer», bekräftade Carina. «Jag antar att du håller på med sånt.»

«Ja, jag har fuskat i flera grenar. Jag började med karate och kickboxning, men nu är det mest taekwondo.»

«Inte dåligt», kommenterade Carina. «Är du bra?»

«Tillräckligt för den här typen av jobb», svarade Martin och log. «Hur kommer det sej förresten att du hade det här speciella önskemålet?»

«Jag håller på med karate.»

«Aha, då förstår jag», sa Martin och nickade. «Det är visst första gången firman fått ett sånt önskemål, så jag blev lite nyfiken. Och nu är det väl min tur att fråga. Är du bra?»

Carina log. «Det skulle man väl kunna säga, jag har högsta graden.»

«Wow!» utbrast Martin imponerad.

«Vet du varför min chef anlitat er?» frågade Carina.

«Bara vagt», svarade Martin.

«Då ska jag berätta vad som hände för några dagar sen. Det kan vara bra att du känner till det.»

Carina hade en intresserad och uppmärksam lyssnare när hon berättade om överfallsförsöket.

«Jättebra att jag fick veta», kommenterade Martin när Carina var färdig. «Nu vet jag lite mer vad det handlar om. Du vill tydligen också att jag möter upp vid dagiset runt fem om dagarna.»

«Exakt, så det inte händer något otrevligt på vägen hit. Man vet ju aldrig. Det är en sak till också. Jag har varit utsatt för telefonterror. Samma kväll som incidenten ringde det fyra gånger och sen har det hållit på varje kväll utan att någon säger något, det är knäpptyst, känns olustigt faktiskt.»

«Det var inte bra», sa Martin. «Hur dags brukar samtalen komma?»

«Ungefär vid niotiden och framåt.»

Martin funderade. «Vi gör så här», sa han till slut. «Ropa på mej när det ringer ikväll så kommer jag in. Jag har en idé om hur vi ska agera.»

«Tack, det vore skönt om vi kunde få stopp på samtalen på något sätt.»

«Okay», sa Martin och reste sig. «Då ska jag gå ut och bekanta mej med omgivningen. Här har du mitt kort med mobilnumret ifall det är något under dagtid.»

«Bra, du ska få mitt också», sa Carina.

Klockan var kvart över nio samma kväll när telefonen ringde hemma hos Carina. Hon sprang ut och ropade på Martin. Han kom springande nerifrån vägen och följde med in.

Carina lyfte luren. «Carina.» Inget hördes. «Det är han», mimade hon åt Martin.

Martin tog luren och sa: «Vi vet vem du är. Polisen är inkopplad. Sluta och ring annars ska du få se vad som händer.» Martin la på luren.

«Det var fyndigt», sa Carina uppskattande. «Tror du han gick på det?»

«Man vet aldrig, vi får hoppas det», svarade Martin. «Nu vet han, oavsett vem det är, att du har en karl här. Hotet om polisen tror jag kan ha effekt.»

Martins gissning slog in. Det kom inte några fler samtal den kvällen.

24

Postlådan vittjades och Jonas gick in i radhuset. Bland dagens post fanns förutom reklam några räkningar och ett brunt C5-kuvert. På kuvertet fanns en vit klisterlapp med hans namn och adress. Han synade kuvertet på fram- och baksida men det fanns ingen avsändare. Kuvertet var stämplat i Stockholm den 27 maj. Det var alltså igår, måndag. Jonas tog fram pennkniven, sprättade upp kuvertet och tog ut ett blad med ett meddelande på och en bit av en datalista. Meddelandet var anonymt och hade samma typsnitt som adresslappen.

Det ligger en massa datalistor och ett kuvert med ditt namn på och skräpar i skogen vid vattentornet i Runby. Jag antar att du inte känner till det. För gjorde du det skulle du se till att få bort smörjan illa kvickt. Inte sant? Men nu vet du det alltså. Och en sak till. Ta dig inte vatten över huvudet.

Jonas höll upp bladet mot fönstret. Meddelandet var skrivet på arkivbeständigt papper. Han synade den avrivna biten av datalistan som verkade vara en del av en bokföringslista.

Vad är det för idiot som skriver på det där viset? tänkte Jonas för sig själv. Och det sista som stod i meddelandet verkade hotfullt. Han måste upp till vattentornet och kolla om det verkligen låg några datalistor där eller om det var någon som drev med honom. Men han hade inte lust att gå dit ensam. Jonas gick över till grannhuset och ringde på. Eva öppnade dörren.

«Hej, har du Niklas hemma?»

«Ja, men han är inne på toan just nu. Vänta lite, han är nog strax färdig.»

Efter några minuter kom Niklas ut från badrummet.

«Tjänare Jonas, hur är läget?»

«Rätt så hyggligt, tror jag. Har du förresten tid att hjälpa mej med en sak?»

«Visst, vad är det?»

«Idag med posten fick jag ett kuvert med det här meddelandet i. Läs så får du se.»

Niklas läste och sa efter en stund. «Det låter mysko. Vi går upp till vattentornet och kollar, det kanske bara är ett skämt.» Han ropade inåt köket. «Eva, Jonas och jag går ut en vända. Vi är strax tillbaka.»

«Då fixar jag smörgås och te tills ni är tillbaka. Vi kan säga om en timme.»

Jonas och Niklas gick upp i skogen ovanför radhusområdet och följde stigen upp till vattentornet. Fåglarna kvittrade för fullt och Jonas söp in vårens fräscha och härliga dofter från träd, buskar och blommor. Det var inte utan att näsan sniffande åkte i vädret, nästan som tjuren Ferdinand vid korkeken som luktade på sina blommor och aldrig kunde få nog.

Det tog bara tio minuter att gå till vattentornet. När de kom fram såg de sig omkring.

«Vi går och letar bakom tornet», föreslog Niklas.

Efter att ha letat ett tag såg de en massa papper som låg utspridda på marken, bland annat datalistor. Jonas böjde sig ned och tog upp en lista. Det som stod i meddelandet stämde. Han undersökte listan närmare. Då kom han ihåg. För drygt en vecka sedan hade han beställt en transaktionslista ur bokföringen i Stockholms stad och bett redovisningsavdelningen skicka den hem till honom. Han hade börjat undra varför den aldrig kom. Men hur hade listan hamnat här? Det var inte bara hans datalista som låg där utan det var många kuvert och papper. Och någon meter från där han stod såg han kuvertet som listan hade legat i. Han samlade ihop delarna av datalistan. Niklas gick fortfarande och letade längre ner.

«Niklas, jag har hittat listan», ropade Jonas.

Niklas kom upp till honom. «Då var det alltså inget skämt. Det ligger massor med brev, räkningar och annat plus en postsäck där nere. Nån måste ha stulit den.»

«Det ser så ut. Men varför åker man hit till vattentornet, i närheten av där jag bor?» Jonas såg frågande ut.

«Inte vet jag. Det kanske var en ren slump. Om postsäcken stulits måste det ha skett antingen här i Väsby eller på nån poststation i närheten. Tjuvarna åkte kanske upp hit för att ostörda kunna gå igenom innehållet», föreslog Niklas.

«Kanske det», sa Jonas fundersamt.

«Det behöver inte vara märkvärdigare än att nån snubbe var ute i området och helt enkelt sprang på din datalista», fortsatte Niklas. «Han blev skitförbannad över att den låg och skräpade.»

«Du har nog rätt», sa Jonas som inte ville avslöja vad han egentligen drog för slutsats. Hans tankar gick till OS-härvan. Någon annan koppling till det

inlindade hotet i meddelandet kunde han inte komma på. En varning, ett skrämskott från Magnus Krok? Det kändes obehagligt.

«Vi tänker inte mer på det nu», sa Niklas. «Kom så går vi hem och fikar.» Niklas började röra på sig.

Eva hade dukat fram på köksbordet när de kom hem.

«Ni kommer precis lagom. Sätt er så ska jag hälla upp teet. Vad har ni haft för er grabbar?»

«Vi har varit upp till vattentornet», svarade Niklas. «Jonas har fått ett anonymt meddelande om att han hade en datalista som låg och skräpade vid vattentornet, så vi var dit och kollade.»

«Vad säger du, vad är det för tokigheter?»

«Läs själv så får du se.» Jonas räckte meddelandet till Eva.

«Vad är det för knäppgök som skriver så där?» kommenterade Eva förvånat. «Hittade ni nån datalista?»

«Ja, plus massor med annan post och en tom postsäck», svarade Niklas.

«Nu tror jag att jag vet vad det är», sa Eva efter en stund. «Jag har en väninna som arbetar på posten i Sollentuna. Hon berättade i söndags att flera postsäckar hade stulits i fredags, säkert den posten som ni sett vid vattentornet. Jag ska tala om det för henne. Det fanns visst värdepost i säckarna. Men Jonas, vad menas med att du inte ska ta dej vatten över huvudet? Typ ett inlindat hot, men rätt fyndigt med tanke på vattentornet. Vad håller du på med?»

Jonas funderade över hur han skulle väga orden och sa sedan lite svävande. «Jag och en kollega har hittat oegentligheter i en granskning och den som gjort det är säkert inte så förtjust, det är det enda jag kan komma på. Nej, nu ska jag gå in till mej. Tack för teet och smörgåsarna. Det satt fint. Hyggligt att du följde med Niklas.»

«Bara kul, faktiskt lite spännande. Du får berätta om det dyker upp något mer.»

«Jag lovar.»

25

På tisdag kväll vid halvniotiden veckan därpå ringde det på ytterdörren hemma hos Jonas. Han gick och öppnade. Utanför stod en ljus man i trettiofemårsåldern. Jonas tittade frågande på honom.

«Vi ska hämta ett lik», sa mannen till slut.

«Ett lik», sa Jonas förvånat. «Vem skulle det vara?»

«Falk på Smultronvägen 13. Det är väl här?»

«Det är riktigt, men nu är det så att det är jag som är Falk och det är bara jag som bor här. Som du ser är jag inte död än.» Jonas mötte ett par kalla, uttryckslösa ögon.

«Det är tur för dej det», sa mannen och Jonas kunde skymta antydan till ett hånleende.

«Vem har sagt att jag skulle vara död?» Jonas såg misstänksamt på honom och öppnade dörren lite mer. Där ute stod ytterligare en man som var kortare till växten, mörk och bredaxlad. Mellan männen stod en bår.

«Polisen.»

«Då måste det ha blivit något missförstånd. Du kan få låna telefon och kolla med polisen.»

«Det behövs inte. Jag har en god vän som bor i närheten så vi tittar in till honom och ringer.»

De båda männen tog båren och ställde in den i en blå Ford stationsvagn. Jonas stängde dörren och gick in i köket. Det kändes obehagligt att på det här nakna sättet bli påmind om sin död och mannen hade inte ens haft vett att be om ursäkt. Det var väl det minsta man kunde begära.

Var männen och båren ett makabert skämt? Nej, det var för långsökt. Det fanns bara en sak att göra och det var att ringa polisen.

«Välkommen till polisen! Vid nödsituation eller pågående brott, ring etthundratolv. Du kommer nu att få tre valmöjligheter. För att göra en polisanmälan om brott eller förlustanmälan tryck ett. För information om pass, tillstånd och polisstationers öppettider tryck två. För alla andra ärenden och

för att tala med telefonist tryck noll eller vänta. For help in English, please hold. Ditt samtal kopplas nu till telefonist.»

Jonas rynkade på pannan. Typiskt! Nu för tiden var det nästan hopplöst att komma fram till en myndighet utan att först lyssna på en massa alternativ av den inspelade rösten. Men de var väl tvungna att sortera ärendena för att inte belasta telefonisterna. För hans ärende var det lika bra att få tala med en telefonist.

Till slut hördes en kvinnlig röst. «Polisen, Camilla.»

«Hej, jag heter Jonas Falk och bor på Smultronvägen 13 i Upplands Väsby. Har ni fått in nån uppgift om att en person med mitt namn och den här adressen har dött?»

«Sa du Jonas Falk på Smultronvägen 13?»

«Ja.»

«Ett ögonblick ska jag höra efter.» Det dröjde en kort stund innan den kvinnliga polisen svarade.

«Nej, vi har ingen sådan uppgift. Vad är anledningen till din fråga?»

«Två karlar med bår var nyss hit och sa att de skulle hämta ett lik och de sa att de fått uppgiften från polisen. Eftersom det är bara jag som bor här och bevisligen fortfarande lever trodde jag att de fått fel namn och adress.»

«Jag är nog rädd för att det var ett dåligt skämt.»

«Då får jag tacka så mycket.» Jonas la på luren.

Skämt? Knappast, en enda stor lögn var vad det var. Den ljuse mannens attityd hade gett Jonas en obehaglig känsla. Han kom att tänka på meddelandet förra veckan. Hotbilden hade skruvats upp, en sista varning från Magnus Krok? Först försöket att misshandla Carina, eventuellt döda henne, och nu kvällens makabra händelse. Var Magnus verkligen beredd att löpa linan ut och döda Jonas och Carina för att de upptäckt vad han gjort? Budskapet i männens ärende, att de skulle hämta hans döda kropp kunde inte vara tydligare. Huden knottrades på Jonas inför tanken. Vad skulle Krokens nästa drag bli och när? Efter det att rapporten offentliggjorts? Men polisen höll på med en förundersökning så Magnus skulle under alla förhållanden inte slippa undan straff och bli uthängd i media. Så vad var hans motiv? Det enda Jonas kunde komma på var hämnd. Så brukade förskingrare inte reagera när de blev avslöjade, åtminstone inte utifrån hans erfarenhet. Men Magnus Krok var inte vem som helst.

Klockan var framåt elva när Jonas gick och la sig, men det var lögn att somna. Tankarna malde, fantasin skenade iväg och han målade upp olika scenarier på hur Magnus skulle försöka döda honom och Carina. Skulle det ske brutalt eller på ett sofistikerat sätt? Leja någon som sköt dom, knivmörda, arrangera en bilolycka eller den där anspelningen på vattnet i meddelandet, dränka dem. Det fanns många bestialiska sätt för den som hade mord i sinnet. Så småningom somnade Jonas och hamnade i drömmarnas värld.

Klockan var inte ens tre på eftermiddagen och det var tyst och ödsligt i kontorslokalerna uppe hos KVR. Det fanns bara en person kvar, Jonas Falk. Egentligen var det mycket konstigt att det redan var tomt på folk. Han fattade inte vart alla hade tagit vägen, men tänkte sedan att vissa förmodligen var ute och granskade, andra på kurs. Linda hade nog gett sig iväg för att hämta sin son. Och Sten, var höll han hus? Sten hörde till dem som oftast lämnade kontoret sist av alla. Det märkliga var att Sten hade sagt att han skulle jobba kvar sent för han låg efter med jobb. Något stämde bara inte. Han kanske hade ändrat sig och tagit ledigt på eftermiddagen för att åka hem och rida. Sket i jobbet för en gångs skull för att göra något roligt. Ridning var ju hans stora fritidsintresse.

Jonas kände sig konstig till mods, en ensamhetskänsla som var svår att ta på, något han inte upplevt förut. En förnimmelse av att allt inte stod rätt till, en atmosfär av mörker och hopplöshet. Det kändes som natt fast det var dag och ljust.

Ringande telefoner och högljutt prat som emellanåt kunde vara rätt enerverande, saknade Jonas där han satt vid datorn. Bortsett från ljudet när han lätt fingrarna snabbt röra sig över tangentbordet var det knäpptyst. Utifrån hördes enstaka buller från bilar och den kraftiga blåsten som tog tag i fönstren. Luften i rummet, ja i hela korridoren, var sig heller inte lik, luktade unket på något sätt.

Jonas satt och skrev på rapporten om OS-kampanjen och var inte alls nöjd med vissa formuleringar. Det ville sig inte riktigt. Ett avsnitt tyckte han ändå satt bra, det om kampanjens huvudperson. Nu skulle Magnus Krok få så han teg.

Rätt som det var tyckte Jonas sig höra ljud utifrån receptionen. Han slutade skriva och lyssnade. Kanske någon av arbetskompisarna hade dykt upp. Nej, det var helt tyst, förmodligen ren inbillning. Efter en stund hörde han steg ute i korridoren. Då hade tydligen någon kommit i alla fall. Det skulle bli skönt att få lite sällskap, få ett break för att snacka och skämta lite, bli kvitt tungsintheten som höll honom i ett fast grepp.

När stegen upphörde utanför rummet och Jonas tittade mot dörröppningen för att se vem det var, gjorde han stora ögon. Det var ingen av hans kollegor utan två kraftiga killar i rånarluvor. En smygande rädsla kom över honom.

«Är du Jonas Falk?» frågade en av dem med basröst.

«Ja», svarade Jonas och försökte göra rösten så stadig som möjligt.

«Var har du papperen om IOK?»

«Jag vet inte vad du pratar om», försökte Jonas.

Den störste av rånarna kom fram och böjde sig ner, så Jonas hade hans ansikte alldeles framför sig.

«Jag frågar bara en gång till», väste han och klämde åt med ena handen över Jonas ansikte så det smärtade till. «Var är det?»

«I kassaskåpet.»

«Bra, då går vi dit.» De ryckte upp Jonas ur stolen.

Jonas gick på darriga ben ut i receptionen och öppnade arkivet där kassaskåpet stod. I en av pärmarna fanns nyckeln. Rånarluvorna flåsade honom i nacken. Händerna darrade på honom så han tappade nyckeln på golvet.

Jonas fumlade med nyckeln men lyckades efter några försök få in den i nyckelhålet och öppnade kassaskåpet. Han tog ut materialet om IOK-ledamöterna.

När de kom ut i receptionen igen började en av de maskerade männen binda Jonas händer bakpå ryggen medan den andre stod avvaktande framför. Jonas kände hur skräcken började ta tag i honom. Vad tänkte de göra? Han kalkylerade sina odds men insåg snabbt att de inte kunde vara sämre, utlämnad, utan chans. Det enda som hördes från hans torra läppar när han försökte säga något var ett kraxande. Trots paniken som började komma över honom blev han störtförbannad. Han tänkte minsann inte ge sig utan vidare. Jonas satte in en kraftig stöt med sitt högra knä i skrevet på mannen framför sig som vek sig dubbel av smärta och skrek till.

«Din jävel.»

Samtidigt slängde sig Jonas bakåt mot den andre, men han stod kvar, orubblig som en vägg.

Männen tog tag i Jonas och tryckte ner en svart huva över hans huvud och ledde ut honom i korridoren där de började mixtra. Så lyfte de upp honom på en stol och han kände hur en snara lades om hans hals. Skulle de hänga honom? Benen skakade så han trodde han skulle ramla ihop. Det svindlade för honom och han kände att han när som helst skulle spy. Hur skulle det kännas att dö? Frågan hade kommit till honom ibland. Var det definitivt slut efter döden eller fanns det något mer? Snart skulle han få veta.

«Döda mej inte», lyckades han till slut rossla fram under det att tårarna började rinna nedför ansiktet.

Nu kände han hur linan spändes. De måste ha satt fast den i taket ute i korridoren där det var ganska högt.

«Glöm det revisorn.»

«Låt oss få det gjort så vi kan sticka härifrån», sa den andre.

De sparkade undan stolen och snaran drogs till om Jonas hals.

Jonas vaknade med ett fasansfullt skrik och satte sig upp i sängen. Det var tungt att andas, ansiktet var vått av tårar och kroppen alldeles dyblöt av svett. En djup suck av lättnad kom över hans läppar och han sjönk tillbaka i sängen och la armarna bakom huvudet. Hjärtat dunkade häftigt. Jonas drömde ofta på nätterna men det var mest positiva drömmar. Händelsen

igår kväll hade uppenbarligen blivit för mycket. Vad drömmar ändå kunde upplevas verkliga. För det mesta brukade han komma ihåg vad han drömt, till och med detaljer år efteråt. Det gick ju an om det var positiva drömmar. Den hemska drömmen hade definitivt etsat sig fast på näthinnan för resten av hans liv. Han tittade på klockan. Halv två.

Usch, han slängde de våta lakanen i ett hörn och tog fram nya ur linneskåpet. Sedan gick han ut i köket och hällde upp vatten i ett glas. Munnen var alldeles torr. Jonas gick bort till Charlie som måste ha blivit alldeles vettskrämd. Nej, han verkade helt okay. Jonas gick tillbaka till sovrummet igen. Det var inte lätt att somna om. Hjärtat var fortfarande uppe på högvarv.

Jonas sov dåligt resten av natten och var allt annat än pigg när han åkte in till Stockholm. Den bisarra händelsen då hans döda kropp skulle hämtas och upplevelsen av drömmen ville inte släppa, ögonblicket då han trodde han skulle dö. Jonas tyckte döden var både skrämmande och fascinerande. Tankarna på döden hade funnits hos honom ända sedan han var ung, som den där gången på skolkonserten i Falun.

Elva-tolv år var han och satt bredvid mamma. Under konserten fick han väldigt ont i magen och funderade om det kunde vara blindtarmen. Han hade hört talas om att blindtarmen sprack ibland och folk dog. Rädsla och inbillning att det kunde vara något allvarligt tog fatt i honom och han bara önskade att konserten skulle ta slut. Han fantiserade om hur det skulle bli om han dog. Jonas kunde se framför sig hur kistan med hans kropp i stod längst framme i kyrkan på begravningsdagen. Kistan var prydd med kransar och blommor och hans familj och vänner kom fram och tog avsked. Någon skulle hålla ett kort tal, andra bara säga några ord. Allt skulle vara över på mindre än en timme. Det kändes kusligt på något sätt att sitta där i konsertsalen och tänka på sin egen död. Konserten tog äntligen slut och de gick hem. Magontet försvann och han kunde koppla av.

Jonas hade bestämt sig för att när han en dag dog skulle han jordbegravas, inte kremeras. Kremering var den totala förintelsen, bara aska kvar. Men en del han pratat med tyckte att det skulle ju inte se så värst ut i kistan heller efter ett tag. Kanske skulle det bli som med råttan. En sommar hade han fått jobb på en lanthandel utanför Falun. Under dom där sommarmånaderna hade affären haft problem med råttor, längst nere i källaren. Jonas blev lovad tio kronor för varje råtta han fångade. Han placerade ut råttfällor med ost lite här och där och la även råttgift på några ställen. Fångsten blev åtta råttor. Den sista upptäckte han efter ett bra tag. Råttan hade ätit giftet. I det lilla som fanns kvar av råttan krälade det fullt med vita maskar. Det kanske var så det såg ut i en kista också efter ett tag.

Ibland funderade Jonas över vad som hände efter döden. Det skulle han bra gärna vilja veta, men inte ens alla vetenskapsmän och forskare hade en

susning. De som annars var så bombsäkra på allt, kunde förklara hur saker och ting hängde ihop. Inte ens den mest briljanta hjärna visste mer än den som varken kunde läsa eller skriva, alla var lika okunniga, frågande inför dödens mysterium. Tänk om det trots allt inte var slut när man dog, att det fanns ett liv efter döden, att själen levde vidare. Kanske man rentav kunde bevittna sin egen begravning, ungefär som hans tankar hade gått under skolkonserten.

Det kanske skulle vara som i Himlaspelet när Mats mötte Vår Herre och de båda tittade på den gamle Mats Ersson som låg död i soffan. Och Vår Herre sa: «Du är död nu, Mats Ersson.»

Mats var ju tvungen att medge det, men tyckte att det inte var så svårt som han trodde.

Och sedan talade Vår Herre om att nästa morgon skulle folk komma och titta på Mats och säga att det var slut med Mats Ersson.

Det höll Mats med om och förmodligen skulle dom säga att han inte hann fram till Himlen.

Jonas kom ihåg vilka befriande ord Vår Herre då sa: «Du är i Himlen nu, Mats.»

Mats blev så klart förvånad. Han ursäktade sig inför Gud att han inte begripit det med att han fortfarande var liksom lite yr i huvudet.

Och hur skulle det se ut i himlen? undrade Jonas för sig själv i bilen. Om himlen fanns förstås och om man levde vidare efter döden. Mats i Himlaspelet fick se en dörr och frågade Vår Herre om han fick titta in, bara lite grand. Och Vår Herre nickade och Mats gick fram och stack in huvudet genom dörrspringan. Han fick se fars stuga och Marit som gick med storkorgen. Då sa Mats: «Jag är hemma!»

Jonas tänkte på vad han skulle önska att himlen såg ut som. Det var ju inte fel att drömma, tänka sig att komma till något riktigt fint. Om han fick välja, ja då skulle det nog vara som en varm och solig sommardag i fäbon med all blomprakt. Och Jonas visste precis vem han önskade skulle komma emot honom på fäbodbacken.

Jonas avundades mormor. Hon trodde på ett liv efter döden, inte så att hon såg fram emot att dö, men hon hade ett hopp, en bergfast tro på att hon skulle komma hem till Gud. Där på andra sidan skulle det bli bättre, mycket bättre: inga bekymmer, inga sorger, inga sjukdomar, ja allt skulle vara fullkomligt, det var hennes tro.

Tankarna på fäboden gjorde att spänningen släppte under resan in till Stockholm. Efter en timmes jobb gick han bort till Carina som satt djupt försjunken i tankar kring rapportskrivningen om OS-kampanjen.

«Hur har du det?»

Carina ryckte till och tog sig med högra handen åt hjärtat. «Oj vad du skrämde mej. Jag hörde inte att du kom.»

«Jag har revisorsskorna på mej idag», skämtade Jonas och skrattade.

«Jasså och hur ser såna ut?» Carina tittade nyfiket på Jonas fötter.

«Som de här», sa Jonas och sträckte fram ena foten och visade Ecco skon. «Gummisulan gör att jag kan gå nästan ljudlöst, perfekt när man ska ut och fånga in dom fula fiskarna. Skämt åsido, det är faktiskt sköna skor.»

«De ser sköna ut», berömde Carina. «Du ser trött ut. Har du sovit dåligt i natt?»

Jonas satte sig mitt emot henne. «Ja, det har varit en orolig natt.» Han berättade om den bisarra episoden från gårdagskvällen och mardrömmen.

Carina satt tyst en stund sedan Jonas slutat. «Jag tror som du att det var en sista varning från Magnus, först misshandelsförsöket av mej, det hotfulla meddelandet du fick och sen det här.»

Jonas nickade instämmande.

Carina fortsatte. «Det börjar likna en katt- och råttalek. Jag tror att Magnus försöker skrämma skiten ur oss. Han kanske avvaktar vår rapport innan han gör det sista draget.»

«Det skulle inte förvåna mej», sa Jonas. «Det kanske är du som står på tur igen, men Magnus kanske har dragit öronen åt sej efter din behandling av torpederna och att du har bevakning och därför siktar in sej på mej.»

«Kanske det, men vi ska nog sätta dit honom. Jag är bara rädd för att vi inte sett slutet på otäckheterna.»

«Hur funkar det förresten med bevakningen?» undrade Jonas.

«Perfekt, trevlig och duktig vakt. Hittills har det inte varit en enda incident eller misstänkta bilar.»

«Det känns tryggt», kommenterade Jonas. «Hur går det med rapporten?»

«Bilagorna är färdiga men det återstår en del i rapporten. Det var då för väl att Nisse kunde återskapa filerna.»

«Vi har nog haft lite tur där», kommenterade Jonas. «Jag trodde ett tag att vi skulle bli tvungna att kontakta polishuset igen. Det hade väl gått det med, men skönt att slippa.»

«Vad säger du om vi skulle sätta oss och diskutera vissa avsnitt, framför allt en del formuleringar och slutsatser?» undrade Carina.

«Varför inte, det vore nog läge för det», höll Jonas med om. «För se, idag är det onsdag. Jag har ett förslag.» Han tyckte själv att rösten lät konstig.

«Hoppas det är något bra», sa Carina intresserat.

Nu skulle han säga det som han i flera dagar funderat på. Han kände sig lite nervös, tyckte hjärtat dunkade hårdare än vanligt. Men det var väl lika bra att ta tjuren vid hornen, så han fick det gjort.

«Jo, om du har tid och lust att åka bort några dar så kunde vi gå igenom allt i lugn och ro. Här på kontoret är det nästan hopplöst med telefoner som ringer och folk som kommer och vill diskutera än det ena än det andra. Plus att det skulle vara skönt att byta miljö efter allt som hänt, men det kanske är opassande att fråga.» Nu var det sagt. Han väntade spänt på Carinas reaktion.

Carina tittade förvånat på honom. «Varför skulle det vara opassande att fråga om det?»

«Jag tänkte att du kanske inte skulle gilla det, ja ifall du är upptagen vill säga?»

«Upptagen, nu förstår jag inte riktigt.» Carina rynkade på ögonbrynen.

«Jag menar om du är ihop med nån», fick Jonas ur sig.

«Är ihop med nån, vad har du fått det ifrån?» Carina tittade konstigt på honom.

«Jag råkade se dej med en man på lunchen för några dar sen och det såg ut som att ni var ihop.»

Carina skrattade. «Men Jonas då, det var ju min bror. Har jag inte berättat om honom?»

En tung sten föll från Jonas bröst och han kände en stor lättnad. «Inte vad jag kommer ihåg.»

«Då måste jag ha glömt det. Vi ses inte så ofta och just den där dan bjöd han på lunch och det var jätteroligt att träffas.»

Jonas kände sig generad av Carinas roade leende. «Jag förstår.»

«När hade du tänkt att vi skulle åka?» undrade Carina.

«Jag vet att det kommer lite hastigt, men vad säger du om helgen plus måndag? Om du inte är uppbokad förstås och kan ordna barnvakt åt Maria», tillade Jonas. «Vi skulle kunna ge oss iväg efter lunch på fredag.»

«Vad jag kan komma på har jag inget speciellt inplanerat för helgen och kan jag ordna så nån tar hand om Maria så går det. Mamma brukar alltid ställa upp så jag ska fråga henne ikväll. Men vart åker vi?»

«Jag har en stuga i en fäbod i Dalarna, en lugn och fin plats där vi kan vara helt ostörda. Det tar ca fyra timmar från Stockholm?»

«En fäbod, det låter kul.»

«Fint, då ska du få fortsätta och skriva», sa Jonas och gick mot dörren.

«Det var bra att vi kom att prata om en genomgång», kommenterade Carina. «Jag tror jag fick lite extra inspiration.»

26

Det var fredag förmiddag och Jonas och Carina susade upp mot Dalarna. Carina hade för en liten stund sedan lämnat sin bil hemma hos Jonas i Upplands Väsby och de rundade Glädjens trafikplats. Väl ute på motorvägen mot Uppsala ökade Jonas farten från tillåtna 110 km/tim till 120. Det var i slutet på maj och vädret var hyfsat, halvklart och inga regnmoln i sikte. SMHI hade utlovat bättre väder till helgen, något att se fram emot uppe i fäboden.

Trafiken flöt på bra och de närmade sig Heby. Klockan var kvart i två, dags för en sen lunch. Dagens rätt brukade serveras fram till klockan två och det låg ett värdshus alldeles vid sidan av stora vägen. Jonas körde in på parkeringen till restaurangen. De gick in på värdshuset och beställde dagens rätt, Wallenbergare med potatismos och lingonsylt. Efter att ha ätit och fått en uppiggare genom en kopp kaffe gick de ut till bilen igen.

«Ursäktar du om jag knoppar en stund?» frågade Carina. «Jag känner mej lite trött efter lunchen. Du får gärna sätta på lite musik.»

«Passa på och sov en stund du. Vad sägs om dire straits: «On every street»?»

«Det blir bra», sa Carina och gäspade stort.

Carina somnade snart. Jonas sneglade på henne och kände ilningar av glädje över att hon satt där bredvid honom. Känslan av välmående genomströmmade hela kroppen. Carina utövade en stark dragningskraft på honom, mer än han ville erkänna. Ju mer han lärde känna henne desto mer uppskattade han hennes sällskap. Hennes varma och charmiga sätt fick honom att slappna av, slippa spela någon roll han inte behärskade. Hans blickar återvände gång på gång till hennes ansikte. Det var knappt han kunde hålla sig från att smeka hennes kind, känna hennes svarta, glänsande hår glida mellan sina fingrar. Men det var nog ingen idé att inbilla sig något, ha alltför stora förhoppningar. Och ändå. Han kände att hon gillade honom, men därifrån var det långt till om det fanns någon djupare känsla.

Nu skulle de i alla fall få vara tillsammans några dagar och Carina hade visat äkta glädje och förväntan över att få vara några dagar i fäboden.

Jonas släppte tankarna på Carina och koncentrerade sig på körningen. I Sala började det redan bildas köer. Vägen fram till Silverköparen var en riktig flaskhals där det ofta blev köbildning.

Carina vaknade till, sträckte på sig och gäspade. «Det var skönt med en tupplur. Var är vi? Du är väl inte trött?»

«Nej då, allt är under kontroll. Jag kände mej lite dåsig tidigare men det har gått över. Vi passerade Silverköparen för en stund sen.»

De närmade sig infarten till Hedemora. «Jag skulle behöva gå på toa», sa Carina.

«Lite längre fram finns det en restaurang och bensinmack. Det tar bara några minuter dit», upplyste Jonas.

Vid den andra rondellen i Hedemora körde Jonas runt ett halvt varv och upp till restaurangen på höger sida.

Jonas steg ur bilen och passade på att sträcka på benen medan Carina gick in på restaurangens toalett.

När Carina kom tillbaka var Jonas inne på macken och köpte två glassar, GB:s Magnum mandel.

«Här får du lite att läska dej med», sa Jonas när han satte sig i bilen och räckte glassen till Carina.

«Tack, mumsigt. Jag älskar Magnum. Hur kunde du veta att det är min favoritglass?»

«Nej, det gjorde jag inte, men jag kom att tänka på reklamsnutten i teve.»

«Och vad tänker du på då?» frågade Carina skrattande.

«Inget annat än på den snygga tjejen som säger 'Jag och min Magnum', men jag tycker du är snyggare.»

«Tack för komplimangen. Jag måste säga att de lyckats bra med inslaget. Så här kanske.» Carina stoppade in glassen i munnen, la huvudet på sned och log förföriskt mot Jonas. Hon tog ut glassen igen och de skrattade båda två.

«Det är nog bäst att jag ser mej för så jag inte tappar choklad på sätet», sa Carina.

Resan gick vidare mot Falun och Svärdsjö. När de passerat kyrkan i Svärdsjö kom de fram till ett sjösystem som i stort sett skulle följa dem ända upp till fäboden. Det försommarfagra Dalalandskapet visade sig från sin allra bästa sida. Grönskande fält och björkar och några intensivt gula rapsåkrar ramade in bondgårdarna som låg utspridda här och där.

«Va vackert det är här», utbrast Carina när de åkte över en rullstensås med sjöar på båda sidorna.

«Ja, visst är det», samtyckte Jonas. «Och bättre blir det.»

Efter några mil kom de fram till avtagsvägen upp till fäboden. Jonas saktade ner farten och svängde in på skogsvägen som skulle föra dem de två kilometrarna fram till fäboden. Det fanns ingen vägskylt som talade om att det låg en fäbod längre bort. Vägen var som vilken skogsbilväg som helst som det fanns gott om i stora delar av Dalarna. Grusvägen gick genom en rak och ståtlig tallskog. Marken var klädd med mossa, blåbärs- och lingonris och stenar låg liksom utslängda lite slumpvis här och där. De åkte uppför en brant backe och mitt i backen svängde Jonas av till höger och i slutet på vägen syntes en stor glänta.

«Vart fortsätter vägen vi svängde av ifrån?» frågade Carina.

«Den går till en annan del av fäboden. Den är betydligt större med flera stugor än vad som finns här framme.»

Jonas stannade till utanför grinden till sitt fäbodställe. Ovanför till vänster stod flera knuttimrade byggnader, längst till höger ett boningshus och mitt emot det ett härbre och längst upp ett stort loftstall. Något annat än knuttimrade hus kändes malplacerat. Man var ju i en fäbod i Dalarna. Mellan boningshuset och härbret fanns en stor gräsplan i en annars sluttande terräng. Den stora slänten från gräsplanen ner mot vägen var full med ängsblommor. En bit utanför härbret stod två grova tallar. Tomten inramades av en gärdsgård där de längsgående rodorna vilade på granband som knöt ihop de vertikala störarna, en gammal metod när man byggde gärdsgårdar. Man kunde fortfarande se topparna på de färska, spjälkade granbanden på den del av gärdsgården som Jonas och hans bror Rickard hade stängt om i maj.

Strax nedanför vägen fanns brunnen med tranan, en hög hävstång som vilade på den grova delen av en trädstam. På toppen av hävstången hängde två smala trädelar ner, fastsatta vid varandra med järnbeslag och längst ner hinken för att ta upp vatten med. I sluttningen nedanför brunnen låg två gamla fäbodstugor tätt mitt emot varandra och längre ner byggnader som förr var get- och fårahus, koföjs, stall och vedbod. Taket på byggnaderna bestod av ett tätt lager av små smala, handhuggna granplattor som kallades pärtor, ett i gammal tid vanligt sätt att täta tak med. Nedanför alla byggnader låg fäbodvallen och genom den gick stigen ner till den lilla tjärnen.

De steg ur bilen och Carina stod och beundrade utsikten. «Vad vackert det är. Och det här stället har du lyckats undgå att berätta om. Lyssna Jonas, hör du något?»

Jonas lyssnade intensivt. «Nej, inget speciellt. Vad är det?»

«Ingenting, inga ljud utom suset från träden och fåglarnas kvitter. Här tror jag vi stannar en hel vecka.»

«Det hade varit skönt», samtyckte Jonas. «Men det får bli en annan gång. Nej, nu tar vi och bär in grejerna.»

Jonas öppnade grinden.

«Vilken fin gärdsgård», sa Carina. «Den verkar ny.»

«Delvis», svarade Jonas. «Jag och min bror Rickard var upp och stängde om delar av den under Kristi himmelsfärdshelgen.»

De gick upp till den robusta verandan och Jonas öppnade dörren. Det kändes svalt i stugan, nästan lite rått. Inte så konstigt då ingen varit där på ett tag. Till vänster låg köket med ett stort fönster mot baksidan av huset och på golvet stod två gula plasthinkar för vatten. Vägg i vägg med köket fanns det lilla tvättrummet med ett skåp och bänk med tvättfat. Ett litet fönster vette mot gräsplanen. Den högre delen av stugan bestod av ett allrum: öppen spis med stor spishäll och under den en vedspis, pinnsoffa och ett stort, avlångt bord med sex stolar. Väggarna var av furupanel och ljus tapet med inslag av blåa blommor. Ganska lågt i tak som det brukar vara i fäbodstugor. Ljuset flödade in genom tre stora fönsterpartier, ett neråt vägen och ett på vardera långsidan. Vid högra väggen stod i hörnet mot köket ett skåp för finporslinet och i andra änden ett hörnskåp. Mellan rummen gick en trappa i två delar upp till övervåningen.

Jonas och Carina bar ner maten i källaren och sedan visade Jonas övervåningen med de två sovrummen.

«Du får ta det stora rummet där du har utsikt mot de andra stugorna, tjärnen och bergen.»

«Tack Jonas, här kommer jag att sova gott i natt, det känner jag. Vilka mysiga sängar det är.» De tre sängarna var som sovalkover och under en extra säng i form av en låda som man kunde dra ut.

«Ja, dom är sköna. Vad sägs om kaffe och ostmacka?»

«Perfekt. Det är väl tillräckligt varmt så vi kan sitta ute?»

«Det känns så. Gör dej hemmastadd så fixar jag fikat.»

Jonas dukade upp kaffe och smörgåsar på det robusta bordet på uteplatsen. Carina kom ut och de satte sig.

«Vilket smultronställe», sa Carina och beundrande utsikten. «Finns det nån elektricitet i fäboden?»

«Nej, det är precis som förr. Som lyse använder vi fotogenlampor och stearinljus och maten lagar vi på ett litet gasolkök. Vi har en utegrill också.»

När de hade fikat färdigt sa Carina: «Du berättade innan vi åkte hit att det finns en badplats vid tjärnen. Ska vi inte gå ner och ta oss ett dopp när det är så fint väder? Jag känner mej varm och det skulle vara skönt att få fräscha upp sej efter resan.»

«Bra idé», sa Jonas.

De hämtade badkläder och handdukar och gick ner mellan fäbodstugorna mot den grönskande vallen nedanför. Midsommarblomstrets violetta blommor och det meterhöga hundkexet med sina vita blommor stod redan i full blom. Luften dallrade i värmen och bromsarna surrade.

«Finns det verkligen sand i en sån här skogstjärn?» frågade Carina när de kom fram till stranden.

«Nej det är dybotten. När jag och mina bröder var små fick pappa en idé om att göra en riktig badstrand. Han gjorde ett brädgolv och la ut det på isen en vinter och på brädgolvet la han sand. Vid islossningen sjönk golvet med sanden ner på dybotten och vips så blev det en fin badstrand. Det blev en perfekt badplats. Brädgolvet blev ju slitet och skadat under alla år så för några år sen bättrade vi på det. Jag fick tag på en stor duk från pappersbruket i Grycksbo. En kall vinterdag la vi ut duken på isen och en åkare körde ner sand.»

De klädde av sig och tog på sig badkläderna. Kläderna la de på ett av de utsatta borden med fasta bänkar.

Carina gick ut i vattnet och skrapade med fötterna. «Det blev ju väldigt bra med duken och sanden», sa hon. «Det känns som en riktig sandbotten.»

«Se upp så du inte får en blodigel på dej», varnade Jonas.

Carina sprang upp på stranden. «Usch, finns det blodiglar här?»

Jonas skrattade. «Jag skämtade bara, men faktiskt kan man se en och annan blodigel ibland. Det var annat förr. När jag var liten fanns det fullt med blodiglar här. Vi brukade ta upp dem med pinnar på bryggan och ha ihjäl dom. En dag dödade vi sextio stycken. Egentligen var det nog ganska grymt när man tänker efter.»

«Nej, nu är det dags för plurret», sa Carina och sprang ut i vattnet igen. «Nu ska du få för blodiglarna.» Hon vände sig om och skvätte fullt med vatten på Jonas och dök sedan ner och simmade ut. Jonas följde efter. Efter en uppfriskande simtur gick de upp och la ut handdukarna på bryggan. De låg tysta och njöt av stillheten och kluckandet från vattnet under bryggan under det att solen värmde deras våta kroppar. Bromsarna surrade i luften och några trollsländor kretsade över vattenytan. Det kunde inte bli så mycket bättre.

Efter en timme bröt Carina tystnaden. «Det är så skönt här så jag skulle kunna ligga hur länge som helst, men det kanske är dags att gå upp till stugan.»

Jonas tittade upp. «Ja det är nog lika bra. Det blir fler tillfällen.»

De vandrade upp genom vallen igen och var snart tillbaka vid stugan.

Det blev en tidig kväll för Carina och Jonas. Båda kände sig trötta och somnade ganska snart. Tystnaden sänkte sig över fäboden. Endast fågelkvitter och ett lätt sus från trädkronorna hördes.

27

Jonas vaknade och tittade på klockan. Den var åtta. Han drog bort ena halvan av gardinen och tittade ut. En klarblå himmel, som på beställning. Han sjönk tillbaka i sängen och la armarna bakom huvudet, låg några minuter för att vakna till ordentligt.

Handtaget på dörren till rummet där Carina låg trycktes sakta ned. Hon öppnade dörren försiktigt och tassade ut.

«Gomorron, hur har natten varit?» frågade Jonas när Carina var framme vid trappan.

Carina stannade och vände sig halvt om. «Gomorron. Jag har sovit som en stock. Det har varit så underbart lugnt och skönt. Men jag hörde konstiga ljud några gånger från det här rummet. Har du nån aning om vad det kan ha varit?»

«Inte den blekaste», svarade Jonas och skrattade. «Jag tänkte faktiskt stiga upp och gå ner till tjärnen och ta ett dopp. Det brukar vara det bästa sättet att vakna till ordentligt.»

«Jag hade samma tanke.»

De tog handdukar och tvål och gick genom fäbodvallen ner till tjärnen, som låg där blank som en spegel. Det var alldeles vindstilla och fåglarna kvittrade för fullt. Vilken underbar morgon! Det var lite kyligt i vattnet men uppfriskande. Väl tillbaka i stugan gick Jonas ner i källaren och hämtade upp fil, Bregott, ost och marmelad. Carina satte på tevatten och dukade upp på uteplatsen. De satte sig och åt frukost under tystnad.

«Vilken härlig dag Jonas», sa Carina. «Är det nån idé att jobba när vi har det så här bra?»

«Egentligen inte men det kanske inte är ur vägen att göra lite nytta heller. Jag är lite nyfiken på vad du skrivit. Disken tar vi efter middan så vi kan komma igång.»

De gick och ställde tallrikarna och kopparna på diskbänken vid övre kortsidan av huset.

«Vi kan väl sitta här ute till att börja med när det är så fint väder», föreslog Jonas. «Det blir nog varmt idag så vi får se hur länge vi står ut. Jag tycker vi väntar med datorerna så länge så vi spar på batterierna.»

De arbetade intensivt fram till förmiddagsfikat och efter det ytterligare några timmar. Rapporten om OS-kampanjen började ta form, men en del finslipningar återstod. Det gällde att väga orden rätt och ge dem dess rätta valör. Rapporten skulle så småningom komma att lusläsas av många, inte minst journalister, så det var viktigt att vara stringent och saklig. Och de hade Stens ord om att inte vara alltför vassa i formuleringarna.

Jonas gäspade och tittade på Carina. «Vad säger du om att bryta och ta en skogspromenad?»

Carina såg upp och ett leende spreds över hennes ansikte. «Passar mej perfekt. Vi behöver nog varva tänket med lite motion.»

De satte på sig joggingskorna och gav sig iväg. Svetten rann om dem när de efter en timme kom tillbaka till stugan.

«Det är dags för tjärnen», flämtade Carina.

«Just det», sa Jonas.

Simturen och en stunds solbadande på bryggan gjorde susen. De kände sig som nya människor när de vandrade upp till stugan igen.

Jonas tog fram björkved och näver ur vedlåren för att göra upp eld i den öppna spisen. Klockan hade hunnit bli nio på lördagskvällen. Snart sprakade brasan och värmen steg i rummet.

«Va mysigt med öppen spis», sa Carina. «Att bara få sitta och titta på elden. Men vad var det där för något?» Hon lyssnade uppmärksamt. «Det sprakade så festligt från elden, nästan som ett väsande. Det påminde om ett bekant ljud.»

Carina försökte komma på vad det var. «Nu vet jag vad det är», sa hon efter en stund. «Det lät som ljudet från datorn innan den kopplar upp sej på Internet.»

«Det har du rätt i, har faktiskt inte tänkt på det», sa Jonas. «Jag vet inte vad det där väsandet beror på, för det är bara ibland man hör det, förmodligen något som händer inne i elden. När jag växte upp brukade mamma säga om sprakandet i elden: 'Nu får vi främmande'. På tal om Internet kan man ju få både oväntat och oönskat besök ibland, men det brukar många upptäcka alldeles för sent.»

«Hoppas att det brukar vara välkommet främmande som dyker upp i fäboden. Här är vi i alla fall långt borta från hot och annat otyg. Idag är det så mycket våld med pengar och sex inblandade så man kan spy åt det. Vad är det som händer med Sverige Jonas? Vad ska det bli av alla som växer upp? Ibland är jag så orolig för hur det ska gå för Maria. Och i jobbet har

vi träffat på stora oegentligheter. Vad är det egentligen som driver folk att begå såna här brott?» Carina tittade på Jonas.

Jonas betraktade tankfullt elden som för att hitta något svar i de fascinerande lågorna som slickade sig upp efter skorstensmuren.

«Pengar så klart och favörer av olika slag. Det kanske är som mormor sa när jag träffade henne för en tid sen då jag berättade lite om förskingringar.»

«Och vad hade din mormor för vettigt att säga?»

«Jo, hon sa så här, jag kommer ihåg det så tydligt. 'I Nya testamentet står det att kärleken till pengar är roten till allt ont. Där Jonas tror jag du har den största orsaken till varför människor förskingrar och begår våldsbrott för att komma över pengar'.»

«Så din mormor tror på bibeln?»

«Ja, hon läser den varje dag.»

«Hon är alltså religiös», konstaterade Carina intresserat.

«Det kan man nog lugnt säga. Hon är pingstvän.»

«Oj då, den där riktiga hallelujatypen?» undrade Carina leende.

Jonas log. «Inte precis, hon tillhör nog mer den stillsamma, djuptänkande sorten. Men jag är säker på att det slinker ut ett halleluja ibland också.»

«Tror du verkligen på det där hon sa?» frågade Carina skeptiskt.

«Faktum är att jag gör det. Tänk efter. Det går knappast en dag utan att vi matas med allt möjligt elände, det ena värre än det andra. Och ofta är det pengar inblandade. Ta bara alla bankrån och knarkpengar.»

«Det är ju sant», medgav Carina. «Men det där med roten till allt ont då?»

«Du menar kärleken till pengar?»

«Ja.»

«Jamen det är ju nyckelordet. För en del som får smak för pengar och lyx tror jag det blir en besatthet som de inte kan kontrollera. Och så begår de brott. Ta Magnus Krok till exempel. Är han inte ett bra exempel?»

Jonas reste på sig och gick fram till öppna spisen och rörde om med eldgaffeln i glöden. Han öppnade locket till vedlåren och tog ut några vedträn och la på glöden. Sedan böjde han sig fram och blåste så det tog eld. Han gick tillbaka till bordet och satte sig.

Carina strök bort en hårslinga från ansiktet och sa: «Jo, det kan jag hålla med om. Har du stött på något annat?»

Jonas funderade. «På tal om mormor så berättade hon om en läskig sak som hände i hennes hemby sommaren 1920. Det var en grannfejd mellan två bondgårdar. Familjerna avskydde varann som pest. Det var småsaker och annat skit som hände. Dom äldre tog omvägar för att slippa mötas. Snacka om osämja mellan grannar.

En gång efter en julotta var det som vanligt kappkörning hem med hästarna. Enligt mormor var det en av höjdpunkterna på året.»

«Jag kan se framför mej hur det ångade om hästarna», avbröt Carina. «Och ljudet från bjällrorna och ungdomarnas skrik i de fina åkslädarna.»

«Det hade varit häftigt att vara med», sa Jonas. «Den här gången hade det kunnat gå åt skogen. Storbondens söner prejade grannens ungdomar så deras släde skar ner vid sidan av vägen och flera kastades ur. En av dom var min mormors storasyster som var bästis med en av tjejerna i den andra bondgården.»

«Hur gick det?» undrade Carina.

«Dom klarade sej, tack vare att det var mycket snö. Men det jag skulle komma till var att bonden på den mindre gården ägde ett stort skogsskifte med fin tallskog. Storbonden var avundsjuk och försökte komma över skiftet. Men det var tvärstopp. Det spelade ingen roll hur han än försökte med pengar och hot.

Till slut gick det snett nånstans. En natt i juli, när man tagit in allt hö, bröt en häftig eldsvåda ut i ladugården hos bonden på den mindre gården. Det gick väldigt snabbt för det blåste kraftigt. Alla djuren dog och bonden omkom när han försökte rädda de två hästarna. En takbjälke ramlade ner i huvudet på honom och han brändes inne. Familjen i övrigt klarade sej. Ladugården brann ner till grunden men man lyckades rädda boningshuset. Ingen fattade hur elden hade börjat. Bortsett från att bonden dog var det en ekonomisk katastrof för familjen. På den tiden hade man inte samma försäkringsskydd som nu. Ett halvår efter eldsvådan hade storbonden försökt köpa skogsskiftet av änkan, men det var nobben, igen.

Ett år senare tog en dräng i en av grannbyarna livet av sig. Han hade stoppat dynamit i munnen och tänt på. Det hände på höskullen en lördag eftermiddag. Folket på gården som hörde smällen och upptäckte drängen berättade att det hade varit en fruktansvärd syn. Bonden hade spytt när han fick se kvarlevorna efter drängen. Huvudet var bortsprängt och hjärnan hade runnit ut på golvet. Några dagar senare hittade man i drängkammaren ett brev som var adresserat till fjärdingsman, det var polisen på landet på den tiden. Brevet innehöll en kuslig läsning.

Storbonden hade betalat drängen 5 000 kronor för att tända eld på ovännens ladugård. Det var skitmycket pengar på den tiden. Drängen orkade inte fortsätta leva utan begick alltså självmord. Fjärdingsmannen med hjälp av polisen i Falun åkte och hämtade storbonden. Med brevet som bevis erkände storbonden att det var han som låg bakom mordbranden. Det blev ett långt fängelsestraff och han fick betala ett stort skadestånd.»

«Usch vilka hemska saker du berättar», sa Carina och ryste. «Det är tur att du är här annars skulle jag nog bli mörkrädd.»

«Ja, inte är det något nytt under solen med hemska brott. Men du ska inte tro att mormor var färdig med bibeln. Hon talade om en annan intressant sak också. Jag hade berättat lite om hur korrupta människor kan bli och

tror du inte hon hade ett bibelord om det också. Hon tog fram bibeln och började leta och fick fram en vers från en massa föreskrifter som Mose fick av Gud. Du som gillar gamla filmer har väl sett «De tio budorden» med bland annat Charlton Heston, Yul Brynner och Anne Baxter?»

«Det är klart, lång och mastig men väldigt intressant.»

«Jag såg faktiskt filmen när jag reste runt i USA under ett sabbatsår efter högskolan», sa Jonas. «Det var i Houston där jag hälsade på en familj. Deras son och hans tjej fixade en blind date åt mej en kväll så vi gick alla fyra på bio och såg filmen, kul faktiskt. Vet du förresten hur gammal ordet muta är?»

Carina skakade på huvudet. «Ingen aning.»

«Cirka 3 300 år.»

«Det hade jag aldrig kunnat gissa», sa Carina förvånat.

«Nej, vem kunde tro det. Och så här läste mormor: 'Du skall inte ta mutor, ty mutor förblindar de seende och förvrider de rättfärdigas sak'.»

«Det var mitt i prick», kommenterade Carina. «Nog kan man säga att den som tar emot mutor är helt väck. I det som hände i din mormors by handlade det säkert om makt också, åtminstone för storbonden. Kärleken till makt orsakar ju också en massa ont, eller hur?»

Jonas funderade en stund. «Där har du en poäng. Ta dom som begått folkmorden till exempel: Hitler, Stalin och Mao som personifierade ondskan själv. Vad säger du om kombinationen makt och pengar?»

Carina ryste till. «Ja då blir det förödande, det ena ger väl det andra. Hur tror du afrikanska ledare kunnat skaffa sej feta bankkonton i Schweiz om inte genom en kombination av makt och korruption. Du kan ge dej på att många biståndsmiljoner hamnat i deras fickor. Och det är våra skattepengar det handlar om.»

Jonas suckade. «Ja det är helt sjukt. Biståndet skulle man nog behöva ha bättre koll på. Det såg jag när jag var med och granskade bistånd från EU till länder i södra Afrika. Jag tror jag nämnde något om det när vi var i polishuset. Vi var ett internationellt team som anlitades. Förutom jag från Sverige var det revisorer från Tyskland, Nederländerna och Storbritannien. Jag fick speciellt god kontakt med engelsmannen, Mark Taylor. Han uttryckte sej väldigt träffande en gång om oegentligheter: 'fraud, shit and corruption'. Alltihop är skit, den saken är klar.

Vi upptäckte så grymt med korruption och förskingring så jag trodde inte det var sant. Och det nästan värsta av allt var att tjänstemän i Bryssel var inblandade. Våran rapport slog ned som en bomb hos EU-kommissionen. Du må tro det var godsaker för media. Efter det där uppdraget så träffas vi som gjorde granskningen varje år. Vi alternerar värdskapet. Nästa gång som är i höst blir träffen i London. Jag skulle gärna vilja ha dej med i det här erfarenhetsutbytet.»

«Gärna, det skulle vara kul», sa Carina uppskattande.

Jonas fortsatte. «På tal om Afrika kommer jag att tänka på debatten om skuldavskrivning för de fattiga länderna. G8-gruppen har ju diskuterat det vid flera tillfällen. Men hur naiv får man vara om man tror att skuldavskrivning skulle göra att dom fattiga fick det bättre. Jag menar i länderna där regeringarna förtrycker folket och stoppar pengarna i egna fickor. Vad tror du det beror på att flera länder med enorma naturrikedomar är så fattiga och har så stor skuldbörda?»

«Tja, att makteliten ser till sej själv i första hand», svarade Carina.

«Exakt, snacka om kärlek till pengar och makt. I bästa fall får väl dom fattiga bara smulorna som blir över. Det är obegripligt att regeringarna i västvärlden inte ser det här. Är dom helt blinda och döva eller vad är det för fel?»

Carina slog ut med armarna i en uppgiven gest. «Inte vet jag, men visst är det konstigt. FN och EU måste väl ställa tuffare krav på demokratiutveckling där folket får vara med och bestämma.»

«Jo du, det låter det. Flata och kravlösa är vad de är. Nej, det behövs hårdare nypor, den saken är klar. Roten till allt elände i dom här länderna är maktgalna presidenter och ledare, girighet i kvadrat, korruption och åter korruption och total avsaknad av ansvar och medkänsla för dom som har det sämst och sina länders utveckling. Tänk om det fanns flera presidenter som Nelson Mandela. Då skulle mycket se annorlunda ut. Jag måste säga att jag beundrar den mannen.»

«Ja du Jonas, här sitter vi i en fäbodstuga och ventilerar de stora världsproblemen.»

Carina såg sig om i stugan. På ena väggen hängde en stor oljemålning. En man satt på huk framför en rökugn och bakom honom tog en stor bock med långa horn sats för att stånga honom i baken. Det lyste av ilska om bocken. Till höger om rökugnen syntes mannens fru och vid sidan om henne de tre sönerna.

«Är det där din familj?» undrade Carina.

«Ja. Det är en morbror som målat tavlan. Längre tillbaka hade vi en rökugn där vi enrisrökte abborre, men den finns inte längre.»

På väggen ut mot vägen hängde ett stort foto där man såg en fäbodkulla som vandrade ut i skogen med kor och getter.

«Fint foto», sa Carina. «Vem har tagit det?»

«Det gjorde jag för många år sen.»

Det blev tyst en lång stund under det att Carina betraktade den intensiva glöden i den öppna spisen. «Det är så fint med glöden i elden. Kan du inte hämta ett täcke så lägger vi oss och myser en stund framför spisen.»

«Jovisst.» Jonas reste sig och gick uppför trappen.

«Ta med dej kuddar också», ropade Carina efter honom.

Jonas var strax tillbaka och bredde ut täcket framför öppna spisen och slängde ner kuddarna. Han tittade på Carina. Hon tog precis av sig tröjan hon haft på sig, tog bort hårspännet och släppte ut håret.

«Kom», sa hon och sträckte ut sig på täcket.

Jonas la sig på hennes vänstra sida. De låg stilla och tittade på glöden. Ingen sa något. Carina makade sig närmare honom och la huvudet mot hans axel. Jonas lösgjorde sin arm och la den runt henne så hennes huvud kom att ligga på hans bröst. Han kände hur hjärtat började slå häftigare av närheten och värmen från hennes kropp. Hon tryckte sig hårdare mot honom och han var inte sen att besvara hennes invit. Carina vände ansiktet mot honom och deras ögon möttes.

Jonas vände på sig och smekte hennes ansikte med båda händerna. Han kände på det glänsande svarta håret och lät det glida genom fingrarna. Carina log inbjudande mot honom. Jonas böjde sig ner mot hennes ansikte och sökte hennes villiga läppar. Först lite trevande för att sedan blomma ut i en häftig kyss som aldrig ville ta slut.

«Börjar det inte bli varmt?» flämtade Carina efter en lång stund.

«Jo, jag är alldeles svettig», sa Jonas.

«Men vad väntar vi på?» viskade Carina och började ta av sig linnet. Hon slängde det bakom sig.

Jonas tog av sig rubbet och stod där som näcken själv. Carina låg och väntade på honom med åtskilda läppar. Han satte sig på knäna och studerade henne hennes kropp.

«Du är fantastiskt vacker», sa han och började smeka henne. «Vad jag har längtat efter dej.»

«Och jag efter dej», sa Carina och log ljuvt medan hon såg honom djupt i ögonen.

Jonas lät sina händer följa de fasta, päronformade brösten, rörde lätt vid bröstvårtorna tills de reste sig. Carina sträckte fram sina armar och drog ner hans ansikte. De kysstes, om och om igen under det att Jonas masserade hennes bröst. Andhämtningen blev häftigare och häftigare.

Han smekte hennes höfter och började försiktigt dra av henne trosorna. Så låg hon där i hela sin härlighet. Han smekte låren som villigt särade på sig och strök lidelsefullt den svarta trekanten. Carina stönade av välbehag.

Efter att ha älskat sjönk de ner, helt utmattade. De flätade in sig i varandras heta kroppar och låg där stilla och njöt. Glöden i öppna spisen hade falnat. Efter att ha legat i ett halvslumrande tillstånd ett långt tag kollade Jonas klockan. Den var tre på morgonen.

«Vill du gå upp och sova i din säng eller sova här?» undrade Jonas.

«Här förstås», mumlade Carina. «Hämta ett tunt täcke bara som vi kan ha över oss.»

Jonas var snart tillbaka med täcket och bredde ut det över dem. De somnade snart i varandras armar.

Dagarna i fäboden gick snabbt. Det hade hunnit bli måndag eftermiddag och Carina och Jonas var färdiga att åka hem igen. Rapportutkastet var klart och de kände sig nöjda med resultatet.

De hade packat bilen och Jonas stängde grinden till sitt fäbodställe. Carina stod och tittade ut över den vackra omgivningen för att en sista gång njuta av fäbodmiljön.

«Det har varit helt underbara dagar», sa Carina. «Ska vi inte ta en vecka på semestern här då Maria kan vara med?»

«Absolut, då finns det getter i övre fäboden.»

«Det skulle hon gilla», sa Carina uppskattande. «Jag ser verkligen fram emot några sköna dagar så småningom. Men nu är det slut för den här gången. Farväl kära fäbod!»

De satte sig i bilen och åkte iväg. Ingen av dem sa något på en lång stund.

Strax efter sex på kvällen var de framme vid Jonas radhus i Väsby.

«Följer du med in på en kopp te och smörgås?» frågade Jonas när han stängt av motorn.

Carina tittade på klockan. «Okay, en liten stund då. Jag vill hem till Maria innan det blir för sent.»

När de kom in i radhuset gick Jonas fram till Charlie och tog ut honom och satte honom på pinnen utanför hans rum.

«Hej min vän, har Sara och Johanna skött om dej ordentligt medan jag varit borta?»

«Micke bra, micke bra», sa Charlie.

«Jag fixar fikat», sa Jonas.

«Kom hit, kom hit», fortsatte Charlie.

«Han menade nog dej Carina», sa Jonas inifrån köket.

Carina gick fram till Charlie som tittade nyfiket på henne.

«Hallå Charlie», sa Carina.

«Hello baby, kiss me, kiss me», sa Charlie och garvade sedan för fulla muggar.

Carina brast ut i skratt. «Men Jonas då, vad har du lärt Charlie för tokigheter?»

Jonas släppte det han hade för händer och kom bort till Carina och Charlie. «Vad skulle jag ha lärt Charlie för något?»

«Hörde du inte vad han sa?»

«Mest att han skrattade.»

«Han sa så här.»

Carina hann inte fullborda sin mening förrän Charlie sa igen. «Kiss me, kiss me.»

«Där hör du», sa Carina. «Och vet du vad han började med?»

«Nej.»

«Hello baby.»

Jonas skrattade. «Det lät väl fint, jag skulle faktiskt kunna tänka mej att säga det själv», sa han retsamt och smekte hennes kind. «Men det andra lät inte så dumt heller. Nå?» Han tittade kärleksfullt på henne.

«Vad då nå?» frågade Carina oskyldigt.

«Kiss me.» Jonas tryckte henne till sig.

Carina gav honom en lång kyss. «Så där kanske», sa hon och lösgjorde sig. «Och när lärde du Charlie dom där ramsorna?»

«Det är inte jag utan det måste vara Sara och Johanna. Tjejerna är påhittiga, så det skulle inte förvåna mej om de hittat på det för att skoja med mej. De har börjat lära sej engelska och kanske hört den engelska ramsan på teve. Charlie har då aldrig sagt så där till mej.»

«Nej, det är ju rätt begripligt», sa Carina och skrattade.

Jonas gick och gjorde klart teet och smörgåsarna. «Det är klart», sa han efter en stund.

Carina gick och satte sig vid köksbordet. Hon gjorde i ordning en tekaka med ost på och tog en stor tugga.

«Vilken god ost du har, vad är det för sort?»

«Brännvinsost», svarade Jonas. «Jag gillar ostar med smak.»

Efter att ha småpratat en stund tittade Carina på klockan. «Nej, nu måste jag ge mej iväg. Tack för fikat.»

Jonas följde Carina till dörren.

«Ett jättestort tack för några underbara dagar uppe i din fäbod», sa Carina med värme i rösten. Hon gick fram till Jonas och de kramade om varandra och kysstes. «Vi ses i morgon. Sweet dreams när det blir dags.» De vinkade åt varandra.

28

Dagarna i fäboden hade gjort Carina och Jonas gott och de var på bra humör och ivriga att lägga sista handen vid rapporten när de kom till kontoret på tisdag morgon. Det blev några hektiska timmar med att göra rapporten färdig inför mötet med Sten klockan elva.

«Jaha, mina vänner, då är det dags att lägga sista handen vid rapporten», började Sten när han, Carina och Jonas hade samlats i sammanträdesrummet. «När det gäller oegentligheter tar det här priset. Ärligt talat trodde jag inte att det fanns så mycket skit inom den olympiska rörelsen och att Stockholm var inblandad gör det hela ännu värre.»

Det blev en intensiv och givande diskussion. Den kom mycket att handla om slutsatser och sammanfattning där vissa justeringar fick göras innan de kände sig nöjda. Sten tittade på klockan. Den var strax efter ett.

«Tack för en bra och konstruktiv genomgång. Det enda som återstår innan rapporten är definitiv är sakavstämningen med Cecilia Turesson, Magnus Krok och Bo Ekberg. Hur gör vi med den?» Han såg på Carina och Jonas.

«Eftersom rapporten är hett sprängstoff får vi vara extra försiktiga», svarade Carina. «Vi tänker därför åka ut och lämna över den personligen i eftermiddag. Dessutom bör även revisionsordföranden Gunnar Jonsson få rapportutkastet. Jag åker till Cecilia och Magnus och Jonas till Bo och Gunnar.»

«En sista sak», sa Sten. «Hur lång tid ska de få för att komma med synpunkter?»

«Max en vecka, då har de en helg också att ta till om det behövs», svarade Jonas.

«Då säger vi onsdag nästa vecka. Lämna ett följebrev också så har de det på pränt», sa Sten.

Carina knackade på dörren till Cecilia Turesson kontorsrum och hörde «kom in.»

Carina öppnade dörren och gick in. «Det var ett tag sen vi sågs», började Carina, «har du tid några minuter?»

«Självklart, slå dej ner. Trevligt att se dej förresten. Jag har undrat när rapporten om granskningen skulle komma.»

«Jag förstår det och det är därför jag är här.» Carina öppnade portföljen, tog ut rapporten och räckte över den.

Cecilia bläddrade nyfiket i rapporten och sa efter en stund. «Det blev en ganska diger lunta.»

«Det blev det till slut, men mycket består av bilagor.»

«Jag ser det. Det är med viss bävan som jag väntat på rapporten», sa Cecilia allvarligt. «Brukar ni åka ut till era klienter och lämna över granskningsrapporterna personligen?»

«Normalt gör vi inte det, men i det här fallet har vi gjort ett undantag för att det är så känsligt material. Rapporten är än så länge ett utkast som vi vill att du noga läser igenom och kontrollerar fakta. Vi vill att du hör av dej senast nästa onsdag om du har några synpunkter. Här har du förresten följebrevet till rapporten.» Hon tog fram skrivelsen och gav den till Cecilia.

«Vilka fler får utkastet?» frågade Cecilia.

«Magnus Krok och Bo Ekberg, eftersom det var ni tre som satt i ledningen för OS-kampanjen. Även revisionsordföranden i Stockholms stad, Gunnar Jonsson, får det. Granskningsuppdraget har vi ju fått av revisorskollegiet. Då ska jag kila vidare», avslutade Carina.

Magnus Krok hade varit ute på besök hos klienter större delen av dagen och kom inte tillbaka till kontoret förrän sent på eftermiddagen. Han gick in på sitt rum och såg att ett dokument hade lagts på hans bord. Det var revisorernas rapport om granskningen av OS-kampanjen. På framsidan stod förutom namnet på rapporten «Utkast för sakavstämning». Det fanns också ett följebrev, underskrivet av Carina Stenlund och Jonas Falk, där det stod att de ville ha synpunkter senast om en vecka. Magnus misstänkte starkt vad som stod i rapporten och började läsa.

SAMMANFATTNING

Kvalitetsrevision AB har granskat Stockholms OS-kampanj för perioden 1996 - 1997. Kampanjen har bedrivits genom Aktiebolaget Sommar-OS 2004. Vi har kunnat konstatera omfattande förskingring och korruption samt allvarliga brister i den interna kontrollen.

Kampanjens marknadsföringschef, i fortsättningen benämnd m-chef, har förskingrat 3 150 000 kronor avseende flygresor till ledamöter i Internationella Olympiska Kommittén, IOK. Förskingringen har möjliggjorts genom samverkan med den resebyrå som anlitades under kampanjen, Resespecialisten Regnbågen. Resebyrån har fakturerat OS-bolaget för biljetter i business

class istället för ekonomiklass avseende m-chefens resor. Chefen för resebyrån har betalat 2 520 000 kronor till m-chefens privata bankkonto. Av betalningsunderlagen framgår att resebyråns chef tagit ut en ersättning på 630 000 kronor, benämnd «Provision», för att hjälpa till med falsarierna.

För kampanjen skapades ett pappersbolag, First Class Marketing, att användas för bestickning av ledamöter inom IOK. First Class Marketing har således använts som täckmantel för att dölja att röstköp har gjorts i avsikt att Stockholm skulle vinna omröstningen i Lausanne om värdstad för sommarolympiaden 2004 och för att slippa insyn. Bolaget har skötts av m-chefen från dennes bostad. Av det avtal som upprättades framgår att First Class Marketing skulle arbeta med internationell marknadsföring, det vill säga mutor. För OS-bolagets räkning undertecknades avtalet av dess ordförande tillika finansborgarråd i Stockholms stad. Vi bedömer avtalet som en nullitet.

Röstköpen uppgår till 16 miljoner kronor och avser 32 ledamöter, till vilken var och en har betalats 500 000 kronor i US-dollar. M-chefen har tillhandahållit eskortservice för sex av dessa ledamöter till en kostnad av 200 000 kronor. Ytterligare en ledamot har anlitats som agent för att sälja in Stockholm hos IOK-ledamöterna. Till agenten har betalats tre miljoner kronor i konsultarvode och 735 000 kronor för diverse omkostnader. Beloppen har satts in på bankkonto i Schweiz. Konsulten har dessutom fått skräddarsydda kläder, smycke, video med mera för 170 000 kronor.

Sista minuten mutor har använts för röstköp. I augusti 1997, kort tid före omröstningen, satte m-chefen in 1,5 miljon kronor på ett bankkonto i Lausanne. M-chefen använde pengarna för att i sista stund försäkra sig om fyra ledamöters stöd för Stockholms kandidatur.

Profiler på samtliga IOK-ledamöter har upprättats. Till hjälp med detta fick m-chefen tillgång till en förteckning som användes av amerikanarna inför omröstningen då Atlanta utsågs till värdstad för sommarolympiaden 1996. Kostnaden för denna tjänst, som tillhandahållits av USA:s dåvarande OS-general, uppgår till 200 000 kronor.

Ett exklusivt frimärksalbum har överlämnats som gåva till IOK:s president. Kostnaden för albumet uppgår till 600 000 kronor, varav värdet på frimärkena är 500 000 kronor.

Till SOK, Sveriges Olympiska Kommitté, har First Class Marketing betalat 4,5 miljoner kronor avseende idrottsligt utbyte med åtta afrikanska länder. Sju av avtalen undertecknades vid besök under augusti 1997, mindre än en månad före omröstningen. Det åttonde avtalet undertecknades av parterna den 4 september, alltså dagen före omröstningen. SOK:s stöd gäller inte breddidrott utan elitidrott, vilket är anmärkningsvärt. Vi bedömer stödet som ytterligare ett försök att bereda vägen för Stockholms kandidatur.

IOK:s regler för gåvor har överskridits med råge. Under hela kampanjen, fas 1 och 2, fick gåvor ges till ett värde av 200 US-dollar. Värdet av de officiella gåvorna uppgår till cirka 350 US-dollar per ledamot. Därutöver har en glasskulptur från Kosta Boda för cirka 860 US-dollar getts till varje ledamot. Den totala kostnaden för denna gåva uppgår till 900 000 kronor och har betalats av First Class Marketing.

Genom First Class Marketing har två miljoner kronor i konsultarvode och 400 000 kronor som ersättning för diverse omkostnader betalats till företaget Intelligent Solutions i Kapstaden. Betalningarna har skett i slutet på oktober och november 1997, alltså lång tid efter kampanjen och omröstningen i Lausanne. Huruvida utbetalningarna har med kampanjen att göra har inte kunnat klarläggas.

First Class Marketings kostnader för OS-kampanjen uppgår till 31 miljoner kronor och intäkterna till 43,4 miljoner. M-chefen har således tagit ut en ersättning på 12,4 miljoner, vilket motsvarar ett pålägg på 40 procent. Tjänsterna är arbetsuppgifter som gjorts i tjänsten.

M-chefen har under sina utlandsresor gjort kontantuttag på 82 950 kronor med OS-bolagets kontokort. Då inga kvitton finns som styrker att pengarna använts för kampanjen, bedömer vi att de tagits ut för egen räkning. Kontokort har också använts för att köpa golfutrustning för 17 000 kronor.

OS-kampanjens m-chef har på ett flagrant sätt missbrukat sin ställning och sitt förtroende hos styrelsen och bolagets ägare, Stockholms stad. De oegentligheter som m-chefen begått betecknar vi som grov trolöshet mot huvudman.

Förundersökning om brott avseende grovt bedrägeri och bestickning pågår hos polis och åklagare. Stockholms stad bör lämna in en polisanmälan mot Resespecialisten Regnbågen för medhjälp till förskingring. Dessutom bör OS-bolagets ordförande polisanmälas för uppsåt och grov oaktsamhet avseende bestickning av IOK-ledamöter och kampanjens användning av First Class Marketing.

Magnus värsta farhågor hade besannats. Skrivningen var till och med värre än han väntat sig. Jävla revisorer som förstört allt för honom. Han lyfte telefonluren och slog ett hemligt telefonnummer.

«Jaa.»

«Det är Magnus. Det är dags för operation «Slutdestination». Se till att den blir ordentligt genomförd.»

Rösten, som alltid gav Magnus en obehaglig känsla, var avmätt och kylig.

«Du kan vara lugn. Betrakta operationen som redan utförd. Se till att betala halva arvodet i förskott. Pengarna ska vara på mitt konto i morgon.»

För finansborgarrådet Bo Ekberg existerade inga normala arbetstider. Som högste politiker i Stockholms stad hade han ofta kvällsjobb med sammanträden, träffar med olika intressegrupper, överläggningar med representanter för näringslivet och representation.

Hela tisdagen hade han suttit i sammanträden och kom inte tillbaka till sitt kontor förrän halv fem. Snart var ännu en arbetsdag över i Stockholms stadshus och många hade redan packat ihop och gett sig iväg hem. Ekbergs sekreterare var fortfarande kvar och informerade honom om att revisor Jonas Falk hade varit upp och lämnat ett tjockt kuvert. Ekberg gick in på sitt rum och öppnade kuvertet.

Granskning av Stockholms OS-kampanj lyste med stora bokstäver på rapportens framsida emot honom. Sanningens ögonblick var inne.

Bo Ekberg läste snabbt igenom rapporten under det att hans ansikte växlade färg från vitt till rött flera gånger. Luften i rummet kändes kvalmig så han gick och öppnade fönstren på vid gavel. Finansborgarrådet stod där några minuter med tom blick och lät vinden svepa in över sig för att kyla ner de upprörda känslorna. Han behövde definitivt något att styrka sig med och gick bort till skåpet i bokhyllan och tog fram en whiskyflaska. Ett glas sveptes på direkten. Sedan satte han sig vid skrivbordet med flaskan och glaset framför sig.

Var detta slutet på hans politiska karriär? Just nu kändes det som om hela hans värld rasat ihop. Han stirrade uttryckslöst framför sig. Efter det andra glaset började han lugna ner sig och läste igenom rapporten igen.

Efter det tredje glaset började han karska upp sig. Strategin med att smörja IOK-ledamöterna hade varit förbannat lyckosam. Att komma tvåa i Lausanne var inte fy skam, men det kändes pest att bli slagen med bara tre röster. Och de hade nästan lyckats dölja det smarta draget att använda det fiktiva bolaget för mutorna. Allt var förstört, förbaskade revisorer.

Vad han inte kunde smälta var att Magnus blåst honom och OS-bolaget på flygbiljetterna, för att inte tala om den skamlösa ersättningen han tagit ut för att sköta First Class Marketing hemifrån. Arbetet med att muta ledamöterna i IOK gjorde han i tjänsten. Bolaget var bara en täckmantel, det hade revisorerna alldeles rätt i.

Det kanske inte var för sent att göra något åt situationen. Rapporten var inte slutgiltig utan endast utkast och den hade framför allt inte släppts och blivit offentlig. Han måste se till så den stoppades tills vidare, åtminstone beläggas med sekretess. Den ende som kunde göra något åt det var revisionsordföranden Gunnar Jonsson. Finansborgarrådet lyfte telefonluren och slog numret till hans bostad.

«Gunnar Jonsson.»

«Det är Bo Ekberg. Vi måste träffas och diskutera en del saker.»

«Och vad skulle det vara?»

«Det gäller rapportutkastet om OS-kampanjen. Jag förmodar att du är informerad om vad KVR:s revisorer kommit fram till.»

«Det stämmer, jag fick rapporten tidigare idag. Du har verkligen ställt till det Bosse.»

«Jag vet, men det vore bra om vi kunde träffas. Har du tid i morgon förmiddag?»

Gunnar kollade i sin almanacka. «Inga problem, men jag vill att Carina Stenlund och Jonas Falk också är med. Det kan komma upp frågor som endast de kan svara på.»

«Vi säger det. Passar halv tio?»

«Okay, men jag ska bara kolla med revisionskonsulterna. Hör du inget från mej är det grönt.»

Finansborgarrådet gick av och an i sitt rum efter samtalet med revisionsordföranden. Han måste ringa ett samtal till.

Magnus Krok var ute och spelade golf när hans mobiltelefon ringde. Fördömt också att han glömt stänga av den. «Ursäkta mej», sa han lite generat till de andra. Han gick åt sidan och svarade.

«Magnus Krok.»

«Det är Bosse. Hur har du det?»

«Tjänare Bosse, det kunde inte vara bättre. Du har tur att jag svarar för jag är ute och spelar golf och tyvärr hade jag glömt stänga av mobilen. Nu lär jag väl få några gliringar av de andra i gänget.»

«Vilka är du ute och spelar med?»

«De övriga i företagsledningen plus våra revisorer och vi är ute på en bana som jag tror är din favorit, Tumbas golfbana vid Ullnasjön. Jag är i kanonform och leder tävlingen. Jag hade precis satt en birdie på det 16:e hålet när du ringde.»

«Inte dåligt, då förstår jag att du stortrivs», kommenterade Bo. «Jag blir faktiskt sugen själv på en runda när du berättar var ni är, men det får bli en annan gång. Jag förmodar att dagens övning inte är slut i och med golfen.»

«Nej, självklart inte. Efter golfrundan blir det först några drinkar och sen middag. Det är våra revisorer som bjuder på hela kalaset och det gör de minst en gång per år, oftast två. De är inte knussliga när det gäller, men så lyfter de ett fett arvode också. Bra jobb gör dom och vi är nöjda. Vad vill du?»

«Vi måste träffas. Revisorerna har lämnat sin granskningsrapport om OS-kampanjen. Du har väl läst rapporten?»

«Ja», svarade Magnus i kort ton.

«Det är några saker jag vill ta upp med dej. Du har varit jävligt fräck när du fakturerat. Tolv miljoner är ju rena rama ockret plus lite annat. Du kanske hade tänkt dela med dej av kakan?»

Magnus la ifrån sig golfklubban och gick bort en bit från de övriga i golfgänget. «Dela med mej? Hur kan du komma med en så vansinnig idé? Skulle det vara till dej kanske?»

«Som sagt, fundera på det tills vi träffs», sa Bo.

«När då?»

«I morgon eftermiddag på mitt kontor. Passar halv två?»

«Nej, det går inte», svarade Magnus. «Jag är uppbokad ett bra tag framöver. Dessutom är det ingen bra idé att vi träffs på dan. Det måste bli på kvällen, gärna lite sent.»

Bo funderade. «Okay, du har en poäng i det. Vad sägs om klockan nio i morgon kväll?»

«Det får gå», svarade Magnus surt. «Egentligen har jag en annan grej inbokad, men jag får skippa den. Det är lika bra vi får det här överstökat. Nu måste jag återvända till de andra. I morgon kväll alltså.»

«Häng kvar», lyckades Bo få ur sig innan Magnus stängde av mobilen. «Vi måste komma överens var vi ses nånstans. Det enklaste är att vi träffas utanför stadshuset vid Hantverkargatan. Lite längre bort på höger sida finns det en liten ingång. Möt mej där.»

29

Jonas och Carina gick in på stadshusets borgargård, som ger intryck av borggården på ett slott, genom den Italieninspirerade pelargången och ut på trädgården. De hade nyss kommit med taxi för att vara med på träffen med finansborgarrådet halv tio. Än var det gott om tid och de gjorde sig ingen större brådska. Kvart över nio skulle de möta revisionsordföranden Gunnar Jonsson utanför personalingången. Det hade regnat hela morgonen, men nu var det uppehållsväder. Himlen var dock fortfarande täckt av regntunga moln. Revisorerna från KVR gick i sakta mak ner till trappan vid vattnet och tittade ut över Riddarfjärden. Jonas kände inte till den egentliga orsaken till att finansborgarrådet ville träffa dem. Revisionsordföranden hade varit ganska vag när han ringt upp Carina, bara att Ekberg ville diskutera rapporten om OS-kampanjen. Finansborgarrådets snabba reaktion på utkastet, han fick ju det så sent som igår, tydde på att budskapet hade tagit skruv, inte så underligt med tanke på avslöjandena och kritiken.

«Gunnar har kommit», sa Carina och avbröt Jonas i hans tankar. De gick upp till stadshuset där Gunnar Jonsson väntade på dem.

«God morgon», hälsade revisionsordföranden med ett varmt leende. «Är ni taggade nu för en dust med finansborgarrådet?»

«Så du tror han är på hugget?» undrade Carina.

«Jag har en känsla av det», svarade Gunnar.

De gick in i stadshuset och upp till tredje våningen där finansborgarrådet hade sitt rum.

Dörren till sekreterarens rum stod öppen och revisorerna steg in med ordföranden i spetsen. Vid bordet satt Jennifer Blomgren, Bo Ekbergs sekreterare, och skrev på datorn. Det var en smärt brunett i fyrtioårsåldern som gav ett vänligt och korrekt intryck. En svag doft av parfym vilade över rummet. Jennifer tittade upp när revisionsordföranden visade sig i dörröppningen. Sekreteraren log igenkännande mot honom och hälsade, de kände varandra väl sedan många år.

«Ett ögonblick ska jag höra om Ekberg är ledig», sa Jennifer och reste sig. Hon gick fram och öppnade dörren till finansborgarrådets rum.

«Revisorerna har kommit.»

Bo Ekberg reste sig. «Bra, visa in dem. Vi kommer att vara upptagna en till två timmar.»

«Var så goda», sa sekreteraren.

Gunnar, Carina och Jonas gick in till finansborgarrådet och hälsade på honom.

Jonas såg sig omkring i finansborgarrådets rum. Rummet var rätt stort och hade vitmålade väggar, utsmyckade med tavlor, de flesta med Stockholmsmotiv. Vid det stora skrivbordet stod en ergonomisk, marinblå kontorsstol och uppe på det nästan kliniskt rena skrivbordet i ek fanns en telefon, dator och några inramade personfoton. Dagsljuset i rummet kom in genom tre fönster. Längre in i rummet stod ett elegant, ovalt konferensbord i mauserbjörk med nio stolar. Sitsarna på stolarna var klädda med ett tyg i ljusblå färg. Mellan skrivbordet och konferensbordet fanns en liten mer informell plats med fyra ljusbruna läderfåtöljer och ett litet bord i mitten. Bakom fåtöljerna stod en stor bokhylla i ek.

«Var så goda och slå er ner», sa Bo Ekberg och pekade mot konferensbordet. «Eftersom det är jag som initierat den här träffen är det väl lika bra att jag börjar.» Han slog sig ner mitt emot revisorerna.

«Som ni säkert förstår hade jag helst velat slippa det här mötet, men det var oundvikligt. Rapporten som ni från KVR har sammanställt har inte varit nån munter läsning. Jag har sen jag fick den igår funderat mycket över hur vi ska hantera fortsättningen. Det är främst den frågan jag vill diskutera med er.» Bo Ekberg gjorde en kort paus.

«Innan vi gör det vill jag bara upplysa er om att Magnus Kroks svindleri kom som en chock för mej», fortsatte Bo Ekberg.

«Så du menar att du inte känt till vad som försiggått under kampanjen?» frågade Gunnar Jonsson.

«Även om det kan tyckas märkligt är det sant», svarade finansborgarrådet. «Att Magnus Krok gått bakom ryggen på mej och fifflat med flygbiljetterna är obegripligt. Jag hade ingen aning om det. Men det hade ju uppenbarligen inte varit möjligt om han inte fått hjälp av resebyrån. Jag är djupt besviken på honom. Med tanke på det goda samarbete, åtminstone som jag upplevt det, känns det särskilt sorgligt.»

«När du nämner flygbiljetter har jag en fråga», insköt Carina. «Vem beslutade att Cecilia och Magnus fick flyga business class? Det är ju väldigt mycket dyrare än ekonomiklass.»

«Vi diskuterade det och jag gav klartecken. De skulle göra många och långa resor, speciellt Magnus, så jag tyckte det var rimligt att de fick en hygglig komfort.»

«Låt oss gå vidare till den betydligt allvarligare delen i rapporten», fortsatte Gunnar, «smörjningen av IOK-ledamöterna. Du försökte med brottsliga medel få olympiaden till Stockholm och det handlar dessutom om väldigt mycket pengar. Vad har du att säga om det?» Gunnar stirrade stint på Bo.

Bo ryckte på axlarna med en uppgiven min. «Tja, vad skulle vi göra? Ingen kandidatstad sparar på krutet. Även om jag inte gillade det hade vi inget val. Vi var piskade att haka på om vi överhuvudtaget skulle ha en chans.»

«Och så försökte ni dölja mutorna genom att skapa ett pappersbolag.»

«Ja det var hela poängen och det hade fungerat alldeles utmärkt om du inte haft duktiga revisorer. Jag måste erkänna», sa Bo och tittade på Carina och Jonas med antydan till ett leende, «att jag inte trodde ni skulle upptäcka arrangemanget.»

«Det var därför jag satte Carina och Jonas på granskningen», sa Gunnar belåtet. «Man ska aldrig underskatta revisorer Bosse. Förr eller senare nosar de upp saker och ting.»

«Uppenbarligen», kommenterade Bo surt. «Även om jag medverkat i en brottslig handling vill jag att ni ska veta att det inte var min idé att muta IOK-ledamöterna.»

«Säger du det», sa Gunnar förvånat. «Då skulle jag gärna vilja veta vem som hittade på det.»

«Vi får se», sa Bo. «Just nu är jag inte beredd att avslöja något.»

Gunnars röst hårdnade. «Om du tänker efter inser du nog att det är till din fördel om du gör det, men vi kan återkomma till det senare. Jag vill fortsätta med First Class Marketing. Hur kunde du godkänna att Magnus Krok fick ta ut miljoner för att sköta bolaget. Det är väl frågan om inte det också är ett brott, men det får prövas i ett senare sammanhang. Jag är helt överens med Carina och Jonas när de skriver att Magnus har gjort arbetet i tjänsten. Att ni använde First Class Marketing var ju så att säga bara en kringgående rörelse.»

«Jag visste faktiskt inte att han lagt på så okristligt mycket. De tolv miljonerna fick mej att se rött.»

«Nu hänger jag inte med», sa Gunnar. «Du attesterade fakturorna, eller hur?»

«Det är klart jag gjorde, men jag litade på Magnus. Jag hade ingen anledning att misstänka att han sysslade med något oegentligt. Nu inser jag naturligtvis att jag skulle ha kollat fakturorna bättre.»

«Det borde du ha tänkt på för länge sen», kommenterade Gunnar. «Jag behöver väl inte påminna dej om att det är styrelsen som har ansvaret för att det finns en fungerande internkontroll. Och det är banne mej du som ordförande som ska se till att den gör det. Du släppte iväg saker och ting för långt tills du tappade kontrollen Bosse. Det får du skörda nu.»

«Jag håller med om att det är en enda soppa», medgav Bo, «och nu kommer vi till den stora frågan. Vad gör vi med rapporten? Ni förstår själva vad som händer om den offentliggörs. Det blir ett helsikes liv. Du får se till Gunnar så rapporten inte släpps. Gör vad fan du vill, sekretessbelägg den eller vad som helst. Låt inte pressen få tag på den, då är vi sålda. Du har Stockholms varumärke för de närmaste åren i dina händer Gunnar. Kommer du ihåg vad det är för motiv på norra väggen i Gyllene Salen?»

Gunnar nickade och undrade vad Bo syftade på.

«Jo, där sitter Mälardrottningen med stadshuset i sitt sköte och ovanför lyser midnattssolen. Du har bildligt talat inte bara stadshuset i dina händer utan hela Stockholm och du är den som avgör om midnattssolen ska fortsätta att lysa eller om det ska bli becksvart. Har du tänkt på att du som revisionsordförande sitter i en sjuhelsikes maktposition?»

Gunnar satt tyst en stund i djupa tankar och sa sedan. «Jag är medveten om det, men det skulle vara mej främmande att utnyttja min ställning på ett felaktigt och orättfärdigt sätt. För det är just det du ber om. Jag har ett stort ansvar som revisor och sköter jag mej inte kan jag åka på skadestånd. Och hur tror du det skulle se ut om jag försöker mörka och det efteråt kommer fram vad jag gjort.»

«Självaste revisionsordföranden i Stockholms stad, jo, jo, där ser man.»

«Jag kan höra snacket här i stadshuset och ute på stan, se tidningsrubrikerna framför mej. När revisorskollegiet behandlat rapporten är den allmän handling och försöker jag förhindra det, speciellt när det handlar om allvarliga brott, då lär inte en åklagare lägga fingrarna emellan. Om du tror att jag skulle utsätta mej för något sådant, då är du inte riktigt klok. Sanningen Bosse, den hinner förr eller senare ifatt oss. Det torde du med all önskvärd tydlighet ha upptäckt det senaste dygnet.»

Det lilla korpulenta finansborgarrådet såg ut att krympa ytterligare under det att revisionsordföranden smulade sönder hans förhoppningar och argument.

«Och vad varumärket Stockholm anbelangar är jag inte särskilt orolig», fortsatte Gunnar. «Visst, skandalen med OS-kampanjen kommer att nagga Stockholms anseende i kanten, men det blir bara temporärt. Snart är vi tillbaka till business as usual. Varumärket Stockholm är oerhört starkt. Det kommer inte avslöjandena av mutorna och förskingringen att ändra på. Folk är inte dumma Bosse. De inser ganska snart att det handlar om några få personer som låtit girighet och missriktade ambitioner styra deras brottsliga handlande.»

Bo var märkbart tagen av Gunnars kanonad. Han satt med sammanbiten mun och stirrade upp i taket. Ansiktet var rött av upphetsning och svettpärlorna trängde fram i pannan. Han var nära ett utbrott men lyckades behärska sig.

«Sammanfattningsvis Bosse, du kan inte räkna med revisorernas hjälp på något sätt. Processen måste ha sin gång, det kan varken du eller jag ändra på. Det var ett desperat försök från din sida, men du borde känna mej bättre.»

«Jag förstår», sa Bo bittert och vred sina händer. Hans ansiktsuttryck såg ut som om han inte riktigt visste vad han skulle säga eller göra.

«Nå», sa Gunnar, «tänker du avslöja vem som låg bakom mutupplägget?»

Efter att ha funderat en stund sa Bo: «Helst hade jag velat slippa det, för det är väldigt känsligt. Men det verkar som om jag inte har något val. Ni kommer att bli överraskade när jag säger vem som höll i trådarna. Strategen till mutorna var Sveriges statsminister Rolf Andersson. Han och jag träffades hos en god vän ute på Rödlöga för ett par år sen för att diskutera upplägget av OS-kampanjen.»

Revisorerna tittade misstroget på finansborgarrådet och det blev en lång tystnad.

«Det är en mindre chock att få höra det», sa Gunnar till slut. «Men hur kommer det sej att statsministern var inblandad?»

«Hans bakgrund som olympier och att han är väl bekant med den olympiska rörelsen. Vad jag förstår var det oerhört viktigt för honom att få hit olympiaden, även som statsminister.»

«Du är säkert införstådd med att rapporten efter det här kommer att behöva kompletteras», summerade Gunnar.

«Och din gode vän, vem är det?» frågade Jonas som inte längre kunde hålla sig.

«Han hade inte något med själva kampanjen att göra», svarade Bo vagt, «men är en allmänt kunnig och bra person som inte pratar bredvid munnen.»

«Jag antar han har ett namn», sa Carina.

«Lasse», svarade Bo kort.

«Inget mer?» undrade Carina.

«Det kan räcka så», svarade Bo.

Revisorerna reste sig och sa hej då till Bo Ekberg. Det besvikna finansborgarrådet såg med lång blick efter revisorerna när de försvann ut genom dörren. När de kommit ut ur stadshuset sa Gunnar.

«Som jag sa däruppe så behöver rapporten kompletteras utifrån vad vi nu vet. Jag tycker inte det behövs så mycket, men förspelet till röstköpen behöver nämnas. Och som sagt att uppgifterna grundas på information från finansborgarrådet.»

«Men hur gör vi med statsministerns inblandning?» frågade Carina. «Enligt Ekberg satte han igång hela karusellen.»

«Det har du rätt i», medgav Gunnar. «Vi måste nämna att han var initiativtagare och strateg till mutorna, vi är skyldiga finansborgarrådet det. Annars kan vi räkna med att han gör det. Då ska ni ha tack så länge för en utomordentligt fint genomförd granskning och bra rapport.»

Gunnar sträckte fram handen och tackade Carina och Jonas.

Carina och Jonas gick ut på Hantverkargatan och vandrade bort mot T-centralen.

«Nå vad säger du?» frågade Jonas efter en stund.

«Ja vad säger man», svarade Carina. «Det här var det märkligaste möte jag varit med om, helt sanslöst. Tänk att självaste statsministern satte igång muthärvan.»

«Ja, helt osannolikt», medgav Jonas. «Jag har nog inte riktigt fattat det än.»

«Jag tycker vi berättar för Sten på en gång när vi kommer till kontoret», sa Carina.

«Bäst att smida medan järnet är varmt», samtyckte Jonas. «Plus att det vore bra om vi kompletterade rapporten med de nya uppgifterna redan i eftermiddag. Kan du?»

«Egentligen skulle jag avsluta ett annat jobb, men det kan vänta till i morgon. Det här är viktigare.»

Carina och Jonas satt mitt emot Sten Ulvhammar på hans kontorsrum. De hade precis berättat om mötet med finansborgarrådet. Det kliade i näsan på Sten och han försökte stoppa nysningen, men nysattacken gick inte att stoppa. Sten nös så ljudligt så det rungade i hela rummet, inte bara en gång utan tre.

«Prosit», sa Jonas.

«Tack», sa Sten och masserade näsan.

«Jag tror det vi berättat var rena rama nyspulvret», sa Carina och skrattade.

«Uppenbarligen», sa Sten. «Ni upphör inte att förvåna mej i den här granskningen. Det tycks vara det ena sensationella avslöjandet efter det andra. Har ni något mer kanske?» Han tittade nyfiket på Carina och Jonas.

Carina log. «Till att börja med en olöst fråga från överläggningarna på Rödlöga.»

«Säger du det. Och vad är det?» undrade Sten nyfiket.

«Vem den tredje mannen är.»

«Den tredje mannen?» Sten satte upp ett förvånat ansikte.

«Ja, jag berättade ju nyss att det var tre personer som träffades på Rödlöga. Två personer har vi identifierat, men vem Lasse, den tredje personen är, vet vi inte. Bo Ekberg ville inte tala om vem det är.»

«Ja visst ja. Nu kommer jag ihåg. Jag har bara haft statsministern i tankarna. Och hur viktigt är det att veta vem han är?» undrade Sten.

«Svårt att säga», sa Jonas. «Eftersom han deltog i överläggningarna var han uppenbarligen en intressant person att ha med. En vän till finansborgarrådet, en person med inflytande kanske och viktiga kontakter. Bo Ekberg sa, om jag inte minns fel, att Lasse inte hade något med själva kampanjen att göra.»

«Vad kan Ekberg ha menat med det?» avbröt Sten.

«Den som det visste», kommenterade Jonas tankfullt. «Om Lasse inte hade något med kampanjen att göra, så var han naturligtvis indirekt med i leken. Jag tror inte alls att det var en slump att han var värd för statsministerns och finansborgarrådets besök i skärgården.»

«Och man diskuterar inte så allvarliga saker som mutor med en person bara för att det är en vän», inflikade Carina.

«Nej, just det», sa Sten. «Vad gör vi åt det här olösta problemet då?»

Det blev tyst en stund. Sedan sa Carina. «Eftersom Ekberg inte ville avslöja något mer så får vi väl åka ut till Rödlöga och kolla, eller vad säger du Jonas?» Hon vände sig till honom.

«Bra förslag», sa Jonas uppskattande. «Det verkar vara enda sättet att få reda på vem Lasse är.»

«Och hur har ni tänkt bära er åt när ni kommer till Rödlöga?» undrade Sten. «Ni har bara ett vanligt förnamn att gå på, det är inte mycket.»

«Nej, det är visserligen sant», sa Carina. «Men jag gissar att denne Lasse inte är vem som helst och då kan till och med ett så vanligt namn vara bekant där ute.»

«Jag köper det», sa Sten. «När åker ni ut?»

«Eftersom idén kom upp nu har vi inte diskuterat det», svarade Carina. «Det bör rimligen ske rätt snart. Vad säger du Jonas, skulle lördan passa?»

Jonas tänkte efter. «Jag är inte inbokat på något så det går bra.»

«Okay, blir det några fler överraskningar?» frågade Sten och tittade leende på Carina och Jonas.

Carina besvarade leendet. «Inte vad jag kan komma på just nu, men man vet aldrig.»

«Det har du rätt i», kommenterade Sten. «Det har ju varit många turer i den här granskningen.»

«Om det inte är något mer, så tänker Jonas och jag komplettera rapporten med uppgifterna om Rödlöga.»

«Gör det», sa Sten och reste sig.

«Vi sätter oss inne hos mej», sa Carina till Jonas när de kom ut i korridoren.

«Jag ska bara hämta rapporten så kommer jag», sa Jonas.

«Du som är bäst att formulera dej», började Carina och satte sig vid datorn när Jonas kom in. «Jag ska klicka fram filen bara. Så där. Shoot!»

Tankarna på kompletteringen hade malt i Jonas huvud ända sedan de lämnade stadshuset, så han behövde knappt någon betänketid. Det bara rann ur honom. Carina hade fullt sjå att hinna med.

«Då så», summerade Carina. «Kom hit och läs för se om det blev bra. Det ser helt okay ut för min del.»

Jonas gick och ställde sig bredvid henne. Han kände hennes förföriska parfym och la sin vänstra kind mot hennes högra medan han med sin vänstra hand smekte henne. Ingen sa något. De bara njöt av varandras närhet. Jonas böjde sig framåt och sökte Carinas läppar som villigt besvarade hans kyss. Till slut sa Carina. «Vi kanske ska koncentrera oss på vad jag skrev?»

«Som du vill älskling», sa Jonas och började läsa.

I samband med att revisionsrapporten stämdes av, framkom vid samtal med finansborgarrådet att initiativtagare och strateg för att muta IOK-ledamöter var Sveriges statsminister, Rolf Andersson. Planeringen av mutupplägget skedde på Rödlöga i juni 1996 och gjordes av tre personer: statsministern, finansborgarrådet och Lars ?? (kompletteras senare). Enligt finansborgarrådet spelade statsministerns ingående kunskap om IOK och den olympiska rörelsen en avgörande roll varför han engagerade sig i Stockholms OS-kampanj.

Det praktiska genomförandet av mutorna gjordes enligt den överenskomna strategin av kampanjens m-chef på uppdrag av OS-bolagets ordförande.

«Det får duga så här långt», tyckte Jonas. «Kråkan om Lasse får vi komplettera när vi varit ut till Rödlöga.»

«Bra, då börjar vi närma oss slutet på den här historien», sa Carina.

30

Det hade kommit in tunga regnbyar över Stockholm under eftermiddagen och de hängde kvar till sent på kvällen. Magnus Krok parkerade sin Ferrari på Hantverkargatan nedanför Rådhuset och gick de tre kvarteren bort till stadshuset i duggregnet. Han var på den överenskomna platsen strax före nio. Bo Ekberg dök upp fem över nio.

Han tog fram passerkortet och drog igenom kortläsaren vid dörren och knappade in sin kod. Det hördes ett klick i låset och dörren var öppen.

Ekberg höll upp dörren och de gick in. Magnus läste på väggen «NORRA TRAPPAN BOTTENVÅNING» och till vänster fanns en ingång till Blå Hallen.

«Det här är en av de två nödutgångar vi har i stadshuset», informerade Ekberg när de gick uppför trappan och bort till finansborgarrådets rum som låg på tredje våningen. «Har du förresten varit i Blå Hallen och Gyllene Salen?»

«Nej, det har aldrig blivit av.»

«Då har du missat några av Stockholms främsta turistattraktioner», sa Bo småleende. «Har du tid kan vi ju passa på och ta en snabbrunda.»

«Tja, det kunde väl vara kul», samtyckte Magnus.

«Vi går bort till mitt rum först», sa Ekberg.

Magnus följde efter honom. Det var långa korridorer i stadshuset. När de kom fram till finansborgarrådets rum låste Ekberg upp och de gick in.

«Jag måste ringa vakten i receptionen och be honom larma av», sa Bo.

«Vakten receptionen.»

«God afton. Det är finansborgarrådet Bo Ekberg. Är allt under kontroll?»

Det hörde till ovanligheterna att finansborgarrådet ringde till tjänstgörande vakt, så han undrade vad som var på gång. «Ja, det är inget speciellt. Är det något jag kan hjälpa till med?»

«Är Blå Hallen och Gyllene Salen larmade?»

«Det är gjort, inga aktiviteter pågår eller är inbokade.»

«Vill du ta och larma av för jag ska ha en privat visning.»

«Visst, jag gör det på en gång. Säger du till när ni är klara eller?»

«Gör så här. Larma på igen vid midnatt. Vi bör vara färdiga i god tid innan dess, men för säkerhets skull.»

«Då vet jag. Jag får önska en trevlig afton.»

«Tack för det.»

Bo vände sig till Magnus. «Ska vi ta visningen först kanske, det tar inte så lång tid. Vi kan börja med Blå Hallen.»

«Okay», sa Magnus.

De vandrade bort till Blå Hallen och gick ner i den för tillfället ödsliga hallen.

«Jag kan ju dra en kortis om stadshuset först», sa Bo. «Man körde igång bygget 1912 och elva år senare, alltså 1923, var stadshuset klart. Det invigdes på midsommarafton den 23 juni.»

Ekberg stannade till mitt i hallen och pekade. «Som du ser är Blå Hallen inte blå utan röd. Från början var det meningen att väggarna skulle vara blåa, men arkitekten som hette Östberg blev så förtjust i det röda teglet så man behöll den färgen. Golvet vi står på är marmor från Kolmården medan pelarna vid entrén är granit härifrån Stockholm.»

«Snygg marmor», kommenterade Magnus.

«Då går vi upp till Gyllene Salen som utan tvekan är Stockholms och Sveriges förnämsta festsal där det dansas flitigt under Nobelnatten. Det där känner du säkert till.»

De gick uppför den välkända trappan från Nobelmiddagarna då servitörerna skrider ned med Nobelglassen på silverbrickor, och bort till Gyllene Salen.

Magnus häpnade över all guldglans på väggarna när de kom in i Gyllene Salen. «Det är ju som att komma in i ett sagopalats», sa Magnus.

«Ja visst är det en fantastisk sal», sa Bo. «Du reagerar säkert över all guldglans. Man brukar säga att allt som glimmar är inte guld, men här är det faktiskt guld på väggarna, guldmosaik. Det är 23,5 karats bladguld som lagts mellan färgade glasskivor. Hur många bitar tror du det kan vara här inne?» frågade Bo.

Magnus tittade sig omkring och skakade på huvudet. «Omöjligt att svara på men säkert flera miljoner.»

«Cirka nitton miljoner och skulle man lägga ihop allt guld blir det tio kilo. Sverige var inte så bra på mosaikarbete så det gjordes i Berlin. Sen har du målningarna på väggarna, rätt fina tycker jag. Motiven på sidoväggarna är från andra städer kring Mälaren medan södra och norra väggen visar en del av Stockholm, men jag är inte rätte mannen att berätta om detaljerna. Längst bort», Bo pekade, «har du norra väggen eller centralväggen som den också kallas. Där ser du Mälardrottningen som sitter på sin tron. Är det något du undrar över?»

«Jag tror inte det», svarade Magnus. «Du ska ha tack för visningen.»
«Ingen orsak. Då går vi tillbaka till mitt rum.»

«Du ville diskutera något om rapporten», började Magnus när de satt sig i fåtöljerna. Han brydde sig inte om att ta upp rapporten ur portföljen. Väsentligheterna kom han alltför väl ihåg.

«Just det», sa Bo. «Först kan jag berätta att jag träffade revisorerna och revisorskollegiets ordförande i förmiddags. Jag försökte få dem att sekretessbelägga rapporten, men det var som att köra huvudet i väggen. Så nån specialbehandling av rapporten kan vi glömma.»

«Och du ska vara finansborgarråd och har inte större inflytande», sa Magnus ironiskt. «Jag trodde faktiskt att en politiker på din nivå kunde fixa både det ena och det andra, men jag har uppenbarligen överskattat din förmåga. Så vad händer med rapporten?»

Bo surnade till över Magnus kommentar och svarade. «Den kommer att behandlas på sedvanligt sätt. Så fort våra revisorer är klara lämnas rapporten till kommunstyrelsen och blir offentlig. Och du och jag lär kunna vänta oss ett rättsligt efterspel.»

«Det är alltså ingenting vi kan göra?»

«Inte vad jag kan se. Det enda är väl att se till så vi lämnar samstämmiga uppgifter och att de är så knapphändiga som möjligt när det blir dags för förhör.»

«Det var väl knappast rapportens behandling du ville prata om», påpekade Magnus.

«Nej, jag ville bara tala om hur det blir med den saken så du vet. Det är två saker som gjort mej skitförbannad. För det första har du gått bakom ryggen på mej när det gäller flygresorna och blåst OS-bolaget på tre miljoner. Fick du hjärnsläpp eller vad tänkte du på?»

«Det är inte så illa som det ser ut i rapporten», svarade Magnus irriterat. «Vi hade en deal om att jag och Cecilia fick flyga business class. Cecilia utnyttjade det till hundra procent men inte jag. När jag fick reda på hur dyr business var tyckte jag pengarna kunde användas på ett bättre sätt.»

«Du menar för din egen lyxkonsumtion», konstaterade Bo sarkastiskt.

«Inte alls, jag använde pengarna för att smörja IOK-ledamöterna.»

«Och det vill du att jag ska tro på», sa Bo tvivlande.

«Det är faktiskt sant», ljög Magnus. «Att det inte blev hela mellanskillnaden mellan business och ekonomiklass förstår du säkert. Marianne på resebyrån krävde tjugo procent så jag hade inget val.»

Bo tittade oförstående på honom. «Vi har spenderat miljoner på att muta IOK-ledamöter. Det var vi överens om. Och nu försöker du inbilla mej att du använt pengarna för flygbiljetterna för ytterligare mutor. Tror du jag är

en fullständig idiot?» Bo skakade på huvudet. «Nä du, försök inte dra några valser med mej.»

Magnus betraktade Bo med uttryckslös blick. Inuti honom började det koka av ilska. «Och vad är det mer som gjort dej förbannad, om jag får lov och fråga?»

«Precis det jag sa i telefon. Du har varit tusan så fräck som tagit ut en ersättning på fyrtio procent när du fakturerat OS-bolaget. Även här har du gått bakom ryggen på mej. Du måste vara en girig jävel. Över tolv miljoner», spottade Bo ur sig. Munnen stod på vid gavel i det rödbrusiga ansiktet och de små grisögonen glödde av vrede.

Magnus försökte få en syl i vädret. «Nä nu....»

Bo reste på sig och pekade med hela handen mot Magnus. «Jag är inte färdig än», klippte han av bryskt. «Jag trodde jag såg i syne när jag läste rapporten. Revisorerna har förbannat rätt i när de säger att tjänsterna som du utfört genom First Class Marketing är arbetsuppgifter som du gjort i tjänsten. Jag godkände att du fick ta ut en viss ersättning för besväret, 400 000 om jag inte minns fel. Det du gjort är milt sagt svinaktigt. Finns det inga spärrar hos dej? Har du ingen skam i kroppen? Du har missbrukat mitt förtroende på det grövsta.» Han slog högra handen i bordet och satte sej.

Magnus ilska började närma sig kokpunkten. «Hade du något mer eller har du öst ur dej tillräckligt med galla?»

«En sak till», fortsatte Bo. «Jag kommer sannolikt att förlora mina politiska uppdrag. Fattar din hönshjärna vad det innebär?»

«Tja, du blir utan jobb, märkvärdigare är det inte. Det är många som drabbas av det idag och varför skulle ett finansborgarråd vara något undantag», sa Magnus ironiskt.

«Vad jag menade din åsna är att det blir kännbart ekonomiskt för mej. Du har roffat åt dej över tolv miljoner. Jag vill ha sex miljoner av dom pengarna. Vi delar fifty-fifty så får vi den här historien ur världen.»

Magnus tappade hakan av förvåning och utbrast. «Sex miljoner, har du fått solsting eller vad är det? Glöm det.»

Bo tittade kalkylerande på Magnus och sa med ett listigt leende. «Vad säger du om jag skulle berätta för polis och åklagare vad du hållit på med och hemligheter som du nog helst vill behålla för dej själv?»

«Hotar du mej?»

«Du kan välja. Betala och jag håller tyst som en mus annars kommer tuppen att gala. Vilket alternativ tycker du känns bäst?»

«Nä nu får det fan i mej vara nog. Är du inte riktigt klok.» Magnus kände hur det kröp i hela kroppen av ilska. Måttet var rågat.

«Har du nå dricka att bjuda på?» frågade Magnus och la band på sin röst.

«Jag tror vi behöver något stärkande båda två», svarade Bo. «Whisky?»
«Det blir bra.»

Bo reste på sig och tog några steg bakåt till skåpet i bokhyllan. Under tiden tog Magnus snabbt fram en stor plastpåse ur sin portfölj och smög fram till Bo som precis hade fått fram whiskyflaskan. Magnus tryckte ner plastpåsen över Ekbergs huvud och klämde åt samtidigt som han låste armarna på honom. Whiskyflaskan åkte i golvet men höll. Bo blev helt överrumplad och försökte förtvivlat få luft. Hans förtvivlade rop hördes dämpat inuti plastpåsen. Det lilla korpulenta finansborgarrådet kämpade desperat för att komma loss men han var ingen match för Magnus som var betydligt större, vältränad och stark. Finansborgarrådet sprattlade som fisken på en krok. Luften började ta slut och rörelserna blev svagare och svagare. Till slut rörde sig inte Bo längre. Kroppen hängde slakt i Magnus armar. Magnus väntade ytterligare några minuter innan han tog bort plastpåsen. Han kände på Ekbergs hals. Det fanns ingen puls längre.

Ur portföljen tog Magnus fram ett blått nylonrep. Var skulle han hänga Ekberg? Han såg sig omkring i rummet men hittade inget bra ställe. Magnus funderade en stund. Korridoren kanske? Han gick ut och kikade. Det skulle möjligen kunna gå men inget bra alternativ. Då kom det till honom från visningen. Blå Hallen förstås, räcket ovanför.

Han lyfte upp det livlösa finansborgarrådet på sina axlar, tog sin portfölj och gick bort till Blå Hallen. Magnus stannade till vid räcket mitt på Blå Hallens altan, gjord av Kolmårdsmarmor och som hela Blå Hallen inspirerad av italiensk renässansarkitektur. Han la ner den döda kroppen och fäste repet runt två av de parvisa, robusta och vackra socklarna som bar upp räcket. Sedan gjorde han en snara på repet. Så där, nu var det klart för finalen. Magnus drog ut repet under räcket och tillbaka på utsidan, tog snaran och la den om Bo Ekbergs hals. Han lyfte försiktigt kroppen över räcket och firade sakta ner den. Efter drygt en halvmeter sträcktes repet och snaran drogs åt om finansborgarrådets hals.

Magnus betraktade nöjd sitt verk och konstaterade kallt att det var ett perfekt fingerat självmord. Finansborgarrådet fick vad han förtjänade. Ingen hotade Magnus ostraffat. Han tittade ut över Blå Hallen och undrade i sitt stilla sinne om guiderna i fortsättningen skulle berätta något om vad som hände en natt i juni 1998 i Blå Hallen.

Inga ljud hördes i den ödsliga hallen. Det var knäpptyst. Magnus gick tyst bort till Norra Trappan, samma väg som han och Bo kommit in. Han tog sig oupptäckt ut genom den lilla porten och vandrade bort mot sin bil i ett stilla duggregn.

31

Klockan var sju på torsdag morgon och Jonas satt i bilen på väg in till Stockholm. Han tog in P1 på radion och lystrade omedelbart till när nyhetsuppläsaren började.

«Vi har precis fått in ett meddelande om att finansborgarrådet i Stockholms stad, Bo Ekberg, är död. Vår medarbetare Jesper Knutsson är på plats i stadshuset. Vad kan du berätta?»

«Bo Ekberg hittades tidigt i morse. Allt tyder på att han tagit sitt liv. Självmordet ska ha ägt rum sent i går kväll eller under natten.»

«Har det framkommit något om orsaken till denna tragiska händelse?»

«Nej. Polisen är mycket förtegen men utesluter inte att det kan röra sig om brott. Det är allt jag kan säga för tillfället.»

«Tack Jesper. Vi lär få anledning att återkomma med flera detaljer under dagen. Stockholms stads finansborgarråd Bo Ekberg som alltså hastigt avlidit blev 56 år gammal.»

Jonas drog efter andan. De hade träffat honom igår. Overkligt att finansborgarrådet inte levde längre. Jonas hade noterat vid träffen med Ekberg att han var tagen av avslöjandena i rapporten. Men att ta sitt liv. Säkert skulle mutaffärerna under OS-kampanjen vara slutet på hans politiska bana. Det kunde knappast ha varit något annat som fått honom att ta det drastiska steget. Men polisen uteslöt alltså inte brott. Kunde Ekberg ha blivit mördad? Men av vem i så fall? Om det var mord, hade det med OS-kampanjen att göra? Det låg nära till hands att misstänka det. I dagsläget var det endast revisorerna, Cecilia Turesson, Magnus Krok och Bo Ekberg som kände till skandalen. Den ende Jonas kom på som skulle vara kapabel till att mörda var Magnus. Men att mörda finansborgarrådet. Hade Ekberg haft någon hållhake på Kroken?

Sten Ulvhammar stod vid receptionen och pratade med Linda när Jonas kom insläntrande.

«Morsning», hälsade Jonas.

«Har du hört på nyheterna?» frågade Sten.
«Du menar finansborgarrådet?»
«Ja.»
«I bilen in. Det känns helt sanslöst, jag träffade ju honom i går.»
«Tror du det var rapporten?» undrade Sten.
«Det verkar inte bättre, vad annars?»
«Nej, det är väl förmodligen så. Frågan är om det som hänt får några konsekvenser för rapportens fortsatta behandling», funderade Sten.
«Det kommer säkert att underlätta för kommunstyrelsen», gissade Jonas.
«Hur då menar du?»
«Jo i och med att Ekberg är borta kan han inte stå till svars för vad han gjort, så kommunstyrelsen slipper fatta obekväma beslut.»
«Det har du rätt i», sa Sten och nickade instämmande.
Jonas tittade på klockan. «Nej, det är väl dags att sätta igång och göra lite nytta.» Han gick bort till sitt rum.
Jonas hade fått igång datorn och kollat mailen när Carina syntes i dörröppningen. Han vinkade åt henne att komma in och stänga dörren. Hon stängde dörren försiktigt efter sig och kom fram till Jonas som tittade förälskat på henne. De möttes i en stor kram och en kyss som inte ville ta slut. Jonas högra hand sökte sig till hennes bröst och började massera dem. Bröstvårtorna reste sig och Carina viskade.
«Du hetsar upp mej.»
«Det är meningen», sa Jonas och tittade in i hennes vackra ögon. «Jag skulle kunna göra det här på golvet.»
«Jag med», sa Carina och log, «men vi kanske ska vänta med det.» Hon strök honom över huvudet och gjorde sig fri.
«Tänk att Bo Ekberg är död», sa Carina. «Jag kan fortfarande känna spänningen i rummet när vi träffade honom igår och se honom framför mej. Ofattbart.» Hon suckade.
«Helt sjukt», sa Jonas.
«Var vi för hårda?»
«Det tycker jag inte», svarade Jonas. «Inga laddade formuleringar vad jag kan komma på, men kalla fakta talar ju för sej själv. Avslöjandena blev uppenbarligen för mycket för Ekberg.»
«Du har nog rätt i det», samtyckte Carina.
«Polisen utesluter inte brott», fortsatte Jonas.
«Mord alltså?»
«Ja.»
«Så nära avstämningen av rapporten», sa Carina tankfullt. «Något samband?»
«Jag kan inte komma på något annat», svarade Jonas.

«Och mördaren skulle då kunna vara…» Carina avslutade inte meningen.
«Magnus Krok», fyllde Jonas i med.
«Men varför?»
«Ingen aning. Vi skiter i det nu», föreslog Jonas.
«Jag kopplar gärna bort Kroken ett tag», sa Carina. «Jag ska bara gå in och göra mej i ordning, så kommer jag tillbaka.»
«Jag förstår det», sa Jonas menande.
Carina log. «Inbilla dej inget.» Hon smekte honom över kinden och gick ut.
Jonas gick fram till fönstret och tittade ut. Han ville ta hela världen i famn. Tänk att Carina älskade honom. Det var nästan för bra för att vara sant. Hon fanns i hans tankar både natt och dag. Livet var underbart, så där sjukt bra, kunde inte bli bättre. Han gick och satte sig och försökte koncentrera sig på det han skulle göra, vilket var lättare sagt än gjort.

«Jag kan fortfarande inte släppa tanken på det där företaget i Kapstaden som Magnus anlitade», började Carina när hon satt sig mitt emot Jonas. «Vad sysslar Intelligent Solutions med? Kanske är det som för dej när du reagerade på namnet First Class Marketing. Det är något som väckt mitt intresse.»
«Ta och kolla upp företaget», uppmanade Jonas. «För mej sket det ju sej. Hoppas att du har bättre tur.»
«Jag ska faktiskt göra det så behöver vi i alla fall inte anklaga oss efteråt för att vi inte gjorde något. Vet du vad, jag skulle kunna höra med nån på Coopers & Lybrand i Kapstaden om det går att få fram vad det är för ett företag och vilka som står bakom det. Alan Thomson är en av revisorerna som jag har kontakt med ibland. Vi arbetade ihop under min tid där, en mycket sympatisk kille. Han kanske kan hjälpa oss.»
«Har du arbetat i Sydafrika?» Jonas satte upp ett förvånat ansikte. «Det har jag missat.»
«Ja, jag var utlånad ett och ett halvt år från Öhrlings till Coopers & Lybrand som är byråns internationella samarbetspartner. Jag har en kråka om det där i min CV.»
«Jag kommer faktiskt inte ihåg det», måste Jonas erkänna. «Men det är ju perfekt om vi kan få hjälp direkt från Kapstaden.»

Efter fikat ringde Carina till Alan Thomson på Coopers & Lybrands kontor i Kapstaden.
«Alan Thomson.»
«Hello Alan, it's Carina Stenlund.»
«Carina, what a surprise. Good to hear from you. How are you?»
«I'm fine, and you?»

«Absolutely great, never better.»

«Hur är det i Kapstaden nu för tiden?»

«Bra, men stora förändringar på gång. Vi ska slås ihop med Price Waterhouse?»

«Jag har läst om att det var på gång», svarade Carina. «Så det är klart nu?»

«Ja, sammanslagningen kommer att ske den 1 juli och det nya företaget kommer att heta PricewaterhouseCoopers.»

«Vad säger ni på Coopers om det?»

«Blandade känslor. Diskussionerna har ju förts ett bra tag så folk har väl börjat vänja sig vid tanken, men det är klart att det blir en hel del förändringar. På både gott och ont kan jag tänka mig.»

«Det brukar vara så», kommenterade Carina. «Och vart tar Lybrand vägen?» frågade hon skämtsamt.

Alan skrattade. «Ut i kylan. Skämt åsido. Det har diskuterats mycket vad det nya företagsnamnet ska heta och man landade på en kompromiss.»

«Jag förstår. Hoppas det kommer att gå bra.»

«Det gör det säkert», sa Alan, «men det kommer nog att ta sin tid. Hur är det i Stockholm? Hur trivs du på den nya byrån?»

«Toppen. Jag har aldrig tidigare jobbat med så roliga och spännande projekt. En stor del av min tid går åt att revidera Stockholms stad. Det finns hur mycket som helst att göra.»

«Kul att höra. Det gläder mig att det går bra för dig Carina.»

«Tack Alan. Just nu håller jag och en kollega på och granskar Stockholms kampanj att få sommarolympiaden 2004. Du kanske kommer ihåg att vi förlorade mot Aten.»

«Mycket väl. Det gick ju inte vägen för oss heller. Vi var skitsura. Jag tycker Afrika var värd en olympiad, men så är det här i livet. Man kan inte få allt.»

«Det har du rätt i. Skulle du kunna hjälpa mej med en sak Alan?»

«Naturligtvis. Vad gäller det?»

«Det har gjorts utbetalningar till ett företag i Kapstaden som heter Intelligent Solutions. Vi kan inte hitta något underlag som visar vilka tjänster som utförts, så jag är intresserad av vad det är för ett företag.»

«Inget företag jag har hört talas om», sa Alan. «Och ingen ledtråd från fakturan?»

«Det finns ingen faktura.»

«Vad säger du, ingen faktura», kommenterade Alan förvånat. «Det var konstigt. Du nämnde tjänster. Menar du konsulttjänster?»

«Något annat kan det knappast vara, eftersom det framgår att betalningarna avser arvode och omkostnader.»

«Då har jag bilden någorlunda klar för mig. Jag ska se vad jag kan få fram.»

«Tack Alan, hyggligt att du ställer upp.»

«Självklart Carina, det är bara roligt om jag kan göra något för dig. Jag hör av mig så fort jag får fram något.»

Carina gick in till Jonas.

«Nu har jag pratat med min kontakt i Kapstaden.»

«Perfekt, vad sa han?»

«Han lovade undersöka vad det är för ett företag.»

Jonas gick fram och kysste henne. «Du är en pärla.»

«Du är inte så tokig du heller», sa Carina och log. «Nu måste vi jobba, men vi kan väl ses i kväll.»

«Är du tankeläsare?» undrade Jonas.

«Snarare bra på att avläsa känslor. Du verkar vara helt…». Carina avslutade inte meningen.

«Vad då?»

«Inget», sa hon och log underfundigt. «Koncentrera dej på jobbet nu så blir det bra.»

Sent på eftermiddagen ringde Carinas telefon.

«Carina Stenlund.»

«Hello Carina, it's Alan.»

«Alan, efficient as usual. What have you found?»

«Flera intressanta saker faktiskt. Intelligent Solutions är ett relativt nytt företag, har funnits i tre år. Företaget säljer smarta säkerhetslösningar till företag och industrier. Tjänsterna består av två delar, tekniska installationer och personskydd. I det senare fallet handlar det i huvudsak om hur industriledare och företagsledningar ska skydda sig. Den delen har blivit big business i Sydafrika.»

«Var det allt?» Carina kunde inte hjälpa att hon kände en viss besvikelse över informationen.

Alan noterade Carinas besvikna röst. «Vänta ska du få höra. Jag har mer och det är riktigt intressant.»

Carina kände pulsen börja slå snabbare. «Well.»

«Jag började med att ta reda på vilka som står bakom företaget. Det är två män, Shaka Mabena och Mike Ropinsky. Det var inte helt lätt att få fram vilka figurer det är, men jag lyckades till slut tack vare några kontakter jag har hos polisen.»

Carina kunde inte låta bli att skjuta in. «Är de skumma på något sätt?»

«Ja, det är några fula fiskar. De här männen har tidigare arbetat hos säkerhetstjänsten och var ökända för att använda brutala metoder. Vad jag förstår blev de till slut en belastning så de avskedades.»

«Så då startade de det här företaget», konstaterade Carina.

«Just det, men företagets affärsverksamhet är också en fasad för mörka, hemska saker. Min sagesman säger att de här båda personerna anlitas för att likvidera personer, både här i landet och utomlands. Endast en begränsad krets känner till det. De är smarta och än har de inte kunnat bindas till något mord.»

Carina drog efter andan. «Vad säger du, är de yrkesmördare? Vilken sensationell uppgift.»

«Det kan man säga. När jag fick reda på det undrade jag förstås varför Stockholm anlitat just det företaget. Sedan kom jag att tänka på de tre afrikanska IOK-ledamöternas död förra året. Du känner förstås till det.»

«Ja, min kollega och jag har faktiskt pratat om det och när jag nu får höra vad du fått fram undrar jag om det kan finnas något samband.»

«Mina tankar har också gått åt det hållet», medgav Alan. «Det låter osannolikt, men skulle det vara så är det sensationellt. En besvärande faktor är betalningarna du nämnde om. Får jag fråga hur mycket pengar det rör sej om?»

«Har jag sagt A får jag väl säga B», svarade Carina. «Det är rätt mycket pengar, två miljoner kronor i konsultarvode och fyrahundratusen kronor i omkostnader.»

«Å», utbrast Alan förvånat. «Det var inga småpengar. Storleken på pengarna och vad herrarna för det här företaget sysslar med tyder på att det handlar om kontrakterade mord. Ni får väl forska vidare för se om det klarnar något.»

«Tack så hemskt mycket Alan. Du har verkligen varit till stor hjälp. I owe you one.»

«My pleasure. När får jag se dej här i Kapstaden?»

«Jag vet inte. Det skulle vara roligt att ses igen. En vacker dag dyker jag upp.»

«Gör det. Du vet att du är varmt välkommen, men vänta inte för länge bara.»

«En sak till», sa Carina. «Det här stannar mellan oss, eller hur?»

«Självklart Carina, min läppar är tillslutna. Och är det något mer så hör av dej.»

«Tack, jag ska komma ihåg det», avslutade Carina.

Carina gick in till Jonas och satte sig.

«Alan Thomson ringde.»

«Det var snabbt marscherat, vad sa han?»

«Han hade mycket intressant information. Håll i dej nu.»

Carina återgav vad Alan Thomson hade berättat.

«Sensationellt», utbrast Jonas.

«Vet du vad jag tycker du ska göra?» sa Carina.

«Nej, jag är inte direkt nån tankeläsare», svarade Jonas leende.

«Jo, nu när vi vet vad företaget i Kapstaden gör och vilka som driver det, kan du inte ta och kolla de döda IOK-ledamöternas profiler en gång till, för se om vi kan hitta nån ledtråd.»

«Bra uppslag», berömde Jonas. «Jag gör det på en gång.» Det tog inte lång stund förrän han hade gjort det och gick in till Carina.

«Nå, hur gick det?» frågade Carina nyfiket.

«Det blev napp. När jag gick igenom profilerna förut lusläste jag väl inte alla, men nu hittade jag faktiskt något på de tre ledamöterna. Magnus har gjort en handskriven marginalanteckning, en bokstavs- och nummerkombination, nån form av kod. Det står nämligen GT 262810. Ingen förklaring till vad det är. Här har han varit som en mussla, precis som med betalningarna till Sydafrika. Vad tror du beteckningen kan stå för?»

Carina funderade en stund men skakade sedan på huvudet. «Inte den blekaste. Det kan vara vad som helst, gissningsvis initialerna på en person och telefonnummer.»

«Vad sägs om Greger Torstensson?» föreslog Jonas.

«Och vem är det?» frågade Carina skeptiskt.

«Jag bara drog till med ett namn. Skämt åsido. Visst kan det vara en person det handlar om och definitivt en koppling till begivenheterna i Lausanne.»

«Du menar mutorna?»

«Exakt. Eftersom koden har skrivits dit för hand tyder det på att han gjort det i slutet på kampanjen eller efteråt och då ligger ju tiden för omröstningen närmast till.»

«Bra gissning», kommenterade Carina. «Det här blir väl som att leta efter en nål i en höstack. De mördade ledamöterna spökar på flera ställen. Först har vi dom i den stora bunten av mutade ledamöter, sen är det mutorna i Lausanne och nu sist den mystiska koden. Vad är det frågan om egentligen? Varför har Magnus varit så hemlighetsfull? Jag begriper inte ett smack.»

«Inte jag heller», sa Jonas bekymrat. «Vi får gnugga våra geniknölar ordentligt. Är du bra på att lösa gåtor?»

«Så där», svarade Carina. «Det beror väl på vad en gåta handlar om. Här har vi inte den minsta ledtråd.»

«Inte ett spår», höll Jonas med om. «Men å andra sidan behöver det ju inte vara något konstigt heller. Vi kanske övertolkar det hela. Det kan vara vilken kod som helst som inte har den minsta betydelse. Vi tar några minuter.»

Carina och Jonas satt tysta några minuter. Carina bröt tystnaden.

«Jag kommer då inte på något vettigt. Det enda jag undrar över är om det är något speciellt med dom här tre ledamöterna. Finns det verkligen inget anmärkningsvärt i deras profilbeskrivningar?»

Jonas skakade på huvudet med sammanbiten min. «Nej, ingenting som skiljer dom från övriga ledamöter som mutats. Och ändå. Det måste vara något.»

«Jag kanske har något, i vart fall en uppslagsända», sa Jonas till slut.

«Bra, vad då?»

«Det enda jag kan komma på som är speciellt med dom här tre ledamöterna är att dom är döda.»

«Det är väl inget nytt, det vet vi ju redan», påpekade Carina.

«Jovisst, men det som är speciellt är att alla tre dog under mystiska omständigheter, nästan tre månader efter omröstningen i Lausanne. Det blev mycket uppmärksammat i media.»

«Jag vet men kommer inte ihåg detaljerna?»

«En dog av ormbett, en omkom i en frontalkrock och en begick självmord.»

«Är det så mystiskt med det?» Carina satte upp ett frågande ansikte. «Dödsorsaken för de första två är ju vardagsmat i Afrika och självmordet, ja sådant förekommer över hela världen. Vad är det för märkvärdigt med det?»

«Ingenting i och för sig, men nu råkade det vara så att det inte var vilka som helst som dog, det var IOK-ledamöter och de dog inom loppet av en vecka. Det blev liksom lite för mycket för att det skulle vara en ren tillfällighet. Och kom ihåg att de är misstänkta för mutbrott.»

«Ja du Jonas», sa Carina och reste sig. «Vi är tillbaka där vi började», sa hon och såg uttryckslöst framför sig. «Menar du att den där bokstavs- och nummerkombinationen skulle ha något att göra med att de är döda?»

«Inte vet jag», svarade Jonas och kliade sig i huvudet. «Det är bara det att koden bara finns noterad hos dom här tre och de är döda, stendöda. Något samband måste det finnas.»

«Magnus kanske i efterhand noterade koden när han fick reda på att de var döda?»

«Nu pratar du goja Carina. Varför skulle han i så fall vara så kryptisk? Då kunde han ju lika gärna ha skrivit att de dött, eller hur?»

«Javisst, du har rätt.» Carina ryckte på axlarna. «Vi kommer nog inte längre. Koden förblir nog olöst precis som morden.»

«Det verkar så, men jag gillar det inte. Vi kanske skulle ta hjälp av nån som är bra på att lösa gåtor», föreslog Jonas.

«Varför inte», instämde Carina. «Känner du nån?»

«Ja, min mormor. Hon är en riktig fena på korsord och rebusar. Jag ringer henne ikväll hemifrån dej för se om hon har något uppslag.»

«Gör det så har hon något att bita i. Vi kanske ska höra med Magnus som sitter på hemligheten.»

«Aldrig i livet, glöm det. Han kommer inte att säga ett knäpp.»

Carina skrattade. «Spänn av Jonas, jag bara skämtade.»
«Det hörde jag väl. Säg till förresten när du vill iväg.»

«Farbror Jonas!» ropade Maria när hon kom ut från daghemmet Solstrålen och fick se Jonas vid bilen. Hon sprang fram till honom. Jonas lyfte upp henne i famnen och fick en stor kram.
«Blir du kvar hela kvällen?» frågade Maria förväntansfullt.
«Jag tror det», sa Jonas och log mot henne.
Han släppte ner henne på marken och Maria sprang bort till Carina. «Mamma, Jonas stannar hela kvällen», sa hon förtjust.
«Va roligt, då blir jag också glad», sa Carina. «Kom Jonas så ska jag presentera dej för Martin Frisk från vaktbolaget.»
Lite längre bort på parkeringen stod Martin Frisk vid vaktbolagets bil, en Ford Mondeo. De gick bort och hälsade på honom.
«Hej Martin. Det här är Jonas, en kollega från jobbet.»
«Trevligt att träffas», sa Jonas. «Det känns tryggt att du har koll på Carina och Maria.»
«Inga problem», sa Martin.

Det blev en händelserik kväll för Jonas, länge sedan han haft så roligt. Han och Carina lekte, spelade spel och busade med Maria så hon var helt slut när det var dags för henne att lägga sig. Det blev Jonas som fick läsa ur Pelle Svanlösboken och Maria var helt salig. Jonas hann inte läsa så länge förrän Maria somnade. Han gick ut till Carina.
«Har hon redan somnat?» frågade Carina.
«Det gick ganska fort», sa Jonas. «Hon var trött efter allt bus. Jag ska ta och ringa mormor för se om hon kan hjälpa oss med koden.»
«Ta telefonen i köket», sa Carina.
Jonas hämtade papperet med koden och satte sig vid köksbordet. Efter tre signaler lyftes luren.
«Märta Svensson.»
«Hej mormor, det är Jonas.»
«Roligt att du ringer. Hur mår du?»
«Tack bra och du?»
«Inga större fel. Man börjar leva upp igen nu när våren har kommit.»
«Ja, det är en fin tid. Här i Stockholmstrakten har björkarna precis slagit ut. Det känns härligt.»
«Här uppe har det inte hunnit riktigt så långt, men det börjar knoppas.»
«Du mormor, jag kommer ihåg att du är duktig på att lösa korsord och gillar att lösa gåtor. Håller du på med sånt fortfarande?»

«Ja det är ett måste för att hålla hjärnan igång. Men jag skulle förstås inte göra det om jag inte tyckte det var roligt. Det blir en stund varje dag. Löser du korsord själv förresten?»

Jonas skrattade. «Nej, det är inte riktigt min grej. Jag har aldrig fastnat för det. Har du lust att hjälpa mej med en gåta?»

«Det kan jag väl göra. Vad har du nu hittat på för något?»

«Jo, jag stötte på en anteckning i ett dokument som ser ut som nån sorts kod, men jag har ingen aning om vad det är. Så jag tänkte att du kanske kunde komma på lösningen.»

Märta skrattade. «Jag kan ju alltid försöka. Hur ser koden ut?»

«GT 262810. GT med stora bokstäver.»

«Jag ska ta fram papper och penna.»

Efter en stund hördes Märtas röst igen. «Kan du säga om koden igen.»

«GT 262810.»

«Då har jag skrivit ner den. Är det bråttom med det här?»

«Nej då, ta den tid det tar. Det ska bli intressant att se om du lyckas lösa gåtan.»

«Jag ska göra mitt bästa, men jag lovar inget.»

«Självklart inte. Slå en signal när du tror att du kommit på något.»

«Det ska jag göra. Roligt att du hörde av dej Jonas. Nu har jag fått något att hålla igång mina hjärnceller med.»

«Vad sa din mormor?» undrade Carina när Jonas kom in till henne i vardagsrummet.

«Hon tyckte det skulle bli kul.»

«Bra, då släpper vi tanken på det så länge. Är du sugen på något?»

«Det har jag varit hela dan», svarade Jonas med åtrå i blicken.

«Men Jonas då, vad ska vi göra åt det tycker du?»

«Har du något bra förslag?»

«Det kanske jag har.» Carina reste sig.

Hon la armen om Jonas. «Kom ska jag visa dej något.» Hon drog iväg med honom till sovrummet.

32

Efter en uppiggande dusch på morgonen gick Jonas in i köket för att fixa till frukosten. Han betraktade blommorna i köksfönstret. De såg faktiskt lite slokörade ut. Dags att vattna dem igen. Han fyllde blomkannan med vatten och gick runt i huset och vattnade de torra blommorna. Så där, då var det gjort.

Jonas satte på tevatten och hällde sedan upp fil i en tallrik. Han tittade i kylskåpet. Jovisst, det fanns fortfarande hjortronsylt kvar. Några skedar av sylten i filen gjorde susen, en lyx han kunde unna sig efter förra sommarens fenomenala hjortronår. Sedan hällde han över lite Müsli och ställde tallriken på köksbordet och gick ut och hämtade tidningen. Det var fredagen den 12 juni och så här långt en mycket händelserik vecka. Nu skulle det bli intressant att se vad som stod om finansborgarrådets död.

Tragiskt dödsfall i Stockholms stadshus. Muthärva under Stockholms OS-kampanj tros vara orsaken.

Finansborgarrådet i Stockholms stad, Bo Ekberg, avled i går natt i stadshuset i det som ser ut att vara självmord. Polisens talesman säger att obducering kommer att göras för att kunna fastställa den verkliga dödsorsaken.

På finansborgarrådets rum hittades en revisionsrapport vars innehåll är sensationellt. Revisorernas granskning av OS-kampanjen har avslöjat omfattande korruption och förskingring. Enligt rapporten mutades ett stort antal IOK-ledamöter.

De brott som begåtts under OS-kampanjen och revisorernas svidande kritik stärker misstanken att finansborgarrådet tagit sitt liv. Enligt polisen pågår sedan en tid förundersökning av kampanjens marknadsföringschef avseende grovt bedrägeri och bestickning.

Stockholms stads revisionsordförande vill inte närmare uttala sig om de graverande uppgifterna. Han säger att revisionsrapporten har offentliggjorts av misstag. Den var fortfarande arbetsmaterial och har ännu inte behandlats av revisorskollegiet.

Längre bak i tidningen återgavs hela sammanfattningen i rapporten. Jonas tog sig för pannan. Vad var det för idiot i stadshuset som registrerat rapporten så tidningarna kom åt den? Obegripligt! Nu skulle väl journalister hänga på låset och ställa en massa frågor. Jonas såg framför sig komplikationer när det gällde revisorerna i Stockholms stad, men det var ju inte främst hans och Carinas bekymmer utan Gunnar Jonssons och inte minst de tjänstemän i stadshuset som klantat till det. Det skulle inte bli någon lätt arbetsdag.

«Kom in på mitt rum så vi får prata», sa Carina till Jonas.

Jonas ställde ifrån sig portföljen på sitt rum och gick in till Carina.

«Nu har vi hamnat direkt i hetluften. Vad ska det bli av det här?» började Carina.

«Telefonerna lär väl gå varma idag, men vi säger till Linda och Sten att vi inte är tillgängliga», föreslog Jonas.

«Visst kan vi göra det. Men när vi ska ut, är inte risken att porten bevakas?»

«Det skulle inte förvåna mej», sa Jonas tankfullt. «Vi får väl ta bakvägen ut på gården.»

Carina nickade. «Hur är det egentligen med det som står i tidningen att rapporten diarieförts av misstag. Har Gunnar rätt där?»

«Ja, eftersom rapporten endast var ett utkast var den inte offentlig handling.»

«Är du säker på det?» undrade Carina tvivlande.

«Bombsäker», svarade Jonas tvärsäkert. «En av kammarrätterna prövade ett liknande fall för några år sen, så det finns rättspraxis på det. Men det blir väl debatt igen kan jag ge mej på.»

«Borde man inte veta bättre i stadshuset?»

«Jo», svarade Jonas. «Det är väl nån klantskalle som ställt till det. Förmodligen var den som hittade rapporten osäker och registrerade den för säkerhets skull.»

Telefonen ringde hos Carina.

«Det är Linda. Jag har Gunnar Jonsson på tråden. Kan du ta samtalet?»

«Visst, koppla in honom.»

«Carina Stenlund.»

«Det är Gunnar Jonsson. Jag förmodar att du läst tidningen idag.»

«Ja. Tråkigt att rapporten har publicerats.»

«Det kan man lugnt säga. Journalister har hört av sej både i går och nu på morgonen. Jag tänker sammankalla revisorskollegiet efter lunch, så det vore bra om du och Jonas kan komma.»

«Självklart, vilken tid?»

«Jag hade tänkt mej 13.30.»

«Okay. Det vanliga sammanträdesrummet?»

«Ja.»

Carina och Jonas var i god tid för träffen med revisorskollegiet och hälsade på några av revisorerna som redan hade kommit. Halv två var samtliga på plats.

Gunnar Jonsson betraktade de andra i kollegiet. Det var idel bistra och frågande miner. Han tog till orda.

«På grund av det som hänt var det nödvändigt att informera er och diskutera hur vi går vidare. Tack för att ni med så kort varsel kunde komma. Vi är förstås alla helförbannade över att rapportutkastet om OS-kampanjen har publicerats. Jag har skällt ut den tjänsteman som diarieförde rapporten. Det har varit en trafik av mediafolk här i stadshuset som jag inte sett maken till.»

«Och vad kommer du att säga i radio och teve? Vi har redan sett vad du uttalat för pressen», sa en av de äldre ledamöterna.

«Minsta möjliga», svarade ordföranden. «Rapporten finns ju tillgänglig i sin helhet, så de har all information de behöver. Jag kommer inte att säga mer än nödvändigt.»

Den enda kvinnan i kollegiet tog till orda. «Nyheten är spridd över hela världen vid det här laget. Jag har kollat CNN och BBC och mutskandalen toppar deras nyhetssändningar. Det är fruktansvärt hur två personer har kunnat bära sej så skamlöst åt. De har ju dragit ner Stockholm i skiten, jag kan inte bättre säga.»

«Vi är alla överens med dej om det», sa Gunnar Jonsson.

«Jag skulle vilja ställa en fråga till våra yrkesrevisorer», sa en annan av ledamöterna.

«Var så god», sa ordföranden.

Ledamoten vände sig till Carina och Jonas.

«Har ni på fötterna i allt som står i rapporten? Det är ju inga småsaker precis.»

Gunnar nickade till Carina att svara.

«Jag kan försäkra er att vi varit mycket noggranna. Vi har underlag som backar upp alla uppgifter», började Carina. «Förutom finansborgarrådet är rapportutkastet ute för avstämning hos vd:n för OS-bolaget, Cecilia Turesson, och marknadsföringschefen Magnus Krok. Vi har inte hört något än om de har några invändningar.»

«I onsdags förmiddag, alltså för bara två dar sen, träffade jag, Carina och Jonas finansborgarrådet», fortsatte Gunnar Jonsson. «Det var Bo Ekberg som tog kontakt med mej och ville träffa oss för att diskutera rapporten. Bland annat ville han att vi skulle sekretessbelägga rapporten. Jag sa naturligtvis blankt nej.»

«Och när ska vi behandla rapporten?» frågade en annan av ledamöterna.

«Så snart det går. Den har högsta prioritet», svarade ordföranden. «Träffen med Bo Ekberg gjorde att vi måste göra några kompletteringar bara.»

«Säger du det», kommenterade samma ledamot. «Vad för typ av kompletteringar är det?»

«Nu får ni hålla i er för det mest sensationella avslöjandet kommer i den slutliga rapporten. Statsminister Rolf Andersson var initiativtagare och strateg till mutorna av IOK-ledamöterna.»

Minerna på de övriga ledamöterna i kollegiet avslöjade total misstro och förvåning.

«Statsministern», fick en av dem ur sig till slut.

«Det är vad finansborgarrådet talade om för oss. Och nu vill jag poängtera en sak. Den här uppgiften får under inga förhållanden spridas vidare, inte ens till era respektive. Det ni hört nu stannar i det här rummet tills vi har behandlat rapporten. Är alla införstådda med det?»

Ordföranden tittade uppfordrande på var och en. De nickade.

«Hur kan vi vara så säkra på att Ekberg talade sanning?» frågade den kvinnliga ledamoten. «Hur trovärdigt är det då han själv var insyltad?»

«Jag uppfattade nog att Ekberg var uppriktig», kommenterade Gunnar. «Vad säger ni?» Han vände sig till Carina och Jonas.

«Han gav det intrycket», bekräftade Carina.

«Det är ju ingen hemlighet att finansborgarrådet och statsministern har varit i luven på varann om de infrastrukturella satsningarna i Stockholm», sa en av de äldre ledamöterna. «Statsministern körde ju över finansborgarrådet i framför allt finansieringen, så det är klart som fanken att Ekberg hade ett horn i sidan till statsministern. Ekberg kanske ville ge tillbaka för gammal ost. Jag måste säga att jag är långt ifrån övertygad om att det bara var statsministern som låg bakom mutaffärerna.»

«Jag håller med dej», sa en tredje ledamot. «Och hur troligt är det att Sveriges statsminister överhuvudtaget skulle vara inblandad? Hör ni inte själva hur osannolikt det låter. Och som situationen är nu går det inte att verifiera vare sig det ena eller det andra. Jag tycker vi ska vara väldigt försiktiga. För min del är jag inte beredd att tillstyrka att vi nämner statsministern i rapporten. Jag vill inte ta nån risk att efteråt stå där med svansen mellan bena.»

«Ni har rätt», medgav Gunnar till sist. «Jag var kanske lite väl snabb. Men om det Ekberg berättade trots allt är sant, vilket som du helt riktigt sa förmodligen blir omöjligt att verifiera, borde vi försöka få klarhet i hur det har gått till. Det känns på något sätt att vi är skyldiga honom det. Jag funderar faktiskt på att göra en anmälan till konstitutionsutskottet för att få det prövat. Det är väl enda chansen, även om jag inser att det är att gripa efter ett halmstrå. Jag är bra bekant med ordföranden, så jag ska prata med honom. Verkar det vettigt?» Gunnar tittade ut över bordet.

De andra ledamöterna nickade instämmande.

«Bra, då kan jag inte se att vi behöver uppehålla oss mer vid den här bedrövliga historien just nu. Så snart Carina och Jonas är färdiga med rapporten skickas den ut till er.»

«Innan vi skiljs åt vill jag ändå i allt elände avsluta med något positivt. Har nån av er läst Svenska Dagbladet idag?»

Några av ledamöterna nickade men undrade vad ordföranden syftade på.

Gunnar Jonsson tog fram tidningen. «Låt mej få läsa ett stycke ur artikeln idag.»

ÄNTLIGEN har det kommit, det som vi så länge väntat på, nämligen att revisionsbranschen själv avslöjar stora ekonomiska oegentligheter. Det var inte en dag för tidigt. Vi har länge undrat var revisorerna har hållit hus. I fortsättningen räknar vi med er så det inte bara är vi i media som står för avslöjandena. Kvalitetsrevision har gjort ett strålande jobb. Redaktionen säger grattis och önskar lycka till!

Ordföranden la tidningen åt sidan. «Jag har tackat Carina och Jonas tidigare för ett utmärkt arbete och gör det idag också å hela kollegiets vägnar. Även om det fanns en och annan som var tveksam till att vi skulle anlita Kvalitetsrevision, så tycker jag den här granskningen är ytterligare ett bevis på att vi valde rätt revisionskonsulter.»

Carina och Jonas valde att ta en promenad från stadshuset tillbaka till kontoret efter sammanträdet med revisorskollegiet. De hade hunnit upp till Kristallvertikalaccenten, den höga glasskulpturen i den vattenfyllda bassängen som utgör rondell i korsningen mellan Sveavägen och Hamngatan, då Jonas frågade:

«Kan du ta och ändra i rapporten det vi skrev om statsministern? Skriv bara att några personer träffades på Rödlöga och la upp strategin och att en av dom var OS-bolagets ordförande. Jag måste kila nu.»

«Inga problem, vad ska du göra?»

«Hämta ut förstärkaren till ljudanläggningen. Den har varit inne för reparation en vecka nu.»

«Ja visst ja, du nämnde ju det förut.»

«Hur gör vi i morgon när vi ska ut till Rödlöga?» undrade Jonas.

Carina funderade. «Kom ikväll och ligg över så slipper du upp så tidigt i morgon.»

«Det vore skönt», medgav Jonas.

«Maria är så lycklig över att få åka båt i morgon. Hon har pratat om det hela veckan. Dessutom skulle hon gilla att du kom redan ikväll. Du ligger bra till hos henne, vet du det?» Carina log mot Jonas.

«Ja, jag har märkt det, men hur är det med hennes mamma?»

Ett brett leende spreds över Carinas ansikte. «Du ligger inte så illa till där heller. Slå en signal i kväll så kan vi bestämma tid.» De kysste varandra och Jonas gick till garaget och hämtade bilen.

33

Klockan var fyra på eftermiddagen när Jonas körde in på parkeringen hemma i radhusområdet. En intensiv vecka låg bakom och han såg fram mot en skön helg, inte minst att få vara tillsammans med Carina och Maria.

Den dagliga rutinen vid hemkomsten, att kolla om det fanns någon post i brevlådan, följdes även denna dag. Postlådan var full. Det var reklam, räkningar och ett paket, 4-5 centimeter tjock. Hans namn och adress hade skrivits för hand. Till vänster på paketet var textat med stora feta bokstäver:

ÖMTÅLIGT – HANTERAS VARSAMT

Det fanns också en avsändare: Gunnar Jonsson, revisionens ordförande i Stockholms stad. Jonas kunde inte påminna sig att han väntade någon post från honom och Gunnar hade inte heller nämnt något tidigare under dagen. Han kanske ville överraska med en sommarhälsning. Jonas öppnade dörren och gick in.

«Hallå, är det nån hemma? Är du vaken Charlie?»

Charlies pipiga röst hördes. «Välkommen hem, välkommen hem!»

«Just det, så ska det låta.» Jonas gick in i köket, la paketet på köksbordet och öppnade dörren till Charlies rum. Han hoppade ut och satte sig på pinnen.

«Har du haft en bra dag?» frågade Jonas och tittade på Charlie. Det såg så ut för han började vissla på en melodi.

Jonas lyssnade imponerad på sin papegoja. «Du är en riktig baddare på att prata och vissla. Du har nog haft sällskap av Sara och Johanna idag, eftersom du är på så bra humör. Men nu ska du få se. Jag har fått en present. Vi tar och öppnar paketet tillsammans.»

Jonas satte honom på axeln och gick och hämtade en sax. Charlie hoppade ner på köksbordet. Paketet var stort som en bok men kändes lättare när Jonas vägde det i handen. Vad skulle det kunna vara som dessutom var ömtåligt? Det var bara att öppna och kolla. Precis när han skulle göra det började larmklockorna ringa i hans huvud och han la ifrån sig saxen.

Det hade hänt mycket konstigt och hotfullt den sista tiden, misshandelsförsöket av Carina, det hotfulla meddelandet och killarna med båren, för att inte tala om finansborgarrådets plötsliga död.

Som från ingenstans dök en tidningsartikel några år bakåt i tiden upp i hans medvetande, mordet på en tysk politiker. Politikern hade fått ett paket hemsänt och det var en brevbomb. Han hade öppnat paketet och dött. Det intressanta i sammanhanget var att den som stod som avsändare var bekant för politikern, varför han inte misstänkte något. Jonas kände en isande kyla komma över sig. Kunde paketet han fått också vara så djävulskt utstuderat? Enda sättet att få veta det var att ringa Gunnar Jonsson.

Just då trippade Charlie närmare och böjde sig ned för att bita i paketet. Jonas hann se det och stack kvickt ut handen för att skydda det och skrek högt: «Rör det inte Charlie, försvinn härifrån.»

Charlies vassa näbb snuddade vid Jonas hand men han hejdade sig vid Jonas ilskna skrik. Charlie hoppade iväg och satte sig på yttersta ändan av bordet där han kurade ihop sig och surade. Jonas gick med darrande ben bort till honom och strök honom över huvudet.

«Den där saken kan vara jättefarlig förstår du, men det kunde ju inte du veta, stackarn. Kom så går vi bort till ditt rum. Jonas satte in Charlie i hans rum igen och stängde dörren.»

Jonas lyfte telefonluren och slog Gunnars nummer i stadshuset. Flera signaler gick fram men ingen svarade. Han hade förmodligen gått hem. Jonas försökte med numret hem men inget svar där heller. Då återstod bara Gunnars mobil. Han slog numret.

«Gunnar Jonsson.»

«Det är Jonas. Hur har du det efter all uppståndelse?»

«Förhållandevis bra. Mötet med kollegiet gick väl rätt hyggligt eller vad säger du?»

«Ja, jag tror de andra blev rätt nöjda till slut. Är du på stan?»

«Ute och shoppar med frugan. Egentligen är det hon som shoppar. Jag är bara med som bihang och försöker uppmuntra henne då och då och vara smakråd. Hur är det själv?»

«Allt under kontroll, tror jag i alla fall. Jag måste fråga dej om en sak. Har du skickat ett paket till mej?» Jonas väntade med spänning på svaret.

«Ett paket? Nej, vad får dej att tro det?»

«Jag har fått ett med posten idag och du står som avsändare.»

Gunnar skrattade. «Vad säger du. Det måste vara nån som skämtar med dej.»

Jonas blev allvarlig på rösten. «Jag är rädd för att det inte är det. Nu måste jag sluta för jag har lite bråttom. Ha en trevlig helg.»

«Detsamma Jonas, vi hörs.»

Den tidigare hotbilden hade övergått i dödligt allvar. Jonas slog SOS-numret 112 och blev kopplad till polisen.

«Polisens Länskommunikationscentral.»

«Jag heter Jonas Falk och bor i Upplands Väsby. Jag har fått ett paket som jag misstänker är en brevbomb.»

«Får jag be om din adress och telefonnummer.»

«Smultronvägen 13 och telefonnumret är 08-59 01 41.»

«Varför tror du att det är en bomb? Har du öppnat paketet?»

«Aldrig i livet», svarade Jonas. «Jag har på sista tiden varit utsatt för flera hot och blev misstänksam, så jag kollade med avsändaren, vilket är revisionsordföranden i Stockholms stad. Han har inte skickat något paket.»

«Okay, jag skickar ut en bil, så får vi kolla.»

Jonas vankade nervöst av och an i huset i väntan på poliserna. Det vore kanske bra att tala om för Niklas och Eva vad som var på gång. Han sprang bort till dem. Eva kom precis ut från huset. Hon såg att allt inte stod rätt till med Jonas.

«Hur är det fatt Jonas? Du ser helt förstörd ut. Vad är det som hänt?»

«Jag har fått en misstänkt brevbomb. Polisen kommer om en stund för att kolla.»

«En brevbomb?» Eva såg tvivlande ut.

«Jag har fått ett paket, men han som står som avsändare har inte skickat något, så det är klart att det är något skumt.»

«Har det något att göra med brevet du fick?» frågade Eva.

«Förmodligen.»

«Jag ska berätta för Niklas och flickorna på en gång», sa Eva och gick in.

Efter en stund hördes sirenerna och snart syntes polisbilen med blåljusen. Den stannade till med ett ryck utanför Jonas hus och två poliser steg ur. Jonas stod på trappan och väntade. Nyfikna människor började komma ut från de angränsande husen.

«Jonas Falk?»

«Ja.»

«Var har du paketet med den misstänkta brevbomben?»

Jonas visade in poliserna i köket. De gick försiktigt fram till bordet och började syna paketet utan att röra det. En av poliserna vände sig till Jonas.

«Har du hört något tickande eller surrande ljud?»

«Nej ingenting.»

«Inga frimärken eller poststämpel», kommenterade den ene polisen. «Då har du nog fått paketet med bud. Hör med dina grannar om de sett något. Eftersom du har kollat att den som står som avsändare inte har skickat något paket, är det i högsta grad misstänkt. Vi tar hit bombteknikerna eller vad säger du?» Han vände sig till den andre polisen.

«Ja, det är inget att vänta på. Jag ringer dem. Har vi tur hinner vi få tag på dem innan de gått för dagen.» Klockan var strax fem på eftermiddagen.

De hade tur. Kriminalinspektörerna i bombgruppen var fortfarande kvar i polishuset. Plötsligt slogs Jonas av en hemsk tanke. Tänk om Carina också hade fått ett likadant paket. Han blev alldeles kall. Hon skulle säkert inte reagera utan öppna paketet. Jonas tog fram mobilen och slog hennes mobilnummer.

«Carina.»

«Det är jag. Var är du nånstans?»

«Jag har alldeles nyss kommit hem. Du låter uppjagad. Har det hänt något?»

«Jag ska strax berätta. Har du tagit in posten?»

«Ja, jag var precis på väg att öppna ett paket från Gunnar Jonsson när du ringde. Vad är det?»

«Rör inte paketet!» skrek Jonas. «Jag har pratat med Gunnar Jonsson och han har inte skickat något. Det kan vara en bomb. Jag har också fått ett paket och poliserna kom nyss hit för att undersöka det. Bombgruppen är på väg. Ta Maria och gå ut på vägen. Jag ska se till så polisen åker ut till er. Vi hörs senare.»

Jonas vände sig till poliserna. «Ni kanske hörde. En kollega har också fått ett paket. Kan ni skicka ut en bil till henne? Hon heter Carina Stenlund och bor på Forellvägen 10 i Danderyd. Carina var på vippen att öppna paketet när jag ringde.»

«Ska bli», svarade en av poliserna och ringde.

En av poliserna vände sig till klungan av människor som samlats och sa med hög röst. «Hela området måste utrymmas på grund av en misstänkt bomb. Se till så alla samlas en bit bortanför radhusen. Vi kommer att spärra av området.»

«Du kan komma tillbaka sen», sa polisen till Jonas. «Bombteknikerna vill säkert ställa en del frågor till dej.»

Poliserna tog ut avspärrningsbanden ur bilen och började spärra av området.

Jag måste se till så Charlie kommer ut, tänkte Jonas. Han gick in och hämtade Charlie och satte honom på axeln. Jonas gick nerför gatan och fick sällskap av Niklas, Eva och flickorna.

Snart hade en stor skara samlats i slutet på gatan. Stämningen var laddad och flera undrade hur farligt det kunde vara. Ingen hade varit med om något bombhot tidigare. Sara och Johanna tyckte det var spännande och hade nog inte riktigt fattat allvaret i situationen.

En annan som inte hade en aning om vad som var på gång var Charlie, som verkade ha hämtat sig efter Jonas utbrott. Charlie blev ofta pratsugen när han hade folk omkring.

«Kul, kul, hej då, hej då», sa Charlie med sin pipiga röst och så garvade han. Alla började skratta och spänningen släppte lite.

Jonas såg ut över folksamlingen. «Har nån sett om det kommit något bud med paket till mej idag?» Han såg sig forskande omkring.

En äldre man som bodde snett mitt emot Jonas sa: «Jag och frugan satt i köket och drack kaffe mitt på dan när vi hörde en motorcykel komma och tittade ut. En kille stannade till vid din postlåda och la i ett kuvert eller paket, vi såg inte så noga. Han hade hjälm med visir så det var omöjligt att se hans ansikte. Alltihop gick ganska fort. Vi tyckte det var konstigt att nån delade ut post med motorcykel. Men å andra sidan tänkte vi att du kanske hade beställt något som skulle köras ut. Det är ju förskräckligt om du fått en bomb. Vem vill dej något ont?»

«Inte vet jag», svarade Jonas. «Det måste vara ett misstag. Förmodligen var paketet till nån annan.»

«Det är hemskt vad det händer mycket otäckt», sa en dam i klungan. «Man kan ju inte känna sej säker någonstans nu för tiden. Det kanske var någon från de kriminella motorcykelgängen.»

Klockan var strax efter sex när en ljusblå Chevrolet van med bombteknikerna körde in med sin tre ton tunga bombvagn på Smultronvägen. Jonas gick tillbaka till sitt hus. Två kriminalinspektörer steg ur bilen och gick fram till poliserna och hälsade på dem. Sedan vände sig en av kriminalinspektörerna till Jonas.

«Jag förmodar att det är du som fått den misstänkta brevbomben.»

«Det stämmer. Jag heter Jonas Falk och det här är mitt hus.» Han pekade på nr 13.

«Jag heter Torsten Kastberg och leder den här operationen. Det här är min kollega Kaj Pettersson. Du har alltså fått ett paket som du misstänker är en brevbomb. Vad är det som gör att du tror det?» Han såg på Jonas.

«Jag och en kollega har upptäckt stora oegentligheter i en granskning. Vi är revisorer. Den sista tiden har vi varit utsatta för hot och vi är rätt säkra på att personen som gjort oegentligheterna är den som ligger bakom hoten och nu försöker skada eller döda oss. Jag pratade nyss med min kollega i Danderyd och hon har också fått ett paket.»

«Det var som fan», utbrast Torsten Kastberg förvånat. «Det spär ju på misstanken. Okay, då har jag bilden klar för mej. Har ni sett till så en bil skickas till Falks kollega?» frågade han poliserna.

«Det är fixat, den är redan på väg», svarade de.

«Bra. Då ska vi se. Jag tror vi ska röntga paketet innan vi flyttar på det så vi kan konstatera om det är en bomb eller inte.» Kastberg hämtade röntgenutrustningen och gick in i köket. Han kom snart ut och studerade röntgenbilderna tillsammans med sin kollega.

«Det är definitivt en bomb», konstaterade Torsten Kastberg. «Okay Kaj, då ska jag hjälpa dej på med bombdräkten.»

Kaj nickade och gick in i bilen och hämtade bombdräkten. Torsten hjälpte på honom den 30 kilo tunga dräkten och Kaj såg nästan ut som en astronaut när han gjorde sig beredd att gå in i radhuset och hämta brevbomben. I handen höll han en orangefärgad väska för att lägga paketet i.

«Det vore bra om ni går bort härifrån och ställer er utanför avspärrningarna», sa Torsten till Jonas och poliserna. «Jag vill inte ta några onödiga risker.»

Jonas och poliserna gick bort till de andra som stod och nyfiket följde med vad som hände.

«Tänk att något sådant här kan hända hos oss», var det en som sa. «Jag hoppas verkligen att brevbomben inte exploderar.»

Sara kom fram till Jonas och tryckte sig intill honom. «Är det inte läskigt, jag är rädd», viskade hon och såg upp i hans ansikte.

Jonas la beskyddande armen om henne och sa övertygande. «Du behöver inte vara rädd. Poliserna fixar det här.»

Det tog inte lång stund förrän Kaj kom ut och gick bort till den fyrhjulade trailern med den stora klotformade bombkammaren. Torsten stod på behörigt avstånd med en fjärrkontroll och öppnade den övre halvan. Kaj la försiktigt ner väskan och gick därifrån. Torsten såg till att klotet stängdes. Sedan hjälpte han Kaj att ta av sig den tekniskt avancerade bombdräkten med kablar, kontakter med mera och de gjorde sig redo att åka iväg. Torsten kom över till de två poliserna och Jonas.

«Då är vi klara.»

«Vart åker ni?» frågade Jonas.

«Till Rosersberg där vi tänker försöka öppna paketet i bombvärnet för att säkra bevis. Så fort vi är klara där åker vi till din kollega i Danderyd. En sak är säker, du och din kollega har haft änglavakt idag. Ni kan vara glada att ni lever.»

Jonas tog upp mobilen och ringde Carina.

«Carina.»

«Det är jag igen. Bombteknikerna åkte härifrån alldeles nyss med paketet till deras bombvärn i Rosersberg, så det tar lite tid innan de kommer till er.»

«Det känns betydligt lugnare nu. Jag vågar knappt tänka på vad som hade hänt om jag öppnat paketet. Tack än en gång Jonas för att du ringde.»

«Jag blev helskraj när jag tänkte på att du kanske också hade fått ett paket. Du anar inte så glad jag är som ringde. Vi har haft en enorm tur. Vad säger du om jag är hos er runt halv åtta?»

«Kom så fort du kan. Det ska bli skönt och tryggt att få vara tillsammans.»

34

«Det blir fyra hundra», sa taxichauffören och vände sig om till Magnus Krok.

Magnus tog fram en femhundring och räckte över. «Det är jämnt.»

«Tack för det.» Chauffören steg ur taxin och öppnade bagageluckan. Han ställde ner väskan på gångbanan framför terminal 5, utrikeshallen på Arlanda.

Magnus Krok tog väskan och gick in i terminalen. Klockan var halv åtta på morgonen lördagen den 13 juni och det var dags att checka in. Han var inbokad på en flight till Miami halv tio. Magnus ställde sig i kön till incheckningen hos SAS. Resan kostade honom inte en spänn. Hans feta bonuskonto från OS-kampanjen kom nu väl till pass.

Efter incheckningen gick han in i terminalens kiosk och köpte lite choklad och en Financial Times. Hans handbagage bestod av en ljusbrun skinnbag som han köpt i Bogotá. Den rymde mycket och var smidig att ha med på flygresor. Magnus strosade sakta bort mot passkontrollen. Han tog fram passet och boardingkortet. Det skulle bli skönt att komma till Miami några dagar, men det han framför allt såg fram emot var Västindien. Det första etappmålet var den forna svenskön Saint Barthélemy. Han såg framför sig vita sandstränder med palmer som halvliggande sträckte sig ut mot det turkosskimrande vattnet. Och själv låg han utsträckt i en skön strandstol med en tropisk drink i handen och spanade in brudarna. Magnus rycktes ur sina angenäma tankar av att någon knackade honom på ryggen. Han vände sig om.

«Det är din tur.»

Magnus gick fram till passkontrollen och stack in sitt pass i luckan. Mannen där inne granskade passet, tittade upp och studerade Magnus Kroks ansikte.

«Ett ögonblick bara», sa han och försvann med passet.

Efter en stund uppenbarade sig två poliser. «Vill du vara vänlig och följa med», sa en av dem till Magnus.

«Är det något problem?» undrade han.

Poliserna svarade inte utan ledde in honom till ett rum innanför passkontrollen. «Var så god och sitt», sa den ene polisen.

Efter en stund kom gränsbefälet vid Arlandapolisen och informerade Magnus. «Du är anhållen för ekonomiska oegentligheter och kommer om en stund att föras över till Kronobergshäktet i Stockholm.»

Magnus svor till inom sig. Så nära friheten, endast en sketen passkontrollant som satte stopp för en bekymmerslös tillvaro långt borta från Stockholm.

Magnus Krok såg sig omkring i det lilla trånga förhörsrummet på Kronobergshäktet. Möblemanget bestod endast av ett bord och några obekväma stolar. Väggarna var kala och fönstren försedda med galler. Snart skulle förhöret börja. Hans försvarsadvokat, Tony Alm, kom in och slog sig ned bredvid honom.

De två förhörsledarna, kriminalinspektörerna Sam Nilsson och Roger Crona anlände. I sitt sällskap hade de åklagare Mikael Ohlson. Magnus var inte förvånad över att det var samma poliser som vid husrannsakan.

Det var bara några timmar sedan han blev haffad ute på Arlanda och han hade praktiskt taget inte fått någon tid att förbereda sig inför förhöret. Polisförhöret skulle bli en ny upplevelse, något som överhuvudtaget inte fanns i hans tankar på väg ut till Arlanda. Exakt hur förhöret skulle gå till visste han inte. Enda bekantskapen var från filmvärlden, men där var ju allt ofta överdramatiserat. Det skulle säkert bli tuffa, försåtliga frågor och hur han skulle hantera dem bekymrade honom. Han fick väl lita till sin förmåga att improvisera, det som hjälpt honom ur kniviga situationer tidigare. Och så hade han ju förstås försvarsadvokaten att luta sig mot men som han knappt fått tid att prata med heller.

Inledningsvis fick Magnus veta att han var häktad på sannolika skäl för bestickning och förskingring. Sedan fick han redogöra för sin bakgrund, utbildning, jobb med mera. Sätt igång tänkte han så vi får det här överstökat. Han var på dåligt humör ända sedan polisen tog honom ute på Arlanda. Och han var tvungen att erkänna för sig själv, han hade fjärilar i magen. Det hörde till undantagen, men så var han också i en belägenhet han aldrig upplevt tidigare. Luften i rummet började redan kännas kvalmig.

Sedan de personliga detaljerna var avklarade fortsatte Sam Nilsson förhöret.

«Innan vi går in på själva sakfrågorna vill jag ta upp det som hänt tidigare idag. Du hade tydligen planerat att lämna Sverige. Vad var anledningen till denna brådska?»

«Jag tänkte resa bort ett tag för att vila upp mej.»

«Och vart skulle du resa?»

«Först till Miami och sedan Västindien.»

«När man reser så långt bort antar jag att man planerar i god tid. När gjorde du det?»

«Tankarna på resan har funnits till och från i säkert en månad.»

«Och när bokade du biljett?»

«Jag minns inte exakt vilken dag, men det måste ha varit för ett par veckor sedan.»

«När betalade du biljetten?»

«Det var inte aktuellt eftersom jag hade innestående bonus hos SAS.»

Sam Nilsson tittade i sina papper. «Det verkar stämma. Vi har kontrollerat din bokning och enligt SAS gjordes den i går eftermiddag. Hur förklarar du det?»

Skit också tänkte Magnus. Har de redan kollat upp det. «Då kom jag uppenbarligen ihåg fel. Jag har haft det stressigt sista tiden så det blev nog en sammanblandning med en annan resa jag gjort.»

«Är det inte tvärtom så att när du hängdes ut i media på grund av oegentligheterna i OS-kampanjen fick du kalla fötter?»

«Inte alls», svarade Magnus och stirrade stint på Sam Nilsson.

Sam Nilsson ryckte på axlarna. «Okay, vi lämnar det så länge och börjar med det som hände under kampanjen. Idag ska vi uppehålla oss vid förskingringen med flygbiljetterna, bestickningen av IOK-ledamöterna och First Class Marketing. De mindre sakerna som missbruk av kontokort med mera tar vi upp vid ett senare förhör.» Sam Nilsson nickade åt Roger Crona att ta vid.

«Du reste flitigt under kampanjen, cirka 120 flygresor», inledde Roger Crona. «Många av resorna var till städer långt bort som tog många flygtimmar. Hur pass angeläget var det att komma fram pigg och fräsch till träffarna med IOK-ledamöterna?»

«Viktigt så klart.»

«Jag kan förstå det, antar att det betydde en del att göra ett gott intryck. Hur reste du, ekonomiklass eller business class?»

«Business.»

«Var det för att komma fram någorlunda utvilad?»

«Ja.»

«Var det så att säga fritt fram att välja business?»

«Cecilia Turesson, som var vd, och jag hade en deal med ordföranden, Bo Ekberg, att vi fick flyga business class.»

«Och ni utnyttjade båda två den här förmånen?»

«Ja.»

«Du flög alltså business?»

«Det stämmer.»

«Och ni var anslutna till SAS bonussystem?»

«Ja. Vi gjorde det på förslag av resebyrån.»

«Då ska vi se.» Roger Crona bläddrade i sina papper. «Vad jag kan se flög Cecilia Turesson business class vid samtliga sina resor. Du sa nyss att du också gjorde det, men det verkar ha skett vid endast ett tillfälle. Var det så?»

«Nej, vad har du fått det ifrån?»

«Det framgår av bonusutdragen. Alla resor utom en är registrerade som ekonomiklass. Hur förklarar du det?»

Magnus tittade ner i bordet och satt tyst några sekunder, grubblade över vad han skulle svara. Det började brännas. Nu gällde det att hålla tungan rätt i mun.

«Då måste det ha blivit något fel hos SAS.»

«Inte vad vi kan se av dokument vi har. SAS har nämligen fakturerat resebyrån Regnbågen för resor i ekonomiklass, bortsett alltså från en enda resa i business.»

Magnus kliade sig i huvudet. «Jag vill rådgöra med min advokat», kom det efter en stund. Han och Tony Alm reste sig och vände ryggen åt förhörsledarna och åklagaren. Magnus förde ett viskande samtal med sin advokat.

«Uppgifterna från SAS är riktiga», sa Magnus när han satt sig.

«Det innebär alltså att du flög ekonomiklass?»

«Ja.»

«Du förnekade detta nyss, varför?»

«Eftersom jag erkänt att jag använt ekonomiklass behöver jag inte svara på det.»

«Vi lämnar den frågan nu», avgjorde Roger Crona. «Men det är en sak jag inte fattar. Om det var viktigt med komfort, varför flög du då inte business när du kunde göra det?»

«Jag kollade upp priserna och tyckte business var alldeles för dyrt.»

«Så då betydde komforten ingenting längre, det som du förut sa var så viktigt. Är det så jag ska tolka ditt svar?»

«Ibland får man göra kompromisser. Pengarna kunde användas bättre i kampanjen och då var jag beredd att offra mej och trängas i ekonomiklass.»

«Och till vad skulle pengarna som sparades användas till?»

«Det fanns många hål att stoppa i.»

Roger Crona tittade i sina papper. «Resebyrån har fakturerat business class för samtliga resor du gjort. Då blev det ju så att säga inga pengar över för dom hålen, så jag förstår inte hur du får ihop det här.»

«Då måste resebyrån ha gjort något fel och i så fall får den ju stå för det.»

«Men du har ju attesterat fakturorna. Du måste väl ha vetat vad du godkänt?»

«Själva detaljgranskningen av fakturorna la jag mej inte i, det var annan personal som gjorde det. Personer i en företagsledning kan inte hålla på och lusläsa fakturor. Det vore slöseri med resurser. Vi litade på våra medarbetare.» Det borde till och med kriminalinspektörer begripa tänkte Magnus och himlade med ögonen.

«Ska jag tolka ditt svar som att det är resebyrån som medvetet överfakturerat OS-bolaget med, låt mej se.» Roger Crona kollade i sina papper. «Just det, 3 150 000 kronor?»

«Så måste det vara», tillstod Magnus.

«Men då har vi ett annat problem», fortsatte Roger. «Marianne på resebyrån har betalat dej 2 520 000 och själv har hon tagit 630 000 i provision. De två beloppen tillsammans blir dom tre miljonerna. På mej verkar det som att ni två tillsammans har utfört bedrägeriet.»

«Jag har inget minne av att betalningarna från Marianne avser flygresor. Om jag inte är helt väck står det arvode.» Magnus undrade hur Roger Crona skulle hantera det svaret.

«Det är riktigt att det står arvode, men då skulle jag gärna vilja veta vad detta så kallade arvode avser?»

«Konsultjobb», svarade Magnus.

Kriminalinspektören visade upp ett förvånat ansikte. «Jasså, vad för typ av konsultjobb?»

«Affärshemligheter som jag inte tänker avslöja. That´s it alltså.»

«Och Mariannes så kallade provision?»

«Hon var också involverad i jobbet, skötte pappersarbetet, och var utlovad en viss procent.»

«Så ni gör konsultjobb tillsammans?» Roger Crona lät skeptisk.

Åklagare Mikael Ohlson satt och lekte med pennan mellan fingrarna och hade ett roat uttryck i ansiktet när han betraktade Magnus.

«Det händer», drog Magnus till med.

«Men hur kan det komma sej att konsultjobbet och det som resebyrån fakturerat för mycket råkar vara exakt samma belopp?»

«Hur ska jag kunna veta det, förmodligen en ren tillfällighet.»

«För en utomstående verkar det lite väl tillrättalagt. Tror du verkligen att vi går på en sån sak?»

«Inte vet jag, det är väl upp till er.» Magnus ryckte nonchalant på axlarna.

«Vi får återkomma till det där vid senare förhör», avgjorde Roger Crona. «Vad vi förstår har du fått revisorernas rapport för genomläsning. Det stämmer, eller hur?»

«Ja.»

«Revisorerna vill ju veta om du har några invändningar mot det som står i rapporten. Du och chefen på resebyrån pekas ju ut som de som svindlat

OS-bolaget. Enligt revisorerna har du inte reagerat på rapportutkastet.»

«De ville ha in svar till onsdag nästa vecka, så det finns ju fortfarande tid.»

«Eftersom du förnekar inblandning i bedrägeri mot OS-bolaget utgår jag ifrån att du har invändningar mot revisorernas slutsatser. Tänkte du skicka svar från Västindien, ifall du hade kommit iväg, eller hur hade du planerat?»

Under tiden Roger Crona ställde frågan hade Magnus blick fångat upp en stor fluga som satt sig framför Sam Nilsson som också gjort samma upptäckt. Att döma av minspelet på kriminalinspektören misstänkte Magnus starkt vad som skulle hända. Mycket riktigt. Sam vek försiktigt ihop en pappersbunt och tog sats. Pang sa det i bordet och de andra som inte sett flugan ryckte till och tittade på Sam. Han kollade utsidan på pappersbunten och där satt den mosade flugan med blodfläckar runt omkring. «Där fick du», slapp det ur honom. Kriminalinspektören såg belåten ut.

«Ursäkta», sa Sam Nilsson och vände sig mot de andra. «Jag gillar inte flugor. De är smittspridare.»

Magnus kom av sig under episoden med flugan och satt tyst och tittade på kriminalinspektören som höll på och gjorde rent papperet där flugan fastnat.

Roger Crona böjde fram huvudet en aning och spände ögonen i Magnus. «Hänger du med, hur var det med svaret till revisorerna?»

Magnus studsade till och fäste blicken på Roger Crona igen. «Jag blev visst störd av den där flugan. Jo, det har funnits viktigare saker än revisionsrapporten att ta hand om så det fick bli en senare sak.»

Roger Crona vände sig till åklagare Mikael Ohlson. «Du ville visst säga något.»

Åklagaren nickade. «Eftersom vi varit inne på det här med flygbiljetter vill jag passa på och ställa några frågor kring ledamöternas resor. Flera ledamöter ställde krav på kontant betalning för sina flygbiljetter och fick det också. Men i IOK:s regler står det att en kandidatstad inte ska göra utbetalningar direkt till ledamöterna utan det ska skötas från IOK centralt. Hur tänkte ni när ledamöter gång på gång krävde att få cash?»

«Vi hade många besök och det blev för krångligt att gå via Lausanne», förklarade Magnus. «Dessutom gjorde andra städer det själva också, så det var ju inget ovanligt.»

«Det rör sej ändå om rätt stora belopp», invände åklagaren. «Utbetalningen till ledamoten från Ecuador till exempel kostade över 93 000 kronor.»

«Jo, men det var ju vad biljetten kostade, men jag kan hålla med om att det inte är billigt. Det kostar att åka första klass från Sydamerika», upplyste Magnus.

«Uppenbarligen», konstaterade åklagaren. «Men vad säger du om det här då? På ett fax till en ledamot står det: «*It´s our privilege to take care of all flight arrangements*». På mej verkar det som att det inte var nån tillfällighet att ni betalade ut kontant, snarare rutin.»

«Som jag sa tyckte vi det var det smidigaste sättet. Vi tog faktiskt kontakt med Lausanne en gång men fick ingen respons så vi sket i dom.»

«Det gjordes utbetalningar till ledamöter utan att det fanns något underlag som styrkte att de åkt första klass. En ledamot kunde ju exempelvis ha rest i ekonomiklass och tjänat en bra hacka.»

«Det kan jag hålla med om», sa Magnus. «En del ledamöter var väldigt slarviga, men vi hade inget val. Du kan ju tänka själv vad som hänt om vi ifrågasatt en ledamots uppgifter och vägrat betala. Då hade den rösten flugit all världens kos. Nej, det var bara att betala och se glad ut.»

«Jag förstår», kommenterade åklagaren.

Magnus torkade bort svetten ur pannan. «Kan vi inte ta några minuters paus så man får lite luft.»

«Okay», sa Roger. «Vi tar ett break på tio minuter.»

Efter pausen tog Sam Nilsson över förhöret igen.

«Vi ska nu gå över till mutorna inom OS-kampanjen, bestickningen av IOK-ledamöterna. Som vi varit inne på tidigare gjorde du många resor och det kostade mycket pengar. Du besökte vissa ledamöter flera gånger. Var det nödvändigt?»

«Precis som i andra relationer måste man lära känna en person, bygga upp ett förtroende alltså. Då räcker det inte att träffa en ledamot bara en gång.»

«Vad var ledamöterna för sorts människor?»

«Det var hela skalan, från schyssta, ärliga personer till mindre nogräknade, skurkaktiga, giriga.»

«Fanns det ledamöter som var viktigare än andra?»

«Självklart, vice presidenter och andra som har ledande roller inom IOK. Ledamoten för Kongo-Brazzaville var en sån, har en maktposition inom den afrikanska olympiska rörelsen. Han var en joker. När man träffade honom pratade han som om han ägde hela världen. En del IOK-ledamöter snackade skit om honom, de var väl avundsjuka antar jag.»

«Hans så kallade maktposition, kom det till uttryck på något sätt?»

«Jag kan berätta om en sak som hände i Lausanne dan innan omröstningen. Han kom upp till mej på hotellet och sa: 'I want to meet you, it is very important, we have a meeting with the African nations, very important.' Jag tänkte, nu ska vi se vad som händer. Vi bestämde träff till dan efter och det var i ett stort jädra komplex. Han drog in mej under en trappa så här.»

Magnus tog tag i försvarsadvokaten och visade. Tony Alm såg besvärad ut.

«Och så säger han: 'we have decided to, if Capetown,' Kapstaden var det första valet, 'if they loose we the africans will be behind you. My heart is for Stockholm' och så gav han mej en jättekram och vi gick ut. Jag vet inte om han ljög eller om dom haft ett möte.»

Magnus vände sig till Tony Alm. «Jag ska inte ge dej nån björnkram nu, först får du visa om du är tillräckligt duktig.»

Försvarsadvokaten fick till ett ansträngt leende.

Muntra miner syntes på kriminalinspektörerna och åklagaren.

Sam Nilsson fortsatte förhöret. «Var det därför du smörjde ledamoten från Kongo-Brazzaville extra i Lausanne med den, som revisorerna kallar, sista minuten mutan?»

«Delvis, men jag kände ju till hans svaghet för pengar, girig typ. Hans ögon lyste som jag vet inte vad när man viftade med en bunt dollarsedlar.»

«Du använde andra mutmedel också?»

Magnus rynkade oförstående med pannan. «Vad tänker du på då?»

«Eskortservice. Flera ledamöter har ju fått det, bland annat ledamoten vi precis pratat om. Var det också erbjudanden som du gav?»

Magnus fick till ett snett leende och skakade på huvudet. «Nej, nej. Jag var beredd på att det kunde bli aktuellt. Det har förekommit vid tidigare kampanjer, japanerna till exempel, och sen hade jag fått fram att vissa ledamöter krävde såna tjänster.»

«Och ledamöterna som alltså fick eskortservice, sex stycken tror jag det var, dom krävde den här servicen alltså?»

«Mer eller mindre. Det var inte svårt att tolka deras signaler och hur de uttryckte sej.»

«Ställde ni upp på allt IOK-ledamöterna begärde?»

«Det vill jag minnas att vi gjorde. Annars kunde man ju sabba en röst.»

«Var afrikanerna särskilt intressanta, lättare att påverka än andra?»

«Det är nog en korrekt bild», medgav Magnus eftertänksamt.

«Hur kan det komma sej?»

«Flera saker tror jag. Inte för att jag analyserat det så ingående, men generellt så har ju Sverige och svenskarna gott anseende. När det gäller Afrika kan jag tänka mej att alla biståndspengar vi pumpat in haft en viss betydelse. Sen är det något i afrikanernas mentalitet som jag inte direkt kan sätta fingret på, men de var helt klart mer tända på pengar och förmåner, mer raka än andra. Ibland blev jag faktiskt förvånad över hur fräcka vissa var.»

«Du bearbetade ju även IOK:s president på olika sätt. Hur var han?»

Magnus drog på munnen. «Han var ganska cool på något sätt. Utåt kunde

han verka väldigt gemytlig, en snäll farbror, men det var stake i honom, styr IOK med järnhand.»

«Det finns en notering i hans profil där det står: *Don´t BS him*. Vad menas med det?»

«Ja, just det, don´t bullshit him. Det var ett tips jag fick från amerikanarna. Prata inte strunt, ta inte upp småsaker med honom helt enkelt.»

«Varför var det viktigt?»

«Han är ju högsta hönset.»

«Men att ge honom en muta värd 600 000 kronor. Tog du inte en stor risk där som kunde ha fått förödande konsekvenser för kampanjen?»

«För en utomstående kan det verka så, men jag studerade presidenten extra ingående. Jag utnyttjade hans stora svaghet, frimärken.»

«Och hur reagerade han på frimärksalbumet han fick?»

«Han blev jävligt glad», svarade Magnus belåtet.

«Jag har en fråga», sa åklagaren. Sam Nilsson nickade åt honom.

«Det här med röstbyten, förekom det att man diskuterade sådant om vissa kandidatstäder föll bort?»

«Några föreslog en sån taktik, jag menar varje röst är lika viktig efter första omgången.»

«Och hur gick resonemanget?»

«Vissa av städerna var vi väldigt bundis med. Man träffades på alla möjliga ställen och då blev det ju så här att om inte vi vinner hoppas vi att ni gör det. Ja röstbyten diskuterades med olika städer, ingick i strategin kan man säga.»

«Du fick ett fax från den svenske ambassadören i Buenos Aires där det framgår att argentinarna aktualiserade röstbyte, hur blev det där?»

Magnus funderade en stund men skakade på huvudet. «Kommer faktiskt inte ihåg.»

Sam Nilsson tog över förhöret igen. «Du har ju upprättat utförliga profiler på IOK-ledamöterna. Vems idé var det?»

«Jag är inte hundra på om det var Ekbergs, men det var i alla fall han som sa till mej att fixa det.»

«Enligt revisorernas rapport som baseras på dokument från husrannsakan framgår det att du mutat trettitvå IOK-ledamöter på tillsammans sexton miljoner kronor plus att du anlitat en ledamot för att värva röster för 3 735 000 kr. Det här är alltså ledamöter som du lyckats muta. Omfattningen av mutorna gör att vi misstänker att du försökt muta flera, men misslyckats. Har du försökt muta flera ledamöter än de som anges?»

«Nej.»

«Då ska jag friska upp ditt minne. Om vi ser till profilerna du upprättade, framgår det att det var betydligt fler ledamöter som bearbetades, men som tackade nej till förmåner. Vad säger du om det?»

Ingen reaktion syntes i Magnus pokerface. «Då kom jag tydligen ihåg fel, det var ju en väldig cirkus med allting och så här efteråt är det inte lätt att komma ihåg alla detaljer.»

«Men du erkänner att du mutat dom trettitvå och agenten?»

«Ja.»

«Och vem hittade på att ni skulle försöka köpa röster?»

«Bo Ekberg.»

«OS-bolagets ordförande tillika finansborgarråd i Stockholms stad alltså?»

«Det är korrekt.»

«Du är medveten om att muta är ett allvarligt brott?»

«Om det är allvarligt eller inte har jag ingen uppfattning om», kommenterade Magnus nonchalant.

«Men om du förstod att muta är ett brott, varför gjorde du det?»

«Ordföranden framställde det på ett lite annat sätt.»

«Jasså, på vilket sätt då?» undrade Sam Nilsson förvånat.

«Han sa att så här gör alla kandidatstäder, att det tillhör spelreglerna. Om vi inte använde mutor kunde vi glömma olympiaden. Det var så jag uppfattade det och då är det väl bara att köra tänkte jag.»

«Var det i det sammanhanget ni skapade First Class Marketing?»

«Ja.»

«För att ingen skulle upptäcka det?»

«Så var det.»

«Var det ditt påhitt med pappersbolaget?»

«Nej, det var också Ekbergs.»

«Vem är Patrik Zetterlund?»

Frågan kom oväntat och överrumplade Magnus. Han satte upp ett förvånat ansikte. «Patrik Zetterlund?»

«Ja, han skrev ju under avtalet mellan OS-bolaget och First Class Marketing.»

Magnus kostade på sig ett leende. «Jag hade så när glömt bort det, men nu ramlade polletten ner. Patrik Zetterlund är ett fejkat namn.»

«Var det också Ekbergs idé?»

«Nej det var min.»

«Men varför skrev ni överhuvudtaget ett avtal som i det här fallet måste betraktas som en ren bluff?»

«För att ge sken av att det var ett verkligt avtal precis som alla andra, ifall nån skulle vilja titta på avtalen, revisorerna till exempel.»

«Okay då har vi klarat av den biten», konstaterade Sam Nilsson. «Kände Cecilia Turesson till mutorna och bolaget.»

«Det måste hon ha gjort, även om hon aldrig så något till mej.»

«Och hur kunde hon, enligt din uppfattning, känna till det?»

«Genom ordföranden.»

«Varför tror du det?»

«Cecilia är Ekbergs älskarinna, åtminstone var det så under kampanjen.»

Ansiktsuttrycken vid bordet avspeglade förvåning och misstro. En atmosfär av att kanske ytterligare sensationella uppgifter var att vänta hade smugit sig in i rummet.

«Hur vet du det?»

«Jag jobbade nära båda två och det var omöjligt att missa. Men de skötte det snyggt.»

«Låt oss prata lite om First Class Marketing», fortsatte kriminalinspektören. «Du har ju skött det hemma hos dej och verkar ha haft en hyfsad ordning på saker och ting, bland annat en enkel bokföring där man kan se vilka kostnader och intäkter du hade. För jobbet med mutorna har du tagit ut en saftig ersättning, över tolv miljoner. Men det ingick väl i ditt arbete som marknadsföringschef att göra det. Gick ordföranden med på att du fick ta ut extra för det som egentligen var ditt jobb?»

«Jag krävde förstås extra betalt för jobbet. Smakar det så kostar det, så enkelt är det.»

«Men godkände ordföranden verkligen en sån hutlös ersättning som tolv miljoner?»

«Det blev aldrig sagt något om storleken, så det bedömde jag i princip var upp till mej. Jag tog ju en helvetes risk.»

«Även om du tog en risk så tror jag inte ett ögonblick på att du skulle få miljoner i extra betalt för att sköta bolaget. Låt mej få göra klart för dej att vi inte går på vad som helst», sa förhörsledaren med skärpa i rösten. «Vi har många års erfarenhet av oegentligheter och har näsa för när brottslingar ljuger. Men vi kan lämna det nu. Vi lär få tillfälle att återkomma i frågan. Hur var förresten samarbetet mellan dej och Cecilia?»

«Bra, åtminstone upplevde jag det så.»

«Och med ordföranden?»

«Inga problem där heller. Han la sej sällan i mitt jobb.»

«När träffade du Ekberg senast?»

Magnus funderade. «Det måste ha varit i höstas i samband med att kampanjen avvecklades.»

«Var befann du dej någonstans i onsdags kväll?»

Magnus svor till inom sig. Han hade starkt misstänkt att frågan skulle komma. Trots värmen i rummet kändes frågan som en isande vindpust som trängde innanför skjortan. Nu gällde det att hålla huvudet kallt.

Han försökte göra rösten så stadig och neutral som möjligt. «I onsdags kväll. Låt mej se.» Magnus strök håret bakåt och satte högra armbågen i

bordet, masserade hakan med handen under det att han tittade upp i taket, låtsades tänka efter. «Då var jag hemma», kom det till slut.

«Hela kvällen?»

«Ja.»

«Har du nån som kan backa upp det?»

«Eftersom jag var ensam i lägenheten finns det naturligtvis ingen. Det är ju inte första gången jag är ensam hemma, det händer nu och då eftersom jag är singel.»

«Du känner till att Ekberg är död?»

«Är han död, nej det visste jag inte.» Magnus satte upp ett till synes förvånat ansikte.

«Har du varit på en annan planet sen i onsdags kväll? Hur har du kunnat undgå nyheten om det?»

«Jag har varit fullt upptagen med att planera resan. Det händer faktiskt när jag har häcken full att jag spolar nyhetsflödet. När dog han?»

«Sent i onsdags kväll eller under natten. Enligt våra tekniker kan brott ha begåtts.»

«Brott? Nu hänger jag inte med.»

«Just det. Det ser ut som självmord, men våra tekniker utesluter inte att det kan handla om brott. Ekberg ska obduceras och visar det sej att det är ett brott, ja då pratar vi om mord. Har du nån idé om vem som eventuellt kunde ha haft något otalt med Ekberg?»

«Ingen aning. Tråkigt att höra att han dött.» Magnus försökte göra sin röst så deltagande som möjligt.

«Det är möjligt att vi återkommer med ytterligare frågor när vi får reda på resultatet från obduktionen. Var det något mer vi skulle ta upp nu?» undrade Sam Nilsson och vände sig till Roger Crona.

«Ja, det har hänt några allvarliga incidenter efter det att husrannsakan genomfördes hemma hos dej Magnus och det gäller revisorerna på KVR. Carina Stenlund har varit utsatt för ett försök till misshandel och Jonas Falk har haft ett otrevligt besök hemma i sin bostad som vi bedömer som olaga hot plus det allvarligaste av allt, brevbomber till bägge revisorerna. De här händelserna har som sagt inträffat efter husrannsakan och du är i högsta grad misstänkt för att ha iscensatt dem för att skrämma och skada, alternativt döda dem under pågående granskning av OS-kampanjen. Ett särskilt förhör om detta kommer att hållas i övermorgon. Det var allt för i dag.»

35

Klockan var inte mer än åtta på lördagsmorgonen men det var redan 22 grader varmt, rena högsommarvärmen. Värmeböljan över Sverige hade slagit till några dagar tidigare. Det vackra vädret och att det var lördag med en ledig helg framför kunde göra vem som helst på gott humör. Väderleksprognosen förutspådde fortsatt vackert och varmt väder under de närmaste dagarna med temperaturer på över 30 grader. De soldyrkande svenskarna vet att ta vara på sådana tillfällen. Parker och badplatser skulle komma att bli fullpackade med folk.

Nere vid Strömkajen i Stockholm låg skärgårdsbåtarna uppradade och bakom syntes det anrika Grand Hotel. Det hade redan bildats köer vid de olika avgångarna till öarna. Förväntansfulla människor med sina ryggsäckar och kyllådor stod och småpratade med varandra. Jonas, Carina och Maria hade precis kommit och stod bland de första i kön vid båten Sjöbris ut till Rödlöga. Om trekvart skulle båten gå. Närmast till höger om Sjöbris låg båten Saxaren som skulle ta folk ut till Utö – Fjärdlånga och till vänster båten Vaxö med destination Husarö. Tvärs över vattnet avtecknade sig Slottet och närmast till höger låg Kungsträdgården och Operan.

Fredagskvällens skräckscenario hängde fortfarande kvar vid Carina och Jonas. De skattade sin lyckliga stjärna att de fortfarande levde, så fruktansvärt nära det hade varit, endast sekunder mellan liv och död. Maria som inte förstått allvaret var sprudlande glad och pladdrade på. Hon skulle ut på sitt livs första båttur i skärgården och tyckte det var spännande med alla båtar och människor.

«Titta mamma», sa hon och pekade mellan båtarna där en del av slottet syntes. «Vilket jättestort hus, vilka bor där?»

«Det där är slottet», svarade Carina. «Förr bodde kungen, drottningen, prinsarna och prinsessorna där, men nu bor de i ett annat slott.»

«Oj», sa Maria beundrande. «En riktig kung och drottning?»

«Ja», svarade Carina log.

Nu öppnades grindarna till båten och passagerarna släpptes ombord. Carina, Jonas och Maria gick upp på övre däck och satte sig längst bak på högra sidan med fin utsikt. På utsatt tid, 08.45, tutade Sjöbris och backade ut från kajen.

Vattnet glittrade som kristaller i den starka solen och endast krusningar syntes på vattenytan när Sjöbris styrde ut på Norrström med kurs mot Saltsjön, en perfekt dag att ge sig ut i skärgården. Intill Skeppsholmen låg det gamla segelfartyget af Chapman, numer ett populärt vandrarhem.

Många segelbåtar och motorbåtar var redan på väg ut till skärgården. Stockholms skärgård, denna skönhet i den svenska naturen med 24 000 öar, låg där med öppen famn och väntade på alla besökare. Inte så underligt att den blivit en populär tillflyktsort och resmål för den stressade storstadsbon och alla turister.

Sjöbris passerade Blockhusudden längst ut på Djurgården. En bit bortanför Fjäderholmarna kom Lidingö i sikte där flera kursgårdar låg vackert belägna ner mot vattnet. De var mycket efterfrågade i ett Sverige där man ibland undrade om folk inte gjorde annat än åkte på kurser och konferenser.

Två av Finlandsbåtarna, Viking Lines «Gabriella» och Silja Lines «Silja Symphony», närmade sig Sjöbris som kom att framstå som löjligt liten, nästan som en leksaksbåt. En av båtarna gav ifrån sig sin öronbedövande signal som om den ville säga: «flytta på dej den lilla skit för här kommer jag».

Sjöbris fick snart sällskap av skrikande måsar som kretsade ovanför i jakt på att fisk eller något annat ätbart skulle kastas överbord. Öarna med fritidshus och klippiga stränder låg som ett pärlband utmed farleden.

Efter drygt en timme var båten framme vid bryggan i Vaxholm för att släppa av och ta på nya passagerare. Mitt emot bryggan och Vaxholms hotell låg den gråa stenbyggnaden Kastellet, Vaxholms fästning. Utanför fästningen låg några svanar och guppade i vattnet. Efter Vaxholm väntade Norrleden, den stora farleden upp till Furusund.

«Vad är det där för konstiga öar?» frågade Carina när de efter en stund närmade sig två spöklika öar. I de gråbruna, livlösa träden var det fullt med svarta fåglar. «Hur kan det bli så där?»

«Skarvar», svarade Jonas. «De skiter ner träden så de dör. Men det verkar vara bara dom här öarna.»

«Då är vi strax framme vid Kyrkogårdsön och Siaröfortet», ljöd det ur högtalaren. «För er som ska stiga av, se till så ni har biljetten till hands.»

«Siaröfortet, vad är det?» undrade Carina. «Det låter som något militäriskt.»

«Alldeles riktigt», svarade Jonas. «Det byggdes under första världskriget just här för att det är den trångaste delen av Furusundsleden. Det utrustades

med ett artilleri och användes faktiskt så sent som under 50-talet. Nu finns det ett vandrarhem här.»

Efter ett tag ljöd det ur högtalaren igen. «Nästa brygga är Ängsö. För er som ska gå iland där och vill ha en guidad tur i nationalparken som tar cirka en timme, så ska ni köpa biljetter i cafeterian här på båten. Ängsö Nationalpark är den första nationalpark vi fick i Sverige.»

Maria hade somnat i Carinas knä ganska snart efter det att Sjöbris hade lämnat Gåshaga, den sista bryggan i utkanten av Stockholm. Sjöbris närmade sig Furusund och farten sänktes.

«Ta och väck Maria», sa Jonas till Carina. «Vi åker strax förbi Astrid Lindgrens sommarstuga.» Han pekade på ett stort gult trähus.

«Maria», sa Carina och puttade på henne. «Om du tittar mot land så kan du se var hon som skrivit Pippi Långstrump bor på somrarna.»

Maria gäspade stort och frågade. «Var då?»

«Ser du det stora gula huset?»

«Ja.»

«Det huset är det.»

«Är hon där nu?»

Carina log. «Det tror jag inte, det är nog för tidigt på sommaren. Du skulle gärna vilja träffa henne och höra henne läsa ur nån av Pippi Långstrumpsböckerna, eller hur?»

«Ja, det skulle vara jätteskojigt.»

Medan nya passagerare steg ombord åkte en stor fraktbåt förbi i sakta fart. Lite längre bort syntes de gula bilfärjorna. Sjöbris backade ut och fortsatte sin färd. Den la till vid flera bryggor innan den kom till Norröra.

«Var det inte här som Saltkråkan spelades in?» frågade Carina. «Ön verkar bekant på något sätt», sa hon.

«Jag tror det», sa Jonas. «Jag ska kolla i broschyren.»

«Det stämmer», sa han efter en stund.

Sjöbris tuffade vidare. Efter Söderöra kom de in på Svartlögafjärden. Här var det mindre med fritidsbåtar. Efter en kvart var de framme vid Svartlöga. På båda sidor av bryggan sträckte sig flata hällar ner i vattnet, perfekt för solande och bad.

Svartlöga var sista bryggan innan Rödlöga och det var endast tjugo minuter kvar av den fyra timmar långa resan. Ett otal kobbar och skär syntes mellan öarna. Utan förvarning kom massor med trutar flygande över båten och gjorde störtdykningar ner mot vattnet. Förmodligen letade de efter strömming. Båten rundade en liten långsmal grönskande ö på höger sida med småstugor och hällar överallt vid strandkanten innan de kom fram till bryggan på Rödlöga där de sista passagerarna steg av. Sjöbris skulle avgå mot Stockholm igen 16.45 så de hade fyra timmar på sig.

Carina, Jonas och Maria steg av båten och gick in på bryggan där det till vänster stod en rödmålad sjöbod och rakt fram efter bryggan ett litet rött hus med skylten «Rödlöga». De följde den breda grusstigen och kom efter några minuter fram till ett museum och en kiosk. Det var dags att läska sig med en glass, så de gick in i kiosken.

«Vet du om det finns nån här på ön som heter Lasse?» frågade Jonas den unga tjejen bakom disken.

«Nej, jag jobbar bara här i sommar och känner inte så många. Men lite längre bort efter stigen så finns det en liten röd stuga på höger sida ner mot vattnet där det bor en gammal farbror. Han vet nog.

«Tack», sa Jonas.

De vandrade vidare och hittade den beskrivna stugan. Vid bryggan nedanför stugan höll en vithårig man med skepparmössa på och lagade sina nät. En gammal välskött mahognybåt låg och guppade vid bryggan.

«Hej», sa Jonas. «Vi fick tips om att du är bekant med folket här på ön.»

Den gamle mannen tittade upp och skrockade. «Jojo, det vill jag lova. Jag har bott här på somrarna sen jag var liten, i över åttio år nu, så jag skulle tro att jag känner de flesta, åtminstone vilka de är. Är det nån som köper en stuga eller bygger nytt hälsar jag alltid på. Alla på ön känner mej. För det mesta kallas jag Strömmingen. Annars heter jag Anton. Och vad är ni för ena?» Han plirade med sina nyfikna ögon mot dem.

Jonas log mot den humoristiske och väderbitne gubben.

«Vi är på en dagsutflykt från Stockholm och tyckte Rödlöga var ett bra resmål. Jag heter Jonas och det här är Carina och Maria. Du har det fint här.»

Anton drog på munnen. «Jajamän. Rödlöga är absolut den bästa och finaste ön, långt från storstan och mindre med turister än på de andra öarna.»

Anton tittade beundrande på Carina. «Synd att man inte är ung längre. Du är den snyggaste jag sett på mycket länge. Du skulle passa bra här på ön.»

«Tack», sa Carina och skrattade. «Det var snällt sagt.»

«Är ni gifta?» fortsatte Anton intresserat.

«Nej», svarade Jonas.

«Då får du se till och göra slag i saken. Jag skulle inte tveka en sekund. Om jag vore du skulle jag aldrig släppa henne. Det är ungefär som när man får en fin firre på kroken. Då gäller det att hiva in innan den sticker.» Gubben blinkade illmarigt mot Jonas.

«Tack för tipset», sa Jonas. «Känner du till nån som heter Lars eller Lasse och har en sommarstuga här på ön?»

«Då är det nog Lars Erikson du tänker på. Han har en stuga på andra sidan ön. Lasse är chef för det stora byggbolaget NFC.»

«Perfekt», sa Jonas. «Hur tar vi oss dit?»

«Ni fortsätter förbi husen här och följer stigen. Längre fram finns det en vägvisare som det står Seglarberget på. Följ den. Så småningom delar stigen på sej och där tar ni till höger. Då kommer ni upp på en bergsknalle där ni ser viken och en kanal som delar Rödlöga mitt itu. Till höger nedanför berget ligger stugan. Jag tror det är några mindre gäststugor också.»

«Tack så mycket för hjälpen», sa Jonas och Carina.

«Förresten», sa Anton, «vad sägs om att ta med lite färsk strömming hem när ni kommer tillbaka. Då får ni ett gammalt fint recept på köpet. Det ger jag bara till speciella kunder», sa Anton menande.

«Det vore ingen dum idé, jag älskar fisk», kommenterade Carina. «Då har vi middan i morgon räddad eller vad säger du Jonas?»

«Strömming efter Antons recept ser jag fram emot.»

Carina funderade. «Jag är rädd för att frysklamparna vi har snart är upptinade i värmen. Får vi lägga in dom i din frys tills vi kommer tillbaka så fisken klarar sej hem?»

«Det går alldeles utmärkt», sa Anton.

De sa hej då till Strömmingen och fortsatte på stigen.

«Vill du sitta på mina axlar?» sa Jonas till Maria.

Maria nickade och Jonas lyfte upp henne.

Efter att ha gått över hällar och genom snår och tagit fel stig kom de slutligen fram till bergsknallen Anton hade pratat om. Nedanför låg viken och kanalen.

Mycket riktigt fanns nere till höger om dem ett stort rött hus och flera småstugor. Nere vid vattnet i en u-formad brygga låg en stor yacht med namnet Solöga målad på långsidan.

Stora, släta hällar sträckte sig långt upp på tomten. En trätrappa ledde upp till den stora, rödmålade villan med vita knutar. Utanför hängde den svenska, blågula vimpeln på en vitmålad flaggstång. Mer sommarsvenskt kunde det inte bli.

Efter att ha ätit den medhavda matsäcken satt de en stund och njöt av det vackra vädret och den bedårande utsikten över Kudoxafjärden.

«Ska vi gå ner och kolla om det är nån hemma?» undrade Carina.

«Ja det gör vi», samtyckte Jonas. «Kom så ska jag hålla i dej», sa han till Maria. Hon fattade tag i hans hand och de började alla tre försiktigt gå på skrå ner mot huset och småstugorna. Inte en själ syntes till. När de kom närmare och kikade över berghällen nedanför stugan såg de två personer som höll till nere vid vattnet. Mannen var reslig, nästan flintskallig, medan kvinnan var av medellängd och hade ett burrigt, rödbrunt hår. Båda hade shorts och T-shirts på sig. De höll på och rökte fisk och dofterna från röken satte igång smaklökarna hos Carina och Jonas.

De gick ner till mannen och kvinnan som hade upptäckt de tre objudna gästerna och såg frågande på dem.

«Hej», sa Carina. «Ursäkta att vi tränger oss på men det såg så fint ut här så vi tog oss friheten att ta en titt.»

«Inga problem», sa kvinnan med ett charmerande leende.

Carina hörde att hon kom från ett annat land, troligen någon öststat.

«Vi kanske ska presentera oss när vi kommer så här och överraskar. Jag heter Carina och det här är min dotter Maria.»

«Och jag heter Natasha och kommer ursprungligen från Ryssland, ifall du undrar», sa hon och log varmt igen.

Jonas presenterade sig och Natashas man hette mycket riktigt Lars.

«Vilken fin dotter du har», sa Natasha till Carina och böjde sig fram mot Maria.

«Är det roligt att vara ute i skärgården och se alla båtar?» frågade hon.

Maria nickade blygt och tryckte sig mot Carina.

«Vill ni se hur vi bor?» undrade Natasha.

«Det skulle vara roligt», svarade Carina.

«Jag stannar kvar här och ser på rökningen», sa Jonas.

Natasha, Carina och Maria gick iväg bort till storstugan.

«Vilket fantastiskt väder vi fått», sa Jonas.

«Ja, så här skulle det vara jämt», sa Lars Erikson. «Kommer ni från Stockholm?»

«Ja, vi ville passa på och komma ut i skärgården när det skulle bli så fint väder. Har ni haft det här stället länge?» undrade Jonas.

«Cirka fyra år», svarade Lars. «Det var en dröm som gick i uppfyllelse när jag kom över den här tomten. Jag och min fru njuter enormt av stillheten och naturen här.»

«Jag förstår det», sa Jonas.

Efter ett tag kom Natasha, Carina och Maria tillbaka.

«Tack för att vi fick se ert fina ställe», sa Carina. «Det är dags för oss att gå tillbaka. Ni får ha en fortsatt skön helg.»

Lars Erikson och hans Natasha önskade detsamma.

De var snart tillbaka hos Anton och hämtade frysklamparna och strömmingen. När Carina hade betalat gick hon impulsivt fram till Anton och gav honom en kram och en kyss på kinden. Och Anton sken ikapp med solen.

Båtfärden tillbaka till Stockholm gick i dåsighetens tecken. De flesta av passagerarna verkade loja i det varma vädret. Klockan 21.30 la Sjöbris till vid Strömkajen igen.

Efter att ha nattat Maria satt Jonas och Carina och småpratade i vardagsrummet om dagen ute i skärgården. Jonas tittade på klockan.

«Är det inte dags att gå och lägga sej?»

«Hur mycket är klockan?» frågade Carina.

«Tolv.»

«Gå och duscha du så kommer jag snart. Jag ska bara ordna upp lite i köket.»

Jonas låg redan i sängen när Carina kom in i sovrummet. Hon klädde av sig och gick in i badrummet och duschade.

Dörren öppnades från badrummet och Carina kom ut. Hon var naken och Jonas kunde inte låta bli att än en gång beundra hennes perfekta kropp med sina kurviga linjer. Hon skulle precis ta på sig nattlinnet när Jonas sa med ett leende på läpparna.

«Inte behöver du ha nattlinnet på dej i natt, det är bättre utan. Kom och lägg dej som du är.»

Carina hejdade sig och la nattlinnet åt sidan. Hon tog fram sitt svarta glänsande hår och lät det falla ner mot sina toppiga bröst. Med ett förföriskt leende och huvudet på sned sa hon retsamt:

«Du ligger väl inte och inbillar dej något?» Hon såg hans trånande blick.

Jonas tog på sig en oskyldig min. «Skulle jag? Nej, jag tänkte att nattlinnet säkert bara är i vägen, att du kan trassla in dej. Inget annat förstås.»

Carina skrattade. «Du är den störste lögnare jag träffat, jag vet nog vad du är ute efter. Men se upp för nu ska du få en riktig omgång.» Hon kastade sig i sängen och la sig ovanpå honom och smekte hans kinder. Hennes läppar sökte hans och de möttes i en intensiv kyss. De rullade runt och älskade passionerat.

36

Jonas hade för en stund sedan lämnat Danderyd och var på väg hem i bilen efter en skön, slapp söndag och den superba skärgårdsturen igår. Helst hade han stannat kvar hos Carina och Maria, men han måste hem och se till Charlie. Han hade nog längtat efter Jonas, även om Sara och Johanna skött om honom. Och självklart hade han saknat Charlie också. De hade en speciell relation efter så många år tillsammans. När Jonas hade skaffat Charlie hade han aldrig kunnat tro att man kunde bli så fäst vid en papegoja. Det var nog två saker. Han var väldigt tjusig med sina vackra färger och framför allt, han kunde prata. En enastående karaktär: intelligent, busig och kul. Charlie hade tills nu varit Jonas familj, men nu såg det ut som om det skulle kunna bli tillökning.

För första gången i sitt liv upplevde Jonas att han kände sig hel och tillfreds med livet. Det hade blivit särskilt påtagligt efter incidenten med brevbomben, då han på allvar förstod hur mycket Carina och Maria betydde för honom. Han kunde fortfarande uppleva nervositeten och krampen i magen innan Carina hade svarat i telefonen i fredags. Sekunder mellan liv och död. Jonas vågade knappt tänka på vilka konsekvenser det hade fått för honom om katastrofen blivit verklighet. Ett liv utan Carina och Maria när det precis hade börjat. Han ryste till där han satt i bilen. Nej, bort med dom tankarna in i någon mörk håla långt bort och i stället glädja sig över hur fantastiskt livet var just nu. Han kände en bubblande glädje välla fram inom sig när han tänkte tillbaka på den absolut bästa helgen han varit med om.

Men hur skulle det bli i jobbet? Hittills hade det inte varit något problem, det skulle nog funka. Jonas bedömde att både han och Carina kunde skilja på sin relation och att arbeta sida vid sida. Boendet var en annan fråga som förr eller senare måste få en lösning. Det mest naturliga vore att han flyttade in hos Carina och Maria, men samtidigt trivdes han så bra i sitt radhus och miljön i området. Och han tänkte på Charlie som hade ett så fint rum. Det skulle inte bli lätt att ta ställning till var han skulle bo i fortsättningen.

Carina och han fick väl bli särbos ett tag så de hann lära känna varandra ordentligt. Frågan om boendet var det minsta bekymret just nu.

När Jonas kom fram till radhuset hörde han telefonen ringa. Han fick raskt upp nyckelknippan, öppnade dörren och skyndade bort till telefonen.

«Jonas.»

«Det är mormor. Du låter andfådd.»

«Ingen fara, jag kom precis hem. Hur har det gått med koden?»

«Bra tror jag. Om det är den rätta lösningen vet jag inte, det kanske är något helt annat, men jag har i alla fall en tänkbar förklaring.»

«Vad är det?» Jonas kände hur hjärtat började slå snabbare.

«Nu är du allt bra nyfiken va?»

Han hörde hur mormor njöt av att hålla honom på sträckbänken.

«Det kan man lugnt säga.»

«Då ska vi se. Bokstavskombinationen var den lättaste, om min lösning är den rätta förstås. Jag är bra bekant med förkortningen GT. Den står för Gamla Testamentet i bibeln. Det tog inte så lång stund att komma på det.»

«Så du menar att koden har med bibeln att göra?» undrade Jonas häpet.

«Jag lutar åt det. Sifferkombinationen var knepigare, men jag tror att tjugosex står för den tjugosjätte boken och att tjugoåtta är kapitlet och tio versen.»

«Lysande mormor. Du är en stjärna. Jag skulle aldrig ha kommit på det. Och vad heter den tjugosjätte boken?»

«Ja se det får du ta reda på själv. Lite får du allt anstränga dej. Du har väl en bibel?»

«Ja, det ska finnas en nånstans. Den har nog stått och samlat damm är jag rädd.»

«Men Jonas då. Börja och läs den så får du se vad mycket intressant som finns där. Kanske det här kan hjälpa dej på traven.»

Jonas smålog. «Vi får se, det är inte omöjligt. Vänta, jag måste hämta papper och penna och skriva ner det du sagt.»

Jonas var snart tillbaka och mormor fick upprepa lösningen på koden igen.

«Så där, nu har jag det på pränt. Tack så hemskt mycket mormor. Det var jättebussigt av dej.»

«Ingen orsak. Sköt om dej.»

Perfekt, vilket flyt. Jonas gick in i vardagsrummet och kollade i bokhyllan. Nej, ingen bibel där, kanske i sovrummet. Där fann han vad han sökte. Bibeln var mycket riktigt dammig. Han torkade av den och gick in i vardagsrummet och satte sig. Gamla testamentet innehöll många böcker. Han slog upp innehållsförteckningen. Först var det de fem Moseböckerna och sedan en massa andra böcker innan han kom till vad han sökte, bok nummer 26. Det

var Hesekiel. Vad han kom ihåg var det en av gamla testamentets profeter. När han kom till kapitel 28 slog han upp den 10:e versen och läste:

Såsom de oomskurna dö, så skall du dö, för främlingars hand. Ty jag har talat, säger Herren HERREN.

Jonas stirrade misstroget på orden han precis läst och försökte ta in budskapet i sitt medvetande, overkligt, ja skrämmande. Han la ifrån sig bibeln på bordet och sjönk tillbaka i soffan. Anteckningen i de tre IOK-ledamöternas profiler var ett direkt dödshot eller snarare en underskriven dödsdom.

Du ska dö för främlingars hand, mumlade Jonas för sig själv.

Vilka främlingar kunde det röra sig om? Carina hade hittat utbetalningar till ett sydafrikanskt företag som ägdes av två främlingar, två sydafrikaner, stora belopp. Jonas kände hur det började knottra sig på huden. Han måste ringa Carina.

«Carina.»

«Det är jag igen. Vilken underbar helg det varit.»

«Jag tror vi alla tre njöt av att få vara tillsammans.»

«Det har varit kanon», höll Jonas med om. «Min mormor ringde för en stund sen. Hon har löst vår gåta.»

«Suveränt, vad är det?»

«Koden ser ut att vara en vers i bibeln.»

«En bibelvers? Berätta!»

«Jo, GT står för gamla testamentet. Tjugosex står för den tjugosjätte boken och tjugoåtta tio är kapitel och vers i den boken. Bok tjugosex heter Hesekiel, en av gamla testamentets profeter.»

«Är det inte bara en gissning från din mormor? Det kan ju lika gärna vara något annat.»

«I och för sej, men lyssna så får du själv avgöra.»

«Okay, sätt igång.»

«Såsom de oomskurna dö, så skall du dö, för främlingars hand. Ty jag har talat, säger Herren, HERREN. Vad säger du om det?»

Jonas hörde hur Carina drog efter andan.

«Jag tror jag måste sätta mej. Ska vi tolka det här som att det är Magnus som ligger bakom ledamöternas död?»

«Det ser inte bättre ut, varför skulle han annars ha gjort anteckningen? Och hur är det med främlingar, har vi stött på några såna i granskningen?»

«Sydafrikanerna», slapp det ur Carina.

«Just det. Och vad betyder det?»

«Att Magnus anlitat dom för att döda ledamöterna. Alan fick ju fram att sydafrikanerna är yrkesmördare.»

«Exakt.»

«Men varför?» undrade Carina.

«Den som det visste. Vi vet att Magnus har mutat de tre ledamöterna med stora belopp. Tänk om det är så att de slank ur den ask han trodde han hade dem i efter de sista mutorna i Lausanne.»

«Nu hänger jag inte med», sa Carina.

«Magnus kanske blev blåst på konfekten», försökte Jonas. «Ledamöterna ändrade sej i sista stund och röstade på Aten i stället för på Stockholm. Och vips vann Aten sista röstningsomgången med tre röster. Jag gissar att de som mördades måste ha gjort något mot Magnus så det tog hus i helsike. Och det enda jag kan tänka mej är just att de blåst honom på rösterna trots mutorna. Ledamöterna kanske till och med var så förslagna att de redan från början gav sken av, till och med lovade, att de kunde köpas, men i själva verket var ute efter att mjölka Magnus på så mycket pengar som möjligt. I sista stund pressade man honom och sa att får jag inte så här mycket mer kan du glömma min röst.»

«Men att mörda nån bara för att man blivit grundlurad.» Carina lät oförstående.

«Ja, de flesta skulle aldrig ens komma på tanken. Men nu var det mycket som stod på spel i Lausanne, förmodligen sista chansen för Stockholm att få arrangera en sommarolympiad. Tänk på alla miljoner som Magnus spenderat i mutor och den prestige han satsat. Och så blev han snuvad på tre kassaskåpssäkra röster på upploppet. Det blev för mycket för honom och Magnus är inte vem som helst. Vi vet vad han är kapabel till när det gäller att smörja både sej själv och andra. Hans samvete är säkert hur rymligt som helst.»

«Är inte omröstningarna hemliga?» undrade Carina.

«Jo.»

«Tala då om för mej, om din hypotes håller, hur Magnus i hela världen kunde få reda på hur ledamöterna röstade?»

«Tyvärr har jag ingen kristallkula», svarade Jonas. «En kvalificerad gissning är att han ändå på något sätt lyckades lura ut det.»

«Inte omöjligt. En sak som jag däremot är bombsäker på är att Magnus är en psykopat», kommenterade Carina.

«Jasså, hur kan du vara så tvärsäker på det?»

«Hans personlighet: dominant, kaxig typ, charmig, fixare, känslokall, manipulerar dom han jobbar med. Vad var det Cecilia sa om Magnus när vi gick igenom resultatet från granskningen?»

«Jag minns inte så noga», tillstod Jonas.

«Jo, att han var hur trevlig och hjälpsam som helst. Han lurade allihop med sitt sympatiska sätt, ingen genomskådade honom. Det har däremot vi gjort, sett hans verkliga jag. Du skulle ha varit med när vi upptäckte det hemliga kassaskåpet. Hans reaktion kändes faktiskt riktigt ruggig. Sen har

du hoten vi varit utsatta för och brevbomberna. Och nu det senaste med de tre ledamöterna.»

«Du har nog rätt i det», höll Jonas med om. «En farlig människa.»

«För att återgå till bibelversen», sa Carina. «Jag förstår inte varför Magnus har använt ord från bibeln. Är han religiös?»

Jonas drog ironiskt på munnen. «Knappast, han kan nog inte ens stava till det. Nej, det måste vara något annat.»

«Men om han inte är religiös, hur kan han då få tag på en sån där speciell vers?»

«Han kan ju ha varit inne på nätet och letat», föreslog Jonas.

«Ja det är klart», instämde Carina. «Men han tar väl inte fram en bibelvers bara för att göra en notering i ledamöternas profiler?»

«Nej, det verkar konstigt», medgav Jonas.

«Var det inte ett direkt tilltal i versen du läste upp?»

«Jo.»

«Läs den igen», uppmanade Carina.

«Du ska dö för främlingars hand.»

«Där har du det», konstaterade Carina belåtet.

«Vad då har det?»

«Förstår du inte? Magnus har skickat versen till ledamöterna eller ännu troligare att han lät sydafrikanerna fixa det.»

«Strålande Carina. Först skrämde han upp dem och sedan utfördes morden.»

«Javisst, men varför skulle de bli skraja av en flera tusen år gammal vers? Människor nu för tiden skulle väl snarare ta det som ett dåligt skämt.»

«Var inte så säker på det», sa Jonas tankfullt. «Många skulle nog tycka det var obehagligt, speciellt en som är religiös?»

«Så du menar att de mördade ledamöterna var religiösa?» undrade Carina tvivlande.

«Det skulle inte förvåna mej. Det finns mycket religiositet och vidskeplighet i Afrika. Om Magnus kände till det kunde han spela på den strängen.»

«Finns det något om det i deras profiler?»

«Kommer inte ihåg», svarade Jonas. «Men jag ska kolla i morgon.»

«Ja gör det så får vi se», sa Carina. «Det blir nog svårt att sova efter det här. Nu blir det först duschen för min del för se om jag kan skölja bort den otäcka känsla jag fått. Sov gott, vi ses i morgon.»

Som Carina befarade hade hon svårt att somna. Den sköna och avslappnande duschen lyckades inte ta bort den obehagliga feelingen i maggropen. Hon låg vaken flera timmar och tankarna malde fram och tillbaka. De ekonomiska oegentligheter som Magnus Krok begått hade på bara några dagar

utvecklats till mord. När Carina så småningom somnade hamnade hon i en mardröm.

Carina befann sig i Sydafrika och satt i en bil tillsammans med revisorskollegan Alan Thomson. De hade hunnit en bit utanför Kapstaden då en stor jeep körde upp vid sidan av dem och prejade dem långt ut på vägkanten. Carina tittade ut på sin sida och såg en djup ravin nedanför.

Två män steg ur jeepen och kom fram till bilen. En av männen var afrikan, den andre av europeiskt ursprung. Båda hade pistoler i händerna. Ansiktet på den vite mannen verkade bekant. Men det var ju Magnus Krok! Med ett stort hånleende knackade han med pistolen på rutan till förarplatsen. Alan vevade ner rutan.

Magnus vände sig till Carina. «Du skulle aldrig ha kommit hit. Skyll dej själv.»

Han la upp ett grin, brett som gapet på en flodhäst och gick bakåt.

Carina såg hur jeepen körde upp bakom dem och kände hur de knuffades framåt mot avgrunden. Det sista hon såg när bilen svävade i luften var Magnus hångrin och avskedsvink.

Carina vaknade till och stirrade upp i taket. Usch vilken otäck dröm! Nu var resten av natten förstörd. Fördömt också. Hon sov oroligt till och från tills klockan ringde klockan sex.

37

När Carina gick uppför trappan till kontoret strax före åtta kände hon sig seg. Hon hejade på Linda i receptionen och gick in på sitt rum. Med en stor gäspning sjönk hon ner på stolen.

Efter ett tag kom Jonas in. Han gick fram och kramade om henne.

«Tror du inte att jag drömde om Magnus i natt», sa Carina och gäspade.

«Säger du det, vad drömde du om?»

«Jag var i Kapstaden och var ute och åkte bil med Alan, revisorn jag haft kontakt med. Vi blev prejade av en jeep med tre män i och en av dom var Magnus. Precis när vi knuffades utför en avgrund vaknade jag.»

Jonas blev allvarlig. «Magnus kommer nog att spöka ett bra tag framöver. Nej, det kanske är dags att sätta igång och göra lite nytta.»

«Vi får väl göra en ansträngning», svarade Carina. «Du kollar upp profilerna?»

«Visst», svarade Jonas och gick iväg till sitt rum. Det tog inte lång stund att se om det fanns några religiösa kopplingar till ledamöterna. Han var snart tillbaka hos Carina.

«Det är kirrat», upplyste Jonas.

«Hittade du något?» frågade Carina förväntansfullt.

«Kommer du ihåg exemplen på IOK-ledamöternas profiler?»

«Ja, en var väl ledamoten från Kongo-Brazzaville.»

«Precis. Han var vidskeplig, besökte en medicinman ibland för att få råd.»

Carina nickade. «Ja just det, nu kommer jag ihåg. Fick inte Magnus följa med en gång?»

«Jo, det stämmer. Då kan vi bocka av en ledamot som var vidskeplig och säkert blev uppskrämd av bibelversen.»

«Och de andra två?»

«Vi kan nog utgå ifrån att kenyanen också blev byxis. Han var aktiv inom Anglikanska kyrkan, satt som styrelseledamot i den största kyrkan i Nai-

robi. Det finns en notering om att han är religiös och vidskeplig, det senare knutet till ett hemligt sällskap som han var medlem i.»

«Då har vi alltså två», konstaterade Carina. «Och ledamoten från Swaziland?»

«Han var katolik och besökte ganska regelbundet mässan, förmodligen tillräckligt religiös för att bli skraj av dödsdomen.»

«Inget tvivel längre om sambandet mellan bibelversen och ledamöternas religiösa tro och vidskeplighet», summerade Carina.

«Solklart», sa Jonas, «men därifrån är det långt till att veta om de fick något meddelande, i princip omöjligt att få fram, speciellt så här långt efteråt.»

Carina strök bort en hårslinga från ansiktet. «Såvida inte.» Hon fullföljde inte tankegången.

«Såvida inte vad?» undrade Jonas.

«Jag tänkte bara att fick de något meddelande så kanske det finns kvar i deras hem.»

«Och?»

«Vi skulle kunna kolla med deras änkor om de sett något papper. Fick vi fram ett sånt skulle vi ha bevis på att det är Magnus som ligger bakom, eller hur?»

«Ja, men vi har ju honom fast i alla fall för det han gjort. Han lär få skaka galler ett bra tag för det.»

«Jovisst, men ett trippelmord skulle som tysken säger vara «Ein Stroh Wasser».»

Jonas skrattade. «Där fick du till det. Det vore värt ett försök. Hur hade du tänkt ta kontakt med deras fruar?»

«Så långt har jag inte tänkt än, men det är väl antingen via brev eller telefon.»

«Ring så får vi fram ett snabbt besked. Kolla med IOK i Lausanne, de borde ha kvar uppgifter om ledamöterna i sina rullor.»

«Bra förslag», sa Carina uppskattande, «jag ringer efter fikat.»

«En annan sak», sa Jonas. «Vi slog ju vad förut. Jag ändrar mej och väljer Stockholm i stället för Kapstaden.»

«Försök inte», sa Carina och hötte åt honom. «Den gubben gick inte. Lagt kort ligger.»

Det knackade lätt på dörrkarmen och Sten visade sig.

«Ursäkta om jag stör, men jag var nyfiken på hur det gick på Rödlöga.»

«Kom in», sa Carina. «Vi var precis färdiga. Jo, vi hade en fin utflykt till Rödlöga. Bortsett från det fina vädret fick vi också veta vem den tredje mannen är.»

«En kändis kanske?»

«Åtminstone i vissa kretsar. Lars Erikson, vd för NFC.»

«Vad hade han med mutaffärerna att göra?» undrade Sten.

«Ingen aning», svarade Carina. «Det är en gåta varför han kom in i bilden. Man tar ju inte in vem som helst när man ska planera mutor, inte ens för att man är god vän med finansborgarrådet.»

«Nu påverkar det här inte våra slutsatser, så det spelar ingen roll», avgjorde Sten. «Gör färdig rapporten så ska jag kika på den.»

Via IOK:s hemsida fick Carina tag på telefonnumret till kontoret i Lausanne. Hon lyfte luren och slog numret.

En kvinnlig telefonist svarade något på franska som Carina inte hann uppfatta. Det var förmodligen Internationella Olympiska Kommittén på franska. Franska var inte Carinas specialitet så hon försökte med engelska. Telefonisten växlade snabbt över till engelska.

Carina drog till med en historia och fick fram uppgifterna om de tre änkorna.

Det gick ju hur smidigt som helst tänkte Carina för sig själv. Hon gick in till Jonas.

«Jag har fixat telefonnumren och adresserna till änkorna», sa Carina.

«Gick det bra?»

«Som på räls», svarade Carina.

«Men undrade inte IOK varför du ville ha uppgifterna? Dom måste väl ha reagerat på att du är revisor.»

«Men snälla Jonas, hur skulle det låta om jag presenterade mej så här?» sa Carina ironiskt.

«God dag, jag heter Carina Stenlund och arbetar som revisor i Sverige. Vi håller på och granskar oegentligheter i samband med omröstningen i Lausanne förra året. Ett stort antal IOK-ledamöter tog emot mutor, bland annat de tre afrikanska ledamöter som dog en tid efter omröstningen. Allt talar för att de mördades. Vi behöver komma i kontakt med deras fruar och skulle därför vilja ha deras telefonnummer och adresser.»

Jonas skrattade. «Nej, då hade du nog fått nobben. Vad drog du till med?»

«Jag hette Paula Green och jobbade för Lions. Lions funderade på att hedra de omkomna ledamöterna med någon form av stöd till ungdomsidrotten och behövde diskutera vidare med änkorna.»

«Smart drag Carina. Hoppas att du har samma tur när du ringer änkorna.»

Carina la lappen med telefonnumren framför sig. Hon började med änkan i Brazzaville och slog numret. Till slut svarade fru Ngouoto och Carina presenterade sig. Änkan kunde lite knagglig engelska så Carina lyckades göra sig förstådd.

«Jag håller på med en utredning om Stockholms kampanj för olympiaden 2004. Vi har hittat en intressant notering om några ledamöter, bland annat er make, och nu undrar jag om ni skulle vilja hjälpa mig att reda ut vad det är?»

«Vad skulle det vara för något?» Fru Ngouoto lät inte så värst entusiastisk.

«Fick han något skriftligt meddelande kort tid före sin död?»

«Som ledamot i IOK och hans ställning här i landet fick han alltid många brev och meddelanden. Är det något speciellt ni tänker på?»

«Ja, ett kort meddelande, en bibelvers.»

«Inte vad jag vet. Varför skulle han ha fått det?»

«Vi har stött på en vers från bibeln, som eventuellt kan ha skickats eller lämnats. Var er man religiös?»

«Här är de flesta mer eller mindre religiösa, tron på övernaturliga krafter, våra fäders tro. Han besökte regelbundet en mäktig Nganga här i staden för att få råd och hjälp. Ni kallar det nog medicinman.»

«Det stämmer. Brukade er man läsa bibeln?»

«Det hände nog.»

«Kan ni komma ihåg om han betedde sig underligt på något sätt innan resan till Kapstaden?»

Fru Ngouoto funderade en stund.

«När jag tänker efter var det kanske några saker. Jag kommer ihåg att han besökte Ngangan bara någon dag innan han flög till Kapstaden, men det var inget konstigt i sig. Det gjorde han ofta inför flygningar utomlands. Även om han aldrig berättade om problem eller bekymmer, så tyckte jag nog att han inte var sig riktigt lik de där dagarna.»

«På vilket sätt då?» undrade Carina.

«Är ni gift?»

Carina blev överrumplad av frågan men fann sig snabbt. «Har varit.»

«Då vet ni att vi kvinnor har en förmåga att se om det är något som bekymrar våra män, även om de inte säger något.»

«Alltför väl», sa Carina.

Fru Ngouoto skrattade. «Där ser ni. Jo, jag märkte att han var ovanligt tyst och grubblade över något, men som vanligt sa han ingenting. Det var en annan sak också. Han åkte till Kapstaden tidigare än planerat, för att koppla av och vila upp sig.»

«Hade er man en bibel?»

«Ja, som jag nämnde läste han nog den ibland, i smyg. Men jag kände min man, mer än han anade.»

«Kan ni ta fram hans bibel och se om det finns något papper i den?»

«Har ni tid att vänta?»

«Inga problem. Ta den tid ni behöver.»

Fru Ngouoto la ifrån sig telefonluren och gick iväg. Det dröjde en bra stund innan hon svarade igen.

«Hallå, är ni kvar?»

«Ja, hur gick det», frågade Carina.

«Jag hittade bibeln till slut och har bläddrat i den. Det finns faktiskt ett papper i den, instoppat ungefär i mitten på bibeln. Och det är bara några korta rader på engelska. Det kanske är meddelandet ni är ute efter?»

«Jag skulle tro det. Vill ni ha besvär och skicka det till mig? Har ni fax förresten?»

«Ja, min man hade ett välutrustat kontor. Vad har ni för fax nummer?»

Carina uppgav faxnumret till kontoret.

«Ni får ett fax om en stund», avslutade fru Ngouoto.

«Utmärkt. Ni har varit till stor hjälp. Tack så mycket!»

Carina gick ut till faxen och väntade. Det dröjde inte länge förrän det välbekanta surrandet hördes och faxen började skriva ut. Hon tog bladet och började läsa.

You will die the death of the uncircumcised at the hands of foreigners. I have spoken, declares the Sovereign LORD.

The prophet Ezekiel

Där satt den, sa Carina triumferande för sig själv. Hon gick bort till Jonas.

«Nu har jag pratat med änkan i Brazzaville», sa Carina.

«Hittade hon något?» frågade Jonas nyfiket.

«Ja, det fanns ett blad i hennes mans bibel. Jag har precis fått det på faxen.» Carina la papperet framför Jonas.

Jonas läste. «Men det är ju för bra, ringer du de andra änkorna också?»

«Jag gör det på störten», sa Carina och gick till sitt rum.

Carina ringde först fru Paterson i Mbabane men fick inget svar. Fru Muenda i Nairobi svarade och Carina berättade vad det var fråga om. Men fru Muenda kände inte till något om ett eventuellt meddelande och hade inte tid att leta för hon skulle ut och handla. Hon bad Carina återkomma på eftermiddagen.

Efter lunch fick Carina tag på fru Paterson. Men hos henne hade Carina inte samma tur. Fru Paterson var inte alls villig att hjälpa till. Hon var direkt ovänlig och skällde ut Carina för att hon höll på och rotade i hennes mans liv så här efter hans död.

Linda i receptionen kom in till Carina.

«Jag har varit inne på nätet och kollat nyheterna på Aftonbladet. Obduceringen av finansborgarrådet är klar. Det var inte självmord utan mord.»

«Vad säger du, var det mord?»

«Ja, i alla fall enligt tidningen. Jag skrev ut artikeln, tänkte du kunde vara intresserad. Här är den.» Linda räckte över artikeln.

«Bussigt, tack ska du ha!»

Carina la artikeln framför sig.

Finansborgarrådet i Stockholm blev mördat

Finansborgarrådet Bo Ekberg blev mördad. Detta är resultatet av obduktionen som blev klar tidigare idag. Enligt rättsläkarens utlåtande kvävdes Bo Ekberg till döds.

Polisen kommer nu att skicka det rep finansborgarrådet hängde i och hans kläder till SKL i Linköping för DNA-analys. Det finns i dagsläget inga misstankar om vem som utförde mordet.

Carina gick in till Jonas och la tidningsartikeln framför honom.

«Vad säger du om det här?»

Jonas läste artikeln. «Bekräftar polisens misstankar att det kunde vara brott. Du kommer ihåg att vi diskuterade om vem som kunde vara tänkbar mördare?»

«Magnus Krok.»

«Just det, ytterligare ett mord på sitt samvete.»

Carina tittade på klockan. Den var fyra. «Nej, nu ska jag gå och ringa änkan i Nairobi igen.»

Fru Muenda hade inte hittat något meddelande. Dessutom skulle hon åka bort, men Carina fick i alla fall löfte om att få återkomma. Carina gick in till Jonas igen

«Nu har jag pratat med alla tre änkorna.»

«Och resultatet?»

«Inte så värst, bara en av tre. Änkan i Mbabane hittade ingenting. Hon var inte så särskilt vänlig heller så jag skiter i henne. Fru Muenda i Nairobi har inte hittat något än, men hon lovade fortsätta att leta. Jag ska ringa henne igen om en vecka.»

«Och om hon inte hittar något?» undrade Jonas.

«Tja, det är ju inte mycket vi kan göra åt det. Vi får väl nöja oss med det vi har, men det skulle kännas bra mycket bättre om vi hade en till.»

«Det ordnar sej säkert», sa Jonas uppmuntrande.

38

Carina hade efter måndagen, då hon var i kontakt med de afrikanska änkorna, och resten av veckan varit i stadshuset och fortsatt den tidigare påbörjade granskningen av internkontrollen. Efter all uppståndelse kring OS-kampanjen möttes hon med ny respekt av tjänstemän och politiker. Det var många som undrade hur hon och Jonas hade burit sig åt för att avslöja oegentligheterna. En del sa att de haft på känn att det var något skumt med kampanjen, men det var nog för att försöka ge sken av att vara lite initierade, veta mer än andra, göra sig märkvärdiga. 'Vad var det jag sa'. De hade naturligtvis inte anat ett skit. Carina hade lett när hon tänkte på hur vissa människor alltid hade behov av att vilja synas och höras.

Det var fredag eftermiddag och Carina hade kommit tillbaka till kontoret. Hon satt och tänkte på nästa vecka. På onsdag skulle rapporten om OS-kampanjen behandlas av revisorskollegiet. Då skulle de sätta punkt för en granskning som saknade motstycke i Stockholms stads historia, och även för KVR för den delen. Det skulle bli med blandade känslor de lämnade OS-kampanjen bakom sig. Saknaden av udda och spännande inslag, inte minst den internationella biten, lättnaden över att hot och andra hemskheter förmodligen skulle vara över.

Cecilia Turesson hade inte haft några invändningar mot rapporten. Det gällde ju finansborgarrådet också och hans försök att få rapporten stoppad misslyckades kapitalt. Och Magnus Krok hade inte hört av sig. Det skulle vara högst förvånande om han hade några synpunkter, mot slutsatserna möjligen, men det skulle inte förändra något. Hans reaktion hade de redan fått, brevbomberna.

Hur långt hade förresten polisen hunnit i förundersökningen av Magnus Krok? Varför inte slå en signal till Sam Nilsson och kolla. Sagt och gjort.

«Sam Nilsson.»

«Det är Carina Stenlund på KVR. Har du tid några minuter?»

«Inga problem, vad kan jag hjälpa dej med?»

«Jag undrar hur långt ni hunnit i förundersökningen av Magnus Krok.»

«Det har faktiskt hänt en hel del», sa kriminalinspektören. «Magnus sitter för närvarande på Kronobergshäktet.»

«Å», sa Carina förvånat.

«Han blev haffad ute på Arlanda förra lördan, skulle precis ge sig iväg till Miami.»

«Men hur kunde ni veta det?» undrade Carina imponerad.

«Det är vårt jobb att förutse sånt», svarade Sam. «Ärligt talat var det publiceringen av eran rapport i media då Magnus hängdes ut som gjorde att vi misstänkte att han skulle försöka lämna Sverige. Det var på håret att han lyckades.»

«Grattis!» sa Carina. «Skönt att ni tog honom.»

«Det tycker vi också. Vi har hållit flera förhör med honom.»

«Vad säger han?» undrade Carina nyfiket.

«Han slingrar sej som en orm men har gjort vissa medgivanden. Bestickningen av IOK-ledamöterna erkänner han. Det finns ju alltför klara bevis på det, men han skyller på ordföranden Bo Ekberg, säger att han fick order att fixa det.»

«Något annat var väl inte att vänta», fastslog Carina. «Flygbiljetterna då?»

«Samma sak där, skyller på resebyrån.»

«Jaha», sa Carina och himlade med ögonen där hon satt. «Men hur förklarar han då pengarna han fått från resebyrån?»

«Han och Marianne gör visst konsultjobb ihop, det är hans förklaring.»

Carina skrattade. «Hur korkad får man vara.»

Sam instämde i Carinas skratt. «Just det, men vi är inte så lättlurade. Han lär nog få krypa till korset snart.»

«Och vad är det för typ av konsultjobb han påstår de gör?»

«Han drog till med att det var en affärshemlighet.»

«Ja», suckade Carina. «Har ni förresten frågat något om brevbomberna?» Carina väntade spänt på svaret.

«Ja, men det blir en knivig historia. Magnus säger att han inte vet vad vi pratar om. Vi får se hur det går. Indicierna finns ju men inga konkreta bevis på att det är han som ligger bakom.»

«Jag förstår. Tack så mycket för informationen.» Carina la på luren. Då var hon uppdaterad på det. Att Magnus satt häktad borde rimligen innebära att hon inte längre behövde bevakningen av villan. Men å andra sidan var det svårt att veta. Brottslingar agerade ju ibland fast de satt inom lås och bom. Martin Frisk kunde ju vara kvar till semestern. Hon skulle prata med Sten om det nästa vecka.

Carina återvände i sina tankar till analyserna och slutsatserna i rapporten. Hade hon och Jonas förbisett något? Så fort tanken föddes kunde hon inte bli fri den. Hon började tänka efter. Visst hade de kollat och dubbelkollat

fram och tillbaka för att vara säkra, men det var ju i och för sig ingen garanti för att de inte hade missat något.

Magnus Krok var klockren. Det var kring honom som de till slut koncentrerade sig på och knöt ihop säcken. Men fanns det något mer runt honom? Carina reste på sig, gick fram till fönstret och tittade ut under det att hjärnan arbetade. På gatan nedanför rörde sig stressade människor i fredagseftermiddagens folkvimmel. Solen lyste upp husfasaderna på andra sidan gatan och himlen ovanför var klarblå. Ett passagerarplan syntes som verkade ha kurs mot Arlanda. Carinas tankar gick till alla förväntansfulla människor som fanns på en flygplats, köade framför en incheckningsdisk på väg mot något härligt semestermål eller till något viktigt affärsmöte. Flygplatser hade en speciell atmosfär. Den där känslan som infann sig så fort hon kom in i utrikeshallen och det nöp till i maggropen var inte helt lätt att definiera. Förväntan var nog en bra beskrivning, just det, förväntan över att ut och flyga till ett främmande land med annan kultur, annorlunda människor, till ett varmt, tropiskt klimat kanske. Och det där som kittlade i magen var nog det okända som lätt satte fantasin i rörelse.

Då kom det till henne, resorna under kampanjen, Magnus Kroks flygresor. Fanns det något speciellt i hans resemönster, någon flygresa som stack ut? Det hade hon faktiskt inte tänkt på tidigare. Carina återvände till skrivbordet och klickade in sig på filen för kampanjens resor och kollade ivrigt. På sista sidan stannade hon upp. Bingo! Där på sista raden stod det: *Stockholm – Kapstaden, måndagen den 6 oktober 1997*. En månad efter omröstningen i Lausanne.

Jaa du Magnus, tänkte Carina för sig själv. Du reste alltså till Kapstaden efter kampanjen. Fin stad att besöka igen, eller hur? Jag har varit där jag också, jobbade drygt ett år i Kapstaden. Det känner du inte till. Nej det är klart, hur skulle du kunna det. Vad jag jobbade med? Revision förstås. Åkte du på semester eller? Inte direkt, nehej. En blandning av nöje och affärer kanske. En bra beskrivning säger du. Kunde väl tänka mej det. Du kanske träffade nån vacker afrikanska? Du gjorde det. Intressant. Och hur var det? Nice. Naturligtvis. Och mer följsam än svenska kvinnor tycker du. Ja där ser man. Det är väl den kulturella skillnaden. Och businessdelen? Inget som jag har med att göra. Nej, det kan du ha rätt i, men jag är rätt frågvis av mej, mest i jobbet förstås. Du gillar inte revisorer. Faktiskt hade jag det på känn, men det är en sak jag funderat över som jag gärna skulle vilja veta. Träffade du möjligen Shaka Mabena och Mike Ropinsky? Vilka de är? Du vet dom där som äger Intelligent Solutions. Intressant företag måste jag säga och personerna också för den delen. Jasså, du känner inte till företaget och ägarna, aldrig hört talas om dom. Och jag som trodde att du flög till Kapstaden för att diskutera en viss sak med dom. Vad det skulle vara? Jag

tänkte liksom på de döda IOK-ledamöterna. Inte det? Jag förstår. Men de levde när du var i Kapstaden.

Det är klart att Magnus Krok besökte Kapstaden för att diskutera elimineringen av de tre IOK-ledamöterna. Varför skulle han annars ha åkt dit en månad efter omröstningen? Nu fanns det ytterligare en besvärande omständighet mot honom. Då var Magnus avklarad, men hur var det med Cecilia Turesson och Bo Ekberg? Hade Carina och Jonas tagit för lättvindigt på dem? Visserligen var vd:n och ordföranden för OS-bolaget misstänkta i ett tidigt skede av granskningen, men efter husrannsakan var det Magnus Krok som var i fokus. Carina kom att tänka på personlighetsbeskrivningarna hon gjort på Cecilia och Bo. Det kanske fanns något intressant där som kastade ytterligare ljus över varför det gått så snett under kampanjen, något i karaktärsdragen eller deras professionella bakgrund. Hon började med Cecilia och tog fram filen.

Cecilia Turesson

Cecilia ställde som ung upp i skönhetstävlingar och korades till Stockholms Lucia 1976 och Fröken Sverige 1977. Hon hade precis som Carina gått på Handels i Stockholm och tagit civilekonomexamen. Språkbegåvad var hon också, studerat språk på universitetet vid sidan av studierna på Handels, med andra ord skärpt och hög studiekapacitet. Vad hade Cecilia jobbat med på de multinationella företagen? Jo, försäljning och PR. Passade hennes personlighet som handsken.

Redovisning och administration var inte Cecilias grej, intresserade henne helt enkelt inte. Kunde det ha haft någon betydelse för oegentligheterna inom OS-kampanjen? En sak definitivt, den interna kontrollen. Den var inte Cecilias starka sida, framkom tydligt när Carina och Jonas haft genomgången med henne. Cecilia hade slingrat sig när de pressat henne på den punkten och till slut kröp det fram att hon inte haft den minsta koll eller sett till att andra hade det. Vad hade hon för förklaring? Jo just det, att man inte kan vara expert på allt. Helt sant, men som ledare skulle hon ha sett till att hon hade experter. Magnus hade naturligtvis utnyttjat denna svaghet i Cecilias ledarskap och så gick det som det gick. Cecilia upprepade den gamla visan, hon litade på sina medarbetare. Inget fel i sig men som kan vara så förödande när man inte ser till att ha koll på saker och ting.

Så kunde Cecilia Turesson vara inblandad på något sätt? Knappast. Den närmast chockartade reaktionen hos henne när Carina och Jonas berättade om oegentligheterna talade sitt tydliga språk. Och Carina hade god människokännedom, slog nästan aldrig fel när hon analyserade en person. Hon var hundra på att det inte fanns några lik i Cecilia Turessons OS-garderob. Nej, hon hade nog snarare varit en aningslös kampanjgeneral. Då återstod Bo Ekberg.

Bo Ekberg
Bo var en politisk broiler, en uppkomling inom fackföreningsrörelsen, och blev så småningom ombudsman för Transport. Där gjorde han sig känd som en festprisse som unnade sig och likasinnade både det ena och det andra på fackförbundets bekostnad. En utlandsresa hade så när kostat honom jobbet som transportbas, men lyckades på något underligt sätt klara sig helskinnad ur historien. Sedan hade han satsat stenhårt på politiken och uppnådde till slut målet för sin politiska bana, finansborgarråd i Stockholms stad.

Under Ekbergs tid som högsta politiker i stadshuset hade kostnaderna för representation stuckit iväg. Kommunens representation ingick som ett delprojekt i revisorernas granskning av internkontrollen och Carina hade noterat att Ekberg var en flitig gäst i Stadshuskällaren och andra restauranger. Det hade under årens lopp blivit som en tjänsteman uttryckte det 'en kultur som satt i väggarna'.

De gånger Carina träffat Ekberg hade han inte imponerat, faktiskt gjort en ganska slät figur. När det gällde OS-kampanjen var han definitivt insyltad på något sätt, om inte direkt så indirekt. Även han hade tappat greppet om uppföljning och kontroll, om han nånsin hade haft det. Det verkade som om han hade gett Magnus Krok lösa tyglar. Och nu när Ekberg var död kunde Magnus skylla det mesta på honom utan att bli motsagd. Vilket önskeläge för en brottsling.

Carinas tankar växlade in på ett annat spår, ryktena om mutor inom den olympiska rörelsen som florerat ett tag i media. Hade IOK kommenterat det något än, speciellt att de tre döda IOK-ledamöterna figurerade? Carina gick in på IOK:s hemsida och kollade. Nu fanns det faktiskt ett ganska färskt uttalande.

Presidenten hade verkligen tagit bladet från munnen. Det fanns ingen som helst substans i ryktena, allt var påhittat av illasinnade personer för att skapa sensation och bad will kring IOK. Presidenten anklagade journalister för att rada upp lögn efter lögn. Dessutom var det otillständigt att svärta ner de tre döda ledamöterna, personer som inte hade en chans att försvara sig. Och när det gällde avslöjandena om Stockholms OS-kampanj ansåg presidenten att det var en isolerad företeelse. Det kunde till och med ifrågasättas om allt som stod i revisorernas rapport verkligen var sant. Enligt presidenten fanns det inslag som var mycket tvivelaktiga. Pressmeddelandet avslutades med att presidenten ansåg att en sammansvärjning mot IOK hade satts igång och att de som låg bakom kunde räkna med rättsliga åtgärder.

Så var det alltså med det. Carina var inte förvånad över den sena reaktionen från IOK, men uttalandet om Stockholm och sammansvärjning var helt sanslöst. Det skulle presidenten få äta upp.

Behandlingen av revisionsrapporten på revisorskollegiets sammanträde onsdag förmiddag landade bra. Förutom ändringarna och kompletteringarna som man kom överens om på förra sammanträdet ströks också skrivningen om att OS-bolagets ordförande skulle polisanmälas. Han var ju död. Rapporten överlämnades samma dag till kommunstyrelsen.

Samma eftermiddag kom Carina på att hon skulle ringa fru Muenda i Nairobi igen. Carina slog numret och fru Muenda svarade.

«Det är Carina Stenlund i Stockholm. Har ni haft tid att leta efter det där meddelandet?»

«Ja, jag har gått igenom bokhyllorna och hans skrivbord igen, även min mans kassaskåp som jag inte undersökt tidigare, men tyvärr ingenting. Jag beklagar. Han kanske aldrig fick något meddelande.»

«Det är möjligt», sa Carina besviket, «även om jag fortfarande tror det. Har ni förresten undersökt hans kläder, skjortor, byxor och kavajer, att han kan ha stoppat papperet i en ficka?»

«Nej, det har jag faktiskt inte tänkt på, men ska jag göra det. Det är i så fall det enda som återstår. Jag hör av mig.»

Sent på eftermiddagen samma dag ringde det hos Carina. Det var fru Muenda.

«Ni hade rätt», började fru Muenda. «Jag hittade en papperslapp i innerfickan på en kavaj och det är just en bibelvers på den.»

«Wonderful», sa Carina nöjt. «Har ni möjlighet att faxa över bibelversen?»

«Jag ska ordna det. Det kommer ett fax om en stund.»

«Tack så mycket för hjälpen», avslutade Carina.

Carina gick in till Jonas.

«Nu är det klart med Nairobi. Det blev bingo.»

«Härligt», sa Jonas.

«Hon hade letat som en tok men inte hittat något. Jag föreslog att hon skulle kolla hans kläder och där blev det napp.»

«Super», kommenterade Jonas. «Då har vi två bevis.»

«Just det. Hon faxar över papperet.»

«Bra, vad blir vårt nästa drag?» undrade Jonas.

«Det borde väl vara att ta ett snack med polisen. Nu har vi flera bevis mot Magnus, anteckningarna i profilerna, faxen på bibelversen och Intelligent Solutions.»

«Tar du kontakt med Sam eller Roger», frågade Jonas.

«Ja, jag bokar en träff, ifall jag får tag på dom förstås. Det börjar bli semestertider.»

Carina fick tag på Sam Nilsson och Roger Crona, men de hade inte tid den veckan. De skulle gå på semester på fredag och skulle inte vara tillbaka förrän i början på augusti. Onsdagen den 12 augusti skulle gå bra så de bokade in en träff den förmiddagen i polishuset.

39

Sverige började så smått återgå till det normala efter sommaren. Carina hade jobbat två dagar efter semestern och var snart inne i rutinerna igen, men det kändes trögt att komma igång efter att ha varit ledig fem veckor. Det var den längsta semestern någonsin och hon hade njutit av varje stund. Två veckor hade hon och Maria varit tillsammans med Jonas, andra veckan i juli i Jonas fäbod och sista veckan hos Carinas släktingar i Abisko.

Det var onsdag morgon den 12 augusti och Carina satt på tunnelbanan på väg in mot Stockholm och kontoret för ännu en arbetsdag. Hon tänkte tillbaka på juni, den mest händelserika och märkliga månad hon varit med om: brevbomberna; mordet på finansborgarrådet; mediedrevet sedan en klant på stadshuset registrerat rapportutkastet; avslöjandet att Magnus lejde sydafrikanerna att mörda de tre IOK-ledamöterna.

Vad mycket kunde hända under en enda månad, en tid som präglats av liv och död, en tid som fått henne att reflektera över livet och dess mening. Hur kort det blev ibland, vad allt annat blev oviktigt i jämförelse med själva livet. I sådana stunder av eftertänksamhet ställdes intressen och prioriteringar på sin spets, vad man egentligen sysslade med.

Carina ryste till vid tanken på hur nära hon hade varit att uppslukas av dödens käftar, sprängd i bitar av brevbomben. Om det hade hänt hade Maria blivit föräldralös. Kanske Maria också hade strukit med. Vilket skräckscenario! Det var nog som polisens bombtekniker hade sagt till Jonas den där eftermiddagen, att de hade änglavakt. Änglar ja, fanns dom och om det var så, vakade dom över en? Ljusets änglar, en fin tanke som hon gärna tog till sig. Mörkrets änglar som spred död och fasa omkring sig fanns det gott om i världen och Magnus Krok hade de definitivt tagit i besittning.

Halv tio skulle Carina och Jonas träffa kriminalinspektörerna Sam Nilsson och Roger Crona i polishuset för att definitivt sätta punkt för granskningen av OS-kampanjen. Eller rättare sagt vad som återstod, att lämna över det sista materialet om Magnus Krok.

Carina och Jonas gjorde sällskap från kontoret till polishuset och anmälde sig vid receptionen, där Sam Nilsson hämtade dem. Träffen skulle hållas i samma sammanträdesrum där de tidigare hade granskat materialet från husrannsakan.

Roger Crona var redan på plats när de gick in i sammanträdesrummet.

«Ska vi ta och hämta kaffe», föreslog Sam. «Jag har fixat mackor.»

De gick bort till fikarummet och kaffeautomaten. Sam tog ut påsen med smörgåsarna ur kylskåpet.

«Och hur har sommaren varit?» frågade Jonas när de var tillbaka i sammanträdesrummet.

«Mycket bra för min del», svarade Sam. «Jag har varit i Vietnam och Kambodja och rest runt i tre veckor, bland det bästa jag gjort. Och du själv?»

«Lugnt och skönt. Det har varit Sverige för hela slanten, mitt fäbodställe och så har jag för första gången sett hur samerna lever, väldigt intressant. Carina har släktingar uppe i Abisko.»

«Så du har dina rötter däruppe», konstaterade Roger intresserat och tittade på Carina.

«Ja, min mamma är samiska. Jag var bara två år när vi flyttade därifrån, så jag minns just inget från den tiden.»

Carina tog den sista tuggan av smörgåsen och sköljde ned med kaffe. Hon torkade sig om munnen med servetten och tog fram sina papper.

«Har det lugnat ner sej nu efter uppståndelsen av eran rapport?» frågade Sam efter en stund. «Det blev ju ett helsikes liv i media.»

«I stort sett», svarade Carina. «Det värsta anstormningen är över, men det är fortfarande folk som hör av sej, både här hemma och från utlandet. Man kan väl säga att inget har varit sig likt efter den där dan, eller vad säger du Jonas?»

«Nej, jag har aldrig varit med om något liknande», svarade Jonas.

«Har du förresten varit utsatt för något mer hot?» undrade Roger och vände sig till Carina.

«Inget konkret hot», svarade Carina. «Kanske för att KVR anlitade ett vaktbolag. Jag har haft en vakt vid villan på kvällar och nätter. Men dom närmaste dagarna efter överfallsincidenten blev jag utsatt för telefonterror, men det upphörde när vakten tog tag i saken. Vi tog bort bevakningen i samband med semestern när jag fick veta att ni häktat Magnus. Det kändes skönt.»

«Okay», sa Sam, «det kanske är dags att gå över till det du nämnde på telefon Carina. Du sa att ni har flera saker på Magnus Krok.»

«Alldeles riktigt. Vad sägs om att Magnus ligger bakom flera mord?» Carina betraktade polisernas ansikten.

«Jag blir inte direkt förvånad efter allt vi vet om honom», sa Roger. «Han är redan misstänkt för mordet på Ekberg, men hittills har han hållit masken.»

«Jasså», kommenterade Carina förvånat. «Det visste vi inget om.»

«Vi har inte velat gå ut med det än eftersom det saknas bevis», förklarade Sam. «Och det här får ni absolut inte föra vidare. Jag litar på er.» Sam tittade uppfordrande på Carina och Jonas.

«Våra läppar är tillslutna», sa Carina.

«Bra. Ekbergs kläder och repet har skickats till det brittiska laboratoriet FSS, Forensic Science Service, i Birmingham för analys. Där finns dom verkliga experterna på DNA. Så snart svaret kommer därifrån ska vi se om vi får en träff med DNA:t på Magnus.»

«Jag antar att det inte var mordet på Ekberg du syftade på Carina», konstaterade Roger. «Så vad har ni hittat på för något?»

Carina nickade åt Jonas att svara.

«Kommer ni ihåg att tre IOK-ledamöter i Afrika dog under mystiska omständigheter i november förra året?» började Jonas.

«Ja», svarade Sam. «Om jag inte minns fel var det olyckshändelser, åtminstone i två av fallen. Det tredje har jag för mej var självmord.»

«Det stämmer», bekräftade Jonas. «Ledamöterna var från Kenya, Swaziland och Kongo-Brazzaville. Men det som såg ut som olyckshändelser och självmord tror vi i själva verket var mord och att det är Magnus som ligger bakom.»

«Men vad skulle Magnus Krok ha haft för motiv till det?» frågade Roger.

«Om vi det visste», svarade Jonas. «Den enda koppling vi kan se är mutorna.»

Sam såg skeptisk ut. «Och vad bygger ni era antaganden på?»

Jonas nickade till Carina att fortsätta. Hon tog fram några kopior och la framför sig.

«Vi kan börja med några penningtransaktioner», började hon. «Det var där det hela började. Jag upptäckte nämligen att Magnus hade betalat ut 2,4 miljoner kronor till ett företag i Sydafrika som heter Intelligent Solutions. Det är det första.»

«Stopp ett tag», avbröt Roger. «Menar du att det här sydafrikanska företaget har koppling till dödsfallen?»

«Exakt eller snarare personerna som finns bakom företaget.»

«Intressant», konstaterade Sam. «Var håller företaget till och vad sysslar det med?»

«Kapstaden. Företaget säljer smarta säkerhetslösningar inklusive personskydd. Men det åtar sej andra saker också, kontraktsmord.»

«Det var som fan», utbrast Sam. «Hur har ni fått reda på det?»

«Kontakter», sa Carina leende och kunde omedelbart notera en viss aktning hos kriminalinspektörerna. «Jag jobbade för några år sen i Kapstaden som revisor och har fortfarande kontakt med kontoret där, speciellt en av revisorerna. Han hjälpte oss att få fram uppgifterna. Och det är just ägarna som är det intressanta med företaget. Det är två före detta agenter hos säkerhetspolisen.»

«Det blir bara bättre och bättre», konstaterade Roger. «Låt oss återvända till pengarna som betalades till företaget. Vad har ni för bevis för att pengarna är betalning för mord?» Roger såg tvivlande ut. Även Sam såg fundersam ut.

«Vänta ska ni få höra. Några solklara bevis har vi inte, men vi har starka indicier. Jag antar att ni som poliser skulle karaktärisera det så.» Carina försökte låta så övertygande hon kunde.

«Shoot», sa Roger.

«Okay. På utbetalningshandlingarna står det ersättning för arvode och omkostnader. Vi har dragit våra egna slutsatser vilka tjänster det handlar om. Men lyssna noga nu så får ni bedöma hur trovärdigt det är.

I slutet på oktober, den trettionde för att vara exakt, betalades en miljon till företaget. Sexhundratusen var förskott på konsultarvode och fyrahundratusen gällde diverse omkostnader. Betalningen gjordes alltså nästan två månader efter omröstningen i Lausanne. Och nu kommer några intressanta data.»

Sam och Roger satt på helspänn och lyssnade.

Carina fortsatte. «Sista veckan i november dog de tre IOK-ledamöterna. Den tjugoåttonde november, fredan i samma vecka, gjordes den andra och sista utbetalningen till Intelligent Solutions på 1,4 miljoner. Kan ni gissa vad som står på utbetalningshandlingen?»

Sam och Roger skakade på sina huvuden.

«Jo, resterande arvode. Nå, mina herrar, vad drar ni för slutsatser av det?» Carina tittade lurigt på de båda kriminalinspektörerna.

Sam kliade sig i sin röda kalufs och vände sig till Roger.

«Du, jag tror bestämt revisorerna har kommit på något», sa han.

Roger nickade instämmande.

«En kvalificerad gissning», fortsatte Sam, «är att det var slutbetalningen sen morden verkställts.»

Carinas ansikte sprack upp i ett brett leende och kunde inte hålla sig utan klappade i händerna av förtjusning.

«Bravo, där träffade du huvudet på spiken Sam.»

«Men», invände Roger, «det där låter ju bra, men har ni inte något mer handfast bevis? Som jag ser det är det fortfarande bara spekulationer.»

«Lugn, här kommer Jonas med det.»

Jonas som bekvämt satt bakåtlutad rätade upp sig och la armarna på bordet. «Innan jag tar det kan jag nämna att just fredan den tjugoåttonde november kom nyheten om de tre dödsfallen. Och på morgonen samma dag hittades ledamoten från Kongo-Brazzaville ihjälskjuten på ett hotell i Kapstaden. Min gissning är att Magnus fick ett meddelande att den sista ledamoten var död och han gjorde den slutliga betalningen.»

«Inte alls omöjligt», kommenterade Sam. «Hur var det nu med era så kallade bevis?»

«Om det är bevis som skulle hålla i en rättegång kan ni bedöma bättre än vi», började Jonas. «Det första är en marginalanteckning i de tre ledamöternas profiler. Ni kommer ihåg att Magnus hade tagit fram profiler på alla ledamöter?»

Kriminalinspektörerna nickade.

«Anteckningarna jag pratar om är gjorda för hand. Det talar för att Magnus kompletterat de här profilerna i efterhand, förmodligen någon gång efter omröstningen i Lausanne. Och den handskrivna noteringen finns bara hos dom här tre. Det är det intressanta. Jag har tagit en kopia på den sidan i profilerna så ni kan se vad det är.» Jonas sköt över kopian.

Sam och Roger studerade anteckningen men var som levande frågetecken.

«Vad är det här för konstigt, en bokstavs- och sifferkombination? Jag begriper ingenting.» sa Sam.

«En kod», svarade Jonas.

«En kod?» undrade Roger oförstående. «Då skulle jag gärna vilja veta vad den står för och hur ni kommit på lösningen?»

«Du vet Roger, när effektivitet och säkerhet har ett namn», sa Jonas skämtsamt.

Alla vid bordet skrattade.

«Du menar revisorer», sa Roger när skratten ebbat ut.

«Exakt. Hur som helst. Det visade sig att koden är en bibelvers från gamla testamentet.»

Sam skrattade. «Det blir visst värre och värre. Har ni blivit religiösa på kuppen också?»

«Nä», svarade Jonas leende, «men jag har en mormor som är det. Hon är dessutom en fena på korsord och gåtor. Det var hon som kom på lösningen.»

«Fortsätt», sa Sam. «Vad är det som är så intressant i den där bibelversen.»

«Versen är från profeten Hesekiels bok och budskapet är att du ska dö för främlingars hand. Vad säger ni om det?»

«Ett dödshot alltså», konstaterade Sam eftertänksamt. «Nu börjar det likna något. Ni hade något mer.»

«Just det. Dom här ledamöterna fick ett meddelande med den här versen på hem till sin bostad. Vi tror att det är sydafrikanerna som levererat det.»

«För att skrämma skiten ur dem», föreslog Roger.

«Det verkar vara den enda rimliga förklaringen», medgav Jonas.

Carina tog fram kopiorna på faxen. «Här ska ni få se. Jag har nämligen varit i kontakt med änkorna och två lyckades efter en del letande få tag på papperet med bibelversen. Jag har fått dem på fax.» Hon sköt över kopiorna.

Sam och Roger studerade noggrant de två faxen.

«Det här ser väl i och för sej hyggligt ut.», summerade Sam. «Men det är fortfarande bara indicier. Det är möjligt att de tillsammans kan vara något.»

«Jag har en sak till som jag höll på att glömma», sa Carina. «Magnus gjorde en resa till Kapstaden en månad efter omröstningen. Jag gissar att han träffade ägarna för Intelligent Solutions. Återigen är det förstås inget bevis, men ändå. När det ena läggs till det andra kan jag tycka att det är mycket som Kroken får svårt att förklara.»

«Det kan synas så», instämde Roger.

«Vad kommer ni att göra nu?» undrade Carina.

«Vi ska diskutera era uppgifter vidare här i polishuset och med åklagaren», svarade Sam. «Du kommer ihåg Mikael Ohlson Carina.»

«Ja.»

«Det är han som har hand om åtalet mot Magnus Krok.»

«Vad jag vet har polisen i de tre städerna fortfarande inte löst morden, så polisen i Kapstaden borde väl vara intresserad av dom här uppgifterna», insköt Jonas.

«Säkert», höll Sam med om. «Nästa steg skulle jag tro blir att vi informerar polisen i Kapstaden och ber att de tar in ägarna för Intelligent Solutions för förhör.» Sam plockade ihop sina papper och betraktade Carina och Jonas.

«Ni har ju faktiskt gjort en del polisjobb, inte dåligt för att vara revisorer, om jag får säga så. Jag tror inte att vi skulle ha gjort det så mycket bättre. Då så. Är det något mer?» avslutade Sam.

«Kommer du ihåg att jag vid husrannsakan hos Magnus Krok sa att du kunde komma och jobba hos oss?» sa Roger till Carina.

Carina log. «Ja, men jag uppfattade det mer som en skämtsam komplimang för att jag upptäckte kassaskåpet.»

«Det stämmer nog, men faktiskt har vi behov av ytterligare folk och jag tror du skulle passa in bra hos oss, eller vad säger du Sam?» Roger vände sig till sin kollega.

«Ja, det skulle vara en perfekt komplettering. Och om det visar sig att Magnus Krok ligger bakom de afrikanska dödsfallen, ja då är du mer än välkommen till oss.»

«Tack för erbjudandet», sa Carina leende, «men jag trivs alldeles för bra på KVR för att vilja byta. Dessutom, om jag skulle börja hos er på polisen, skulle jag tappa min auktorisation och det vill jag inte. Men jag har ett annat förslag som kanske kan vara intressant för er?»

«Säger du det, vad skulle det vara?» undrade Roger förvånat.

«Jo, ni hyr in oss när ni behöver hjälp med att utreda förskingrings- och korruptionsfall. KVR har specialiserat sej på det. Vi har en särskild grupp som Jonas leder. Jag ingår också i den gruppen.»

Av ansiktsuttrycken hos de båda kriminalinspektörerna såg det ut som om Carinas förslag föll i god jord.

«Det var väl ingen dum idé», tyckte Sam. «Vi ska faktiskt fundera på det. Nu när vi känner er lite och vet vad ni går för blir det lättare att ta ställning när det dyker upp något.»

40

Riksdagsarbetet började återgå till en normal lunk efter ett intensivt valår med tidvis hätska debatter. Sittande regering kunde bocka av ännu en seger i riksdagsvalet. Än hade ingen tung fråga dykt upp som höjt temperaturen i det politiska klimatet. Men, svarta, olycksbådande moln hade dragit in på den parlamentariska himlen. Det mullrade på Sveriges högsta politiska ämbete. Dagen D i Sveriges konstitutionella historia hade infunnit sig, kändes det som. Statsminister Rolf Andersson skulle förhöras av konstitutionsutskottet för misstänkt inblandning i OS-kampanjens muthärva. Många såg fram emot ett spännande utskottsförhör där statsministern säkerligen skulle få det hett om öronen. Utskottsförhöret skulle direktsändas i tv från andra kammarsalen i Riksdagshuset.

Klockan började närma sig tio på förmiddagen, det klockslag som var utsatt för utskottsförhöret. På KVR satt stora delar av personalen i sammanträdesrummet framför tv:n tysta och spända, väntade på att föreställningen skulle börja. Jonas hade bjudit in revisionsordföranden Gunnar Jonsson att vara med och se den osannolika upplösningen av en granskning som innehöll det mesta. Det gråa, regniga oktobervädret gjorde sig påmint och spädde på den ödesmättade stämningen.

TV-kameran svepte över den historiska salen, en av de två salar där riksdagsmännen samlades när riksdagen hade två kamrar under perioden 1867-1970. De ljusbruna väggarna gav salen en sober elegans och matchade de parvisa stolarna av björk, klädda med rött tyg. I salen fanns ett stort uppbåd från press, radio och tv. Åhörarläktaren för allmänheten under de höga, bruna valven med vacker beigefärgad exteriör var fylld till bristningsgränsen. Stora målningar med olika motiv i mustiga grön-bruna färger prydde väggarna innanför valven. Kameran zoomade in de 17 ledamöterna som hade intagit sina platser på det relativt lilla podiet inför utfrågningen av statsministern.

Statsminister Rolf Andersson kom in i salen, strikt klädd i mörk kostym, vit skjorta och röd slips, och satte sig på den anvisade platsen mitt

emot konstitutionsutskottets ledamöter. Han såg oförskämt bra ut med sitt svartmuskiga ansikte och svarta, bakåtkammade hår, mörka intensiva ögon, buskiga ögonbryn, örnnäsa, bestämd mun och kraftig käke. Intrycket förstärktes av hans väldiga kroppshydda, bred som en ladugårdsdörr och nästan två meter i strumplästen. Det syntes att han höll sig i god form. Tre gånger i veckan hämtades han tidigt på morgonen av två män från Säpo för en joggingrunda ute på Djurgården.

Det mest fascinerande med Rolf Andersson var hans utstrålning av makt och självsäkerhet som inte lämnade någon oberörd. Statsministern imponerade också i sina tal och debatter där knappt någon slog honom på fingrarna. Hans auktoritära och arroganta stil retade upp många och han hade skaffat sig ovänner långt utanför det politiska etablissemanget. Det fanns de som ingenting hellre önskade än att han skulle åka dit rejält i utfrågningen.

Ordföranden tittade ut över salen och slog klubban i bordet. Sorlet tystnade. Den laddade atmosfären i salen var påtaglig.

«Klockan är tio och det är dags för utfrågningen av statsminister Rolf Andersson. Bakgrunden till att statsministern kallats till konstitutionsutskottet för utfrågning är följande.

Det har lämnats in en anmälan mot statsministern att han ska ha varit inblandad i mutorna av IOK-ledamöter under Stockholms OS-kampanj. Enligt anmälan hade finansborgarrådet Bo Ekberg i Stockholms stad kort före sin död uttalat att strategen och initiativtagaren till mutorna var statsministern. Innan utskottet börjar sin utfrågning vill jag ge statsministern tillfälle att kort kommentera de anklagelser som riktas mot honom. Var så god.»

Statsministern lutade sig framåt mot mikrofonen och sa med allvarlig min: «Tack, herr ordförande. De anklagelser som riktas mot mej är allvarliga och saknar all trovärdighet. Som ordföranden nämnt grundar sig anklagelserna om min inblandning i Stockholms OS-kampanj endast på vad finansborgarrådet Bo Ekberg ska ha sagt. Jag bestrider på det bestämdaste att jag skulle ha haft något att göra med hur kampanjen las upp. Mitt ord står således mot finansborgarrådets.»

Rolf Andersson hällde upp mineralvatten i glaset framför sig och tog en klunk. Han betraktade konstitutionsutskottets ledamöter några sekunder innan han fortsatte.

«Låt mej få ge min syn på hur det med all sannolikhet har gått till. Om det överhuvudtaget fanns någon strategi att muta IOK-ledamöter var det naturligtvis finansborgarrådet som var upphovsmannen. Han var ordförande i OS-bolaget och ytterst ansvarig för kampanjen. Revisionsrapporten över granskningen av OS-kampanjen visar att smörjningen av IOK-ledamöterna utfördes av marknadsföringschefen Magnus Krok, med all sannolikhet på uppdrag av finansborgarrådet. Min gissning är att upplägget av mutorna

iscensattes av dessa båda personer. Jag tror jag nöjer mej med detta så länge.»

«Tack för det», sa ordföranden. «Innan vi börjar utfrågningen vill jag ta upp några ordningsfrågor. För att få en bra och strukturerad genomgång av ärendet har utskottet begränsat förhöret till att endast en ledamot från varje parti ställer sina frågor. Turordningen är följande: Sven Mörk, socialdemokraterna, börjar utfrågningen och sedan tar jag, ordförande Lennart Asp, vid. Därefter kommer i tur och ordning: Ingrid Andersson, centern; Stefan Konradsson, folkpartiet; Håkan Martinsson, kristdemokraterna; Rune Lindgren, vänsterpartiet och slutligen Pia Ceder, miljöpartiet.

Efter denna omgång är det fritt fram att göra kompletterande inlägg. Jag vill uppmana ledamöterna att i största möjliga utsträckning ställa korta frågor och att statsministern lämnar koncisa svar så vi får en tydlig dialog. Med detta inleder vi utfrågningen.»

Han nickade till Sven Mörk att börja. Ordföranden rättade till slipsen och sträckte på halsen.

Man kunde märka en spänd, förväntansfull stämning i salen. Ledamöternas ansikten avspeglade koncentration och allvar. Statsminister Rolf Andersson verkade förvånansvärt avslappnad och självsäker. Det var ju också den framtoning han hade i politiken. En kvalificerad gissning var att statsministern räknade med att utan större problem klara sig helskinnad ur utfrågningen.

Sven Mörk var en av socialdemokraternas ledande gestalter och hade suttit i riksdagen under flera mandatperioder. Han var en jovialisk person som försökte hålla sig väl med alla. Intern kritik inom partiet riktades mot att han alltför ofta sökte kompromisser. Men han var en slipad politiker och lyckades emellanåt nå sina och partiets mål med sin diplomatiska filosofi. Han var i stort sett flintskallig och hade vitt skägg, alltid korrekt klädd. En del skämtade om att han var född med slips. Idag hade han en elegant sidenslips i en diskret ljusgrå färg som matchade vitskjortan och den blå kavajen.

«Vad betyder idrotten för statsministern?»

Ett brett leende spreds över statsministerns ansikte. «Det är väl ingen överdrift att påstå att idrotten betyder oerhört mycket för mej. Vid sidan av politiken är det utan tvekan mitt liv.»

«Hur kommer det sej att idrotten har en så stor plats i ditt liv?»

«Det började redan i tonåren då jag tävlade i friidrott och som du säkert känner till blev jag mycket framgångsrik med flera SM, EM och VM guld i slägga. Min idrottskarriär kulminerade när jag tog olympiskt guld i München -72.»

Sven Mörk log. «Ja, jag känner till dina framgångar inom friidrotten. Det är många med mej som är stolta över att ha en statsminister, den ende re-

geringschef i världen såvitt jag vet, som tagit olympiskt guld och dessutom i en av de klassiska grenarna inom friidrotten. Låt oss gå vidare. Har du följt olympiaderna och den olympiska rörelsen sen du la av med idrotten?»

«Ja.»

«Hur noga har det skett?»

«Väldigt ingående skulle jag vilja säga. Jag har deltagit som åskådare vid några sommarolympiader och i övrigt följt spelen på teve. Sen håller jag mej uppdaterad om vad som händer inom IOK.»

«Intressant», konstaterade Sven Mörk. «Du sa nyss att du ingående har följt den olympiska rörelsen. Hur väl känner du IOK-ledamöterna? Jag menar förstås inte personligen, men låt oss säga mer hur de fungerar, agerar och liknande.»

Statsministern funderade och svarade efter en stund. «Jag vill nog påstå att jag känner dem tämligen väl, generellt alltså. Vissa träffade jag under min aktiva tid och sen har jag under årens lopp träffat en och annan i samband med middagar och mottagningar.»

«Träffade du nån ledamot under Stockholms OS-kampanj?»

«Ja några stycken vid middagar och utflykter.»

«Finns det några utmärkande karaktärsdrag hos IOK-ledamöterna, lite av det där med hur de uppträder i sina kontakter med kandidatstäderna?»

«Eftersom jag inte varit engagerad i nån kampanj har jag svårt att uttala mej om det. Ledamöterna är ju dessutom en brokig skara, men jag har sett och hört en del. Ett karaktärsdrag som jag noterat vid några tillfällen är att de har stora krav på service när de besöker en kandidatstad: fina hotellrum, ja till och med sviter tror jag förekommer, förstklassig mat och dryck. Många har lagt sej till med dyrbara vanor och det kanske inte är så konstigt när man blir bjuden. Ett annat karaktärsdrag är väl att vissa ledamöter är giriga. Det får räcka.»

«Du nämnde att en del är giriga. Hur tar det sej uttryck?»

Statsministern lutade sig bakåt i stolen och strök sig med högra handen över huvudet. «Bakgrunden till att jag nämnde girighet är att ledamöter i tidigare OS-kampanjer begärt favörer och pengar.»

Sven Möller kollade i sina papper. «Jag är färdig.»

Nu var det ordförandens tur. Lennart Asp hade, innan han blev politiker på heltid hos moderaterna, arbetat som affärsjurist. Han var känd för att vara mycket formell och petig, en trist typ, långt till leenden och skratt. I riksdagen kallades han Torrbollen. Konstitutionsutskottets ordförande var oklanderligt klädd i grå kavaj, blå skjorta och gulmönstrad slips.

«Jag vill haka på lite av det som Sven Mörk tagit upp. Om jag har förstått saken rätt har du en hygglig kunskap om IOK. Av revisionsrapporten framgår det att ett stort antal ledamöter tagit emot både pengar och gåvor för att rösta på Stockholm. Om vi ser till slutresultatet i Lausanne kan vi nog utgå

ifrån att flertalet av de mutade ledamöterna också röstade på Stockholm. Vi känner till att det inför tidigare omröstningar har förekommit mutor. Du antydde det själv i ditt förra inlägg. Min fråga är: hur vanligt tror du det är att kandidatstäderna försöker köpa röster?»

«Väldigt vanligt.»

«Använder sej alla kandidatstäder av mutor?»

«Definitivt, alla är lika goda kålsupare.»

Ett sorl hördes i salen.

«Ditt tvärsäkra svar finner jag mycket intressant», konstaterade ordföranden. «Min följfråga blir då. Går det att bedriva en ren OS-kampanj?»

«Knappast, allt för mycket står på spel.»

«Som vad då?»

«Pengar och prestige.»

«Hur då menar du?»

«Det handlar om enorma pengar. Förutom själva spelen blir det ett enormt uppsving för hotell, affärer, turism, you name it. Vi pratar inte om miljoner utan miljarder kronor. Och för den stad som får hålla en olympiad är det en enorm prestige. Staden - landet kommer i fokus för hela världens intresse, den absolut bästa marknadsföring man kan få.»

«Har du själv i något sammanhang stött på att en IOK-ledamot accepterat eller kanske till och med krävt favörer för att rösta på en viss stad?»

«Ja, vid några tillfällen.»

«Direkt från en ledamot eller på annat sätt?»

«Både ock.»

«Men hur kan det komma sej att en ledamot avslöjar något sådant?»

Statsministern log roat. «Blir man lite rund om fötterna en kväll kan ett och annat lätt slinka ur en. Vissa ledamöter är glada i sprit och det är gott om tillfällen under städernas presentationsrundor.»

«Jag förstår», sa ordföranden och nickade. «Men säg mej en sak, du som är så initierad i den olympiska rörelsen, hur kommer det sej att en ledamot går att muta? Det är ju trots allt brottsligt.»

«Svaret är enkelt: girighet och makt.»

«Kan du utveckla det något?»

«Gärna det. Pengar, favörer och gåvor har som vi alla vet en förunderlig förmåga att öppna dörrar, i alla sammanhang skulle jag vilja säga, och IOK-ledamöter är naturligtvis inga undantag. Har man väl kommit in på mutbanan går det av sej själv. Och det är väl så, även om jag inte känner till alla detaljer, att det hos vissa ledamöter har blivit en kultur som man så att säga är ett med. De ledamöter som är mest korruptionsbenägna har nog mer eller mindre fått det med modersmjölken. Om vi ser till länder i tredje världen så är korruption en del av samhällssystemet, alltifrån gräsrötterna upp till högsta politiska nivå. Inte ens Sverige är ju fläckfri. Som utskottet

väl känner till har flera av våra framgångsrika exportföretag till och från anklagats för att ha lämnat stora mutor för att få en affär i hamn.

När det gäller makt är det väl klart som fan, ursäkta ordvalet, att en IOK-ledamot har en viss makt i OS-sammanhang. Vissa tycker om att sola sej i den glansen och njuter av att kunna påverka omröstningar. Men som sagt, att komma i åtnjutande av en persons makt har ofta ett pris. Och som vi vet, makt korrumperar, eller för att använda ett försiktigt ordval, risken för korruption är stor.» Statsministern lättade lite på slipsen och fortsatte.

«Inte för att det har med saken att göra, men när vi talar om makt kan jag bara konstatera att konstitutionsutskottet har stor parlamentarisk makt. Jag gissar att vissa av ledamöterna njuter av att utöva denna makt här idag.»

Ordföranden ryckte till och kom av sig. Det blev en besvärande tystnad innan han harklade sig och vände sig till ledamoten Ingrid Andersson. «Var så god Ingrid.»

Ingrid Andersson var en medelålders kvinna från Skåne, där hon tillsammans med sin man drev ett stort jordbruk. Hennes breda skånska dialekt gjorde att det inte alltid var så lätt att uppfatta vad hon sa. Hon hade en sund syn i många frågor och gick hem hos folk.

Ordstävet «talade med bönder på bönders vis» stämde väl in på henne. Det var en välväxt kvinna med fyllig barm, klädd i en halvlång gråsvart kjol, en ljusblå topp med spets i halsringningen och knytband och volang på ärmarna.

«Tack. Sverige är ju relativt förskonat från korruption, i vart fall är vi enligt Transparency Internationals årliga undersökningar ett av de minst korrumperade länderna. Att det förekommit omfattande röstköp under Stockholms OS-kampanj förtar lite av detta fina betyg. Är det inte så, statsministern, att innan man närmar sej en presumtiv mutkandidat bör man ha en hyfsad kännedom om hur en sån person skulle reagera på ett erbjudande?»

«Det kan jag hålla med om, det vore nog rätt klokt.»

«Har du nån uppfattning om hur väl ledningen för OS-kampanjen kände IOK-ledamöterna?»

«Ingen aning, men som ledamoten säkert sett av revisionsrapporten gjorde ju Magnus Krok en ingående kartläggning av IOK-ledamöternas styrkor, svagheter med mera. Han har ju för helskotta upprättat avancerade profiler på ledamöterna. Det han fick fram där var säkert tillräckligt.»

«Men innan Magnus Krok kom så långt. Låt oss backa tillbaka till inledningsskedet av kampanjen. Kan han och finansborgarrådet vid den tidpunkten ha haft nån större kännedom om IOK-ledamöterna?»

Statsministern svarade med ett sarkastiskt leende. «Hur ska jag kunna veta det. Det får du väl fråga Magnus Krok om, eller tycker fru Andersson att vi ska ägna oss åt gissningslekar i den här utfrågningen?»

«Min fråga grundade sej på det faktum att du känner personerna», sa Ingrid Andersson surt. «Finansborgarrådet var förmodligen den du kände bäst. Det här med att kartlägga ledamöterna, kan han till exempel ha kommit på idén med profilerna?»

«Finansborgarrådet?» sa statsministern förvånat. «Inte en chans. Han var nog en duktig kommunpolitiker på många sätt men fantasi, nytänkande och okonventionella lösningar hörde inte precis till hans starka sidor. Nej, vi kan med största säkerhet utgå från att det inte var han utan Magnus Krok.»

«Det var allt för tillfället», sa Ingrid Andersson.

Ordföranden tittade i sina papper. «Då går vi vidare. Nästa ledamot på talarlistan är Stefan Konradsson, folkpartiet.»

Stefan Konradsson var inte något stjärnskott på den politiska himlen men en trogen och lojal medarbetare inom partiet. Han var en spenslig karl runt femtio, mörkhårig och med mustasch i form av tangorabatt. Klädseln var ledig med marinblå, långärmad skjorta.

«Av statsministerns inlägg inledningsvis uppfattade jag att du förnekar all inblandning i mutaffärerna. Jag vill ändå ställa en rak fråga för att få ett entydigt ja eller nej. Var du strategen och den som tog initiativet till mutupplägget för OS-kampanjen?»

Statsministern sträckte på sig och sa ironiskt. «Jag är van att tala för döva öron hos oppositionen, inte minst hos folkpartiet. Det verkar inte vara bättre ställt hos Konradsson i dag. Har jag förnekat inblandning så är det naturligtvis ett nej, det hoppas jag Konradsson har förmåga att fatta. Men du ska få ett rakt svar på din fråga. Svaret är nej.»

«Tack, då har vi fått det bekräftat, ingen tvekan om var du står i denna fråga.»

Statsministern rullade med ögonen och gjorde några grimaser. Minspelet var tydligt. Folkpartisten var en idiot.

«Befann du dej vid något tillfälle under juni -96 på Rödlöga tillsammans med finansborgarrådet Bo Ekberg och vd:n för NFC, Lars Erikson?»

«Nej.»

«Det är i alla fall vad finansborgarrådet hävdade. Menar du att han ljög?»

«Uppenbarligen eftersom jag precis sagt att jag inte var där. Och jag vill påminna Konradsson om att alltihop bygger på hörsägen. Den som finansborgarrådet anförtrodde sej åt måste ha missuppfattat eller feltolkat vad han sa.»

«Hur väl kände du finansborgarrådet?»

«Rätt så hyggligt.»

«Umgicks ni?»

«Det hände ibland, oftast i officiella sammanhang inom politiken.»

«Skulle du beteckna din bekantskap med finansborgarrådet som att ni var vänner?»

«Nej, det vore nog att ta i.»

«När träffade du finansborgarrådet senast?»

Statsministern funderade. «Jag har inte den exakta minnesbilden klar för mej, men jag tror det var ett par veckor innan han dog.»

Konradsson vände sig till ordföranden. «Det var allt.»

Ordföranden vände sig till kd-ledamoten. «Då har turen kommit till Håkan Martinsson, kristdemokraterna.»

Håkan Martinsson gjorde sin andra mandatperiod i riksdagen. Han hade en tuff framtoning och framstod som lite märkvärdig. Hans inlägg i debatterna var inte alltid så lysande och sköt ibland över målet. Martinsson var ljus och av medellängd, klädd i en ljus skjorta, brunspräcklig slips och rostfärgad tröja.

«Jag skulle vilja uppehålla mej lite kring den träff på Rödlöga som finansborgarrådet påstår ägde rum hos Lars Erikson, vd:n för NFC, på hans sommarställe. Är du bekant med honom?»

Statsministern skakade på huvudet.

«Ursäkta, jag hörde inte.»

«Nej.»

«Har du träffat honom nån gång?»

«Som hastigast på ett party hos finansborgarrådet.»

«Vet du om finansborgarrådet och Lars Erikson kände varann?»

«Ingen aning, men jag förmodar att vd:n för nordens största byggföretag och en erkänt skicklig företagsledare är en intressant kontakt för Stockholms stad. Rätt förståeligt om finansborgarrådet såg till att odla den kontakten.»

«Vad hade vd:n för NFC för roll när ni träffades på Rödlöga?»

«Ni?» for det bryskt ur statsministern.

«Ursäkta, jag menar naturligtvis finansborgarrådet och vd:n plus en tredje person, vem nu det kan vara.»

Statsministern blängde argt på ledamoten.

«Varför tror du att de träffades där ute?»

«Förmodligen för att de ville vara helt ostörda och vad kunde passa bättre än att åka ut till skärgården.»

«Känner du till att Lars Erikson har ett ställe på Rödlöga?»

«Ja.»

«Kan du beskriva hur det ser ut?»

Statsministern rynkade på pannan och slog ut med händerna i en uppgiven gest. «Hur tusan ska jag kunna veta det när jag inte har varit där. Har ledamoten umgåtts för mycket med Konradsson eller vad är det för fel. Det verkar som om jag talar för döva öron i den här utfrågningen.»

«Men hur kan du då veta att Lars Erikson har ett ställe på Rödlöga?» fortsatte Martinsson ihärdigt.

«Jag hör att Martinsson inte heller verkar vara begåvad med nån större fantasi. Det har aldrig föresvävat ledamoten att man kan veta saker om en plats utan att ha varit där? Min kunskap om Lars Eriksons sommarstuga bygger på ett reportage för något år sen i en tidning.»

En svag rodnad framträdde på Martinssons kinder och den något förlägne ledamoten tittade ner i sina papper. Efter några sekunders tystnad såg han upp och mätte statsministern med blicken.

«För att avsluta det här med Eriksons inblandning. Revisorerna har ju helt riktigt avstått från att spekulera i vilken roll vd:n för NFC hade, utöver att han var värd för träffen förstås, eftersom fakta saknas. Vad tror du hans egentliga roll var?»

«Precis som revisorerna spekulerar jag inte, jag håller mej till fakta.»

«Herr ordförande, inga fler frågor just nu.»

«Då Rune är det din tur.» Ordföranden vände sig till Rune Lindgren, vänsterpartiet.

Rune Lindgren var före detta kommunalråd och kunde stoltsera med att under hans tid var det den enda kommun i Sverige där vänsterpartiet hade egen majoritet. Anledningen var Lindgrens pragmatiska framtoning där omsorgen om kommuninvånarna var viktigare än att driva vänsterideologin in absurdum. Samförståndslösningar över partigränserna hade också varit lyckade. Han hade inte varit lika framgångsrik i rikspolitiken, där den cementerade ideologin inte gav något större utrymme åt nytänkande och möjlighet att ta ut svängarna. Lindgren var ganska korpulent, hade tunt stripigt hår, blek hy och rödlätt pipskägg. Som vanligt hade han en uppknäppt kortärmad skjorta, för dagen knallröd.

«Jag skulle vilja återvända till själva OS-kampanjen. Förutom att mutor i form av pengar förekom hade Magnus Krok uppenbarligen också tillhandahållit eskortservice till några ledamöter. Under din aktiva tid som idrottsman och olympier, stötte du vid något tillfälle på denna typ av smörjmedel, om jag får uttrycka mej så?»

Ett roat leende syntes på statsministerns läppar. «För att använda ledamotens eget uttryck, smörjmedel, torde det vara bekant för utskottet att vackra kvinnor har en förmåga att förvrida huvudet på karlar. Magnus Krok var naturligtvis medveten om denna potentiella påtryckarkonst. Om jag själv stött på denna företeelse? Ja, jag såg det vid några tillfällen och hört om det vid åtskilliga andra.»

«Har du i något avseende varit involverad i Stockholms OS-kampanj? Nu bortser jag från mutorna, eftersom du förnekat inblandning där. Det jag närmast tänker på är om det funnits några tillfällen i samband med att

Stockholm anmälde sin OS-kandidatur, när OS-bolaget bildades eller under själva kampanjen?»

Statsministern lutade sig framåt mot mikrofonen. «Som Lindgren säkert minns behandlade kammaren Stockholms stads begäran om ekonomisk garanti för olympiaden. Jag var ju för övrigt föredragande i ärendet och det blev en betryggande majoritet för garantin.»

«Jag kommer mycket väl ihåg när ärendet behandlades. Det är sällan jag hört ett så lidelsefullt inlägg av statsministern. Vad hade en olympiad i Stockholm betytt?»

«Antingen sov du eller tänkte på något annat tidigare under utfrågningen. Jag har ju för …., jag sa förut att en olympiad betyder oerhört mycket för den stad och land som får den. Hade Stockholm fått olympiaden för 2004 hade vi kunnat placera vår huvudstad och Sverige på världskartan som aldrig förr. Det hade blivit en injektion vars frukter vi kunnat skörda många år efteråt.»

«Vad hade det betytt för dej personligen om Stockholm fått olympiaden?»

«Som statsminister och gammal olympier hade det naturligtvis betytt väldigt mycket.»

«En fjäder i hatten kanske?»

«Inga kommentarer.»

«Eftersom en olympiad uppenbarligen betyder så mycket, även om det naturligtvis är ett ekonomiskt vågspel, anser du att det gjordes tillräckligt mycket för att få hit olympiaden?»

«Uppenbarligen inte, annars borde Stockholm ha fått flest röster.»

«Vilka medel är det enligt din uppfattning tillåtet att använda i en OS-kampanj?»

«Ursäkta, nu hänger jag inte riktigt med. Visserligen är jag en god människokännare, men jag är ingen tankeläsare, så vill Lindgren förtydliga vad han menar.»

«Otillåtna medel, mutor till exempel.»

«Nu är vi där igen», muttrade statsministern. «Jag trodde vi var överens om att det är brottsligt, så hur skulle mutor kunna vara tillåtet?»

«Då ska jag vara lite tydligare. Några personer i kampanjens ledning tyckte uppenbarligen att det var helt okay med mutor. Hur förklarar du det?»

«Tja, de såg väl ingen annan utväg.»

«Vad menar du med det?»

«Att man kände sej tvungen att agera på samma sätt som de andra kandidatstäderna.»

«Du menar med mutor?»

«Ja.»

«Så då skulle det alltså vara tillåtet med mutor bara för att andra gör det?»

«Det har jag inte sagt. Ledamoten ska inte dra några förhastade slutsatser. Min gissning är att kampanjledningen såg mutor som ett nödvändigt ont för att inte komma i underläge.»

«Vad tycker du om det?»

«Jag kan förstå deras resonemang om det är så det gått till, vilket jag inte vet något om.»

«Var du inblandad på något sätt i samband med att OS-bolaget bildades?»

«Nu hänger jag inte med igen. Får jag be ledamoten vara mer precis?»

«Det jag tänker på är rekryteringen av vd och marknadsföringschef. Hade du något finger med i spelet där?»

«Nej, varför skulle jag ha haft det. Rekryteringen sköttes ju av Stockholms stad.»

«Det är i och för sej sant. Jag har gjort vissa efterforskningar och pratat med Cecilia Turesson, som var vd för OS-bolaget. Hon säger att du var mycket aktiv i samband med att inte bara hon rekryterades utan även Magnus Krok. Hur vill du kommentera det?»

Statsministern visade inte på något sätt hur han reagerade på frågan. «Har Cecilia Turesson sagt det så har hon säkert uppfattat det så.

Enligt min mening handlar det mer om hur hon tolkat min roll. Att jag skulle ha varit aktivt inblandad i rekryteringen anser jag inte.»

«Och hur var du enligt ditt sätt att se det involverad?»

«Jag blev tillfrågad vid något tillfälle av rekryteringsgruppen och kollade vilka meriter de tillfrågade hade.»

«Varför blev du överhuvudtaget tillfrågad?»

«Jag förmodar att de ville dra nytta av min kunskap och mina erfarenheter av den olympiska rörelsen och IOK plus att jag anses ha en god förmåga att bedöma människors duglighet i olika sammanhang.»

«Träffade du nån gång Cecilia Turesson och Magnus Krok i rekryteringsskedet?»

«Det hände vid ett tillfälle.»

«Försökte du påverka rekryteringsgruppen?»

«Jag sa vad jag tyckte och eftersom båda två enligt min uppfattning var mycket lämpliga så lyssnade rekryteringsgruppen tydligen på vad jag hade att säga. Men sedan gjorde gruppen naturligtvis sin egen utvärdering.»

«Jag är klar», avslutade Rune Lindgren.

«Vi börjar närma oss slutet på utfrågningen», sa ordföranden. «Sist på listan är Pia Ceder, miljöpartiet. Var så god Pia.»

Pia Ceder gjorde sin första mandatperiod men hade redan gjort sig känd som ambitiös, påläst och en frisk fläkt i riksdagen. Hon var ung, endast 27

år gammal. Hennes karriär hade gått spikrakt, klarat av en juristexamen på rekordtid, rekryterades till en av de kända advokatbyråerna i Stockholm direkt efter examen och gick efter några år över till Amnesty International. Hon upplevdes som kaxig men vann respekt hos många för sina briljanta analyser, engagerat miljöarbete, sin kamp för ett rättssäkrare samhälle, utan tvekan en av de intressantaste profilerna i riksdagen på mycket länge.

Pia Ceder var en och sjuttiofem lång med smärt kroppsbyggnad, hade sitt tjocka kastanjebruna hår i en rufsig, snygg frisyr. Hon var klädd i mörkblå stretchjeans och en ljusblå flätstickad jumper.

«Tack», sa Pia Ceder leende. «Jag har med största intresse följt utfrågningen så här långt och tycker mej ha fått en hyfsad bild av i vilken mån statsministern varit inblandad i den här tragiska historien, både av det han sagt och det som inte framgått av hans svar men som ändå så att säga funnits mellan raderna.»

Man såg hur statsministern betraktade Pia Ceder med en överlägsen min.

«Det mesta har väl redan sagts i utfrågningen av statsministern så jag har inte så mycket att tillägga, bara några korta frågor och kommentarer.»

Statsministern lutade sig bakåt med en gäspning och tittade på klockan. Snart skulle allt vara över. För den som betraktade statsministern kunde ingen undgå att märka hans näst intill ignorerande av ledamoten.

«Spindeln i nätet när det gäller genomförandet av mutorna var, som vi vid det här laget vet, Magnus Krok. Om han dessutom var pappa till hur IOK-ledamöterna skulle mutas, den så kallade strategen, är en annan fråga. Statsministern har ju medgivit att han lämnat synpunkter på Magnus Kroks kvalifikationer till rekryteringsgruppen. Vilka var de främsta egenskaperna du såg hos Magnus Krok som gjorde honom lämplig som kampanjens marknadsföringschef?»

Statsministern sträckte på sig och såg sig omkring. «För er som inte känner till det kan jag informera om att Magnus Krok kom från en mycket ansedd reklambyrå här i Stockholm. Han var deras skickligaste marknadsförare, esset på firman, och erkänd inom branschen. Eftersom OS-kampanjen skulle marknadsföra Stockholm så hade han den perfekta bakgrunden.»

«Och bortsett från hans professionella bakgrund?» sköt Pia Ceder in.

«Jag skulle just komma till det. Personliga egenskaper? Ja, han har lätt för att få kontakt med folk, bra organisatör, mycket verbal, fantasirik, språkbegåvad. Det är väl de egenskaper jag kommer att tänka på i första hand.»

«Du kanske upprättade en profil på honom på samma sätt som han gjorde med IOK-ledamöterna?»

Statsministern drog på munnen. «Nej, det hade jag inget behov av. Min hjärna registrerar och kommer ihåg en hel del utan att jag sätter det på pränt.»

Pia Ceder fortsatte. «Magnus Krok svarade ju, om jag uppfattat det rätt, för de flesta kontakterna med IOK-ledamöterna. Var det inte så att han har andra egenskaper också som uppfyllde dina krav och som passade perfekt i sammanhanget?»

«Du insinuerar att jag hade speciella krav. Jag kan inte påminna mej att jag uttalat något i den riktningen, så jag får be ledamoten precisera sej.»

«Var det inte så, herr statsminister, att du hos Magnus Krok såg en person som inte var så noga med etik och moral, en person som kunde tänka sej att se mellan fingrarna, helt enkelt en som var som klippt och skuren för att muta IOK-ledamöter?»

Allas blickar i salen riktades mot statsministern. Hans ansikte fick en röd nyans. Han stirrade ilsket på Pia Ceder.

«Hör nu min unga dam, du är inte lite fräck som vågar slänga ut ett sådant påstående. Vore jag du skulle jag akta min tunga i fortsättningen.» Statsministern bröstade upp sig med sin väldiga kroppshydda och hans bistra ansiktsuttryck visade att den unga ledamoten hade retat upp honom.

«Jag har fortfarande inte fått svar på min fråga», framhärdade Pia Ceder. «Var Magnus Krok en person som kunde tänkas överskrida tröskeln för det tillåtna?»

«Eftersom jag inte är närmare bekant med Magnus Krok får du väl höra med honom själv om den saken eller nån som känner honom.»

Pia Ceder såg upp från sina anteckningar. «Då återstår endast en fråga. Jag har ingående studerat revisionsrapporten. Förutom detaljerna om korruption och förskingring som genomsyrat OS-kampanjen har jag lagt märke till en annan intressant detalj. Den gäller inte de mutaffärer som utfrågningen till stor del har handlat om utan en helt annan sak. Kulturdepartementet betalade ut ett bidrag på femton miljoner kronor till kampanjen.»

Övriga utskottsledamöter reagerade med förvåning och tittade på varann. Det hade de uppenbarligen missat. Journalisterna gjorde ivriga anteckningar. Pia Ceder hade statsministerns fulla uppmärksamhet.

«Min fråga är: känner statsministern till detta bidrag?»

«Som ledamoten säkert förstår kan en statsminister inte känna till alla bidrag och utbetalningar i en statsbudget.»

«Ja eller nej?»

«Nej», svarade statsministern med ett hårt tonfall.

«Intressant.» Pia Ceder liksom smakade på sitt konstaterande. «Hur kan det då komma sej att kulturdepartementet betalade ut ett så stort bidrag som varken fanns i budgeten eller behandlades av riksdagen. Hur förklarar du detta högst märkliga bidrag?»

Pia Ceder tittade stint på statsministern.

Han ryckte på axlarna. «Eftersom kulturdepartementet tydligen har gjort utbetalningen får du väl höra med tjänstemännen där.»

«Det är precis vad jag gjort. Enligt den information jag fått har du personligen utövat påtryckning.»

«Vad har du fått det ifrån?»

«Från en säker källa.»

«Då har din så kallade säkra källa fått det helt om bakfoten. Min uppfattning är att det knappast behövs nån påtryckning för att få ett departement att fullgöra sina skyldigheter.»

«Är det inte så att det är statsministern själv som sett till att OS-kampanjen fick ett bidrag?»

«Och varför skulle jag ha anledning att göra det?»

«Bra fråga. Jag kanske ska hjälpa statsministern på traven. Var det inte så att du ansåg att kampanjen behövde ett extra bidrag för marknadsföring för att ytterligare bereda vägen för en triumf i Lausanne. Det kanske rentav var så att pengarna skulle användas för så kallad internationell marknadsföring, det vill säga mutor. Du gjorde det fullt medveten om att det saknades beslut och täckning i budgeten, allt för att det betydde så oerhört mycket för dej om Stockholm fick olympiaden.»

Pia Ceder reste sig och pekade med hela handen mot statsministern under det att hon spände ögonen i statsministern och sa med provocerande röst: «Är det inte exakt så det gått till?»

Statsministern blixtrade till och reste sig halvvägs upp ur stolen. «Det kan du ge dej fan på.»

Det gick ett sus av förvåning genom salen.

«Inga fler frågor», sa Pia Ceder och satte sig.

«Tack, då har vi betat av hela talarlistan. Är det nån av ledamöterna som har ytterligare frågor eller vill göra kompletterande inlägg?» Ordföranden gjorde en svepande blick över ledamöterna.

«Så tycks inte vara fallet. Jag tror att vi fått en bra bild av statsministerns misstänkta inblandning i OS-kampanjens mutaffärer plus lite annat. Därmed är alltså själva utfrågningen avklarad.»

Statsministern reste sig. Han verkade nöjd att det hela var över.

«Får jag be statsministern sätta sej igen. Som jag sa är utfrågningen avslutad, men vi har ytterligare en sak att ta upp innan vi kan sätta punkt för utskottets behandling av ärendet.»

Statsministern såg förvånad ut men satte sig. Media hejdade sig också med att plocka ihop sina saker. Hade ordföranden en överraskning i rockärmen? En atmosfär av spänd förväntan hade dragit in i salen.

«På ett märkligt sätt har finansborgarrådets ande vilat över den här utfrågningen», började ordföranden. «Han har tillsammans med statsministern funnits med som en röd tråd i frågor och kommentarer. Jag erinrar mej att statsministern i början av utfrågningen sa att fantasi och nytänkande inte var finansborgarrådets starka sida. Hur det var med den saken kan inte jag

bedöma. Det verkar emellertid som att statsministern underskattat finansborgarrådets förmåga till, ska vi säga, okonventionella lösningar. Jag vill minnas att statsministern använde sej av just det begreppet också.»

Ingen i salen verkade ha en aning om vad som skulle komma härnäst. Ordföranden talade ju i gåtor. Och statsministern satt som en fågelholk och begrep ingenting.

«För bara nån dag sen fick jag ett kassettband i min hand. Det hade hittats i finansborgarrådets bostad. Vi ska ta och lyssna på bandet och jag får be samtliga i salen vara tysta under uppspelningen.»

Vaktmästaren satte igång bandet. Det var knäpptyst.

«Jaha grabbar, då är det dags att planera för hur Stockholm ska ta hem OS nästa år. Jag vill vara väldigt tydlig från första början. Den här träffen har aldrig ägt rum. Lägg det på minnet mina herrar. Och då menar jag att inga andra öron ens får höra en viskning om vad vi pratar om här idag. Jag behöver väl knappast säga att det gäller era respektive också.»

På KVR satt Jonas framåtböjd på bordet och stödde huvudet i händerna och lyssnade så öronen fladdrade. Det var ju statsministern. Så det var trots allt förnekande under förhöret han som var strategen till mutorna.

«*Säger du det*», sa en annan av männen. Jonas hörde att det var Bo Ekbergs röst. «*Du har inte berättat än vad det är för idéer du har, men på mej låter det som att det är något som inte tål att se dagens ljus. Är det rätt uppfattat?*»

Man hörde ett bullrande skratt. «*Och vad hade du väntat dej Bosse. Det är dags att du vaknar upp från din byråkratiska tillvaro i stadshuset. Du Lasse skulle jag tro är mer van vid, hur ska jag uttrycka det, mer okonventionella sätt att tackla viktiga frågor på.*»

Den som hette Lasse skrattade. «*Absolut, på privata sidan genar vi både nu och då, väldigt skönt att inte vara bunden till händer och fötter av protokollförda beslut och liknande skit rent ut sagt. Men du måste väl sitta i samma båt som Bosse Rolf. Att tampas med dom andra i regeringen, för att inte tala om riksdagsmännen kan väl inte vara nån dans på rosor.*»

«*Det har du rätt i, ganska svettigt faktiskt emellanåt. Du skulle bara höra hur vissa ministrar uttrycker sej. Ibland blir jag mörkrädd och undrar vad jag hamnat i för sällskap. Men skillnaden förstår du mellan mej och Bosse är att jag är mycket mer flexibel än han och kan anpassa mej till det som situationen kräver.*»

«*Och vad fan vet du om det*?» frågade Ekberg irriterat.

«*Jag känner dej rätt bra vid det här laget. Det är inget fel i och för sej att vara byråkrat ut i fingerspetsarna, det är ju din bakgrund och din personliga läggning också för den delen om jag får säga så. Jag är säker på att det fungerar alldeles utmärkt i din roll som finansborgarråd. Men självklart är det så att jag som statsminister är mer fri och kan agera på ett annat sätt.*»

Det blev en liten paus innan statsministern fortsatte. «*Hur kom vi in på det här förresten? Jo, det var din fundering om det är något känsligt vi ska diskutera. Det är väl klart som fanken. Annars hade vi ju inte åkt ut hit för att få vara i fred.*»

«*Det var du Rolf som tog initiativet till den här träffen*», sa Ekberg. «*Vad har du hittat på?*»

«*Okay. Vi måste till varje pris se till så Stockholm får olympiaden. Det är nu eller aldrig det gäller. Vi får bara den här chansen. Ni undrar förstås hur det ska gå till. Låt mej först få fråga er. Vad är viktigast i det här sammanhanget? Vad säger du Lasse?*»

«*Det har jag nog lite svårt att sätta fingret på, men en sak som jag vet spelar stor roll när IOK ska välja stad är vilken inställning folk har till en olympiad.*»

«*Det har du alldeles rätt i*», instämde Ekberg. «*Hemmaopinionen är oerhört viktig. Vi får inte klanta oss där. Protesterna som börjar höras lite varstans, speciellt från vissa välkända, eller rättare sagt okända grupper, känns inte alls bra. Hur ska vi få folks stöd? Det där är jag faktiskt lite oroad för.*»

«*Ni behöver inte bekymra er*», sa statsministern. «*Vi ska nog se till så olycks-korparna stänger sina näbbar. Jag tycker vi kan lämna den frågan och gå över till väsentligheterna, alltså IOK-ledamöterna. Det är dom som ska välja stad, det är dom det handlar om mina vänner. Och du Bosse som sitter som ordförande för kampanjen, vad innebär det?*»

«*Att få dom att rösta på Stockholm förstås.*»

«*Och hur bär vi oss åt då?*» undrade statsministern.

«*Vi får naturligtvis fixa det på något sätt*», försökte Ekberg.

Statsministern skrattade. «*Grattis Bosse, strålande. Jag hör att du redan hoppat ur dina kommunalgråa arbetskläder. Välkommen in i gänget! Ordet fixa var precis rätta ordet. Jag skulle vilja vara ännu tydligare och använda ordet köpa. Röster i OS-sammanhang får man inte gratis.*»

Ekberg protesterade. «*Så du menar att vi ska muta ledamöterna. Det är ju för fan brottsligt. Det vet jag inte om jag är beredd att ställa upp på.*»

«*Då undrar jag om herr finansborgarrådet har något annat konstruktivt att komma med? Hur hade du tänkt att vi ska fixa rösterna?*» frågade statsministern ironiskt.

Det blev en paus innan Ekberg tog till orda. «*Jag har inte tänkt ut något särskilt, det är ju det vi ska diskutera.*»

«*Nej jag kunde väl tro det*», kommenterade statsministern syrligt. «*Det är i vanlig ordning jag som får stå för tänket. Jag kan försäkra dej Bosse att när det gäller att ro hem en olympiad använder alla kandidatstäder röstköp, inget konstigt med det. Så är det bara. Om vi skulle sitta med armarna i kors medan andra tar för sej då kan vi en gång för alla glömma en olympiad i Stockholm.*»

«*Menar du att det är så genomruttet?*» undrade Ekberg.

«*Tyvärr är det den bistra sanningen. Jag skulle naturligtvis inte ha något emot att spela med öppna kort, men nu ser verkligheten annorlunda ut och vill vi vara*

med så får vi anpassa oss till den. Som gammal olympier vet jag hur både IOK-ledamöter och kandidatstäder funkar.»

«Visst tog du OS-medalj en gång?» undrade Lasse.

«Det stämmer, guld i slägga München -72. Om ni händelsevis glömt bort det så satte jag faktiskt både olympiskt rekord och världsrekord den gången.» Det hördes att statsministern var stolt över bedriften.

«Nu kommer jag ihåg», sa Lasse. *«Visst kallade man dej Släggan när du höll på och tävlade?»*

Statsministerns bullrande skratt hördes. *«Ja och jag hade inte direkt något emot det heller. Håller man på med släggkastning är det väl naturligt, men det var nog också för att jag var välbyggd och stark. Som ni känner till har ju en del fortsatt att kalla mej Släggan, men det bjuder jag på.»*

«Ja, du ger verkligen skäl för namnet», fastslog Ekberg. *«Det är inte så underligt att du fått behålla namnet i politiken också. Men hur kan du påstå att du efter alla år har koll på IOK-ledamöterna?»*

«Visserligen har det hänt mycket sen jag var i farten, men jag har noga följt den olympiska rörelsen. Och jag kan försäkra dej, gubbarna i IOK har inte förändrats. Nä du, dom är i allra högsta grad av kött och blod, påverkbara på olika sätt.»

«Okay, jag tror dej», sa Ekberg. *«Finns det ingen annan utväg än att muta dom, då är jag med. Vi måste bara få hit olympiaden.»*

«Äntligen», pustade statsministern. *«Skönt att höra att du till slut är med på tåget. Jag visste väl att du inte är omöjlig. Var ska vi börja nånstans? Jo, IOK-ledamöterna. Det första som ska göras är att kartlägga alla ledamöter, helt enkelt upprätta en profil på var och en. Vad de har för vanor, begär, önskemål, svagheter, krav, you name it.»*

«Vilket hästjobb», inflikade Ekberg.

«Just det, det här är inget du får serverat på fat. Vem har sagt att det ska vara lätt. Vill man uppnå något får man kämpa som tusan, så enkelt är det. Den som bör vara som klippt och skuren för det här jobbet är väl Magnus Krok, eller hur Bosse?»

«Absolut, det finns ingen bättre. Magnus har en otrolig förmåga att snacka in sej hos folk och jag tror han kan se mellan fingrarna också när det kommer till kritan. Jag tror inte att han har något större problem med det.»

«Perfekt», sa statsministern belåtet. *«Du får se till så han blir insatt i uppdraget. Och låt mej få poängtera, han ska vända på varenda sten, inget får lämnas åt slumpen.»*

«Jag fixar det», lovade Ekberg.

«Bra, det var första pusselbiten.»

«Vem är Magnus Krok?» frågade Lasse. *«Och hur kommer det sej att du känner honom Rolf?»*

«Magnus Krok är kampanjens marknadsföringschef och ansvarar för de internationella kontakterna. Han ska besöka IOK-ledamöterna. Mycket skicklig PR-människa. Hur jag känner honom? Jo, jag såg till så han rekryterades.»

«Det var som sjutton», utbrast Lasse. *«Du är tydligen med lite överallt.»*

«Jag kan väl säga så pass mycket att när det blev klart att Stockholm skulle ge sej in i leken låg jag inte på latsidan.» Man kunde höra självberömmet i statsministerns röst.

«Då hajar jag», sa Lasse.

«Jo, jag glömde säga en sak», fortsatte statsministern. *«Om vi bortser från pengar så finns det förstås en hel del andra saker som man kan smörja ledamöterna med. Exakt vad det bör vara utgår jag ifrån att Magnus fixar när profilerna är klara. Jag räknar med att du ger honom fria händer Bosse.»*

«Självklart, det kommer inte att bli några problem.»

«Hur stort belopp pratar vi om för de ledamöter som går att påverka?» undrade Lasse.

«Inte vet jag», svarade Ekberg. *«Du Rolf som vet bäst har kanske svaret på den frågan också.»*

«Svårt att säga. Det där måste Magnus känna in, men jag skulle nog gissa att vi får räkna med fyrahundra - femhundra tusen kronor per skalle. Jag vet att vissa ledamöter kan vara fräcka, har inga skrupler alls, så det lär bli en del köpslående.»

«Det var inga småpengar», kommenterade Lasse. *«Att utse värdstad för en olympiad är big business med andra ord.»*

Statsministern skrattade. *«Jajamän, det kan du skriva upp. En sak jag funderat över Bosse. Hur bokför vi pengarna för röstköpen? Det är ju inte särskilt smart om de syns i OS-bolagets bokföring. Jag är säker på att revisorerna skulle upptäcka det. Har du något bra förslag?»*

Det hördes att Ekberg funderade. Efter en stund sa han. *«Ingen idé faktiskt, det kommer liksom lite plötsligt, allting egentligen som du tar upp.»*

«Kanske en annan får komma med ett bidrag», sa Lasse.

«Självklart», sa statsministern, *«Shoot.»*

«Ett nytt företag helt enkelt.»

«Ska vi bilda ytterligare ett bolag blir ju det offentligt också», sa Ekberg. Han lät inte förtjust över tanken. *«Jag förstår inte hur det löser problemet.»*

«Endast ett pappersbolag förstås. Ingen registrering, ingen insyn. Inte en käft kommer att veta att det existerar, helt vattentätt», svarade Lasse.

«Men det är ju lysande Lasse», sa statsministern. *«Bra, då har vi den frågan löst. Det är väl lämpligt att Magnus tar hand om den biten också, eller hur Bosse?»*

«Jag ordnar det.»

«Vad var det mer jag skulle säga?» sa statsministern. *«Jo, jag tänker se till så kampanjen får ett bidrag från staten för dom här aktiviteterna. Femton miljoner hade jag tänkt mej.»*

«*Men inte lämnar väl staten bidrag för en sån här kampanj?*» undrade Lasse förvånat. «*Staten har ju gått in med en ekonomisk garanti.*»

«*Återigen, jag är Sveriges statsminister min vän. Du anar inte hur mycket makt jag har. Jag behöver bara säga till kulturministern så ordnar det sej. Vem tror du med tillräcklig självbevarelsedrift skulle opponera sej mot statsministern? Och det finns stora konton med allt möjligt där ett bidrag kan bokföras. Det kommer knappt att märkas, ingen som helst match.*»

«*Är du säker på att du kan fixa stålarna?*» Ekberg lät inte helt övertygad.

«*Har jag lovat det, då blir det så. You can take that to the bank*», sa statsministern med eftertryck.

«*Man tackar och bugar*», sa Ekberg. «*Det var faktiskt en angenäm överraskning. Det kommer att bli väl använda pengar.*»

Efter en paus hördes finansborgarrådets röst. «*Det här bandet spelades in i hemlighet vid överläggningar på Rödlöga den 7 juni 1996. Närvarande vid träffen var förutom jag, finansborgarrådet Bo Ekberg, statsminister Rolf Andersson och vd:n för NFC, Lars Erikson.*»

Det blev en stunds tystnad i salen. Alla hade svårt att ta in det som just spelats upp. Man såg att statsministern svettades. Till slut bröt ordföranden tystnaden.

«Som alla hörde spelade alltså finansborgarrådet in bandet vi lyssnat på vid de samtal som ägde rum på Rödlöga den 7 juni 1996. Och som finansborgarrådet själv läste in sist på bandet var alltså följande tre personer närvarande: finansborgarrådet Bo Ekberg, statsminister Rolf Andersson och vd:n för NFC, Lars Erikson.»

«Bandet bekräftar alltså att det som finansborgarrådet sa före sin död om Rödlöga är korrekt. Sammanfattningsvis kan jag konstatera att statsminister Rolf Andersson var strategen och initiativtagaren till upplägget med att muta IOK-ledamöter för att få olympiaden till Stockholm. Statsministern har under hela förhöret i denna kärnfråga ljugit för utskottet. Det finns därför anledning att tro att statsministern även i andra frågor har farit med osanning. Slutligen kan jag konstatera att statsministern överskridit sina befogenheter avseende det statliga bidraget på 15 miljoner till OS-kampanjen.

Avslutningsvis måste jag ställa två frågor till statsministern. Den första är: Varför iscensatte du mutupplägget när du visste att det är brottsligt?»

Statsministern hade sjunkit ihop under uppspelningen av bandet. Borta var all självsäkerhet och pondus. När han tog till orda var den aggressivitet som ofta präglade hans tal som bortblåst. Kvar fanns en uppgivenhet och det som var så sällsynt för honom, en portion ödmjukhet.

«Det var enda sättet om Stockholm överhuvudtaget skulle ha en chans att få olympiaden. Som jag vid flera tillfällen sagt under förhöret har det utvecklats en kultur inom den olympiska rörelsen där röstköp är en förut-

sättning för att vinna en omröstning. Som statsminister ansåg jag det som min skyldighet att på vad mej ankom försöka se till så Stockholm vann. Drivkraften har, som kanske en och annan förstår, varit att sätta Stockholm och Sverige i världens rampljus med den enorma potential till affärer och utveckling det skulle innebära. Vid sidan av detta har min idrottskarriär och mitt idrottsintresse också haft stor betydelse. Det är väl detta som förblindat mitt omdöme.»

«Min andra fråga till statsministern är: Hur kunde du ljuga oss alla rakt upp i ansiktet?»

«Det torde väl vara uppenbart, att rädda mitt eget skinn, varken mer eller mindre. Jag skulle tro att de flesta av oss har befunnit sig i situationer där lögner tillfälligt klarat oss ur kniviga situationer. Men förr eller senare hinner sanningen ifatt oss. Som för mej här idag. Jag kan bara beklaga att jag som landets högste politiske ledare inte har levt upp till de krav som måste ställas.»

«Därmed är utfrågningen av statsministern avklarad och konstitutionsutskottets sammanträde avslutas.» Ordföranden slog klubban i bordet.

Klockan var framåt sju på kvällen samma dag som utskottsförhöret hade hållits och oktobermörkret hade lägrat sig över Carinas villa i Danderyd. Ute blåste det rejält och regnet piskade mot fönstren, men inne var det upplyst, ombonat och varmt. Carina, Jonas och Maria satt vid köksbordet och åt middag. Maten bestod av köttbullar och potatis, en av Marias favoriträtter.

«Tycker du om köttbullar?» frågade Jonas.

Maria nickade med munnen full av mat. Hon åt upp sin portion innan Carina och Jonas var färdiga med sina.

«Lagar mamma alltid så god mat?» undrade Jonas.

«Nästan», svarade Maria.

«Då kanske det är något du inte gillar», gissade Jonas.

«Fisk är inte så gott, men mamma säger att det är nyttigt.»

«Det tror jag också. När du blir äldre ska du se att du kommer att gilla fisk också», kommenterade Jonas. «Fisk är nästan det bästa jag vet.»

Maria såg tvivlande ut och vände sig sedan till Carina. «Får jag lite mer köttbullar mamma? Och mycket sås», tillade hon.

«Visst lilla stumpan.» Carina la på några köttbullar och sås.

Maria rullade runt en köttbulle i såsen med skeden och tog sedan upp den. Precis när hon skulle stoppa den i munnen halkade den av skeden och rullade nerför bröstet och ut på golvet.

«Vad gör du?» sa Carina till Maria.

«Den ramlade av», sa Maria och såg skuldmedveten ut.

«Det gör inget. Ta upp köttbullen och kom hit så ska jag torka av dej.»

Maria kröp ner på golvet och tog upp köttbullen och gick bort till köksbänken där Carina tagit fram en handduk och doppat den i hett vatten.

«Så där», sa Carina och strök Maria över huvudet när hon torkat bort fläckarna.

När alla tre hade ätit färdigt reste Maria på sig och gick fram till Carina och gav tecken att hon skulle böja sig ner så hon kunde viska en sak till henne.

«Ja gör det», sa Carina uppmuntrande och log.

Maria sprang iväg till sitt rum. Efter en stund kom hon tillbaka med en teckning i handen. Hon gick fram till Jonas och räckte fram den.

«Den här har jag målat till dej», sa hon stolt.

Jonas tittade på teckningen. Den föreställde tre personer, en kvinna, man och en flicka som stod på en båt. På himlen lyste en stor sol.

«Vilken fin målning du gjort», berömde Jonas. «Har du gjort den alldeles själv?»

Maria nickade stolt.

«Och vem är det där?» undrade Jonas och pekade på kvinnan.

«Mamma», svarade Maria.

«Och flickan är förstås du», konstaterade Jonas. «Men vem är farbrorn?»

«Men det är ju du farbror Jonas», svarade Maria och tycktes förvånad över att han inte såg det.

«Javisst, nu ser jag», sa han och log. «Tack så jättemycket.» Han gav Maria en kram.

Sedan frågade Maria lite blygt: «Ska du bli min pappa?»

Jonas log mot henne. «Vill du det?»

Maria nickade förväntansfullt och tittade sedan på Carina som inte sa någonting.

«Det vill jag också, men vad tror du mamma säger?»

Maria reste sig och gick över till Carina och satte sig i hennes knä. Hon såg bedjande på Carina.

«Vill du det mamma?»

«Det är klart jag vill lilla gumman», sa Carina och såg kärleksfullt på sin dotter.

Maria slog armarna om hennes hals. Sedan hoppade hon ner och sprang över till Jonas och gav honom en stor kram. Maria satte sig i Jonas knä och såg överlycklig ut. Det blev tyst vid köksbordet.

Carina bröt tystnaden efter en stund. «Stannar du över i natt?» frågade Carina Jonas.

«Självklart, vi har en del att prata om, eller hur?»

Carina nickade.

«Vi måste kolla nyheterna på Rapport så vi får se vad de rapporterar från utskottsförhöret. Det är snart dags», sa Jonas.

«Gå och sätt på teven så kommer jag», sa Carina.

Carina vände sig till Maria. «Gå och borsta tänderna och lägg dej, så kommer vi in och läser en saga sen.»

Maria sprang iväg till badrummet och Jonas gick in i vardagsrummet och satte på tv:n.

Carina kom efter några minuter och satte sig i soffan bredvid Jonas. Han la armen om henne.

Nyhetsuppläsaren kom i bild.

«Gokväll. Statsminister Rolf Andersson lämnade sent i eftermiddags in sin avskedsansökan till talmannen. Därmed har hela regeringen avgått. Anledningen till detta drastiska steg är statsministerns inblandning i mutaffärerna under Stockholms OS-kampanj som sensationellt avslöjats tidigare i dag då statsministern utfrågades av konstitutionsutskottet. Vi ska visa ett sammandrag av förhöret som direktsändes i teve, varefter en panel med politiska kommentatorer ska diskutera det som hänt. Med anledning av statsministerns avgång kommer nyhetsutsändningen att förlängas med femton minuter.»

Carina och Jonas följde sammandraget och kommentarerna och stängde sedan av tv:n.

«Nå, vad säger du?» sa Carina och vände sig till Jonas. «Är du förvånad över utgången?»

«Inte det minsta, det fanns ingen annan utväg för statsministern. Men visst är det ödets ironi att han för drygt en månad sedan triumferade i ännu en valseger och nu tvingas han avgå.»

«Ja, vilken stjärnsmäll.»

«Hur känns det att ha varit med om att skriva historia?» Jonas tittade på Carina och tryckte henne intill sig.

Carina log. «Overkligt, liksom allt annat i den här granskningen.»

«Jag håller med dej», sa Jonas. «Ingenting blir sej likt efter det här. Just nu känns det som om luften gått ur. Jag känner mej alldeles tom i huvudet. Vad ska vi hitta på för upphetsande granskning efter det här?»

«Det dyker säkert upp något», sa Carina uppmuntrande. «Vi har fått så mycket publicitet genom granskningen av OS-kampanjen så folk kommer att hänga på låset för att få hjälp.»

«Det har du rätt i», sa Jonas belåtet. «Ruffel och båg finns alltid där ute.»

«Så det blir över», tillade Carina. «Du, jag har en liten godbit åt dej.»

«Säger du det», sa Jonas förvånat, «vad är det för något?»

Carina log. «Egentligen skulle jag ha sagt det förut, men det har varit så snärjigt idag, så jag sparade det tills i kväll. Jag pratade med Sam Nilsson i eftermiddags, kollade om de fått fram något nytt om Magnus Krok.»

«Och?»

«De fick svaret på DNA-analysen från England för några dar sen och det blev en matchning mot Magnus Kroks DNA.»

«Det var en godbit», medgav Jonas. «Då är han alltså bunden till mordet på Ekberg.»

«Utan tvekan. Magnus förnekar visst fortfarande, men det är ju löjligt med den här tekniska bevisningen.»

Jonas skakade på huvudet. «Hur korkad får man vara egentligen.»

«Magnus är väl typ untouchable, inbillar han sej», gissade Carina.

«Förmodligen. Fick du veta nånting om vad åklagaren kommer att yrka på?»

«Livstid.»

«Skönt att Kroken får skaka galler i många år framöver», konstaterade Jonas belåtet. «Sa Sam något om det blir något åtal för brevbomberna?»

«Jag frågade om det, men åklagaren har inte bestämt sej än. Det finns ju bara indicier. Magnus blånekar.»

«Skit detsamma, huvudsaken han åker in. Har de hört något från polisen i Kapstaden?»

«Inte så mycket än, men de har visst gjort husrannsakan hos ägarna för Intelligent Solutions. Passen visar att de var i Kenya, Swaziland och Kongo-Brazzaville den där veckan med de så kallade olyckshändelserna och kom tillbaka till Kapstaden nån dag innan det så kallade självmordet på hotellrummet. De lär ligga pyrt till.»

«Bra, hoppas att Magnus åker dit för det också.»

Carina reste på sig. «Kom så går vi in till Maria och läser en saga och säger god natt.»

De gick in till Maria som låg och väntade på godnattsagan.

Carina och Jonas hade legat och pratat i sängen men nu hade det varit tyst en lång stund. Carina makade på sig och la sitt huvud på Jonas bröst.

«Det är en sak jag undrar över», sa Carina.

«Jasså, vad då?»

«Jo, varför vd:n för nordens största byggbolag var med i planeringen av mutorna.»

«Det lär vi aldrig få veta», sa Jonas.

«Men vad tror du?»

«Ja säg det, men kommer du inte ihåg vad som sas under utskottsförhöret?»

«Vad tänker du på då?»

«Revisorer spekulerar inte, dom håller sej till fakta.»

«I officiella sammanhang ja», medgav Carina, «men nu kan du spänna av. Här i sängen hos mej kan du tycka och spekulera hur mycket du vill?»

«Okay», sa Jonas och log. «Min gissning är att om Stockholm hade fått olympiaden så räknade Lars Erikson med att NFC skulle få bygga olympiastadion Victoria, eller snarare att finansborgarrådet lovat att medverka till det.»

«Det hade jag redan räknat ut», sa Carina och log.

«Varför frågade du då?»

«Tja, jag ville bara testa din intelligens.»

«Hörru din fuling, det var inte snällt, men då är det min tur att ställa en fråga», sa Jonas.

«Och hur låter den?»

«Vad lovade Lars Erikson om Bo Ekberg fixade byggentreprenaden till NFC?»

«Ja se det min vän står skrivet i stjärnorna. Vad skulle du själv ha krävt om du varit i finansborgarrådets kläder?»

Jonas funderade en stund. «Så mycket kan jag säga att det hade inte blivit billigt. Ett fint skärgårdsställe hade inte suttit så dumt.»

Jonas smekte Carina över kinden.

«Mm», sa Carina sömnigt och kurade ihop sig.

Fakta

Personerna i denna bok har inget samband med verkligheten utan är skapade utifrån författarens egen fantasi. Alla beskrivningar av orter och miljöer däremot överensstämmer med verkligheten. Namnet på gatorna där de två revisorerna bor är dock påhittade.

Ett särskilt bolag skapades för Stockholms kampanj att bli värdstad för de olympiska sommarspelen 2004, Stockholm 2004 AB. Detta bolag har således existerat. En viktig del i handlingen bygger på denna verklighet, men i boken heter bolaget Aktiebolaget Sommar-OS 2004 och går allmänt under namnet OS-bolaget. Övriga bolag som ingår i huvudhandlingen har ingen bakgrund i verkligheten utan är påhittade.

En förundersökning av misstänkt bestickning med mera i samband med Stockholms kandidatur för de olympiska spelen år 2004 genomfördes under 1999 - 2000. Då brott inte kunde styrkas beslutade överåklagaren vid riksåklagarens enhet för speciella mål att lägga ned förundersökningen 2001-07-06.

De brott och händelser inom OS-kampanjen som beskrivs i denna bok har ingenting med verkligheten att göra utan är påhittade. Däremot är de skriftliga kontakter med IOK-ledamöter och andra som återges autentiska liksom vissa av de officiella gåvor som gavs till IOK-ledamöterna. Uppgifterna är hämtade från polisens material i förundersökningen.

Vissa detaljer inom IOK baseras på fakta från den olympiska rörelsen. De blandas med författarens egna fantasier.